

ДЖАКИ КОЛИНС ХОЛИВУДСКИ ИНТРИГИ

Превод от английски: Силвия Вълкова, —

chitanka.info

ПРОЛОГ

Ето това е истината — мога да чукам всяка жена, която искам, по всяко време, по което искам — никакви проблеми. Всички те са узрели и готови, чакат да чуят вълшебните думички, които ще ги накарат да направят всичко. Омъжени, свободни, по-стари, по-млади, отчаяни, вдовици, фригидни, ненаситни — посочете ми ги и те са мои.

Вижте, аз знам какво говоря, открих ключа и, повярвайте ми, той отваря ключалката всеки, ама всеки път.

Майка ми беше страстна, естествено руса жена от Мемфис, която убиха, когато бях седемгодишен. Била пребита и удушена, а после — изхвърлена от движеща се кола. Известно време ченгетата подозираха моя старец, дори го прибраха в ареста за ден-два. Но той имаше желязно алиби — по това време бил в леглото с любовницата си — кръглолика червенокоска с най-големите цици, които някога съм виждал.

Баща ми беше с лице и поведение на красив гангстер. Обличаше се изключително претенциозно — за него само най-доброто. Носеше ризи от най-фин египетски памук, копринени вратовръзки, ръчно изработени костюми, златни копчета за ръкавели и часовник „Ролекс“. Можеше да има всяка жена, която пожелаеше — и я имаше. Спомням си — докато растях, бях свикнал да го наблюдавам как действа. Той беше собственик на приятен ресторант и като петел обикаляше из помещението, флиртувайки с всички клиентки. Жените ставаха негови от раз; аз се образовах от ранна възраст, докато го наблюдавах в действие. Той винаги имаше много любовници, но след като мама умря, жените му бяха повече от всякога. Съжалявах го — и той ги изконсумираше.

Обаче пиеше, а аз бях достатъчно умен, за да не искам да свърша като него. Започваше от вечерта и изглеждаше като динамит, в средата на нощта представляваше развалина, а когато се затваряше ресторантът му, беше паднал под масата.

Живеехме в апартамент; два пъти седмично идваше прислужница. Той чукаше и нея. Изобщо не му пукаше как изглеждат жените, които вкарваше в леглото си; всъщност обичаше да казва:

— Напъхай една грозница между краката си и тя наистина ще ти покаже за какво става въпрос. Чукат се като невидели и са ти много благодарни.

Татенцето ми нямаше много време за мене, така че станах самотник. Вместо да се мотая с другите хлапета, аз се присъединих към една училищна банда и започнах да се забърквам в неприятности. Обикаляхме улиците, крадахме коли и разбивахме магазини за алкохол — това беше по-добре, отколкото да седя в празния апартамент и да чакам баща ми да се появи, когато усети, че му се е прищяло.

Започнах да вървя по неговите стъпки. „Чукай ги и ги зарежи“ — това беше мотото му. Защо пък да не станеше и мое?

По времето, когато станах на петнайсет години, а той беше на петдесет, ресторанта — както и неговия външен вид — отдавна го нямаше. Красивото му лице беше подпухнало и оядено. Имаше голям бирен корем и развалени зъби — твърде страхлив, за да ходи на зъболекар, просто ги оставяше да изпаднат.

Един забележителен ден го попитах нещо, което исках от години. Настоях да знам дали той е убил майка ми.

Удари ме толкова силно, че ми разби устната — все още имам малък белег, който да го докаже.

— Напусни шибания ми дом — изрева той; кръвясалите му очи горяха от гняв. — Никога вече не искам да виждам грозното ти лице.

От моя страна нямаше проблеми. Имах две постоянни приятелки и множество временни.

Избрах да се преместя при Лулу, двапетгодишна стрийптизьорка, която беше щастлива да е с мене. Естествено, нямаше и представа, че съм само на петнайсет години, като се имаше предвид фактът, че изглеждах на около деветнайсет, а разправях, че съм на двапет.

Хубавото на Лулу ѝ беше, че не ѝ пукаше, дето съм безработен — тя беше доволна да ми се отдава. Когато не беше на работа, прекарвахме цялото си време по кината — и двамата се отдавахме на фантазиите си. Холивуд — истинската страна на мечтите.

— Толкова си талантлив — винаги ми казваше тя. — Трябва да станеш кинозвезда.

Страхотна идея! Доколкото можех да преценя, кинозвездите нямаха кой знае колко работа, освен да се мотаят насам-натам и да изглеждат като мачо^[1] — жените ги обожаваха, а според онова, което четях в лъскавите списания на Лулу, правеха много-много пари.

Лулу намери актьорски клас и дори плати, за да го посещавам. Никой никога не би могъл да я обвини, че не е арабия.

След като изкарахме заедно година, един ден се прибрах вкъщи рано и я хванах в леглото с друг. Баща ми ме беше предупреждавал да не вярвам на жените. Мислех си, че в това отношение греша, но дотогава никога не си бях представял, че биха прецакали мене.

Голяма изненада. Лулу с вирнати крака, мънкаща и стенеща. Похотлива малка кучка.

Дръпнах мъжа от нея и той избяга разтреперан от апартамента, защото изглеждах достатъчно побеснял, за да му избия всички желания.

Лулу лежеше там със стиснати бедра, гола и уплашена, и ме молеше да ѝ простя.

Тогава разбрах, че имам силата. Дори не я ударих, макар да го заслужаваше. Вместо това си събрах нещата и бързо се изнесох. Никога вече никоя жена нямаше да ми изневери. Следващия път щях да гледам аз да я изпреваря.

Една гола Лулу ме последва в хола, като викаше подире ми:

— Беше грешка! Не можеш да си тръгнеш! Моля те! Не ме напускай!

Твърде късно. По онова време бях разбрал какво искам — и това не беше някоя бърлива курва, дете не знае как да бъде вярна.

Исках да стана кинозвезда и целият шибан свят да бъде мой.

Бях на шестнайсет години, какво ли разбирах?

---

[1] Мъжкар — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЪРВА

Лара Айвъри пристъпи внимателно към камерата — успяваше да изглежда уверена и съсредоточена под смазващата тежест на огромния кринолин. Тънкият ѝ кръст бе стегнат в невъзможен четирийсет и петсантиметров корсет. Дълбоко деколте разкриваше плътта ѝ.

Партньорът на Лара във филма, Хари Солитър — млад англичанин с разрошена коса и склонени похотливи очи, — вървеше до нея и произнасяше репликите си с ентузиазъм, който прикриваше факта, че това е седмият им дубъл.

В декора на южно-френската градина беше двайсет и девет градуса и целият екип стоеше мълчаливо отстрани, потеше се, докато нетърпеливо очакваше Ричард Бари, режисьорът-ветеран, да обяви край на снимките, за да могат да направят почивка за обяд.

Лара Айвъри, трийсет и двегодишна, беше знойна красавица с котешко-зелени очи, малък прав нос, пълни сладки устни, изпъкнали порцеланови скули и медно-руса коса, в момента навита на кок и на една идея от разпадането му. От девет години беше кинозвезда на върха на кариерата си и по чудо съдбата и славата никога не ѝ бяха изневерявали. Тя все още беше харесвана и сладка като убийствено красивото момиче, пристигнало в Холивуд на двайсетгодишна възраст и открито от режисьора Майлс Кийфър, който я беше забелязал, когато бе дошла на прослушване за малка роля в новия му филм. Майлс ѝ беше хвърлил око и бе решил, че тя е актрисата, която трябва да изпълнява главната роля. Прекрасна и свежа, тя се беше превъплътила в наивна проститутка във филм в стила на „Хубава жена“ и омагьосала всички — от критиците до публиката.

От онзи първи филм звездата на Лара беше изгряла бързо. Необходим бе само един специален филм. Сандра Бълок беше чудесен пример със „Скорост“. Мишел Пфайфър беше пробила с „Белязано лице“. Шарън Стоун — с прекрасното изпълнение — да не споменаваме влудяващия ѝ сексапил — в „Първичен инстинкт“.

Публиката никога не забравя появата на една звезда. Номерът беше да останеш там.

Лара Айвъри беше успяла забележително.

Най-сетне Ричард Бари извика думите, които всеки очакваше:

— Край! Разпечатайте го! Точно този е.

Лара въздъхна облекчено.

Ричард беше преуспяващ режисьор от около трийсет години. Беше висок, добре сложен мъж в края на петдесетте си години, с прави черти, добре поддържана брада, дълга кестенява коса, изпъстрена със сиво на слепоочията, и живи сини очи. Имаше сухо чувство за хумор и сардонична усмивка. Жените го намираха за изключително привлекателен.

— Пфу! — Лара въздъхна за втори път и хубавите ѝ страни се зачервиха. — Някой да ме измъкне от тази рокля!

— Аз ще го направя! — доброволецът беше Хари Солитър — както обикновено флиртуващ, с похотлива гримаса.

— Дадено — натърти Лара и се усмихна, защото харесваше Хари и ако той не беше женен, щеше да бъде задоволителна партия. Тя приемаше женените мъже за строго недосегаеми и отказваше да наруши това си правило за когото и да било — дори и след като не беше се срещала с никого от шест месеца, откакто беше скъсала с Лий Рандолф, първи асистент-режисьор, който, след като бяха заедно година, се бе оказал неспособен да понесе бремето на това, да е с толкова известна жена. Беше ли тъжната истина тази, че човек не може да е доволен да е част от фона? Да стои на заден план? Да е атакуван от полудели преследвачи и фенове? Сервитьори и шофьори да го наричат „господин Айвъри“?

Само изключително силен човек можеше да се справи с подобни неща — човек като Ричард Бари, който го беше понасял забележително през четирите години, когато той и Лара бяха женени.

С Ричард се бяха развели преди три години и заедно с новата съпруга на Ричард, Ники — дизайнер на костюми, която той беше чукал, докато снимаше филм в Чикаго, — сега бяха добри приятели.

Ники беше тъмнокоса, весела и изключително красива по един игрив начин. Също така знаеше как да извлече най-доброто от Ричард. В началото на връзката им тя откри, че като повечето мъже и той има много работа. Преди да влезе в живота му, той пушеше, флиртуваше и

пиеше по много и освен това очакваше през цялото време да върви по собствения си път, а когато това не стане, да се цупи. Ники бе преценила силните и слабите му страни и реши, че той си струва усилията. По някакъв начин го бе успокоила, покриваше всичките му нужди и сега най-голямата ѝ съперница като че ли беше работата. Той беше печеливш режисьор, изискваше много и филмите му винаги правеха пари, а точно това се ценеше в Холивуд.

Лара смяташе Ники за най-близката си приятелка. Точно сега всички се наслаждаваха на съвместната си работа над „Френско лято“ — сериал с прекрасен сценарий, над който Ричард се трудеше страстно. Тримата дележа една вила под наем за шестседмичните външни снимки. Лара не искаше да се натрапва, но Ники бе настояла, което тайничко успокои Лара, защото вероятността да остане насаме със себе си беше нещо, с което трудно щеше да се справи.

— Този последен дубъл беше фантастичен — обади се Ричард, докато се приближаваше към нея и ѝ стискаше ръката. — Определено си струваше чакането.

Лара се намръщи — беше най-сериозният си критик.

— Така ли мислиш? — попита притеснена. Би могла да се справи и по-добре.

— Сладурана — успокои я Ричард; той очакваше тя да е загрижена, защото я познаваше толкова добре. — Седмият дубъл е съвършен. Няма какво да се подобрява.

— Искаш просто да си мил — каза тя и се намръщи още повече.

— Не мил, а откровен — открито отговори той. Обезоръжаващо честните ѝ зелени очи срещнаха неговите.

— Наистина ли? — попита тя.

Ричард се съобразяваше с изключителната си бивша съпруга и установи, че се чуди дали за болезнената ѝ несигурност не е допринесъл и провалът на брака им.

Може би. Макар и фактът, че го хванаха във фургона му да се пуска на гримьорката, да се окажа последният пирон в ковчега на изневерите му, това беше нещо, което той не бе в състояние да признае пред себе си.

Година след доста шумния им и жлъчен развод не си бяха говорили. Тогава Ричард срещна Ники и тя бе настояла по своя обичаен разумен начин, че е ненормално всички те да не бъдат

приятели. Както винаги беше права. Тримата се бяха срещнали на вечеря и никога не съжалиха.

Ники се приближи с широки крачки — изглеждаше адски гот в протритите ленени панталонки и жълта памучна ризка, вързана на възел под гърдите ѝ и разкриваща диафрагма с хубав тен. Беше в началото на трийсетте си години, по-ниска от Лара, със стегнато, добре поддържано тяло, късо подстригана тъмна коса, пристегнатата с дълга лента през челото, открити лешникови очи и прекалено пълни устни. Никой не би и предположил, че има петнайсетгодишна дъщеря.

Ричард беше доволен от това, че Ники е умна и умела и най-вече, че не е актриса. След като изгуби Лара, беше решил никога вече да не се обвързва с актриса, която да може да се сравнява с нея. Ники и безхитростното ѝ поведение бяха променили мнението му.

— Отърви ме от тази рокля! — молеше Лара. — Ще ме счупи на две. По-голямо наказание е от това, да си омъжена за Ричард.

— Нищо не може да е по-лошо от това! — пошегува се Ники и завъртя изразителните си очи.

— Нали Лара беше страхотна в онзи последен дубъл? — прекъсна ги Ричард, прегърна през рамо настоящата си съпруга и прокара пръсти нагоре-надолу по голата ѝ кожа.

— Той е просто мил — каза Лара с една от дълбоките си въздишки — нейна запазена марка.

— Познавам това чувство — остро отговори Ники. — Точно така казва, когато хвали готвенето ми.

Очите на Лара се разшириха.

— Да не искаш да кажеш, че му готвиш? — възкликна тя. — Аз никога не го правех.

Ники се опули.

— Той ме принуждава, знаеш колко настоятелен може да бъде.

— О, да — съгласи се Лара. Двете се засмяха съзаклятнически.

Ричард се намръщи — преструваше се на недоволен.

— Наистина се дразня от това, че двете сте толкова добри приятелки — каза той. — Мразя го! — Истината беше, че му харесва и двете жени да са част от живота му.

— Не, не го мразиш — натърти Ники, поглеждайки го с онзи израз, който жената придобива, когато е абсолютно сигурна в мъжа си. — Гордееш се с това.

Той се отдалечи, весело поклащайки глава.

Ники даде знак на асистентите си от гардероба да ги последват във фургона на Лара.

— За зрял мъж Ричард е такова дете — отбеляза тя.

— Ето защо бракът ни се провали — меко каза Лара. — Два огромни „аза“ в борба за най-добрата гледна точка на камерата!

— И единият от тях чука наред като Чарли Шийн в най-лошия му период.

— Ти го излекува от това.

— Надявам се! — повиши тон Ники. — В момента, в който членът му покаже друга посока, изчезвам.

— Би го напуснала?

— Веднага — Ники изобщо не се поколеба.

— Обзалагам се, че би го направила — Лара си пожела да притежава вътрешната сила на приятелката си.

— Хей, слушай — Ники набърчи покрития си с лунички нос. — Очаквам той да ме зареже, ако аз му изневеря, така че защо същото правило да не важи и за мене?

Лара кимна.

— Абсолютно си права.

„Защо аз не го направих? — помисли си тя. — Защо не му казах да си хваща пътя още първия път, когато го заподозрях в изневяра?“

Защото си слабоволева.

Не. Просто вярвам във втората възможност.“

И в третата, и в четвъртата... Ричард не знаеше кога да спре.

Бяха се срещнали, когато той режисираше третия ѝ филм. Въпреки че по онова време тя беше звезда, все пак бе впечатлена от срещата с великия Ричард Бари — човек с голяма репутация. Той се залепи за нея като карнавална серпентина. Тя беше двацет и четиригодишна и според холивудските стандарти — съвсем невинна. Той — на четирийсет и шест години и с труден характер. Сватбата им в дома на нейния агент в Малибу се превърна в новина за вестниците; над главите им кръжаха хеликоптери, по дърветата се криеха папараци. Това беше медиен цирк, неприятен и на двамата. При развода беше още по-зле.

— Довечера отиваме в „Тету“ — обяви Ники. — Чувам, че пикантната рибена чорба била достойна да умреш за нея.

Лара поклати глава.

— Не мога да го направя. Имам да уча реплики и трябва да се наспя, иначе сутринта ще приличам на дърта кошница.

Ники вдигна невярващо вежди. Дразнеше се, че Лара се държи така, сякаш прилича на всяка друга смъртна — въпреки че със сигурност беше най-красивата жена, която Ники бе виждала някога — жена, която никога не осъзнаваше мощната си физическа красота.

— Идваш — решително каза Ники. — Вече проверих — утре имаш късни снимки. Време е да забравиш този проклет филм и да се позабавляваш.

— Да се позабавлявам — какво е това? — невинно попита Лара.

— Точно колко време мина, откакто не си си лягала с някого? — Ники зададе въпроса с наведена на една страна глава.

— Твърде дълго — измърмори Лара.

— Не е задължително да е голяма работа, както знаеш — продължи Ники. — Какво ще кажеш за някого за една нощ? В екипа има неколцина много готини пичове.

— Не е в мой стил — меко отказа Лара.

— Трябва да имаш манталитета на мъж — знаещо намигна Ники. — Чукай и бягай. Аз бях свикнала — преди отново да се омъжа.

Ричард беше втори съпруг на Ники. Първият ѝ беше Шелдън Уестън, за когото се бе омъжила, когато беше на шестнайсет, а той — на трийсет и осем години.

— Търсех си баща — често се шегуваше тя. — И се натресох на пуснат на свобода мошеник.

Имаха петнайсетгодишна дъщеря, Съмър, която живееше при баща си в Чикаго.

— Ти си различна — каза Лара. — Можеш да го правиш и да се измъкнеш. А аз не мога. Трябва да имам сериозна връзка, иначе не ме интересува.

— Както и да е — колебливо отговори Ники, без въобще да разбира. — Но тази вечер определено идваш.

ГЛАВА ВТОРА

Джой Лоренцо се втурна в офиса на Маделин Франсис на „Мадисън авеню“, сякаш имаше всички права да се намира там, макар че нито имаше уговорена среща, нито я беше виждал от шест години.

След него се влачеше объркана секретарка. Беше кръглолика и с широки бедра, пристегнати в твърде къса поличка.

— Какво, по дяволите, става...? — започна Маделин. След това черните ѝ очи, скрити зад предписаните ѝ очила с тъмни стъкла, разпознаха Джой и тя бързо отпрати секретарката си. — Всичко е наред, Стела — каза с лека въздишка. — Аз ще уредя това.

— Но, госпожице Франсис — обади се Стела, ядосана и оскърбена, — той ми каза да... — за момент се поколеба; две яркочервени петна оцветиха пълните ѝ бузи, — да си го...

— Благодаря, Стела — Маделин я освободи. — Извинена си.

Все още вторачена в Джой, Стела излезе на заден ход от добре уредения офис, докато той се хвърли в кожен стол срещу дългото антично бюро на Маделин и праметна дългите си, обути в джинси крака през облегалката на скъпия стол.

— Върнах се — обяви той с нахално изражение.

— И аз така виждам — Маделин беше седнала неудобно и се чудеше каква ли злина е извършила, че Джой Лоренцо да се появи отново в добре организиания ѝ живот.

Преди шест години бяха живели заедно — четирийсет и осемгодишната агентка и двацет и четиригодишният актьор. Необичайна комбинация, но осем месеца беше работила. След това една нощ Маделин се беше върнала у дома си, за да открие, че Джой го няма заедно със седемте хиляди долара в брой, които тя държеше в сейфа си.

Сега беше петдесет и четиригодишна, той — на трийсет и копелето се беше върнало.

— Какво искаш? — попита тя с глас като стегнат възел от прикриван гняв.

— Бясна си, нали? — каза безгрижно Джой, сякаш просто си поръчваше цигари и бира. — Наистина бясна.

— Да, Джой, бясна съм — отговори тя, като свали очилата си със седефени рамки и се взря горчиво в него. — Ти не би ли бил?

— Предполагам, че трябва да си се чудила какво ми се е случило — промърмори той.

— Да, чудех се — какво се е случило с тебе и с парите ми.

— О, да, парите ти — каза той, бръкна в джоба на коженото си яке и измъкна пачка стодоларови банкноти, здраво стегнати с ластик. — Тук са три бона. Ще ти върна останалите до няколко седмици.

Тя не можеше да повярва, че ѝ връща парите. Не всичките, но три хиляди долара беше начало. Продължи да се взира в него. Шестте години не го бяха докоснали — беше по-красив от всякога. Косата му, гъста и черна, стигаше до ръба на яката — твърде дълга, но нямаше значение. Тялото му беше приятно мускулесто, с плосък корем. Беше се превърнал в мъж със знаещи черни очи, пълни чувствени устни и усмивка, която би разтопила и по-силна жена от нея. Спомняше си тази усмивка. Спомняше си и члена му, въпреки че се опитваше да не го прави. Супер. Както и всичко останало в него.

Жалко, че беше крадлив кучи син.

— Какво искаш? — повтори тя — стараяше се гласът ѝ да остане твърд; знаеше, че времето не е било толкова благосклонно към нея, колкото към него. Червеникавата ѝ коса беше изпъстрена със сиво. Бръчките ѝ бяха много. А и беше качила седем отблъскващи килограма.

— Ето за какво става въпрос — каза Джой, фиксирайки я с напрегат поглед — виждаше право през нея. — Преди да замина, ти ми осигури две филмови роли.

— Точно така — студено потвърди тя. — Кариерата ти беше точно на път да започне. Ти избяга и от това.

— Нещо се провали — нещо, което не зависеше от мен — каза той неспокойно.

Тя не му достави удоволствието да го моли за обяснение.

— Не ми пука, Джой — и размести купчина документи върху огромното си бюро. — Ако ми върнеш остатъка от парите, ще спрем дотук — тя млькна за момент — спомни си първия път, когато той беше влязъл в офиса ѝ — наперен хлапак от Средния запад, твърде

голям позьор. Беше видяла потенциала му и реши да му помогне. Осем месеца лудост и страхотен секс.

— Не отидох в полицията — бавно каза тя, — въпреки че точно това трябваше да направя.

Той кимна — честно лице, леко брадясал — това го караше да изглежда още по-добре.

— Знаеш ли, Мади — обади се той, — не бих ти задигнал парите, ако не беше спешно.

Тя мълчеше. Сега пък какво искаше от нея. Очевидно не бяха пари.

Той наруши тишината, като тропна с юмруци по бюрото ѝ. Дълги артистични пръсти, пръсти на пианист. Забеляза, че е ходил на маникюр — това я изненада — смяташе, че Джой винаги е фаворизирал образа на мачото.

— Трябва да се върна в бизнеса — каза той. — И ти си човекът, който може да ми помогне.

Тя невярващо вдигна вежди.

— Ето какво бих искал — продължи той. — Още един филм. Не телевизионен. Не съм за телевизията. Майната им на тия глупости. Трябва да се върна на големия екран.

Е, никой никога не беше казал, че той няма талант. Но сигурно не очакваше от нея да възроди кариера, от която той беше избягал?

— Джой — тя подбираше внимателно думите си и наблюдаваше лицето му, докато говореше. — Ти провали кариерата си просто така. Имаше шанса си и избяга от него.

— Майната му! — извика той, удари с юмруци по масата, тъмните му очи се бяха замъглили. — Не разбираш ли? Ако си го направила за мен веднъж, можеш да го направиш пак.

Момент на чисто удовлетворение.

— Имам репутация, която поддържам — каза Маделин. — И нямам намерение да я провалям, като те препоръчвам където и да било.

— Глупости — измънка той.

— Ти не си благонадежден — продължи тя доволна, че го връща на земята. — И още по-зле — ти си крадец. Не, Джой — тя поклати глава. — Страхувам се, че не мога да те препоръчам на никого, така че ми направи една голяма услуга и се разкарай.

Тя изчака гневът му да се увеличи, спомняйки си проявяващата се понякога негова склонност към насилие. Но този път не се плашеше, той не би се осмелил да ѝ посегне в кабинета ѝ.

Вместо да се разгневи повече, той пое по друг път. Изгубеното малко момче. Толкова красиво и самотно. Тя никога не е била в състояние да устои на тази поза и той го знаеше. Джой би могъл да превключи на тази вълна като никой друг.

— Добре, разбирам — той прокара ръка през гъстата си коса. — Аз съм като вчерашна новина. Никой не би ме наел. Предполагам, че със същия успех бих могъл да се върна и към карането на такси — той се изправи и тръгна към вратата, където спря с ръка на дръжката. — Мога ли да те поканя на вечеря? За да се опитам да ти обясня какво стана. Дълга ти го — напрегнатите му очи я следяха от другия край на стаята. — Мога ли, Мади?

Тя добре знаеше, че ако приеме, би изглеждала като патетична стара глупачка...

Нямаше значение, защото нямаше начин, по който да устои.

Джой знаеше точно какво прави, всеки ход беше обмислен предварително. Вечеря в малък италиански ресторант; бутилка марково червено вино, три четвърти от която изпи Маделин, която не разбираше, че той не пие наравно с нея. Интимен разговор — най-вече за това, колко много му е липсвала и колко страхотно изглежда тя.

Лъжи, лъжи, но какво ѝ пукаше? По времето, когато взеха такси към апартамента ѝ на Шейсет и шеста улица, тя се чувстваше секси, женствена и много похотлива. Джой я беше омаял с някаква история за болна леля в Монтана и семеен бизнес, който единствено той е трябвало да спасява. Тя не му повярва, но какво от това? Джой ѝ обръщаше повече внимание, отколкото беше получила през всичките шест години, и отчаяно ѝ се искаше той да прави любов с нея.

Джой не я разочарова. Правеше любов дори по-добре отпреди. Продължителна любовна игра; мързелив орален секс; и после — дълго твърдо проникване, докато тя изкрещя в пороя на екстаза.

Не се усещаше над петдесетте и със седем килограма наднормено тегло. Джой я накара да се чувства красива, желана жена.

Той остана цялата нощ, на сутринта отново правиха любов, твърдото му тяло притискаше плътта ѝ по най-невероятно възбуждащ

начин. Тя знаеше, че отново са я прецакали. Една страстна нощ изтри шестте години на гняв.

— Защо не ми се обади? Поне да знам къде си — жално попита тя, докато пръстите ѝ се движеха нагоре-надолу по мускулестия му гръб.

— Сега съм тук — отговори той. — Не е ли достатъчно, че се върнах? — и устните му се притиснаха към нейните, отслабиха колебливата ѝ съпротива, докато тя окончателно се предаде.

След два дена той отново се нанесе при нея. Няколко дни след това тя го помоли да намине към офиса ѝ.

— Изпращам те на проби за малка роля, която може да е точно за тебе — му каза тя. — Ако я получиш, това ще бъде начало в правилната посока.

— Ти си най-добрата, Мади — усмихна се Джой с неустоимата си усмивка.

Тя знаеше, че той вероятно я използва, но някак си — още веднъж — това нямаше значение.

ГЛАВА ТРЕТА

„Тету“ беше известен рибен ресторант, разположен над пясъчния бряг между Еден рок и Жуан ле пин. Популярен от много години, той беше скъпа спирка за местните баровци и богатите туристи — нищо в Южна Франция не беше евтино.

Ники беше поканила и Хари Солитър и Пиер Перес. Пиер беше френски актьор с мътни очи и сънлива усмивка — тази сутрин беше долетял от Париж и трябваше да започне снимки след два дена.

— Пиер не е женен — прошепна Ники, докато сядаха. — Дори не е сгоден. Използвай презерватив и давай.

— Няма ли да спреш! — сопна се Лара.

Пиер беше толкова чаровен, колкото Хари — настоятелен. Ричард гледаше и двамата неодобрително. Беше изключително покровителствено настроен към бившата си жена — тя може и да беше известна кинозвезда, но беше крехка и се нуждаеше от грижи — само той знаеше от колко много грижи.

— Защо покани тези двама задници? — измърмори той на Ники, докато Лара привличаше вниманието.

— За да те подразня — отговори мърморейки Ники и пусна ръка по чатала му под дългата покривка на масата.

— Стига! — сериозно каза той.

Тя се намръщи.

— Защо? Знаем, че ти харесва.

— Има си време и място.

— Сега му е времето — тя се опитваше да разкопчае ципа му.

Не можа да се удържи да не се усмихне, докато отблъскваше ръката ѝ. Ники никога не му даваше време да мисли за други жени — тя винаги беше заета с нещо.

Когато вечерята свърши, а те се мотаеха над кафетата си, Хари скочи на крака. Той живееше заради снимачните терени — законното отделяне от жена му беше едно от основанията да стане актьор.

— Да вървим да танцуваме — предложи той ентузиазно. —
Знам страхотно местенце в Монте Карло.

— Мене не ме бройте — бързо каза Лара.

— Защо? — упорстваше Хари, а очите му говореха: „Харесваш
ме, нали? Привлечена си от мене — така че идвай, хайде да се
повъргаляме и да се омърсим.“

— Имам да уча реплики — поколеба се тя.

— Може би пет минути в казиното? — предложи Пиер.

Тя погледна към Ричард за помощ. Той се отзова веднага — сега
не ѝ беше съпруг, но беше завинаги неин рицар в малко потъмняла
броня.

— Като режисьор на Лара — звучеше доста помпозно, — казвам,
че ще я отведем у дома.

— Господи! — промърмори Ники под носа си. — Защо?

— Какво? — раздражено попита Ричард.

— Остави я да върви — настоя Ники, втренчена в него.

Той ѝ върна погледа по свой си начин.

— Лара е свободна да прави това, което иска. Тя иска да се върне
вкъщи с нас.

— Не говорете за мене, сякаш че не съм тук — прекъсна ги Лара,
усетила напрежението.

— Имаш снимки рано сутринта — собственически произнесе
Ричард. — Трябва да се прибереш у дома.

— Може би да, може би не — натърти Лара с изведнъж появила
се следа от недоволство.

Хари схвана картинката и бързо ѝ помогна, галантно изпрацвайки
я до вратата.

— На бившия ти съпруг все още му става от тебе — каза той с
полушеговит-полугневен тон.

— Моля? — студено отсече тя.

— Очевидно е — отбеляза той, докато стояха отвън пред
ресторанта; топлият средиземноморски въздух рошеше косата ѝ с цвят
на мед, сега освободена от предишните мъчителни къдрици.

Тя поклати глава.

— Грещиш.

— О, не, не греша — той я сграбчи за ръката и я повлече през
пренаселената крайбрежна улица към паркинга.

— Нямам намерение да танцувам, Хари — спокойно обяви тя.

— Не ставай глупачка, Лара — той все още флиртуваше. — Давам ти думата си на англичанин, че няма да те нападна.

— Толкова ме успокои — отговори тя малко саркастично. Дълго и твърдо впиха погледи един в друг, след това към тях се присъединиха и останалите.

— Идвай, скъпа — обади се Ричард, хвана я за ръката и я повлече към колата си.

На Лара не ѝ хареса собственическото му отношение, тя забеляза, че Ники също не е очарована.

— Знаеш ли какво? — обади се тя, освобождавайки се от хватката на Ричард. — Приемам идеята на Пиер за казиното. Не че ще играя, но би ми било приятно да видя едно френско казино отвътре. Прилича ли на Вегас?

Пиер се усмихна със сънливата си усмивка. Хари се намръщи. Ричард започна да възразява, но Ники го прекъсна.

— Приятно прекарване — каза тя с окуражително намигване и леко отблъсна Лара към колата на Пиер. — И не се притеснявай, няма да те чакаме!

Казиното в Монте Карло изобщо не приличаше на Вегас — представляваше импозантна сграда, построена на оживен площад близо до морето. Придружена от Пиер и Хари, който също бе настоял да дойде, Лара пообиколи залата, наблюдавайки жадно играещите, решили да загубят парите си. Стари жени в тежки вечерни облекла, отрупани със скъпи бижута, играеха наред с откровени мутри и с трепет поставяха кулички от чипове на щастливите си числа, докато рулетката се въртеше; запалени картаджии със стоманени погледи седяха до блондинки с каменни лица на масите за блекджек; играеше се на зарове, на покер и прочее.

— Толкова е... невероятно грандиозно — Лара търсеше точното определение. — Почти от друг век.

— Доста декадентско — весело се разсмя Хари. — Харесва ми!

Разтропан салонен управител с черна като вакса коса и съответно вечерно сако се понесе към тях и спря пред Лара с угодническа усмивка.

— Мадмоазел Айвъри, за мене е удоволствие да ви приветствам с „добре дошла“ в казиното ни — гласът му беше като кадифе. — Вие и приятелите ви бихте ли приели по едно питие?

— Не, благодаря — каза тя и представи Хари и Пиер.

Усмивката на управителя стана от голяма по-голяма.

— Ако можем изобщо да направим каквото и да било за вас, моля ви, не се колебайте да го поискате.

Тя му се усмихна в отговор.

— Вие сте великолепна актриса, мадмоазел Айвъри — добави управителят на безупречен английски.

Лара го дари с още една усмивка.

— Благодаря ви.

Той не можеше да бъде спрял.

— И мога да се осмеля да кажа, че на живо сте още по-красива.

Излишните комплименти ѝ бяха досадни. Усещаше се неловко, когато хората я възпяваха. Те нямаха и представа коя е тя в действителност. Никой не знаеше истината — даже и Ричард, въпреки че се беше приближил до нея повече от всеки друг.

— Тя определено е такава — намеси се Хари само защото той знаеше пътя до вилата ѝ, така че „сбогом, Пиер“.

— Ще играете ли тази вечер? — попита управителят от казиното. Приключил с красотата и таланта ѝ, сега искаше парите ѝ.

Тя се усмихна сладко.

— Може би друг път. — Управителят се отдалечи. Тя се обърна към Пиер: — Ще тръгваме ли?

Пиер я хвана за ръката. Хари покровителствено се придвижи от другата ѝ страна. Заедно я ескортираха до вратата.

На стълбите пред казиното се навъртаха неколцина папараци. Те се втурнаха в действие, крещяха името ѝ, навсякъде около нея проблясваха светкавици.

Тя автоматично прикри лицето си, докато Хари бързо се отдалечаваше, за да изглежда, че тя и Пиер са двойка.

„Страхотно — помисли си Лара, — сега ще ме има по всички таблоиди.“ Мразеше да я свързват с някого, когото едва познава. Миналия месец се случи в един ресторант с Кевин Костнър, а продаваните по супермаркетите издания бяха писали, че двамата планират женитба!

Папараците ги преследваха по целия път до колите им. Хари беше бесен — това означаваше, че няма да може да изиграе хода си, без да бъде фотографиран — жена му беше ревнивка, която не би одобрила късните му нощни снимки с възхитителната госпожица Айвъри — двамата влизат заедно в кола, докато тя си седи вкъщи във Фулам с двете ненавършили пет години дечица и със седемдесет и шестгодишната му майка. Той нямаше друг избор, освен да позволи на Лара да тръгне с Пиер.

Обаче не всичко беше загубено — той имаше план. Скочи в наетото си рено и се залепи плътно зад колата на Пиер, когато се включиха в движението.

Веднага след като се увери, че не ги преследват, започна да натиска клаксона и да примигва с фаровете, за да накара Пиер да спре.

— Какво има? — попита Лара, когато Хари се наведе през прозореца.

— Ричард настоя аз да те закарам вкъщи — каза той. — Обещах му да го направя.

— Защо?

— Защото Пиер никога не би намерил дома ти.

— Естествено, че ще го намери.

— Имаш ли адреса?

— Не... — за момент тя се поколеба. — Но е в Сен Пол дьо Ванс. Сигурна съм, че мога да го ориентирам дотам.

— Дотам има стотици пресечки и завои. Трябва да дойдеш с мене, иначе ще карате нагоре-надолу цяла нощ.

— Хари...

Той сви рамене, сякаш не му пукаше.

— Слушам, любов моя, каквото пожелаеш.

Тя не искаше да се изгуби сред хълмовете с френски актьор, когото едва познава.

— Прав си — реши Лара, неохотно излезе от колата на Пиер и влезе в тази на Хари.

Пиер не се подразни. Беше късно, а той — уморен — прекалено уморен, за да се опитва да успее при изключителна американска звезда, която вероятно би го отхвърлила. Освен това истинските му предпочитания бяха мъжете — тайна, която беше успял да запази за

себе си, иначе това би разрушило цветущата му кариера на актьор във водещи мъжки роли.

Лара махна за „довиждане“ на Пиер и се отпусна на мястото до шофьора в реното на Хари. Затвори очи и реши, че трябва да е била луда да се откаже от сигурността при Ники и Ричард, за да обикаля из Монте Карло с двама актьори. Защо винаги успяваше да направи грешния избор?

За момент мислите ѝ се понесоха и тя се сети за Лий — бившия ѝ приятел. Лий беше изключително мил, далеч не бе най-изключителният мъж на света, но удовлетворяваше нуждите ѝ.

А какви бяха нуждите ѝ?

Някой, при когото да се сгуши. Топло тяло посред нощ. От време на време секс. Компания.

„Господи, Лара, звучиш така, сякаш си на седемдесет и пет години!“

Намръщи се.

Хари я погледна.

— Не изглеждаш щастлива — смъмри я той.

— Мислех си.

— За какво?

— За бившия ми любовник, щом искаш да знаеш.

— Ти ли го разкара?

— Всъщност той — мене.

Хари се разсмя невярващо.

— Не е възможно.

— Каза ми, че не можел да понася напрежението.

— Сигурно се шегуваш.

Дълбока и дълга въздишка.

— Не се шегувам.

Хари обмисляше възможността някой топлокръвен мъж наистина да зареже Лара Айвъри. Изглеждаше му крайно неприемливо.

— Че защо би направил такова нещо? — попита най-накрая. — Да не би глупакът да е нямал мозък?

— Твърде много внимание — кисело отговори Лара. — И всичкото насочено към мене.

— Трябва да си с някой колега актьор — поверително каза Хари. — Ние знаем как да го споделим.

„Как ли пък не — помисли си Лара. — Единственото нещо, което актьорите знаят как да споделят, е сцената и затова биха убили заради близкия план.“

В живота си беше срещала достатъчно актьори мегаломани.

Кинозвездата с полираното лице и сухия хумор. Беше привикнал към стероидите и спеше само с модели. Мачо-героят от екшъните с присвитите очи и тънката усмивка. Обичаше да бие жените и да ги унижава сексуално — но само ако му бяха извън категорията и не можеха да му отвърнат. Известната чернокожа звезда, който одобряваше единствено блондинки с големи бюстове за изключително голямото си водно легло. Очарователният крал на комедията с огромен пенис, който напоследък чукаше бавачката на децата си. И „сериозният“ нийоркски актьор, който можеше да си падне само по травестити.

О, да, кинозвезди — чаровна, добре организирана тълпа.

Докато се беше отдала на мислите си, Хари съзря шанса си. Отби колата встрани от пътя, наведе се напред и притисна топлиите си устни към нейните.

— Хари! — възкликна тя и успя да го отблъсне. — Какво си мислиш, че правиш?

Думите заизлизаха от устата му в безсмислен поток, докато ръцете му се насочиха към гърдите ѝ:

— Ти си толкова шибано красива, Лара... толкова прекрасна... първия път, когато те видях... жена ми е студена риба... никога не спим заедно... може би само няколко пъти през последната година... малкият ми изгаря за тебе...

Тя силно го удари по лицето — театрален жест, но такъв, че евентуално да свърши работа.

— Мили Боже! — възкликна той и прекъсна масираното си настъпление.

— Хари — звучеше по-спокойна, отколкото се чувстваше. — Овладей се. Не се обвързвам с женени мъже, така че бъди добър да запалиш колата и да ме откараш вкъщи. — Той се отдръпна от нея като отхвърлен глупак. — Не че не си привлекателен — продължи тя с помек глас. — Но всеки трябва да се придържа към принципите си.

Милите ѝ думи го успокоиха.

— Извинявай, Лара — измърмори той доста засрамен. — Няма да се повтори.

„Можеш да се обзаложиш, че няма — помисли си тя. — Защото това е първият и последен път, когато се озовавам в кола насаме с тебе.“

— Ще го забравя, ако искаш — тихо каза тя, спасявайки накърнената му гордост.

— Благодаря — промърмори той и я откара до вилата, където на входната врата ги чакаше Ричард — стоеше отвън като баща закрилник.

— Не бях сигурен, че имаш ключове — заяви Ричард, поглеждайки към Хари.

Лара влезе във вилата, без да каже и дума на някого от двамата.

Мъже! Само да можеше да намери някого, който да си струва, тогава може би щеше да бъде щастлива.

Или пък не?

Можеше ли някой да я накара да забрави мрачните спомени от миналото си?

Можеше ли някой да уреди всичко?

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Алисън Сиуел не беше красива — винаги отхвърлена, самотница без приятели. По времето, когато беше на четиринайсет години, вече тежеше над седемдесет килограма. Беше яка и кръглолика и децата в училище ѝ се подиграваха, наричайки я с различни имена. Любимото им беше „Шивачката“, още „Сметището“ и „Голямото момче“. Не беше честно да я наричат Голямо момче само защото майка ѝ я накара да си отреже косата по момчешки, беше си направо злонамерено. Но на Алисън не ѝ пукаше, тя знаеше, че е по-умна от всички тях, макар и да се проваляше по повечето предмети.

— Ти си идиот — често ѝ казваше баща ѝ.

И после един ден падна от стълбата, удари си главата и умря без време. Кой беше идиотът сега, а?

Малко след като баща ѝ си отиде, Алисън и майка ѝ, Рита — прилична на врабче женица, която работеше като перачка в хотел в центъра на града, — се преместиха при брата на Рита, Сирил. Той живееше в малка порутена къщичка недалече от най-оживената част на булевард „Холивуд“. Беше разведен и бездетен и откакто наскоро си беше счупил крака „на работа“, имаше нужда от помощ.

Работата на Сирил беше снимането на знаменитости — обикновено когато те не желяеха да ги снимат. Той висеше около модни ресторанти и клубове с готова за снимки камера — и сграбчваше всяка възможност, която се откриеше. Големият му принос към славата беше да хване Мадона и Шон Пен в страстна прегръдка, преди всички да разберат, че са двойка. Наистина чист късмет. Но правеше много пари с тези снимки и беше много уважаван сред останалите фотографи на свободна практика.

Алисън беше очарована от чичо Сирил, за нея той самият беше знаменитост. Когато той се възстанови след счупването на крака, тя започна да го следва навсякъде и да го наблюдава със страхопочитание, когато той се захващаше за работа. Тъй като самият Сирил нямаше деца, не се противеше Алисън да се влачи подире му,

особено след като беше достатъчно силна да му носи екипировката и достатъчно голяма да разкарва останалите фотографии от пътя му — задача, която ѝ доставяше удоволствие.

Когато стана на двайсет, Алисън също започна да снима. Знаеше къде да отиде, за да хване известни лица, и не ѝ пукаше какво трябва да направи, за да се добере до сензацията. Доказа, че е много по-лепкава от чичо Сирил, агресивно преследваше знаменитите си субекти до колите и лимузините им, ако откажеха да сътрудничат, докарваше ги почти до инсулт — и се измъкваше, защото беше жена. В никакъв случай не привлекателна — с наднормено тегло, намръщена, пробивна и груба. Но защото беше жена, те не се осмеляваха да ѝ отвърнат на удара.

За чичо Сирил беше приемлива, но останалите фотографии се гнусяха от нея.

С годините Алисън постигна някои сериозни успехи. Уитни Хюстън, крещяща на Боби Браун пред „Пенинсула“. Чарли Шийн, ревящ срещу нея, докато тя преследваше него и секси гаджето му в неговата лимузина. Раздърпаният Никълсън, излизащ от клуб. Пияният Чарли Долар, падащ надолу по стълбите. Смутеният Хю Грант пред полицейското управление след арестуването му за контакт с проститутка. И Ким и Алек с бебето им — рядка гледка.

Но един ден в живота ѝ влезе Лара Айвъри и всичко се промени. Дори „обсебване“ не беше точната дума.

ГЛАВА ПЕТА

„Френско лято“ беше почти завършено и Лара усещаше обичайната тъга, която ѝ носеше поредният приближаващ към края си филм. Да се прави филм — особено някъде в чужбина — винаги приличаше на това, да станеш част от огромно семейство — семейството, което тя нямаше. Хубавото беше, че всички се грижеха за нея — от фризьорите и гримьорите до шофьорите и сценичните работници. Тя беше специален фаворит на филмовия екип, но дори и след като стана голяма звезда, не беше примадона и знаеше как почтено и с уважение да се отнася към всички. Повечето от мъжете в екипа обикновено се влюбваха в нея. И защо не? Тя беше изключително красива, с великолепно тяло и ако това не беше достатъчно, беше умна и приятелски настроена.

В наетата вила Ники беше организирана щедро празненство. Имаше огромни маси с храна в градината и много бира, вино и твърд алкохол. Тенис кортът беше трансформиран в дискотека с примигващи светлини в комплект с ужасен на вид дискожокер, който си падаше по соула от шейсетте години.

— Всичко изглежда прекрасно — възкликна Лара, когато се появи от стаята си, облечена в невероятна бяла рокля без ръкави и сандали без токчета — кожата ѝ блестеше, дългата ѝ до раменете коса беше току-що измита.

— Стига с тия глупости за прекрасното — отговори Ники с ръце на пристегнатия в черна кожа кръст. — Скъсах си задника, за да съм сигурна, че това ще е купонът на годината. Искам всички да разберат, че когато работят във филм на Ричард Бари, са им благодарни.

— Надявам се Ричард да е благодарен на тебе — отбеляза Лара.

— Най-добре да е — направи гримаса Ники.

— Прекалено добра си била с него — продължи Лара. — Сега той е много по-приятна личност.

— Искаш ли си го обратно? — пошегува се Ники.

Лара се разсмя.

— Не, благодаря ти.

— Хубаво — Ники направи още по-страшна гримаса. — Защото той изобщо не е на разположение.

Сякаш усетил, че е обект на разговора, се появи Ричард и се отправи към градината, облечен в бежови ленени панталони и обикновена копринена риза.

— Хм... — забеляза Лара. — Сега се облича по-добре.

— Разбира се — каза Ники. — Влада го в „Нейман“ два пъти годишно и го карам да изхарчи всичките си пари!

— Вие двете пак ли разговаряте за мене? — попита той — както обикновено се преструваше, че вниманието му е неприятно.

— Знаеш ли, Ричард — Лара леко докосна ръката му. — Ти си невероятен късметлия. Намерил си жена, която така добре се грижи за тебе.

— Хей... — възрази Ричард. — Тя ме намери!

— А... егото става все по-голямо и по-голямо — промърмори Лара.

— Но това не е всичко — Ники намигна похотливо, обви ръце около кръста на Ричард и го притисна към себе си.

— Сериозно обаче — обади се Лара. — Щастлива съм за вас двамата.

— Сега всичко, което трябва да направим, е да ти намерим подходящ мъж — Ники все се връщаше към темата.

— Продължавам да ти го повтарям — търпеливо каза Лара. — Добре съм си и сама.

— Глупости! — изсумтя Ники. — Всеки има нужда от някого.

— Сигурен съм, че Лара е напълно способна да си го намери и сама — дразнеше го, че Ники толкова настоява Лара да се обвърже с някого.

Лара си пожела тези двамата да я оставят на мира. Сама беше щастлива — през повечето време.

— Ще ми липсвате, хора — тъжно каза тя. — Без вас няма да е същото.

— Толкова надълбоко ще затънеш в „Мечтателят“, че дори няма да забелязваш, че ти липсваме — възрази Ники, споменавайки следващия филм на Лара, чиито основни снимки започваха в Хамптънс след седмица.

— Искам пак да работя с вас двамата — каза Лара. — Опитът беше забележителен.

— Кажи го на агента си — остро отсече Ники. — Според него си заета през следващите три години.

— Глупости!

— Ричард — Ники сбута съпруга си с лакът, лицето ѝ се освети от въодушевление, — да кажа ли на Лара за книгата, върху която имам опция?

— Каква книга? — любопитства Лара. — И защо я споменаваш сега, когато практически се махам оттук?

— Нарича се „Отмъщение“ — очите на Ники проблясваха от ентузиазъм. — Истинска история за една учителка, която е изнасилена от банда и почти умира, но после оздравява и раздава свои собствени наказания.

— Звучи интригуващо.

— Аз съм продуцентът — гордо обяви Ники. — Първият ми опит.

— Страхотно!

— Ричард обеща да помогне — което означава, че ще хвърля по едно стоманено око на всичко, което правя. Ще наема талантлив млад режисьор. За нещастие бюджетът е депресиращо малък. Но главната роля е фантастична за една актриса.

— И аз не я получавам — каза Лара. — Защо не се обади?

Ники хвърли опасен поглед към Ричард.

— Той каза, че не бива да ти досаждам.

— Което е точно това, което правиш в момента — прекъсна я Ричард с поглед, в който се четеше: „Какво трябва да направя с тебе?“ — Казах ти, Ники, това не е типът филм, от който Лара би се заинтересувала.

— Имаш ли вече сценарий? — попита Лара.

— Нищо, от което да съм доволна.

— Бих искала да го прочета.

— Просто така? — попита Ники с надежда.

— Любопитна съм да видя в какво се въвличаш.

— Тя няма и представа — сухо се обади Ричард. — Опитай се да я спреш — аз не мога.

— Не е ли това целият живот? — меко каза Лара. — Да помагаш на другите да осъществят мечтите си?

— Точно така! — съгласи се Ники и стисна ръката на Ричард. — А когато стана голям и дебел свръхбогат продуцент с неконтролируемо желание за секс, студио за снимки на живо и многократно надхвърлян бюджет, първият човек, когото ще наема, ще бъде Ричард Бари — който по това време ще бъде дърт, излязъл от форма пияница, живеещ в Санта Барбара само със спомените си и двойка стари, свикнали с камерите кучета.

— Благодаря, скъпа — Ричард беше смазан. — Със сигурност знаеш как да накараш човек да се чувства сигурен в себе си.

— Само се шегувам.

— Като че ли не знам.

— Не се стягай.

— Кой се стяга?

— Вие двамата — обади се Лара, като клатеше глава и се смееше, — държите се като пътуваща постановка по Вирджиния Улф.

— Да вървим да си вземем по едно питие — предложи Ричард. — Може и да сме първите.

Много по-късно същата вечер Хари Солитър сграбчи Лара на дансинга. Той се потеше под червеното си поло, ръцете му бяха влажни, когато несръчно ги положи върху раменете ѝ. Съпругата му, приятна англичанка, която беше пристигнала навреме, за да прекара последния уикенд с мъжа си, седеше в един ъгъл и разговаряше с първия асистент-режисьор. Лара изпита съжаление към бедното момиче. След неуспешния опит на Хари да легне с нея той беше имал поредица момичета за по една нощ, като се започне от нейната дубльорка, монтажистката и две статистки. По време на външни снимки нямаше такова нещо като тайно чукане — всеки знаеше кога точно се е случило.

— Искам да ти благодаря, че не каза нищо за онази нощ — каза той и хвърли плах поглед към жена си, като трескаво се надяваше първият асистент-режисьор да не каже нещо, което не трябва.

— Защо не се опиташ да бъдеш джентълмен и да спреш да плюеш жена си? — предложи Лара. — Как би се чувствал ти, ако тя я караше по същия начин?

— Тя не би се осмелила — навъси се Хари.

— Не бъди толкова сигурен — остро натърти Лара. — Помисли си как ще се чувстваш.

— Съпругата ми не е от този тип жени — каза той, а над горната му устна изби пот.

— Защо си толкова сигурен?

— При мъжете е различно — обясни той, сякаш тя би разбрала.
— Всеки го знае.

— Не — Лара беше непоколебима, — ето къде грешиш.

Хари нямаше намерение да спори. Държеше възхитителната Лара Айвъри в ръцете си и това беше последният му шанс да успее. Притисна я толкова плътно към себе си, че тя можа да усети ерекцията му, притисната към бедрото ѝ. Преди да успее да се отдръпне, той успя да ѝ прошепне:

— Бих дал лявата си топка да правя любов с тебе. Знаеш го, нали?

— О, за Бога, порасни, Хари — каза тя, отблъсна го и напусна дансинга.

Купони. Понякога бяха ужасни.

На следващата сутрин Лара тръгна рано за летището. Ники и Ричард дойдоха да я изпратят до вратата на вилата — и двамата облечени в хавлиени халати за баня, със зачервени очи и тежък махмурлук.

— Не мога да повярвам, че свърши — каза Ники и протегна ръце високо над главата си.

— Знам какво имаш предвид — съгласи се Лара. — Чувствам се по същия начин.

— Гледай да се грижиш за себе си, скъпа — каза Ричард, докато ѝ стискаше ръката. — Ако имаш нужда от нещо, обади ми се. Знаеш, че винаги съм на твое разположение. Денем или нощем.

— Мразя сбогуванията — промълви Лара, набързо прегърна и двамата и скочи в колата; багажът ѝ беше вече натоварен. Не погледна назад, докато колата излизаше от автомобилната алея.

Вярната ѝ асистентка, Каси, я посрещна на летището в Ница. Каси беше пълна жена в средата на трийсетте си години, която бегло приличаше на Елизабет Тейлър от годините ѝ с Лари Фортенски.

Работеше за Лара от шест години и се стараеше всичко да върви гладко. Днес беше загрижена да качи Лара на самолета за Париж, където тя щеше да направи връзка за Ню Йорк.

— Изморена съм — прозина се Лара.

— Не изглеждаш така.

Един мъж от самолета си изпотроши краката да им помогне да се качат на борда. Друг представител на авиолиниите ги посрещна в Париж и ги ескортира до полета им с „Ер Франс“ за Ню Йорк. Лара седна на мястото си до прозореца в първа класа. Каси ѝ подаде сценария на „Мечтателят“ и голяма пластмасова бутилка с минерална вода „Евиан“.

— Благодаря — каза тя и отпи неподходяща на дама голяма глътка. — Ако заспя, не ме буди.

— Дори и за храна?

— Не, Каси, особено пък за храна!

Някакъв бизнесмен през пътеката протягаше врат, за да я види по-добре. Накрая не можа да издържи повече и дойде при тях.

— Лара Айвъри — обърна се към нея; гласът му беше изпълнен със смесица от страхопочитание и възхищение.

— Аз съм — весело се отзова тя — знаеше точно какво ще каже той след това.

Беше права.

— Вие сте далеч по-красива от плът и кръв — констатира той.

Лара се усмихна, и излъчването ѝ го изуми — беше все още сутрин, тя носеше обикновени дрехи и почти нямаше никакъв грим.

— Благодаря ви — промърмори.

Каси притича, за да се намеси, като разположи забележителния си задник между Лара и възхищаващия се поклонник.

Той схвана намека и се върна на мястото си.

— Цивилни! — измърмори Каси.

Лара се зачуди какво ли би било да излиза с „цивилен“. Единствените мъже, с които контактуваше, бяха свързани с киното — актьори, продуценти, режисьори, снимачен екип. Беше срещнала Лий, докато работеше над филм — Ричард беше уредил първата им среща. Лий беше болезнено срамежлив — притесняваше се да бъде център на внимание като неин приятел. Бяха прекарвали по-голямата част от годината заедно в дома ѝ в Лос Анджелис. Два месеца преди края тя

знаеше, че той приближава. Във връзката им не беше останала страст, а Лий не беше щастлив да живее в сянката ѝ. Плюс това нея я преследваше фен маниак, което влудяваше Лий. Накрая се бяха съгласили да се разделят като приятели и оттогава тя не беше чувала за него.

— Стюардът се чудеше дали би могъл да получи автограф от тебе — обади се Каси.

— Дадено — отговори тя. — Кажу ми да дойде насам.

След няколко минути стюардът — обратен младеж с невъзможно дълги мигли и нежни очи — коленичи до седалката ѝ.

— Извинете ме, че ви притеснявам, госпожице Айвъри — каза той благоговейно. — Само че моят приятел би ме обесил и разчленил на части, ако си позволя да се върна вкъщи без подписа ви. Ужасно невъзможно ли е да ви помоля да се подпишете в бележника му?

— Разбира се, че не — отвърна тя с лека усмивка. — Имате ли писалка?

— Точно тук — и той затърси в джоба си.

— Как е името на приятеля ви? — попита тя, докато вземаше от него бележника в синя кожена подвързия.

— Напишете: „На Сам, мъжа на моите мечти.“

Тя благосклонно постъпи, както я помолиха. Някои звезди изобщо не даваха автографи, други биха накарали феновете им да плащат за тях. Лара се чувстваше привилегирована за това, че изобщо я молят. Да си кинозвезда беше голяма отговорност — хората се възхищаваха от нея. Спомни си как веднъж видя Деми Мур в шоуто на Дейвид Летерман да се съблича по почти несъществуващи бикини. По това време Деми беше най-високо платената актриса в света и изглеждаше тъпо да стане на крака и да изгърми имиджа си пред милиони зрители — да се превърне просто в поредната мацка с тяло. Разбира се, тя се бе възмездила с брилянтно изпълнение в „Джи Ай Джейн“, но беше ли това достатъчно?

Лара спа през по-голямата част от пътуването и се събуди половин час преди пристигането им в Ню Йорк. Беше се надявала да прекара няколко дена в дома си в Лос Анджелис, но нямаше време. Три френетични дни на проби на костюми и интервюта в Ню Йорк и после трябваше да поеме към къщата, която студиото ѝ бе наело в Хамптънс.

Каси беше летяла натам преди няколко седмици, за да провери мястото.

— Абсолютно в твой стил е — увери я Каси. — Съвсем „Мария Стюарт“ — удобно, с хубава градина и достъп до плажа. О, да, и това ще ти хареса — изключително е уединено.

Каси я познаваше добре — когато не работеше, тя обичаше усамотението. Купоните и нощният живот не бяха за нея.

Лимузина я закара право в хотел „Сейнт Реджис“, където ѝ бяха резервирани Ориенталския апартамент — реверанс на студиите „Орфиъс“, които отговаряха за нея през следващите седем седмици, докато снимаше „Мечтателят“ — лека комедия за двама разведени, които се срещат, влюбват се, разлюбват се и накрая се събират за добро. Историята беше съвременна — добре дошла промяна след филма на Ричард, където ден след ден я обличаха в измъчващите я и неудобни тоалети от миналото. Тя обичаше да прави филми — мразеше да носи костюми.

Другата звезда в „Мечтателят“ беше Кайл Карсън — печеливш актьор, който наскоро се беше разделил с жената, за която беше женен от седемнайсет години. Лара бе срещала Кайл за кратко на няколко свързани с киноиндустрията събитията и той ѝ се беше сторил привлекателен и чаровен — надяваше се скорошната раздяла да не го е променила.

Режисьорът беше Майлс Кийфър — стар приятел, който бе режисирал първия ѝ филм.

Персоналът на хотела я поздрави с усмивки за „добре дошла“, припомняйки си последното ѝ посещение. Беше добра към всички — в природата ѝ не беше заложено да е иначе.

Лично мениджърът я придружи нагоре по стълбите до разкошния апартамент, за да е сигурен, че има всичко, което пожелае.

Често разсъждаваше над това, колко е странен животът ѝ. Лимузини и къщи под наем, първокласно пътуване, всеки — готов да се подчини и на най-малкия ѝ каприз. Беше неразбираемо как кинозвездите се научаваха да вярват в собствената си публичност и важност. Те бяха толкова защитени и глезени, че реалността сякаш преставаше да съществува.

Беше мислила за проекта на Ники и искаше да прочете книгата. Извика Каси, която беше в спалнята, заета с разопаковането на багажа

й.

— Направи ми една услуга, Кас — каза тя, докато влизаше в стаята. — Обади се в „Барнс и Нобъл“ и ги накарай да ти изпратят копие от „Отмъщение“.

— Вече е сторено — и Каси се отправи към телефона.

Книгата пристигна след час. След като хапна лека вечеря от рум-сервиза, тя седна да чете.

Чете и през нощта и накрая заспа с книгата в ръце. Събуди се рано и в девет часа сутринта нюйоркско време се обади на агента си в Лос Анджелис.

— Куин — каза тя. — Вярно ли е, че съм заета през следващите три години?

— Заета си толкова, колкото искаш да бъдеш, Лара — отговори Куин, докато се опитваше да се събуди. — Мога да уредя да работиш постоянно три, четири, пет години — изборът е твой.

— Ами ако ми се прииска да направя филм с малък бюджет?

Това наистина го събуди.

— Защо изобщо би обмисляла подобна възможност? — попита той разтревожен.

— Бих ли могла да го направя? — настояваше тя.

— Възможно е. — Пауза. — Има ли нещо, което трябва да знам?

— Не точно сега.

— Добре — успокой се той. — Мога ли да се върна да си доспя?

— Определено можеш.

Остави слушалката замислено. Куин беше отличен агент, но като повечето агенти главният му интерес беше правенето на пари.

Представи си лицето му, ако му кажеше, че иска да играе във филма на Ники.

Ако сценарият се окажеше силен като книгата, филмът щеше да стане страхотен.

ГЛАВА ШЕСТА

Образуваха група в ъгъла на стаята — две жени от кастинга, режисьорът и продуцентката. Джой се концентрира върху жените. С всяка една подред създаваше мощен визуален контакт — хвърляше погледи, които сигнализираха: „Ако това беше друго време... друго място... бих ви чукал, докато замолите за милост. Докато малките ви горещи катерички не могат повече да го понесат. Докато свършите по десет пъти.“ Жените разчитаха тези мълчаливи погледи и те всеки път действаха.

Продуцентката — жена от старомодния тип „бамбина“ — прочисти гърлото си. Джой знаеше, че тя е стояла на колене пред някой жалък нещастен богаташ, за да стигне дотук — дори може би беше омъжена за дъртака.

Двете жени от кастинга бяха самата противоположност. Едната — млада, другата — стара. Едната — ниска, другата — висока. И никоя — привлекателна. Но и към тях се отнесе по същия начин.

Режисьорът беше висок, бял, женен — доказваше го блестяща златна венчална халка.

— Готов ли сте да четете? — попита продуцентката.

Джой кимна и хвърли бърз поглед към страниците, които беше изучавал, докато чакаше. След това ги остави на масата и изрецитира сцената по памет, като другата роля се четеше от по-младата от кастинга. Той даде всичко от себе си и когато свърши, знаеше, че е успял да ги впечатли.

По-възрастната от кастинга свали очилата си и се втренчи право в него.

— Не участвахте ли в „Солидно“? — попита тя.

— Точно така — той беше доволен, че тя го помни.

— И това беше...

— Преди шест години — прекъсна я той — каза го първи, за да не изглежда, че има да крие нещо.

— Какво сте правили оттогава насам? — попита режисьорът, докато въртеше венчалната си халка така, сякаш искаше да я увие около пръста си.

— Майка ми се разболя — Джой включи честност на пълни обороти. — Трябваше да се прибера вкъщи и да се грижа за семейството си.

— Толкова съжалявам — възкликна продуцентката, играейки си с кичур от силно изрусената си коса. — Надявам се, че сега е по-добре.

— Не — Джой отговори с най-добрия глас на изгубено малко момче, който можа да докара. — Тя ъ-ъ... почина. Останах да се грижа за сестричката си, докато завърши училище.

— Толкова е мило от ваша страна, че сте постъпили така — възкликна по-младата от кастинга — гладните ѝ очи го поглъщаха.

— Е... — скромно произнесе той. — Сега се върнах и смятам отново да продължа с кариерата си.

— Това е много малка роля — предупреди режисьорът.

— Не мога всеки път да очаквам главна — отбеляза Джой.

— Четохте хубаво — обади се продуцентката.

— Благодаря, че дойдохте — заключи режисьорът.

— Ще се свържем с агента ви — добави по-възрастната от кастинга.

Джой разбра, че е свободен, когато те се втрениха в лицето му. Но това не означаваше, че няма да го вземат. Беше сигурен, че го харесаха.

Напусна офиса със самодоволно перчене. Отвън чакаха дузина млади актьори и се потяха, докато им дойде редът.

— Не се притеснявайте — информира ги той, докато си пукаше пръстите. — Забих ролята.

Бе доволен, че ги накара да се чувстват още по-несигурни.

След три дена получи ролята.

— Парите са добри — обясни му Маделин. — Тридневна работа, разхвърляна през двете седмици външни снимки в Хамптънс — ще ти плащат хотела и разумна сума на ден. Не ме излагай, Джой.

— Не бих го направил, Мади — каза той невинно.

Тази нощ я задоволи в леглото и я остави да спи с усмивка на лицето. Беше сипал халцион в декофеинизираното ѝ капучино, за да я

накара да захърка толкова силно, че да не разбере кога е напуснал апартамента.

Неспокойно обикаляше улиците; накрая влезе в стрийптийз бар и плати на някакво момиче с големи силиконови гърди да му танцува на четири очи. За него тя не беше нищо. Беше курва. Той я мразеше. Защо продължаваше да се наказва с бърз и евтин секс, който нищо не значеше?

Взе такси до апартамента на Маделин и легна в леглото до нея. Никога не беше имал връзка, която да струва и пукнат грош. В този живот или трябва да използваш, или те използват. Сексът е власт. Това е всичко.

Лежеше по гръб с широко отворени очи и не можеше да заспи.

Понякога писъците в главата му бяха толкова силни, че беше невъзможно да живее с тях.

Маделин извади кредитната си карта и плати за учител по актьорско майсторство на Джой. Макар и да я беше зарязал веднъж, тя беше благодарна, че се е върнал при нея, и сама си внушаваше, че никога повече няма да я напусне. Някак си успяваше да заглуши досадния глас на подсъзнанието си, който я уверяваше, че ще го направи.

Патси Буун, учителката му по актьорско майсторство, беше огромна безсрамна австралийска блондинка, която си падаше по изпъкнали гениталии и се обръщаше към него със „сладък“:

— Направи го така, сладък.

— Никога не се отпускай, сладък.

— Тонът е всичко, сладък.

Патси непрекъснато пиеше чай и прекарваше половината си време в банята, но му даде увереност. Не беше играл от шест години и се нуждаеше от уверението, че все още може да го прави.

Разбира се, очарова Патси веднага и тя скоро му предложи допълнителни часове — безплатно.

По времето, когато замина за снимките, се чувстваше достатъчно уверен, че може да го забележат и да се върне в бизнеса. Майната му. Нямаше време за губене.

Когато пристигна в Хамптънс, се обади Маделин.

— Как е хотелът? — попита тя.

— Малък, нищо особено.

— Мислех си дали да не намина за края на седмицата и да прекарам там няколко дена.

— Ще бъде страхотно, Мади.

Не. Нямах да бъде. Не искаше актьорите и екипът да знаят, че чука дъртата кошница. И още по-зле — агент и дърта кошница едновременно. Всички биха си помислили, че тя му е осигурила ролята. А това не беше истина. Талантът му му беше осигурил ролята. Присъствието му.

Беше достатъчно умен да не я отблъсква. В последната минута щеше да измисли нещо, за да я задържи на сигурно място в Ню Йорк.

Смяташе да отиде направо в гардероба и да пробва костюмите си. Вместо това пообиколи наоколо, за да се ориентира в ситуацията. Паркира зад хотела, където бяха и огромните кинаджийски камиони, подредени като голям цирков керван. Гардероб, грим, камери, декори, осветление, фургоните на звездите и стълпотворение от камиони и коли, карани от хора от екипа, които седяха тук-там, разказваха си мръсни вицове и играеха на карти. Джой погледна имената върху фургоните на звездите. Кайл Карсън и Лара Айвъри. Някой ден може би и неговото име щеше да бъде изписано на фургон. Джой Лоренцо. След обиколката се върна в стаята си и удари глътка водка от минибара. Не че имаше проблеми с пиенето — просто искаше да бъде колкото се може по-спокоен и чаровен, когато отиде на снимките.

Истината беше, че искаше всички да го обикнат.

ГЛАВА СЕДМА

— Искам да прочета сценария преди всички останали — каза Лара и отдръпна слушалката от ухото си, докато Рокси, личната ѝ фризьорка, се опитваше да направи косата ѝ, като навие тънки медно-руси кичури около малки ролчици от фино фолио.

— Толкова ли ти хареса книгата? — въодушевено възкликна Ники.

— Не можах да я оставя. Четох цяла нощ. Днес изглеждам като Квазимодо.

— Да бе, да — промърмори Рокси. — Като свинче със звънче. — Рокси беше от Бруклин, имаше съвсем късо подстригана светлочервена коса, кокалесто тяло и по него — няколко страшно изглеждащи татуировки. Беше фризираща косата на Лара за три филма и двете бяха станали близки.

— Скоро трябва да свърша нещо, което да ме направи щастлива — обади се Ники. — Може и да го направя сама — ще ми отнеме ден или два.

— Ричард ще ти позволи ли да го направиш?

— Да ми позволи! — засмя се Ники. — Сериозно ли говориш? Освен това, когато се върнем в Лос Анджелис, той ще се затваря в монтажната по осемнайсет часа на ден — знаеш го какъв е, когато завършва филм.

— Да, помня — каза Лара, припомняйки си многото дълги и самотни нощи.

— Полудях окончателно, след като разбрах, че книгата ти е харесала! — възкликна Ники.

— Завладяваща е.

— Истинска история. Срегнах се с жената, с която се е случила; тя е направо героиня.

— Изпрати ми сценария колкото е възможно по-скоро — настоя Лара. — Ако е силен колкото книгата, започваме работа.

— Уха! Това е лудост.

— Защо?

— Защото няма начин да те наемем.

— Какво ще кажеш за степента и напрежението на действието?

— Куин никога не би ти позволил да участваш.

— Говорих с него тази сутрин.

— Направила си го?

— Той може и да си мисли, че направлява кариерата ми, но истината е, че отговорната съм аз.

— Разкажи ми за това — знаещо се обади Ники. — Всички си представят, че ти си едно деликатно малко цвете, но под външната сладост се крие каменно сърце, нали?

Лара се изкиска.

— Да.

— И като говорим за каменното ти сърце, по-добре намери с кого да се срещаш по време на тези снимки. Определено имаш нужда от малко разтопяване.

— Колко пъти трябва да ти го казвам? — въздъхна Лара. — Отлично се чувствам и сама.

— Но в такъв случай за рождения ти ден ще ти подаря вибратор.

— Вулгарна си, знаеш ли го?

— Какво вулгарно има в един вибратор? По-добре е, отколкото всеки ден да сменяш мъжа, пък и вибраторите не ти създават никакви неприятности. На тях можеш да се довериш, винаги са на разположение, а и не е задължително ти да изглеждаш добре.

Лара се засмя и затвори телефона.

— Наистина ли чух думата „вибратор“? — попита Рокси, докато професионално навиваше тънък кичур.

— Приятелката ми, Ники — отговори Лара. — Единственото, което я интересува, е да ме върже за някого.

— Ники... Ники... не е ли оная дизайнерка на костюми, която се омъжи за бившия ти съпруг?

— Точно тя.

— Боже! — Рокси завъртя очи. — Имам двама бивши съпрузи и ако видя някой от тях да върви по улицата, пресичам отсреща, за да го избегна. И двамата са копелета. Единият чукаше сестра ми, а другия го хванах да носи най-хубавата ми черна рокля заедно със златните ми вечерни обувки. Как звучи това на каменното ти сърце?

— Сигурна съм, че си се справила чудесно.

— Можеш да се обзаложиш! Втурнах се в „Блумингдейл“. От кредитната му карта похарчих пет хиляди долара за дрехи на прочути дизайнери и после се разведох с кофти облеченото копеле — тя се преви от смях. — Не бях наблизил, за да видя лицето му, когато е получил сметката — предполагам, че още я изплаща.

Лара се усмихна — откакто познаваше Рокси, винаги се носеха слухове за разни копелета, които са ѝ създавали неприятности. Йоко, личната ѝ гримьорка, също имаше проблеми с мъжете, както и Анджи, дубльорката ѝ. Беше хубаво, че при тези снимки беше заобиколена от познати лица — жени, с които беше работила и преди. Беше ѝ приятно, че са наоколо.

— Срещна ли се вече с господин Карсън? — попита Рокси, след като се отдръпна, за да се наслади на работата си.

— Не още.

— Страхотен сладур — отбеляза Рокси и засмука бузите си.

— С каква репутация се ползва? — Лара знаеше, че Рокси винаги разполага с вътрешна информация.

Рокси говореше и работеше едновременно.

— Жена му го изхвърлила, защото го хванала да си играе на „ако ти ми покажеш своята, аз ще ти покажа моя“ с някаква недорасла телевизионна актриса. Де да имах аз тоя късмет! След седмица избягала с треньора си. Говори се, че Кайл иска да си върне обратно женичката, щото тя иначе ще му отнесе половината състояние. А тъй като той е измежду най-големите кинозвезди от последните десет години, тя може да удари голям джакпот.

— Много голям.

— Знаеш ли какво ме изненадва в мъжете? — попита Рокси и вдигна тънко изрисуваните си вежди.

— Какво? — Лара се забавляваше.

— Че са винаги готови да вдигнат малките си жалки пишки, но когато става въпрос за пари, увисват така, сякаш си заковала прекрасните им топки към бронята на кадилак, модел 1965!

— Толкова си красноречива — Лара все още се усмихваше.

— Да, това каза и приятелят ми миналата нощ — точно след като му рекох да си го начука сам, след като се изпразни навсякъде по новата ми рокля на Ан Клайн.

— Рокси!

— Ама той наистина го направи — възмутено отговори тя. — Какво трябваше да направя? Да го разцелувам? Изобщо не мисля така.

Когато Рокси приключи с навиването и на последния кичур около тънкото фолио, на вратата на фургона се почука.

— Кой е? — извика Рокси.

Вратата се отвори на няколко сантиметра и Кайл Карсън подаде глава. Изглеждаше добре по един прелъстителен начин — имаше нещо от късния Гари Купър. Усмивката му цъфваше лесно, тънката му кестенява коса започваше да олисява отпред, макар че умела фризура скриваше този факт от очите на обожаващите го фенове.

— Здравсти — каза той. — Тук ли е Лара Айвъри?

Лара завъртя стола си.

— Цялата съм в тънко фолио — и тя опули разкаяно лице.

— Ще те притесня ли, ако вляза?

— Съвсем не.

— Здравсти — повтори той и се вмъкна вътре. — За теб съм чувал само хубави работи. Очарован съм, че най-сетне ще работим заедно.

— Както и аз — каза тя, докато той се приближи да ѝ стисне ръката. — И се запознай с Рокси, тя е фризьорката — гений, която винаги ме прави красива.

— О, да — промърмори Рокси. — Има нужда от много гении, за да те накарат да изглеждаш добре.

— Реших, че трябва да дойда да те намеря — обади се Кайл. — Тъй като утре започваме работа. — Взираше се в ослепителното ѝ лице — изключително красиво, въпреки навитата ѝ на тънко фолио коса. — Ъ-ъ... ако има нещо, което мога да направя за тебе — ако искаш да си прочетеш репликите, преди да се срещнем пред камерата, готов съм. Може би довечера да вечеряме в хотела?

— Не съм отседнала в хотела — отговори Лара. — Студиото ми нае къща.

— Точно това смятаха да направят и за мене — каза той. — Но тъй като засега съм разделен с жена си, не бих искал да съм затворен сам в къща. Реших, че хотелът може да улесни нещата.

— Убедена съм, че си прав — съгласи се тя.

— Знаеш, че сме разделени? — попита той, за да е сигурен, че тя е наясно, че той е полу- на разположение.

— Чух.

— А за довечера — мога да те откарам до къщата ти, ако така ще ти е по-лесно.

— Знаеш ли, Кайл, току-що се върнах от Европа и още съм уморена от полета. Ще имаш ли нещо против, ако се уговорим за вечеря утре на снимките?

— Хей — той сви рамене. — Просто се опитвам да ти правя компания.

— Много мило, благодаря ти.

Дари я с още една лесно появила се усмивка, преди да напусне фургона.

— О, Лара! — обади се Рокси. — Много си е паднал по тебе!

— Беше учтив — каза Лара.

— Учтив ми е задникът — беше му станало — въздъхна Рокси с копнеж. — Но така или иначе всички го правят, нали? А на тебе понякога ти се повръща от това.

— Натягат се на образа, който съм си изградила — замисли се Лара. — Като актриса на екрана създавам образи, в които хората се влюбват.

— Ти му викаш „влюбване“ — аз му викам „страст“! — разсмя се мръсно Рокси. — Трябва да ти кажа, че няма мъж, когото познавам и който не иска да те чука.

— Благодаря, Рокси — сухо каза Лара. — Точно това исках да чуя.

— Скъпа, истината си е истина. Събуди се и усети миризмата на ерекция.

След няколко минути се появи Майлс, режисьорът. Той беше висок мъж в началото на петдесетте си години, с грива от дълга посребрена коса, очила с метални рамки и живо изражение.

— Предполагам, че това е денят, когато всички ще ме видят с неоправена коса — каза Лара, докато той се навеждаше, за да я целуне по бузата.

— Ти винаги си изключителна, скъпа. Никога няма да забравя първия път, когато влезе в кабинета ми.

— И аз няма да го забравя, Майлс. Ти ме насочи по този път.

— А ти вървиш по него добре, сладка моя.

— Благодаря — и тя посочи косата си. — Помислих си, че порусите кичури ще подхождат на образа.

Той погледна косата ѝ.

— Права си.

— Идеята е на Рокси — тя върши страхотна работа.

— Виждам. — Той седна на ръба на масата с лице към нея. — И как беше да работиш с Ричард сега, когато сте разведени?

— Страхотно преживяване. Обичам и него, и Ники.

— Това е здравословно отношение.

— Бракът ми с него беше кошмар. Но приятелството ми с него е съвсем друга работа.

Майлс кимна, сякаш напълно разбираше.

— Чух хубави неща за филма.

— Да?

— Думата е „отличен“.

— Ричард е прекрасен режисьор. Знае точно какво прави.

— Както и ти.

— Аз съм в очакване отново да работя с тебе, Майлс.

— Ще си прекараме страхотно.

— Как е Джини?

— Все още в Лос Анджелис, заета с благотворителността си. Сигурен съм, че ще се опита да ни посети. О, и ти изпраща цялата си обич.

— Предай ѝ моите най-добри чувства.

— Какво ще кажеш за вечеря довечера?

— Имаш ли нещо против да пропусна? Смятам добре да се наспя тази нощ, за да бъда в добро настроение и готова за камерата сутринта.

— Тогава ще се видим утре — той ѝ изпрати въздушна целувка и напусна фургона.

— Още един, дето си пада по тебе — отбеляза Рокси.

— Мислиш, че всички си падат по мене — Лара вече губеше търпение. — Майлс е женен мъж.

— Тия са най-лошите — каза Рокси и знаещо намигна. — Покажи ми женен мъж, а аз ще ти покажа какво значи ерекция, стига да не е насочена по посока на жена му.

— Толкова си цинична.

Рокси се разсмя.

— Тука си права.

В наетия ѝ дом Каси бе ангажирала филипински готвач, който да им пригответи лека салата. Седнаха на задната тераса с изглед към простиращите се бели пясъци и океана. Дървена стълба, заобиколена от вечно зелени дърветата и шарени диви цветя, извеждаше на брега.

Лара си пое дълбоко дъх.

— Знам, че това място тук ще ми хареса — каза тя с поглед, вперен в океана. — Направила си правилния избор, Кас.

— Ще сторя всичко възможно, за да не ти досаждам — обади се Каси. — Единственото, което трябва да направиш, е да ме повикаш, когато ти потрябвам.

— Хей... Помолих те да останеш тук с мене — сама ще ми е нервно.

— Насам няма много престъпници — отбеляза Каси.

— Не за това се тревожа — натърти Лара. — Откакто се сблъсках с онази луда жена миналата година, се чувствам по-добре, когато не съм сама.

— Поне твоята престъпница е в затвора.

— Ще излезе — красивото лице на Лара изведнъж се намръщи.

— Това е да си звезда — лекомислено се засмя Каси. — Имаш си собствен личен ловец!

— Нещо, без което определено мога да мина — каза Лара и се замисли за омразната и страшна жена, която я беше следвала навсякъде през няколкото ужасни месеца — правеше снимки, изпращаше множество писма и подаръци и най-лошото от всичко — появяваше се на вратата ѝ безброй пъти.

— Добрата новина — обади се Каси, — е, че всяка нощ ще имаме охрана. Той ще седи в колата си пред къщата — вероятно ще спи на работното си място, но поне можем да му звъннем когато се наложи.

— Мразя да живея така — ядоса се Лара.

— Плаща студиото — Каси беше практична както винаги. — Какво значение има тогава?

Каси не разбираше, но нямаше значение. Да те преследват си е жив кошмар.

— Мисля, че ще се поразходя по брега — каза тя. — Искаш ли да дойдеш с мен?

— Не мога да оценя идеята — отговори Каси, докато сочеше забележителния си задник. — По-скоро ще изям парче шоколадова торта и кофичка сладолед.

Лара неодобрително вдигна вежди.

— Какво стана с диетата ти?

— Оставих я в Лос Анджелис заедно с всички онези стегнати тела.

— Хм... — започна Лара. — Когато се върнеш, ще ти платя едногодишно членство във фитнес-клуб.

— По-скоро бих искала порше!

— Много забавно — разсмя се Лара. — Ще се поразходя, преди да се стъмни. Гледай да ме събудиш в пет и половина.

— Нямах проблеми — и Каси направи любимата си физиономия.

Брегът беше обветрен и пуст. Лара тръгна покрай линията на водата, ритна настрани сандалите си и се понесе боса — харесваше ѝ да усеща влажния пясък под краката си.

Мислеше си за книгата на Ники и за ролята на Ребека — изнасилената жертва, която сама се заема да отмъщава. Искаше да изиграе ролята; това беше предизвикателство, а животът трябваше да е предизвикателство по всяко време.

Естествено, не беше роля за звезда, но ако сценарият беше добър, тя определено щеше да се захване. Беше постигнала невероятен успех — защо да не се заеме с нещо рисковано? Нещо, което да разшири обхвата ѝ като актриса? Нещо, което може би ще ѝ помогне да преодолее миналото си?

Лара Айвъри — красивата кинозвезда. Ако хората знаеха истината...

Само ако знаеха...

ГЛАВА ОСМА

След почти тримесечно отсъствие от Лос Анджелис, Ники имаше да свърши хиляди неща. Петнайсетгодишната ѝ дъщеря Съмър щеше да пристигне всеки момент, така че главната ѝ грижа беше да подреди къщата в Малибу и да организира всичко. Понякога Съмър прекарваше ваканцията си с Ники, но най-често оставаше при баща си в Чикаго.

Ники често разсъждаваше над миналия си живот и се чудеше как някога е била онази личност. Госпожа Шелдън Уестън — уважавана съпруга и майка, — заключена в брак без любов просто защото се бе оказала бременна на шестнайсетгодишна възраст след безумна шестседмична връзка с по-възрастен мъж. Шелдън бе сторил каквото трябва и се бе оженил за нея. Е, така и трябваше — той беше с двайсет и две години по-възрастен от нея и уважаван психиатър — не можеше да рискува да опетни безупречната си репутация. Плюс това консервативните ѝ родители бяха настояли за този брак. Ако не бяха те, тя можеше и да не стане такова диво дете, но след като в дома им не беше позволено дори споменаването на секса, тя трябваше да излезе навън и да разбере сама. Нито Шелдън, нито родителите ѝ бяха дали възможност за избор. Беше шестнайсетгодишна — почти дете?

Освен че беше изключително преуспял психиатър, Шелдън беше и много резервиран човек — по някакъв начин приличаше на баща ѝ. След като веднъж се ожениха, Ники откри, че той очаква тя да се подчинява и на най-дребния му каприз, и докато в началото се наслаждаваше на играта на покорна малка женичка, това скоро се оказа бреме — особено след като се роди Съмър.

По това време Ники беше на седемнайсет години и умираше да се забавлява.

Шелдън беше на трийсет и девет и очакваше тя винаги да си е вкъщи и да го чака.

След няколко години тя усети, че той ѝ изневерява. Знаеше, че много от известните в обществото жени лягат на кушетката му и му

говорят всичко, и заподозря, че докато са там, той прави много повече от това да ги изслушва. Отне ѝ години да го хване — и когато го направи, пак нямаше твърдо доказателство, което да представи в съда.

Разводът с Шелдън не беше лесен. Той нямаше желание да ѝ позволи да си тръгне, всъщност дори я беше заплашил, че ако го напусне, никога вече няма да види Съмър.

Заплахите му не подействаха. Тя нае опитна адвокатка и се бори; всичко свърши с това, че и двамата получиха равни права за детето.

Съмър беше на осем години, когато се развеدهа, и говореше постоянно за огромната къща на баща си в предградията на Чикаго, където можеше да язди коне и да си гледа зайчета за домашни любимци. Мразеше малкия апартамент на майка си, така че Ники се предаде — позволи ѝ да остане при Шелдън.

Беше грешка. Съмър се съюзи с баща си и започна да се държи с Ники като с полудяла по-голяма сестра.

Ники я болеше, но с годините се научи да го приема. Вместо да бъде родител, тя се концентрира върху правенето на кариера — започна като асистент и скоро стана търсен дизайнер на костюми в киното — за голямо огорчение на Шелдън.

Когато в града пристигна Ричард Бари да снима филм, той потърси Ники за дизайнер на костюмите. Тя беше поласкана и заинтригувана.

Първата им среща беше класика при Ричард — той ѝ крещеше, сякаш е слугиня, и това я вбеси. След известно време го дръпна настрани и го постави на място.

— Знам, че си онзи голям холивудски режисьор — каза му тя. — Но и аз си имам репутация, така че моля те не ми казвай как да си върша работата — и аз няма да ти казвам как да си режисираш филма.

След две нощи бяха заедно в леглото и за нейна изненада сексът беше страхотен.

По времето, когато филмът беше завършен, Ричард я помоли да се омъжи за него и тя прие — въпреки че той беше поредният възрастен мъж.

Сега бяха женени от две години и макар Ричард да не го одобри, тя беше решила, че иска да стане продуцент. Опитваше се да организира снимките на „Отмъщение“.

Откакто се омъжи за известен кинорежисьор и се премести в Лос Анджелис, отношението на Съмър към нея бе станало много по-топло. Сега дори изглеждаше, че очаква да прекара ваканцията си с тях. Естествено, за това допринасяше и фактът, че имат къща на брега на Малибу.

Съмър беше изключително красива, висока и едра, с дълга бялоруса коса — разбира се, естествена — и поведение в стил „Лолита“. Ричард я наричаше изкушение и когато бяха заедно, се смееха много. На Ники ѝ се струваше, че Съмър се разбира много по-добре с мъже, отколкото с жени.

Наскоро Шелдън се беше оженил отново. Ники си помисли, че Съмър ще намрази Рейчъл, новата съпруга на Шелдън, имайки предвид факта, че тя е само с три години по-голяма от Съмър. Но точно обратното — двете момичета бяха станали доста близки; всъщност Съмър дори бе попитала дали за няколко дена може да доведе Рейчъл със себе си.

— Абсолютно изключено — беше казала Ники, ужасена от тази мисъл.

Ники тичаше из къщата, за да се увери, че всичко е наред. Беше очарована, че Лара иска да види сценария — какъв удар, ако тя се съгласеше да участва във филма!

Днес сценаристът трябваше да донесе окончателния вариант. Надяваше се той да пристигне преди Съмър, защото единственото, което наистина искаше да прави, е да седне тихо в ъгъла и да чете.

Съмър Уестън потърси млад шофьор на лимузина, който да държи бяла картичка с името ѝ, написано с големи черни букви. Шофьорът беше подстриган глупаво, морковената му коса беше замазана, а той имаше жизнерадостно изражение. Взря се в нея с присвити очи и не можа да повярва на късмета си, когато тя се отправи право към него.

— Здравей — небрежно каза тя. — Ти ме посрещаш.

— Аз ли?

— Аха — и му подаде пътната си чанта.

Той взе чантата и каза:

— Ъ-ъ... да докарам ли колата, или искаш да дойдеш с мене до паркинга?

— Имам доста багаж.

— Доста?

— Шест сака.

— Тогава значи ще останеш тук?

— Може би — тя флиртуваше.

— Защо да не те оставя при багажната лента, а аз да отида да докарам колата?

— Дадено — тя беше очарована, че Ники е изпратила за нея лимузина.

Започнаха дългата разходка.

— Актриса ли си? — попита той, поглеждайки я отстрани.

Тя се изкиска, отметна назад дългата си руса коса.

— Ти как смяташ? — отговори с въпрос, доволна от онова, което си е помислил за нея.

Той ѝ смигна.

— Изглеждаш като онова момиче в „Без улики“ — нали знаеш, Алисия не знам си коя.

— Е, не съм аз.

— Няма проблем — небрежно каза той. — Ти си по-хубава.

— Честно?

Едно лаконично „да“.

Това беше отлично начало на пътуването ѝ. Сигурен знак, че Лос Анджелис е точно мястото, където трябва да се намира. Баща ѝ искаше да отиде на Бахамските острови с него и младата му жена, но за голямо негово неудоволствие тя отказа. Колкото по-малко време прекарваше с него, толкова по-добре.

Пристигнаха при багажната лента и изчакаха да се появят саковете ѝ.

— Аз съм Джед — каза шофьорът ѝ, приближавайки се плътно към нея. — Върша това, за да си плащам наема — иначе съм актьор.

— Сигурно се срещаш с много готини хора.

— Да — засмя се той. — Като тебе. Само дето ти не можеш да ми уредиш работа.

— Вторият ми баща е известен режисьор — похвали се тя.

— Сериозно? И как му е името?

— Ричард Бари.

Очите му се разшириха.

— Впечатлен съм.

По-късно, седнала на задната седалка на дългата сребърна лимузина, насочваща се към Малибу, тя бръкна в чантичката си и запали марихуана. Пушеше трева от две години — това ѝ помагаше да премине през всички неща, с които трябваше да се справя. Без тревата нямаше да знае какво да прави.

Джед веднага усети, подушвайки въздуха, и я погледна в огледалото за обратно виждане.

— Ще осмърдиш колата — отбеляза той.

— И какво? — попита тя надменно. — Аз плащам.

— Точно така — изкикоти се той. — Ти и богатото ти татенце.

— Искаш ли дрога? — предложи тя. — Безплатно.

За момент той се поколеба, после каза:

— Защо не?

Тя се наведе през разделителното стъкло и му подаде цигарата. Той дръпна дълбоко. Ветеран.

— За това могат да ме затворят — но не звучеше разстроен от перспективата.

— Да, но си помисли колко ще ти е забавно до края на деня — изкиска се тя.

— Съвсем си права — отговори той и мощно подсмръкна.

По времето, когато лимузината стигна в Малибу, той ѝ беше дал телефонния си номер и името на клуба, където висеше, когато не беше на работа.

— Намини — предложи той — падаше си по това момиче с дълга руса коса и страхотна трева.

— Може би — тя все още флиртуваше.

— А може би трябва — отговори той с мисълта, че най-сетне е открил нещо свястно.

Ники чу лимузината да спира и побърза да отвори вратата.

— Здравсти, мамче — каза Съмър — излезе от колата малко дрогирана, но го прикриваше добре. — Къде е Ричард?

— В монтажната — отговори Ники — заболя я, че първите думи, излезли от устата на Съмър, бяха „Къде е Ричард?“ — Няма ли да получи прегръдка и целувка?

— Както искаш — небрежно изрече Съмър и театрално прегърна майка си.

Ники не беше сигурна, но за момент ѝ се стори, че усеща силния мирис на трева.

Младият шофьор усърдно разтоварваше куфари от багажника. Ники го насочи към стаята на Съмър.

— Лос Анджелис е страхотия — обади се Съмър, докато бродеше из къщата. — В Чикаго е тооолкова горещо и прашно. Уха! Отвратно време!

— Тук е хубаво — съгласи се Ники, докато я следваше.

— Естествено, можеш да отида с татко и с Рейчъл на Бахамските острови — продължи Съмър. — Факт е, че вече съм била там два пъти и ми е досадно. Освен това исках да видя Ричард — и теб, разбира се.

— Страхотно — Ники разглеждаше облеклото на дъщеря си — стилът на ранната Мадона се преплиташе с този на Къртни Лав — вид, който не подхождаше на свежата красота на Съмър. — Да отидем утре да пазаруваме — предложи тя. — Ще обиколим Мелроуз — там има много нови магазини, които съм сигурна, че ще ти харесат.

Съмър изръмжа, сякаш това беше най-лошата идея, която някога беше чувала.

— Хайде бе, мамче, знаеш, че нямаме еднакъв вкус.

— Едва ли аз съм някоя дърта консерваторка — отговори Ники, възмутена от коментара на Съмър. — Всъщност съм един от най-преуспелите дизайнери на костюми в киното. — „Освен това съм по-млада от Мадона — помисли си тя. — Така че не се отнасяй с мен като с някоя грохнала дърта брантия.“

— Да, мамче. Всъщност... прави каквото искаш, но мене ме няма.

Страхотно! Нямахте я собствената ѝ дъщеря.

— Умирам от глад — каза Съмър и се втурна към кухнята. — Има ли нещо за ядене?

За ядене имаше много неща, но Съмър имаше гадния навик да отваря с трясък хладилника и да казва:

— Ужас! Нищо ядливо!

Направи го и сега. После отвори всеки шкаф в кухнята и пропусна да ги затвори.

Ники се опита да остане спокойна; ужасните навици на дъщеря ѝ я влудяваха напълно.

— Ега ти! — възкликна Съмър. — Ричард не е вкъщи и няма никаква манджа.

— Каж ми какво би искала и ще изпратя прислужницата да напазарува.

— Забрави, мамче. Смятам да отида на плаж. Имам намерение да си докарам доста готин тен.

„Толкова за връзката между майка и дъщеря“ — мрачно си помисли Ники.

В момента, когато куриерът донесе сценария, Ники го грабна и забърза към терасата с изглед към брега. Съмър лежеше под нея на пясъка без горнище на банския. Тъй като беше почти плоска, това наистина нямаше значение, освен дето беше неподходящо — особено след като това е обществен плаж, където не се предполага да вършиш такива неща.

Изкуши се да я извика и да ѝ каже да си сложи горнището, но дали това беше добра идея? Съмър щеше да я послуша за две минути и веднага след като Ники се извърне, отново щеше да го свали.

Със сценария под мишница се сви в удобен люлеещ се стол и започна да чете.

За час и половина беше напълно погълната. Окончателният вариант беше брилянтен — писателят, когото бе наела, бе свършил чудесна работа, като се бе съобразил и с нейните бележки. Остави сценария на масата и потръпна въодушевено. Лара трябваше да го види веднага.

През ума ѝ мина да ѝ го занесе лично. После си спомни, че Съмър е тук и няма да е честно да я остави сама с Ричард. Може би щеше да изпрати сценария с „Федерал експрес“, ще ѝ даде възможност да го прочете и след това ще вземе самолета. Да, реши тя, това е начинът.

Обади се на Ричард в монтажната.

— Сценарият е тук — каза тя. — Точно приключих с четенето, точно каквото трябва е.

— Не се въодушевявай толкова — предупреди я той. — Хората, които дават парите, трябва да му хвърлят един поглед, а те винаги имат

претенции.

— На кого му пука? — безразсъдно отговори тя. — Мисля, че е достатъчно добър, за да го изпратя на режисьорите, за които съм мислила, и да видя тяхната реакция.

— Е... Те всички очакват да го видят — намуси се той. — Само помни, че съм вързан тук през следващите няколко седмици и няма много да ти помагам.

— Мога да го направя — уверено каза тя. — Това е мой проект и въпреки че оценявам намесата ти, сама ще се справя чудесно.

— Сигурна ли си, че искаш да го направиш?

— Абсолютно.

Беше на път да се обади на „Федерал експрес“ и да изпрати сценария на Лара, когато си спомни за Съмър — тя определено беше на плажа от твърде дълго. Наведе се над парапета на терасата и погледна надолу. Съмър се беше изпружила на пясъка — все още без горнище. До нея беше седнал мускулест младеж, който говореше непрекъснато. „Хм... — помисли си Ники, — не ѝ отне много време да намери някой местен герой.“

Разбираше, че не трябва да бъде толкова критична, но не искаше дъщеря ѝ да бъде сполетяна от същата съдба като нейната. Бременна на шестнайсет години, омъжена — на седемнайсет, разведена — на двайсет и пет. В главата ѝ промърмори тъничък гласец: *„Това не е твой проблем, а на Шелдън. Той отговаря за нея.“*

Извика името на Съмър.

Почти голата ѝ дъщеря завъртя глава и я погледна, сякаш тя ѝ беше съвсем непозната.

— Да?

— Не трябва ли вече да се прибиращ? Не трябва да се печеш толкова много през първия ден.

Съмър прошепна нещо на момчето. И двамата се превиха от смях.

Ники знаеше, че тя е обектът на шегата им, но се престори, че няма нищо против, и забърза в къщата. Обади се на „Федерал експрес“ и прибави към сценария кратка бележка за Лара. След това седна на бюрото си и започна да звъни на режисьорите, на които беше планирала да изпрати сценария, за да ги осведоми, че той вече е на път.

Съмър знаеше, че има едно нещо, което може да прави без никакво усилие: да привлеча момчета — или мъже — нямаше значение, стига да бяха от мъжки пол. Пет минути на плажа и този голям здрав сърфист пристигна и се залепи за нея. Тя свали горнището си, каза му, че всички в Европа се пекаат без горнища, и докато той присвиваше очи, го попита откъде може да се сдобие с малко трева. Той я осведоми, че може да ѝ донесе всичко, което поиска, покани я на купон и се влюби в нея.

„Мъже! — презрително си помисли Съмър. — *Всичките са толкова лесни!*“

По-късно влезе в къщата боса и покрита с пясък. Тънка риза едва прикриваше бикините ѝ.

— Трябва да излизам — каза на майка си. — Мога ли да взема кола?

— Твърде си млада, за да шофираш — отбеляза Ники. — Трябва да си навършила шестнайсет, не помниш ли?

— Карам колата на татко през цялото време — нацупи се тя.

— Може би баща ти е готов да поеме риска — рязко отговори Ники. — Но ние не можем.

— Аз съм достатъчно добър шофьор, мамче.

— Сигурна съм, че е така, но тук не може да караш. Такъв е законът.

— Няма да ме хванат.

— Казах „не“.

— Такава си досада — промърмори Съмър, мислейки си, че майка ѝ няма да е толкова лесна за манипулиране като скъпото татенце.

— Накъде си се запътила все пак? — попита Ники. — Мислех си, че тази вечер ще вечеряме всички заедно.

— Не мога — отговори Съмър. — Отивам на купон.

— Вече?

— Не искаш само да си седя вкъщи, нали?

— Баща ти определил ли ти е вечерен час?

— Вечерен час? На мене? Пфу!

— Не ми се прави на умна, Съмър. По кое време трябва да се прибиращ вкъщи в Чикаго?

— По времето, по което си искам — смело отговори тя. „Или — помисли си, — *по времето, по което той каже.*“ Защото Шелдън винаги искаше да е сигурен, че тя е там, когато той иска тя да е там.

— Правилата тук са различни — обяви Ники, като почукваше по часовника си. — Да се върнеш в полунощ.

— Полунощ! — изпищя Съмър. — Тогава купоните дори още не са започнали!

— Откъде знаеш?

— Тук имам приятели.

— Имаш ли? И кои?

— Не ги познаваш.

О, Боже! Съмър беше достигнала трудната възраст. Ники стисна зъби. Помощта на Ричард щеше да ѝ е необходима, а в момента той изобщо не беше на разположение.

— Ще ти дам пари за такси — каза тя най-после — не искаше изведнъж да става твърде строга. — И да си си вкъщи в дванайсет. Ясно?

— Както кажеш — промърмори Съмър и се отправи към стаята си с мисълта каква гадна досада е майка ѝ.

Ричард не се прибра вкъщи до десет и половина. Беше се възгордял.

— Филмът изглежда невероятно — обясни той, докато си сипваше силно питие. — Снимките в Южна Франция са изключителни, а изпълнението на Лара — блестящо. Начинът, по който тя израсна като актриса, е забележителен.

— Колко време още има, преди всичко да стане готово? — попита Ники.

— Суровото копие трябва да е готово след около шест седмици.

— Страхотно. Добре ли изглеждат костюмите?

— Намини утре и виж сама. Ще бъдеш доволна.

— Наистина ли? — попита тя, докато го обгръщаше с ръце.

— Да, скъпа, наистина.

— Обичам те, Ричард — и тя сгуши лице на гърдите му.

— И аз те обичам, любима — отговори той не особено съсредоточено. — Къде е Съмър? Не се ли предполагаше днес вече да е тук?

— Пристигна, създаде обичайния хаос и излезе.

— И те остави тук сама?

— Тя не става за моя компаньонка, Ричард. Споменах, че нямам нищо против да излезе. Казах ѝ да се прибере вкъщи до полунощ. Няма нужда да я чакаме — реших да ѝ се доверя.

— Браво на тебе.

— Ти ме пренебрегваш — Ники желаше той да ѝ обърне повече внимание. — Кой е на първо място — филмът или аз?

— Знаеш, че винаги е филмът — каза той, за да я подразни.

— Такова копеле си — тя се изправи на пръсти и го целуна. — Не знам защо те обичам.

Той я обгърна с ръце, почти откъсвайки краката ѝ от земята.

— Отнеси ме в спалнята и ме похити! — пошегува се тя. — Възползвай се, докато съм в настроение.

— Гладен съм — каза той. — Единственото, което съм ял, са понички и кафе.

Тя пусна най-секси гласа си:

— Ще ти дам за хапване нещо, което наистина обичаш.

— Нима?

Сега беше привлякла цялото му внимание.

— О, да, господин Бари. Много ще ти хареса.

Със смях се оттеглиха в спалнята.

* * *

И аз се озовах там — шестнайсетгодишен и пак сам. Нямах намерение да остана с Лулу, приказливата малка кучка.

Имах няколко възможности. Едната от тях се казваше Авис Деламор, дъртата кошница, която водеше актьорския клас, който посещавах. Авис твърдеше, че е известна театрална актриса от Англия. Не бях толкова сигурен, защото всеки път, когато се възбудеше, забелязвах остатък от Бронкс в акцента ѝ.

Когато я опознах по-добре, разбрах, че съм прав. Беше живяла в Англия няколко години с някакъв неудачник, когото забила в бар. Това беше размерът на английското ѝ наследство.

Авис много си падаше по мене, така че когато звъннах на звънеца ѝ и ѝ казах, че няма къде да отида, тя веднага заяви:

— По-добре да спиш на канапето ми.

Да бе, сигурно. Онази нощ канапето се превърна в нейна спалня, а аз бях изпълнен с желание да отмъщавам. Както казах преди, ако наистина се концентрирам, мога да имам всяка жена, която поискам.

За нещастие Авис не беше Лулу със стегнатото ѝ тяло на стрийптизьорка и щръкнали гърди. Авис беше едра жена с отпуснати цици и дебели бедра.

Скоро разбрах какво е да чукаш жена, която не го е правила известно време. Моят старец се оказа прав. Благодарността е хубаво нещо. Благодарността означава, че ще ти дадат всичко, което искаш. И тя го правеше. Единственото, което се искаше от мене, беше да помоля.

Никога не си мислех за баща ми или за това, какво прави. Доколкото ме засягаше, той беше като вчерашните новини. Бях се изнесъл и не ми пукаше.

Естествено, както и Лулу, Авис нямаше представа, че съм само на шестнайсет. Казах ѝ, че съм двайсетгодишен, и тя го прие.

Караше ме да върша разни работи около порутената ѝ стара къща и казваше на всички, че съм асистентът ѝ. Затова трябваше да я чукам, а тя ми даваше петдесет долара джобни пари седмично. Проблемът беше, че искаше всяка нощ, пък аз няхах намерение да е толкова редовно.

Компромисът беше тя все едно да чука дърво. Обичам да съм дърво — това означава, че мога да си лежа по гръб и да не правя нищо. Авис на колене, а аз си фантазирам за филми и за всички онези холивудски лайна. Няма значение как изглеждат, след като прекрасно го духат.

Единственото хубаво нещо на това, да съм с Авис, беше, че всеки ден трябваше да уча актьорско майсторство. А и в класа беше гот — винаги различни момичета идваха и си отиваха, така че аз, естествено, напълно се възползвах от ситуацията.

Авис беше хлябът и маслото ми. Момичетата — изключителните десерти.

Разбира се, гледах да го правя така, че Авис да не знае — дори изобщо да не подозира. Бях достатъчно умен, за да съм наясно, че не

би се отнесла мило с мене, ако си го вра навсякъде.

Всичко вървеше добре, докато един ден дъщерята на Авис, Бети, не се върна от Калифорния, където беше на гости при баща си — отчуждения съпруг на Авис. По това време бях на седемнайсет години и доста привикнал към новия си живот, така че когато Бети се появи, не очаквах проблеми.

С Бети бяхме на една и съща възраст, но тя изобщо не беше доволна да ме открие в дома си. Чух я да се кара с майка си още първата нощ, след като пристигна.

— Какво, по дяволите, прави той тук? Отвратително е — той е достатъчно млад, за да ти бъде син.

Авис не обичаше сблъсъците, което беше една от причините съпругът ѝ да избяга.

— Това си е моят живот — каза тя, защитавайки позициите си. — Ние сме много щастливи.

Бети и аз се мразехме три седмици. През четвъртата седмица правихме невероятен секс в леглото на майка ѝ и тогава нещата станаха наистина сложни.

Бети беше лошо момиче — от този тип, който винаги ме е привличал. Гнусеше се от майка си и не можеше да повярва, че спя с нея.

— Как можеш да го правиш с такава дърта брантия? — подиграваше ми се тя. — Ти наистина си низш вид.

Една нощ дойде при мене с план.

— Знам къде майчето си крие бижутата — да ги вземем и да избягаме. Можем да отидем при татко и приятелката му в Лос Анджелис.

— Искаш да ѝ откраднем нещата? — попитах аз и звучах като тъпака на годината.

— Не, ще я помолим да ни ги даде — каза Бети с възможно най-подигравателния си тон. — Какво си мислиш, че имам предвид бе, глупако?

Авис беше добра с мене, но пък и аз бях добър с нея.

От друга страна, Бети предлагаше наслада и приключения. Беше млада, хубава и абсолютно дива. Нямах какво да губя, а ме очакваше цяла поредица от приключения.

Така че грабнахме всичките бижута на Авис от сейфчето, което държеше под леглото си, и поехме към Калифорния.
Най-сетне бях на път към Холивуд.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Джой бродеше неспокойно из хотела. Беше разгледал града, минал през плажа и сега му беше скучно. Двуседмични снимки и само тридневна работа, разпръсната през четиринайсетте дена — щеше да полудее, ако не измисли нещо, което да го ангажира.

Реши да отиде на снимачната площадка — тъкмо снимаха в крайбрежен ресторант. Но да висиш така, когато нямаш работа, едва ли е умно, пък и освен това е досадно.

Вчера най-сетне беше отишъл до гардероба, ръководен от Ерик, педал с мускулесто тяло и късо подстригана бяла коса, и Трини, млада испанска, чиято блестяща черна коса стигаше до кръста ѝ. Те го бяха облекли в черна копринена тениска и бял костюм на Армани. Огледа се — беше точно като за него.

Сега, след като нямаше нищо друго за правене, реши да се върне до фургона на гардероба. Излезе от хотела и бавно се повлече натам.

Само Трини беше там. Докато тихо си тананикаше под носа песен на Глория Естефан, беше заета с подреждането на камари дрехи.

Джой се облегна на вратата и няколко секунди я наблюдава мълчаливо.

— Къде е Ерик? — попита той, като че ли му пукаше.

Тя едва го погледна.

— На снимките с Кайл Карсън.

— А ти защо не си там?

— Днес отговарям за фургона — отговори тя с нотка на самодоволство.

Джой погледна по-отблизо. Тя беше много хубава — имаше дръзки очи, неправилна розова уста и малки подканващи гърди. За нещастие беше ниска, а миньонките не успяваха да го възбудят.

— Мога ли отново да пробвам костюма си? — попита той.

— Всичко ти става, нали?

— Обличането на дрехите ми помага да навляза в характера.

— Добре — съгласи се тя и се протегна покрай решетката към закачалка с картичка, носеща името му. Той забеляза, че тя носи малък пръстен с перла на левия си безименен пръст, което вероятно имаше връзка с факта, че не се беше нахвърлила върху него.

— Виждам, че си сгодена — отбеляза той.

Доволна усмивка се появи на хубавото ѝ лице.

— От две седмици — гордо съобщи тя, вдигна ръката с пръстена и я размаха пред лицето му.

— И аз съм сгоден — излъга той, решил, че не е лоша идеята да се преструва, че е. Това би му осигурило други възможности — плюс това ще държи жените на снимките далече от него. Имаше правило, което се опитваше да следва — никога не чукай там, където работиш.

— Наистина ли? — Трини възкликна разбиращо. — Моят годеник е боксьор. Ами твоята?

Джой обмисли отговора си. Искаше да изглежда добре — и нито модели, нито актриси щяха да бъдат подходящи.

— Адвокат — каза той най-сетне. — Тя е най-младият адвокат в нейната фирма.

— Ау! — беше отговорът на Трини. — Супер!

— Вярно е — съгласи се Джой.

Отново пробва костюма си.

— Изглеждаш страхотно — одобри Трини.

Той се взря в себе си в огледалото в цял ръст и пожела ролята му във филма да е по-голяма. Беше способен на всичко и готов да полети, нищо не можеше да го задържи — не и след мястото, откъдето идваше.

— Може ли да задържа костюма? — попита той.

— Трябва да попиташ продуцента — отвърна Трини. — Не е прието — освен ако не си звезда.

— Някой ден ще стана звезда — довери ѝ се Джой. — Можеш да се обзаложиш.

— Е... Със сигурност си достатъчно хубав — съгласи се тя, смеейки се леко. — Знаеш ли, изненадана съм, че са наели тебе.

— Как така?

— Кайл Карсън ще започне да пикае газ, когато види, че изглеждаш по-добре от него.

Той отметна назад тъмната си коса, все още взрян в отражението си.

— Мислиш ли, че наистина е така?

Сега те и двамата бяха сигурно сгодени и тя можеше да си позволи малък лек флирт.

— О, хайде, човече, знаеш, че е така.

— Режисьорът ме хареса — размишляваше той. — Както и продуцентката — как ѝ е името?

— Барбара Уестърбърг.

— Тя много ме хареса.

— Абсолютно съм шокирана, че си се промъкнал покрай Кайл.

— Какво означава това?

— Работих в последния му филм — тя кимна знаещо. — О, човече! Всеки актьор трябва да е по-стар и по-малко хубав от него — и тя снижи глас до доверителен шепот: — Той оплешивява, нали знаеш.

— Това сигурно го кара да се чувства несигурен.

— Не съвсем — отговори тя. — Той все още се опитва да скочи върху всичко, което се движи.

— Ами?

— Обаче само жени — изкиска се Трини. — Можеш да бъдеш спокоен.

— Благодаря ти, Боже — сухо каза той.

— Кога ще снимаш?

— Утре. Сцената в бара.

— Сигурна съм, че ще си страхотен — заяви тя. — По-добре си вземи костюма отсега. Тези панталони трябва да бъдат изгладени.

Лара се появи на снимачната площадка в обкръжението на изцяло женския си антураж. Там беше Рокси, облечена като за първа среща в светлозелена минипола от микрофибър и високи до глезените бели кокетни ботушки, червената ѝ коса — като блясъка на славата. Там беше Йоко, гримьорката ѝ — хубава японка с късо подстригана права черна коса и кръгло лице. Там беше Анджи, дубльорката ѝ — жалка версия на Лара, оглеждаща се уморено наоколо си поради факта, че беше омъжена за сценичен работник, който непрекъснато ѝ създаваше проблеми. Там беше и Каси, влачеща се подир другите с клетъчен телефон в ръка плюс жълта подложка и готова за водене на бележки писалка.

Лара познаваше неколцина от екипа, с които беше работила преди. Поздрави ги по имена, добавяйки топло ръкостискане и искрени въпроси относно семействата им. Всички я обичаха заради това, че си спомня за тях.

Кайл вече беше на снимачната площадка, полюшващ се в платнения си режисьорски стол, дългите му крака бяха протегнати пред него. Той стана при появата на Лара.

— Добрутро, красавице — каза с дълбок плътен глас. — Добре ли спа нощес?

— Определено — отговори тя.

Майлс се приближи.

— Изглеждаш прекрасно — и я целуна и по двете бузи. — Тази прическа наистина става.

Ръката ѝ се протегна инстинктивно да докосне новите кичури в косата.

— Благодаря — скромно каза тя. — Всичко се дължи на Рокси.

Майлс не обърна внимание на фризьорката — за него тя нямаше значение.

— Бързо да прегледаме сценария — той беше готов да постави сцената.

Зад гърба му Рокси се опули.

Каси подаде на Лара сценария ѝ.

— Как става така — обърна се Лара към Майлс, — че първата сцена от първия ден винаги е сцена с целувка?

Той се засмя.

— Има ли по-добър начин вие двамата да си паднете един по друг? Суров секс, скъпа, това всеки път дава резултат.

Тя пренебрегна грубостта му и тихо защитаваше позицията си:

— Със сигурност разбираш, че ако заснемеш тази сцена по-късно в графика, актьорите, изпълняващи сцената, ще бъдат по-близки.

— Не се притеснявай, скъпа — каза Майлс с покровителствен тон. — Ти и Кайл определено ще подпалите екрана. — Той намигна на Кайл, който му намигна в отговор. Лара потъна в мълчание. Беше научила, че една преуспяваща в киноиндустрията жена не бива да се впуска в спорове за дреболии. По-добре да спести енергията си за тогава, когато наистина ще ѝ е необходима.

Майлс спря прочита, за да им покаже какво точно иска да направят. Когато свърши, започнаха да репетират, като минаваха всеки диалог по няколко пъти.

Скоро дойде време за целувката. Лара се обърна към Майлс:

— Имаш ли нещо против да почакаме, докато действително снимаме? Така ще стане по-спонтанно. — Искаше да добави и „без език“, но реши да почака и да разбере дали Кайл е джентълмен. За щастие това си беше съвсем театрална целувка. По-нататък в сценария имаше гола сцена. Според договора ѝ тя не снимаше голи сцени, но се беше съгласила да наемат тяло дубльор.

Очевидно Кайл не знаеше това, защото когато се приближи още повече към нея, четейки за първата целувка, ѝ прошепна:

— Не се безпокой, Лара, когато снимаме секс-сцената, аз ще съм там, за да те защитавам.

Говореше ѝ така, сякаш е новачка. Беше заснела девет изключително успешни филма и знаеше какво да прави.

След още няколко репетиции Анджи застана пред камерата, докато осветят сцената. Лара направи почивка и седна на стола си, докато Рокси се занимаваше с косата ѝ, а Йоко ѝ слагаше червило. След петнайсет минути бяха готови да снимат.

Лара обичаше тишината, която се възцаряваше, след като първият асистент извикаше:

— Никакво движение, започваме снимки.

Обичаше да играе, да се превръща в някой друг, да създава фантазии. Това беше животът ѝ — единственият живот, който я караше да се чувства сигурна.

Щяха веднага да направят сцената, ако Кайл не беше сричал репликите си.

— Извинявай, скъпа — промърмори той.

Тя забеляза малки капчици пот на челото му и се зачуди дали е нервен. Гримьорката му — изваяно чернокожо момиче — се притече и го напудри, последвана от фризьора му — нисък хомо, — който погледна прическата му, за да е сигурен, че всичко е наред.

— Добре, да го повторим — извика Майлс. — Готови сме за нов дубъл.

Този път вторият дубъл беше идеален — преди сцената с целувката. Лара упорито държеше устните си плътно стиснати, когато

Кайл се наведе да я целуне, но той имаше други идеи, когато се притисна към меките ѝ устни и се опита да пъхне между тях хлъзгавия си дебел език.

Тя веднага се отдръпна, почувствала се неудобно от тази внезапна интимност.

— Стоп! — извика Майлс. — Има ли някакъв проблем?

— Чувствам се така, сякаш тя ме отблъсква — изръмжа Кайл. — Предполага се, че се влюбваме един в друг. Тя не трябва ли да е малко по-активна?

Лара го погледна. Нямаше нищо по-лошо от актьор в главна роля, който се опитва да пусне език, докато снима любовна сцена. Не беше необходимо, камерата не можеше да го види. И защо говореше на Майлс, сякаш тя не съществува?

Усетил напрежението, Майлс бързо я дръпна настрана.

— Какво има, скъпа? — попита той с глас, който казваше: „*Аз се грижа за актьорите си.*“ — Притеснява ли те нещо?

— Той се вживява твърде много — оплака се тя. — Няма причина да си пъха езика чак в гърлото ми.

— Искаш ли да поговоря с него? — успокояващо попита Майлс.

— Да, направи го — и тя тръгна към стола си.

Появи се Рокси.

— Хм... — отбеляза тя знаещо, изпъвайки твърде късата си пола, която продължаваше да се вдига нагоре по тънките ѝ бедра. — Старият номер с езика, а?

— Точно — съгласи се Лара.

— Не можеш да обвиниш момчето, че се е опитало — обади се Йоко.

— Не е професионално — възрази Лара.

— Мъжка им работа — отвърна Рокси. — Видят ли уста — и искат вътре!

Йоко кимна в съгласие, преди да се заеме с устните на Лара и да ги очертае с уверена ръка.

Майлс очевидно беше говорил с Кайл, защото той се върна след няколко минути и каза извинително:

— Съжалявам, ако съм те засегнал, Лара. Само правя онова, което ми идва естествено.

— Не ме засегна, Кайл — студено отговори тя. — Просто не е необходимо да ме целуваш по френски.

— Повечето актриси го обичат — похвали се той, заел позата на перчещ се мачо.

— Е — тя го каза толкова сладко, колкото можа. — Аз не съм повечето актриси.

Линията беше прокарана. Кайл беше от неговата страна на оградата, тя — от нейната.

На обяд двамата седяха заедно с хората си на различни маси. Рокси започна да разправя за приятеля на Йоко в Лос Анджелис, който ѝ създавал проблеми и когото тя трябвало да зареже. Йоко си го върна, като обяви, че Рокси излиза само с откачалки и перверзници и очевидно ревнува. Анджи съобщи, че съпругът ѝ работи с мегазвезда на екшъна, известен с това, че пребивал трите си бивши съпруги и си бил направил повече пластични операции от която и да е жена. А Каси, изслушвайки всичко това, най-накрая каза:

— Всеки ден предпочитам храна пред мъж!

Лара беше радостна, че няма техните проблеми. Нямахше нужда от мъж, съвсем щастлива си беше и сама. Или поне продължаваше да си внушава това.

По-късно Джой се върна в хотела и легна на леглото си, за да погледа стар филм на Клинт Ийстууд по телевизията. Беше отпочинал и се чувстваше добре. Поне се беше върнал на работа.

Обади се Маделин.

— Как върви? — попита тя.

— Още нищо не се е случило — каза той и насочи въображаем револвер към Клинт. — Мисля, че утре ще работя.

— Е, Джой, направи всичко възможно — Маделин звучеше като учителка в седми клас. — Не ме подвеждай.

Той пожела тя да спре да го повтаря — това му лазеше по нервите. Веднъж я беше зарязал, но се бе върнал и поне бе започнал да ѝ връща парите, които ѝ беше взел. Тя нямаше представа през какво е минал, колко страшни са били нещата.

— Хей, слушай — малко остро каза той. — Кога съм те подвеждал?

— Да не говорим за това — рязко каза Маделин. — Определено ще бъда при теб този уикенд.

Майната й! Трябваше да измисли причина тя да не идва.

— Супер — излъга той. — Бих се възползвал от компанията.

В края на деня Лара беше уморена. Колкото и да го обичаше, правенето на филми изсмукваше енергията й, а имаше и толкова много време, когато нищо не се вършеше. Ето защо обичаше групата й да е около нея — Рокси, Йоко, Анджи и Каси. Те я забавляваха с непрекъснатите си спорове, не допускаха скуката до нея. Освен това бяха нейното семейство, единствените й истински приятели.

След инцидента с целувката атмосферата между нея и Кайл определено охладня. Между дублите стояха далече един от друг, въпреки че пред камерата все още генерираха достатъчно страст, за да се знае, че сцената става.

В къщата тя прегледа сценария си, за да се подготви за следващия ден. В предстоящата сцена героят на Кайл й прави скандал в ресторант и си тръгва. После мъж от бара започва да флиртува с нея, идва, те разговарят и точно когато тя смята да танцува с него, Кайл се връща. Сцената завършва с Кайл, който изхвърля момчето навън.

„Хм... — помисли си Лара. — Кайл вероятно е усвоил всички атрибути на мачото, по които си падат мъжете.“ Повечето актьори обичат да играят героя. Всъщност много от тях са вписали в договора си, че не могат да играят нищо друго, съобразно с факта, че усещат, че публиката трябва да ги вижда в блестяща светлина през цялото време.

Тя провери в графика, за да види кой играе Джеф, мъжа от бара. Джой Лоренцо — актьор, за когото никога не беше чувала.

Каси беше отишла с Анджи на кино и тъй като нямаше нищо друго за правене, си легна рано и в девет вечерта вече беше заспала.

Сутринта се събуди много преди да й звънне часовникът. Облече анцуг и потича по пустия бряг. Имаше късмет — можеше да яде всичко и да не наддава килограми, което означаваше, че не трябва да робува в гимнастическия салон, за да има стегнато тяло. Тичането беше различно — то й прочистваше главата и й даваше енергия.

Когато се върна в къщата, Каси седеше в кухнята и закушваше солидно.

— Станала си рано — отбеляза Каси с уста, пълна със зърнена закуска.

— Тук няма какво друго да се прави освен да се спи — каза Лара. — И затова ще спя много.

— Майлс остави съобщение снощи. По обед ще показват заснетото от деня и той се чудеше дали би искала да пропуснеш обяда и да хвърлиш едно око.

— Със сигурност — съгласи се Лара, въпреки че да се гледа на екрана беше винаги болезнено.

Когато пристигна на снимачната площадка, откри Йоко и Рокси, въвлечени в обичайния си спор. Седяха на една от дългите, подпрени на магарета маси, разположени близо до камиона с храната, с лице една срещу друга. Пред Рокси имаше чиния, отрупана с бъркани яйца, препечени филийки и бекон, докато Йоко дъвчеше десертно блокче.

— Подранила си — обади се Рокси, докато си взимаше от яйцата.

— Кой пръв ме иска?

— Аз — отговори Рокси с пълна уста. — Ще ти навия косата, иначе изглеждаш съвсем като Йоко.

За момент Лара остана до масата.

— Ще бъда във фургона си — каза тя. — Изпрати някой да ме извести, когато си готова.

— Сега съм готова — и Рокси пхна парче бекон в устата си.

— Нямаме бърза работа. Довърши си закуската.

— Нуждая се от силата си — изкиска се Рокси. — Имах тежка нощ.

— Да — обади се Йоко и завъртя очи. — Срещна се с един от шофьорите. Дебелият чаровник, който виси наоколо и по цял ден чете порно списания.

— Не е дебел — възрази Рокси. — Има едър кокал. Освен това обичам нещо, на което мога да почина посред нощ.

— О, да, и се обзалагам, че доста си го правила — презрително се отзова Йоко.

Лара ги остави да продължат и тръгна към фургона си. Учудваше я фактът, че в тези времена на СПИН и Рокси, и Йоко бяха толкова небрежни към секса. Не разбираха ли колко опасно може да бъде навън?

Тя не беше такава — трябваше да е или сериозна връзка, или нищо.

Може би не беше права. Може пък мъжете за една нощ да бяха правилният път.

Не. При нея нямаше да стане. Можеше пък някой, който си струва, да се появи. Ако пък не... е, тя имаше кариерата си, дома си в Лос Анджелис, кучетата, конете и приятелите си...

Дълбоко в себе си знаеше, че това не е достатъчно.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Джой се забавляваше на снимачната площадка. Навсякъде имаше жени. Беше щастлив. Късокосата малка японка, която му беше направила грима, беше сладка като бонбонче. А когато се появи червенокосата ѝ приятелка фризьорка, и тя бе изцяло обсебена от него. Беше умен ход да каже на Трини, че е сгоден. Естествено, тя бе информирала света. Можеха да гледат, но да не пипат.

Днес Трини беше решила да отиде при него, за да се увери, че дрехите му са наред.

— Трябва да се погрижа за тебе в сцената с боя — беше обяснила тя. — Имаме още един чифт панталони — но никакви други сака, така че се опитай да не се цапаш много.

— Ще направя всичко възможно — направи гримаса той.

— Направи го — тя също му отвърна с гримаса.

И двамата знаеха защо тя е там.

Лара се отпусна назад в гримьорския стол, докато Йоко се занимаваше с лицето ѝ — работеше бързо с леки докосвания.

— Можеш ли да повярваш на Рокси? — попита Йоко, отвратено поклащайки глава. — Това момиче е ненаситно!

— Сега пък какво се е случило?

— Е — Йоко сви рамене. — Вчера забира оня дядка от снимачната площадка и цяла нощ се търкаля из леглото с него. Той ще разкаже на всички. Репутацията ѝ е срината.

— Надявам се да е използвала презерватив.

— Ха! — каза Йоко. — Вероятно не. Рокси е с впечатлението, че е безсмъртна.

— Може би трябва да ѝ го споменеш — предложи Лара. — Искам да кажа, използването на презерватив е просто проява на здрав разум.

— Ти ѝ го кажи — подчерта Йоко. — Мен никога не ме слуша.

— Може би ще ѝ го кажа.

Джейн, вторият асистент-режисьор, влезе във фургона. Беше висока и слаба, с издължено конско лице.

— Йоко — примоли се тя. — Направи ми услуга и гримирай актьора, който играе Джеф.

— Предполага се да работя само за Лара — каза Йоко с упорито изражение.

— Знам — отговори Джейн. — Но имаме проблем с един от останалите гримьори и имам нужда от теб. Лара, нямаш нищо против, нали?

— Няма проблем — каза Лара. — Почти съм готова.

— Ами момчето на Кайл? — Йоко защитаваше позициите си. — Той не може ли да го направи?

— Кайл се гримира по-дълго от Лара — обясни Джейн. — Това ще забави всички.

— Добре — съгласи се Йоко и добави една въздишка. — Изпрати го тук. Как му е името?

— Джой Лоренцо. Но почакай, докато го видиш.

Лара стана от стола.

— Аз готова ли съм?

— Не мога да подобра оригинала — Йоко се отдръпна назад и в огледалото се възхити на работата си. — Почти достигнах съвършенството на розата.

Лара се приближи до огледалото.

— Това червило е хубаво — отбеляза тя. — Ще те информирам как ще изглежда в кадър.

— А не може ли да дойда с теб? — с надежда попита Йоко.

Лара поклати глава.

— Майлс е много придирчив за това, кой гледа.

— Тъпо е. На всеки, свързан с филма, трябва да е позволено да гледа.

— Той се стяга.

— Режисьори! — промърмори Йоко.

Лара си проби път до фризьорския фургон. Рокси я посрещна на вратата, облечена в плътно прилепнало леопардово горнище, черна кожена минипола и неподходящи тигрови обувки.

— По дяволите! — въодушевено възкликна тя. — Хвърли ли око на актьора, който играе Джеф?

— Не — каза Лара.

— Говорим само за него — ентузиазирано продължаваше Рокси.
— Трини каза, че е сгоден. Но ти ме познаваш — това ме възбужда!

— Какво е правил преди? — попита Лара, по-заинтересувана от развоя на кариерата му, отколкото от външния му вид.

— Според онова, което аз чух, е започнал обещаваща кариера, после е трябвало да се погрижи за болното си семейство или нещо такова. Звучи като истински готин пич.

— Видя ли го тази сутрин?

— Мина покрай фургона ми, а аз го насочих към другите фризьори — тя завъртя очи. — Трябва да ми е омекнала главата — мъжът е направо връх!

— Сериозно? — обади се Лара. Актьорите не означаваха нищо за нея, бяха толкова ангажирани със себе си и все се нуждаеха от нещо.

— Кайл ще запикае газ, като го види — изкиска се маниашки Рокси. — Направо ще пикае газ!

— Той е привлекателен — обясни Лара и седна. — Иначе защо героинята ми ще позволи да я омаят, ако не е?

— Има и привлекателни, има и големи бебета — знаещо заяви Рокси и облиза лъскавите си устни. — А този е и двете. Казвам ти, Кайл никак няма да го хареса.

След половин час Лара се появи на снимачната площадка, където Майлс я поздрави с целувка по всяка буза.

— Прекрасна както винаги, скъпа моя.

Тя се огледа. Кайл не се виждаше никъде.

— Другата ни звезда е на път — Майлс беше прочел мислите й.
— Днес има малък проблем с прическата си. Веднага след като пристигне, ще репетираме.

— Къде е актьорът, който играе Джеф?

— Под оная камара жени ей там.

Лара погледна през терена.

— Всички говорят за него. Кой е той?

— Не мислех, че ще причини толкова много вълнения — каза Майлс и щракна с пръсти към Джейн. — Доведи Джой тук. Госпожица Айвъри би искала да се запознае с него.

Когато Джейн го потупа по рамото и му каза, че режисьорът иска да го види, Джой веднага се изправи на крака.

Лара го наблюдаваше, докато се приближава. За секунда я разтърси чист сексуален глад — усещане, каквото не беше изпитвала от отдавна. Рокси беше права — този изглеждаше добре.

Каси, мотаеща се някъде зад стола ѝ, промърмори със страхопочитание:

— О, Боже! Време е да мина на диета!

Лара остана хладна и го погледна, когато той се приближи.

Джой хвърли поглед към Лара Айвъри и беше покорен от блестящата ѝ красота. Тя беше изключителна — от медно-русата ѝ коса, която падаше меко върху нежните ѝ рамене, до красивото ѝ лице и невероятно тяло. Възбуди се веднага — нещо, което никога не му се беше случвало — освен ако не го поиска.

Майлс пристъпи между тях.

— Джой, кажи „здравей“ на Лара Айвъри. Сигурен съм, че си я гледал в много филми.

Лара се изправи и протегна ръка. Той я взе в своята. През него направо премина електрически шок, когато се взря в откровените ѝ зелени очи.

— За... за мене е привилегия да работя с вас — успя да каже той.

Лара се усмихна — мека, щедра усмивка, способна да докара мъжа до пълна лудост.

— Благодаря — каза тя.

— Докато чакаме Кайл да се появи — обади се Майлс, незабелязал сексуалното напрежение, изпълващо снимачната площадка, — да минем вашия диалог.

— Добра идея — съгласи се Лара.

Джой продължи да се взира, неспособен да свали очи от нея — тя го хипнотизираше.

В сцената той седеше в бара, докато тя и Кайл бяха на масата и си разменяха обиди, чиято кулминация беше рязкото тръгване на Кайл.

Джой започна да чете от сценария си — въпреки че беше научил репликите си и думите му излизаха идеални.

— Наблюдавах те — каза той от името на героя си Джеф. Пауза. — Този, дето излезе, твоят съпруг ли беше?

— Той не ми е съпруг — отговори Лара — съответно дръзко.

— Значи... предполагам, си свободна да танцуваш с мене.

Кокетно отмятане на главата ѝ.

— И защо да го правя?

— Защото си помислих, че точно това искаш да направиш.

В този момент по сценарий се предполагаше тя да се изправи и да тръгне с него към дансинга. Сцената беше кратка, но сработването им беше неоспоримо.

Изчетоха сцената два пъти и бяха готови да я направят за трети път, когато се появи Кайл, понесъл се през снимачната площадка като кинозвезда — каквато беше в действителност.

Майлс се обади:

— Кайл, запознай се с Джой Лоренцо — той играе Джеф.

Кайл кимна студено — едва го забеляза.

— Давай — обърна се към Майлс, докато си пукаше пръстите. — Готов съм за песни и танци.

— Нямах проблеми — отговори Майлс. — Започваме с тебе и Лара на масата. Джой, за снимките си на бара.

Всички застанаха пред камерата — Лара и Кайл — на преден план, Джой — на бара.

— Добре, всички — извика първият асистент-режисьор. — Репетираме. Хайде малко тишина.

Кайл и Лара изрепетираха сцената си няколко пъти, преди Майлс да бъде доволен. После притичаха гримьорите и фризьорите и напудриха и фризираха двете звезди. Накрая бяха готови да снимат.

Кайл не беше във форма. Направиха девет дубъла, преди на Майлс да му хареса и да извика дрезгаво:

— Стоп! Добре, разпечатвайте!

Джой нямаше какво друго да прави, освен да седи на бара и да ги гледа. Беше му горещо и скучно, беше ядосан на Кайл Карсън, който се бе отнесъл към него като към жалък статист. Голям кинозвезден задник. За какъв точно се мислеше?

През цялото време вниманието му беше насочено към Лара Айвъри. Госпожица Айвъри, реши той... беше твърде хубава — за нейно собствено добро.

В обедната почивка Трини се яви в ролята на негов командир.

— Да вървим — жизнерадостно нареди тя. — Ще те придружа до фургона с храната, за да те пазя от жените.

— За какво говориш? — попита той, сякаш не беше забелязал, че всяка жена на снимачната площадка се опитва да се приближи до него.

— С теб съм, човече — обяви Трини, като че ли беше най-добрият му приятел. — Ние, сгодените, трябва да се подкрепяме взаимно.

Той направи гримаса и продължи да наблюдава Лара, докато Майлс я хвана за ръка и заедно напуснаха снимачната площадка.

Спеше ли тя с режисьора?

Не, беше от твърде висока класа.

— Къде е Барбара Уестърбърг? — попита той Трини, мислейки си за времето, когато ще използва чара си в своя полза. — Не съм я виждал насам.

— Не идва на снимките по-рано от следобед — отговори Трини. — Остава около час, после си тръгва. Така правят продуцентите — освен ако не са изпълнителни — тогава ти висят на врата през цялото време.

— Откога си в този бизнес?

— От две години — гордо обяви Трини. — Уча се. Някой ден ще стана продуцент.

— Можеш ли да се справиш?

— Че защо не? Всяко нещо — с времето си. Колко испанки продуценти си виждал? И все пак... годеникът ми казва, че мога — тя се изкиска. — Аз ще стана продуцент, а той ще е световен шампион, тежка категория. Какво мислиш?

— Звучи ми добре.

— По-добре да ти облечем стара тениска — каза тя. — Просто за в случай че си изцапаш дрехите по време на обяда.

Последва я до фургона на гардероба, където на пода се бе проснал Ерик и енергично правеше гимнастика.

— О! — възкликна Ерик. — Двамата сгодени!

— Многоооо смешно — и Трини го прескочи.

— Тук някъде няма ли гимнастически салон? — попита Джой. И той имаше нужда от упражнения, за да се поддържа в отлична физическа форма.

— Да, но принадлежи на Кайл — отговори Ерик. — Господин Карсън си има собствен гимнастически фургон. Направо съм убеден, че ще ни позволи да го използваме. Как ли пък не!

— Изглежда достатъчно готин — внимателно каза Джой.

— Само почакай — Ерик сви устни. — Мистър Америка е змия до мозъка на костите си.

— Това пък какво означава?

— Колко реплики имаш? — попита Ерик, докато ставаше от пода.

— Не много.

— Ще завършиш с една-единствена и с юмручен удар — Ерик явно познаваше нещата. — И то ако имаш късмет.

Стомахът на Джой се сви — гадно е да бъдеш никой. Той трябваше да е звездата. Той трябваше да има всичко, което има Кайл Карсън.

— Хей — небрежно се обади той. — Не ми пука.

Трини му подаде стара джинсова риза. Той съблече самото и тениската си и я облече.

Тя закачи филмовия му костюм на закачалка.

— Идваш ли на обяд, Ерик — попита тя.

— Не бих пропуснал побеснелите тълпи — и Ерик се протегна към розов пуловер, който да облече над хавайските си шорти.

Гледаха дневните снимки във фургона на Барбара Уестърбърг. Лара следеше играта си, взираше се във всяко движение. Кичурите в косата ѝ бяха идеални — напомни си да не забрави да поздрави Рокси.

Кайл притежаваше истинска екранна магия и двамата определено бяха прекрасна двойка, което я изпълни със задоволство. Тези снимки щяха да са леки, а резултатът — със сигурност отлично класиране сред премиерните филми. Имаше нужда от лека, не особено съдържателна комедийка, за да компенсира по-сериозните роли, които беше играла напоследък.

— Щастлив съм — обяви Майлс, докато Барбара изключваше прожекционния апарат. — Всички други ли са доволни?

— Нямам забележки — каза Барбара. — Хубава прическа, Лара.

— Ами аз? — Кайл беше малко поосвирепял.

— Кайл, знаеш, че днес на екрана ти си най-привлекателният мъж — Барбара подхранваше огромното му его. — Засрамваш и Кевин Костнър, и Майкъл Дъглас.

— Майкъл Дъглас! — избухна Кайл. — Той е с петнайсет години по-стар от мене.

— И така и изглежда — увери го Барбара.

— Излизам, за да хапна нещо набързо — Лара спешно искаше да се махне от пътя на Кайл.

— Ще дойда с тебе — и Майлс я хвана за ръката.

Заедно излязоха от фургона.

— Знам, мислиш си, че Кайл е задник — обади се Майлс. — Но трябва да признаеш, че двамата заедно изглеждате дяволски добре.

— Ах... магията на киното — меко се засмя Лара. — Всеки път може да измами хората.

— Ти винаги си притежавала киномагия — възхити се Майлс. — Още в първия ни съвместен филм. Беше толкова млада и невинна и...

— И играех ролята на проститутка — прекъсна го тя по същество. — Фантазията на всеки здрав американски мъж. Сладката малка курвичка, която не спира да върти номера на подходящия мъж.

— При тебе номерът мина, скъпа — Майлс късо се изсмя. — И те превърна в звезда. Същото стана и с Джулия Робъртс в „Хубава жена“.

— Няма нищо по-хубаво от ролята на добра проститутка, за да стартира кариерата ти — сухо се обади Лара.

— Това или корицата на „Плейбой“ — добави Майлс. — Коего ти, естествено, никога не направи.

— Не, Майлс. Да си свалям дрехите пред тълпа разгонени мъжаги, които да си бият чекии насреща ми — това не е моята представа за добре прекарано време.

Когато стигнаха до камиона с храната, се появи Каси.

— Искаш ли да ти донеса нещо, Лара?

— Ще се оправя — отговори тя и забеляза Джой Лоренцо, седнал на маса и заобиколен от жени.

— Аз ще хапна във фургона си — обади се Майлс. — За да позвъня тук-там.

Лара се обърна към Каси:

— И аз ще постъпя така. Вземи ми нещо леко — може би салата.

— Готово.

Погледна отново към Джой и женския му антураж. Той вдигна поглед. Очите им се срещнаха за няколко секунди. Тя се усмихна с

онази тънка студена усмивка, която ѝ даваше такова голямо предимство. После се извърна и се отправи към фургона си.

Той беше сгоден. А за флирт изобщо не можеше да става и дума.

ГЛАВА ЕДИНАЙСЕТА

Джой я хвана да го поглежда на няколко пъти, но това беше най-голямото му постижение с госпожица Айвъри. Държеше се настрана — беше наясно, че тя е свикнала с мъже, които веднага ѝ се нахвърлят, а искаше да ѝ покаже, че той е различен.

Цял ден седя на бара и игра фон в очакване да стигнат до неговата сцена — което изобщо не стана поради факта, че Кайл Карсън не беше в състояние да направи каквото и да е както трябва.

Трини му правеше компания между дублите и му даваше текуща информация за всички, свързани с филма. Отношението ѝ определено беше станало по-топло, откакто той ѝ бе признал, че също е сгоден.

— Разкажи ми за Лара Айвъри — небрежно се обади той. — Каква е тя всъщност?

— О, всички обичат Лара — отговори Трини. — Тя е много известна. Тази дама не си играе на голямата звезда. — Хвърли му бърз поглед. — Прекрасна е, нали?

Джой кимна.

— С кого спи?

— Откъде да знам.

— Хайде, Трини, ако тя си ляга с някого, това трябва да е известно на целия екип.

— Всъщност тя никога не се занимава просто с някого.

— Как така?

— Тя е особена — Трини се прозина — беше ѝ досадно да говори за Лара. — Значи — продължи тя, — годеницата ти ще дойде при нас?

— Може би — поколеба се Джой. — Ами твоят годеник?

— Марек идва в края на седмицата — Трини го каза с огромна усмивка. — И, човече, едва ще го дочакам!

Тази вечер Лара говори дълго по телефона с Ники. Обсъдиха Ричард, удовлетворението му от играта ѝ и начина, по който върви

монтажът на „Френско лято“. После говориха за „Мечтателят“, а Лара започна да разказва историите с Кайл Карсън.

Ники не можа да се въздържа и се разсмя.

— Тоя звучи определено като господин Голямата работа — обади се тя. — Истински таралеж в гащите.

— Абсолютно си права — отговори Лара. — И е бавен. Екипът му вика „десетдубълният Кайл“! — и двете се изкискаха. — Какво прави Съмър?

— Не мога да я контролирам — оплака се Ники. — Единственото, което я интересува, са купони, купони и пак купони!

— Възрастта ѝ е такава — увери я Лара. — В тебе тя не вижда майчинска фигура. В края на краищата ти си само със седемнайсет години по-голяма от нея и тя вероятно малко ревнува.

— Глупости — твърдо възрази Ники. — Защо да ме ревнува Съмър? Тя е прекрасна.

— Както и ти — като личност, като човек със страхотна кариера, а и с много известен и уважаван съпруг.

— Не — възпротиви се Ники. — Не става въпрос за ревност. Момичетата на възрастта на Съмър смятат всеки за пълен идиот, а себе си — за най-умните хора на планетата. Струва ми се, че и аз бях такава, а ти?

— Не си спомням — бързо каза Лара.

Ники знаеше, че Лара не говори за детството си, което очевидно не е било много щастливо. Всичко, което знаеше, беше, че родителите на Лара са загинали при автомобилна катастрофа, когато е била много малка, и са я отгледали разни роднини. Веднъж беше попитала Ричард.

— Лара не се връща към миналото си — бе казал той. — Остави я на мира. — И тя го бе направила.

— Както и да е — продължи Лара. — Не се безпокой за Съмър, тя ще се оправи.

— Определено се надявам да стане така — навъси се Ники. — Започвам да се чувствам като досадницата на годината.

— Ще прочета сценария веднага щом пристигне — обеща Лара.

— Тогава ми се обади незабавно. Не мога да дочакам реакцията ти.

Лара затвори телефона и отиде на задната тераса, откъдето се взря в мрака. Искеше да се поразходи по брега, но не сама —

тъмнината беше твърде плашеща.

Понякога всичко беше твърде страшно... Особено когато спомените се върнеха, за да я преследват. Кошмарните спомени...

* * *

— Отвратително коте! — Анди, по-големият ѝ брат, викна в лицето ѝ. — Мършаво малко отвратително коте!

— Не съм отвратително коте! Не съм! — отвърна Лара Ан.

— Напротив, си — каза Анди. Беше на осем години и много красив. Когато не се биеха, Лара Ан го обожаваше.

— Мамо, мамо... мога ли да си взема още едно парче пиле? — попита Лара Ан.

— Какво, миличка? — Елън, майка ѝ, изглеждаше разсеяна, докато се мотаеше из кухнята.

— Още пиле, мамо, тооолкова е вкусно.

— Извинявай, миличка, но трябва да оставя малко и за татко ти.

— Защо трябва да го чакаме? — поиска да разбере Анди. — Той винаги закъснява.

— Защото мама казва, че трябва — бързо отговори Лара Ан.

— Ти млъквай — Анди се оплези зад гърба на майка си.

— Не, ти млъквай — натърти Лара Ан с почервеняло лице. — Мама винаги е права — нали, мамо?

— Млъкнете и двамата — Елън отхвърли назад свободно пуснатата си коса. Беше изключително красива — с широко отворени лешникови очи и естествено руса коса, която падаше на меки вълни под раменете ѝ.

Лара Ан се вгледа в майка си и въздъхна с копнеж.

— Един ден искам да стана точно като тебе, мамичко. Тооолкова си красива.

— Благодаря ти, обич моя — каза Елън, докато вадеше картонена кутия шоколадов сладолед от фризера. — И ти си красива.

— Не, тя не е — подигра се Анди. — Тя е глупаво тъпо момиче.

— Мога ли да стана известна художничка, когато порасна, мамо? — попита Лара Ан, без да му обръща внимание. Мислеше си за

училище и за цялото удоволствие от часовете по рисуване. — А, мога ли?

— Можеш да станеш каквато си поискаш, сладката ми — отговори Елън и нежно погали дъщеря си по бузата.

— Знам каква можеш да станеш — гадно се обади Анди. — Можеш да станеш най-грозното момиче в блока.

— Вече ти казах веднъж, Анди — сопна се Елън, — и няма да ти го повтарям. Не бъди зъл с малката си сестричка.

— Аз не съм зла — гордо каза Лара Ан. — Аз съм добра.

— И ти си зла — натърти Анди. — Зла! Зла! Зла!

— Не, не съм.

— Да, зла си.

— Ще се държите ли прилично и двамата? — възкликна Елън. — Днес не съм в настроение.

— Може ли да гледам „Ангелите на Чарли“, моля те, мамо! — пожелала Лара Ан.

— Не, аз искам да гледам „Царете на риска“ — прекъсна я Анди.

— Ред е на Лара Ан да избира — намеси се Елън. — Тази вечер и двамата ще гледате „Ангелите на Чарли“.

— Майната ви! — извика Анди.

Елън се намръщи.

— Какво каза?

— Майната ви! Майната ви! Майната ви!

— Когато баща ти се прибере вкъщи, ще ти измие устата със сапун, млади човече.

— Не ми пука.

— Ще ти запука, когато той чуе какви ги говориш.

— Мамо, какво значи „духач“? — попита Лара Ан; хубавото й лице беше съвсем невинно.

— Какво? Какво каза? — разкикоти се Анди.

— Къде си чула тази дума? — попита Елън със зачервени страни.

— Татко я каза веднъж за господин Дън.

— Татко ти не използва такива думи.

— Използва! Използва! Чух го.

— Не, не използва. И никога вече не повтаряй тази дума. Тя е много лоша.

— Ама какво означава, мамо?

— Аз знам какво означава — самодоволно се усмихна Анди. — Това е, когато един мъж напъха пишката си в устата на някое глупаво момиче.

Елън гневно се обърна към него:

— Млъкни, Анди. Млъкни веднага!

В този момент вратата се отвори и в стаята влезе бащата на Лара Ан, Дан. Беше едър, самодоволен човек — и хубав, въпреки прекалено големите си челюсти и корема, който растеше с всеки изминал ден.

— Татко, татко! — изписка Лара Ан, изтича към него и се хвърли в ръцете му. Дан вдигна малката си дъщеря, прегърна я и я целуна. Тя усети мирис на алкохол в дъха му, но беше свикнала. Баща ѝ имаше магазин за алкохол и я водеше там всяка събота сутрин; понякога, когато нямаше хора, седяха отзад и той ѝ позволяваше да пие кока-кола, колкото може да погълне, докато той отпиваше скоч направо от бутилката и я предупреждаваше да не казва на никого.

— Може ли да изям половината от твоето пиле, татко? — попита тя, сгушена в него.

— Закъсня — обади се Елън раздразнително, докато правеше нещо на печката.

— Радвам се, че забеляза — отвърна Дан и остави Лара Ан на пода.

— Какво трябва да означава това? — попита Елън.

— Знаеш какво означава — той леко се олюляваше.

— Не, не зная.

Дан си придърпа стол до кухненската маса, седна и нареди на двете деца да отидат в другата стая и да гледат телевизия.

— Искам да остана при тебе, татко — възрази Лара Ан, вкопчила се в ръката му.

— Не, тиквичке — той я тласна леко. — Ще се видим с тебе, след като се навечерям.

— Хайде, отворотелно коте — хвана я Анди за ръката.

Елън предупредително размаха пръст срещу хубавия си син.

— Не забравяй — „Ангелите на Чарли“.

Лара Ан седеше тихо пред телевизора, втренчена във Фара Фосет и великолепния ѝ ореол от златни къдрици. Анди се заигра с някаква

количка и започна да се влечи по пода на дневната, като издаваше силни автомобилни звуци.

— Тихо, Анди — обади се тя.

— Не! — той отново ѝ се оплези. — Ти си глупаво момиче. Момичетата трябва да мълчат.

— Не, не трябва.

— Напротив, трябва.

— Не, не трябва.

Бяха толкова заети със спора си, че в началото не чуха силните гласове, идващи от кухнята.

Тогава Анди се обади:

— Пак се бият — слушай!

— Кучка! — чука Дан да вика. — Приказлива кучка!

След това гласът на Елън:

— Как се осмеляваш да ме обвиняваш.

— Ще те обвинявам в каквото си искам. Всички в града говорят за тебе и онзи зъболекар! Не запълва само дупките по зъбите ти, Елън... не само шибаните ти зъби.

— Елиът Дън не ми е нищо повече от приятел.

— Да бе, приятел, дето ти го начуква отзад.

Силните гласове изплашиха Лара Ан.

— За какво говорят? — прошепна тя.

— Не знам — отговори Анди.

— Отказвам да ставам за смях на този град — извика Дан. — О, не, не и аз. Не и Дан Леонард.

— Хората обичат да клюкарстват, нищо не е станало.

— Ти го казваш.

— Това е истината. — Моментна тишина. После: — Дан... О, Боже... какво правиш? Какво правиш?

— Защиствам шибаната си мъжественост. Нещо, което трябваше да съм направил много отдавна.

— Не ставай глупак, Дан — гласът на Елън се извиси до панически писък. — Това... не е... нормално. МОЛЯ ТЕ, НЕДЕЙ... НЕДЕЙ... НЕЕЕ!

Последва ужасно силна експлозия. Лара Ан подскочи и покри ушите си с ръце. Знаеше, че е станало нещо лошо.

Анди се втурна напред.

— Не отивай — прошепна Лара Ан, вкопчила се в ръката му. — Страх ме е, Анди. Стой тук при мене.

— Трябва да видя — той я отблъсна и изтича в кухнята.

Лара Ан се сви на канапето. Чу баща си да реве нещо, след това — шум от кратка борба и после — още една силна експлозия.

Остана точно там, където си беше, все още прикрила ушите си с ръце.

Изведнъж баща ѝ се втурна в стаята с див поглед в очите си.

— Хайде, тиквичке — дръпна я той.

Очите му бяха целите налети с кръв и страшни, но тя обичаше татко си повече от всичко на света и не възрази.

— Къде отиваме, татко? — кротко попита тя.

— Далече оттук — промърмори той, вдигна я на ръце и я понесе през кухнята.

Просната на пода в кухнята лежеше майка ѝ — от една дупка в гърдите ѝ се виеше тънка спирала пушек.

До вратата се беше отпуснал брат ѝ — главата му — пръсната наполовина. Навсякъде имаше кръв.

— Татко! Татко! Татко! — започна да пищи Лара Ан. — Мама е ранена. Мама кърви. Както и Анди.

Той не чуваше. Пренесе я през вратата и почти я хвърли на задната седалка в колата си. После скочи на шофьорското място и с рев се отдалечи от къщата.

— Татко, татко — хленчеше тя; беше толкова изплашена, че едва можеше да диша. — Какво е станало? Защо моята мамичка е на пода? Защо Анди е цял в кръв?

— Нищо — измърмори той, вдигна бутилка скоч от седалката до себе си и отпи глътка. — Те ще се оправят.

Тя плътно стисна очи и притисна колене към гърдите си.

— Татко, станало е нещо лошо! Кой го направи на мама и на Анди? Кой го направи?

— Майка ти си получи каквото заслужаваше — мърмореше той. — Приказлива кучка!

Лара Ан започна да плаче, цялото ѝ тяло се тресеше от силни преглътнати хлипания.

Дан спря пред някакъв мотел, отиде на рецепцията и взе ключ. После паркира пред стаята и я внесе вътре. Тя все още плачеше — по

лицето ѝ се стичаше река от мълчаливи сълзи. Обичаше баща си, но сега със сърцето си усещаше, че той е сторил нещо ужасно лошо.

— Сядай и гледай телевизия — нареди ѝ грубо.

— Искам да си вървим вкъщи — изхленчи тя.

— Прави каквото ти казвам. Включи телевизора и не започвай да цвилиш като майка си.

Той се плъсна на един стол и отпи още глътка от бутилката скоч, която сега вече беше почти празна.

Татко ѝ никога не ѝ беше говорил толкова рязко, но тя знаеше, че гневът му има нещо общо с бутилката в ръката му. Анди ѝ бе казал, че когато хората пият така, те се напиват. А когато се напият, им става зле и говорят смешно. На татко ѝ му беше зле.

С напредването на вечерта тя ставаше все по-изтощена и по-изтощена. Баща ѝ отиде до колата и се върна с друга пълна бутилка скоч. Тя го гледаше, докато той изпи цялата бутилка и нещо си мърмореше.

По-късно същата нощ чу в далечината воя на полицейски сирени. И баща ѝ ги чу, защото седна съвсем изправен и се взря право в нея.

— Изглеаш тошно кат майка си — езикът му се преплиташе. — Хубава си, но отвътре си курва — кат майка си. Грозна... малка... курва. Такиа са сички жени. Сфана ли?

Очите ѝ се изпълниха с още повече сълзи и те потекоха надолу по бузите ѝ. Баща ѝ никога преди не ѝ беше говорил такива ужасни неща. Тя беше любимката му, той винаги я бе обичал.

Светът ѝ се срутваше, а тя не можеше да направи нищо.

— Искам Анди — изплака тя. — Искам и мама.

Дан измъкна пистолет от джоба си.

Лара Ан се втрени в остро проблясващия метал. Той щеше да я застреля — точно както тя беше виждала да застрелват хора в „Ангелите на Чарли“, точно както беше застрелял мама и Анди. А тя дори нямаше да има възможност да порасне.

— Татко... — започна тя; малкото ѝ лице беше ужасено.

— Никога не забравяй — измърмори той с крива уста. — Отвътре си грозна курва — точно като бъривата ти майка.

После лапна дулото и си пръсна главата.

Кръв, коси и парчета плът я покриха цялата.

Беше петгодишна.

След известно време Лара отново влезе вътре — мислите ѝ бяха заети от поредната дълга самотна нощ.

Всичко беше наред, тя беше свикнала да бъде сама. Справяше се. Винаги се беше справяла.

ГЛАВА ДВАНАЙСЕТА

За първи път Алисън Сиуел забеляза Лара Айвъри на филмова премиера. По това време Алисън беше хваната като в капан зад тъпла смърдящи и потящи се мъже и всички те ѝ препречваха пътя.

Алисън не беше популярна сред колегите си фотографи, така че всеки път, когато можеха да ѝ попречат да направи снимката, те го правеха. Истината беше, че я мразеха.

На Алисън не ѝ пукаше, тя си имаше начини да ги изпревари — свои си начини. Кратък ритник в топките. Бързо забита в някоя уязвима част на тялото игла. Престорен припадък. В края на краищата тя беше жена — така че свинете трябваше два пъти да го премислят, преди да ѝ отвърнат на удара.

Един се опита. Препъна я и след това я удари злобно. Тя веднага го даде под съд. В съда стигнаха до споразумение — той ѝ плати шест хиляди долара неустойка. Това беше предупреждение за всички тях. Не се занимавайте с Алисън Сиуел или ще съжалявате.

Беше в бизнеса от осем години — пое го от чичо Сирил, след като той почина от рак на гърлото. Тя правеше добри пари, като хващаше знаменитости и политици да правят неща, които никога не биха искали да бъдат видени. Веднъж месечно летеше до Ню Йорк. Три пъти годишно покриваше Вашингтон. Всяка нощ излизаше на улицата в преследване на откривания, забавни премиери и купони. Беше снимала О. Джей Симпсън по време на прословутото преследване по магистралата; беше пред дома му, когато го арестуваха; беше заснела Джони Романо с проститутка, Мадона — в Маями с ново гадже, Винъс Мария — гола до кръста до собствения ѝ плувен басейн.

Да, Алисън Сиуел правеше смелите снимки, за които си умираха таблоидите. И затова неколцина редактори ѝ плащаха прекрасно, въпреки че никой от тях не я харесваше особено.

На Алисън това не ѝ правеше впечатление; тя нямаше личен живот. Мъжете не я привличаха, нито пък жените. Сексът беше

причината за всяко зло, а и Алисън Сиуел просто не се интересуваше от него.

Живееше с майка си, сега прикована на легло, в дома на чичо Сирил, който той им беше оставил в завещанието си. През повечето дни спеше, нощем обикаляше улиците, облечена в униформата си от армейски маскировъчни панталони, здрави пътни ботуши, кафява тениска и скапано сако с множество джобове, в които прибираше прекрасните си филми.

Алисън работеше сама. Нямаше нужда някой да я бави.

При всичките си пътешествия всъщност никога не беше виждала Лара Айвъри от плът и кръв. И когато за първи път я видя, това беше като внезапно откровение. Чиста невинна красота. Такова съвършено лице, че Алисън почти извика.

По рефлекс вдигна апарата над главата си и направи толкова снимки, колкото може. После се прибра вкъщи и проми филма в лабораторията, която чичо Сирил беше устроил в една тъмна стая в задната част на къщата.

Когато окончателните образи оживяха, Алисън се вцепени от несравнимата свежест и изумителната красота на Лара. Това беше най-специалното лице, което някога беше снимала, и веднага ѝ се прииска още.

След това не можа да се спре. Лара Айвъри се превърна в главната ѝ мания.

Както гладен лъв преследва плячката си, Алисън се захвана да открие всичко, което можеше, за известната звезда. Промени работните си навици, за да присъства на всяко събитие, на което можеше да се появи Лара, и беше винаги най-отпред, изритвайки всеки, който ѝ се изпречеше на пътя.

Скоро Лара започна да я разпознава, удостояваше я с усмивка, махваше ѝ приятелски. Алисън видя в това знак. Започна да пише бележки, да вади снимки на идола си и да ѝ ги предава — или поне да се опитва. Обикновено между тях се озоваваше някой нежелан гост или телохранител, който прекратяваше комуникацията. Това я разгневяваше, защото със сигурност двете можеха да станат приятелки — ако никой не се месеше.

Алисън никога не беше имала приятел — някой, с когото да разговаря и да споделя. Всичко, което имаше, беше майка ѝ, която не

правеше нищо друго, освен да хленчи и да се оплаква, докато лежеше в леглото и умираше, а крехкото ѝ тяло се разлагаше от рака.

— Това ще те отучи да пушиш — гълчеше Алисън почти всеки ден — същото нещо беше казвала на чичо Сирил, когато и той умираше.

Алисън не пушеше. Вместо това ядеше шоколади — понякога по седем или осем на ден. От тях дебелееше, но не беше толкова глупава да пуши като двамата си най-близки роднини. Ето докъде ги беше отвело това.

Един ден Алисън реши да посети Лара. Беше открила адреса ѝ на карта в книга за звездите, която държа две седмици до леглото си, преди една събота сутрин да стане рано и да се отправи с очукания си пикап на дългия път към Хидън вали роуд^[1] — това според книгата за звездите се намираше някъде извън Сънсет.

Алисън беше въодушевена. Постъпката ѝ беше смела, но в сърцето си знаеше, че Лара ще я посрещне с „добре дошла“. Взе със себе си албум, който сама беше направила — снимки на излизанията и обществените появи на Лара през последните три месеца. Имаше няколко чудесни снимки, но на единствената, която таблоидите бяха избрали да поместят, Лара и настоящият ѝ приятел, мъж на име Лий Рандолф, направо се караха пред хората.

Алисън не харесваше този Лий Рандолф. Не беше достатъчно добър за нейната Лара, тя заслужаваше нещо повече. Въпреки че Алисън не можеше да разбере защо Лара има нужда от мъж. Мъжете са свине. Те пият и псуват, плюят и се бият. Всички са лъжци, бърбивци и развратници. И Алисън ги мразеше всичките.

Когато стигна до къщата, с изненада откри, че тя е незащитена. Никакви високи огради или големи железни врати. Просто автомобилна алея, водеща към обикновено изглеждащо — макар и твърде голямо — ранчо.

Звънна на звънеца и изчака. Пак късметът ѝ — на вратата се появи Лий Рандолф.

— Да? — попита той. — Мога ли да ви помогна?

— Ъ... Нося нещо за Лара.

— Ще го взема.

— Не! Трябва да я видя лично.

Той я погледна весело и ѝ каза да почака. После затвори вратата под носа ѝ и след десет минути дойде полицията и я попита какво иска.

Онова копеле! Само ако Лара знаеше какво прави той. Той не я защитаваше, а я изолираше от истинските ѝ приятели.

Каза на ченгетата, че е вярна приятелка на Лара Айвъри, но кучите синове не ѝ повярваха и я принудиха да си тръгне с неизпълнена мисия.

След това започна да пише на Лара писма — по едно или две дневно — говореше несвързано за това, колко нечестен е Лий Рандолф, как те могат да станат приятелки.

И после започна да се връща в къщата на Лара — понякога виждаше икономката, асистентката на Лара или Лий. Всеки път, когато беше там, някой викаше полицията, докато най-сетне ченгетата ѝ казаха, че ако пак се върне, ще я арестуват за преследване.

Преследване! За кого я мислеха — за Джон Хинкли? Тълпа глупаци. Тя беше приятелка на Лара, това е всичко. Нямахше намерение да ѝ стори нещо лошо.

Но Алисън не искаше да има проблеми, така че спря да ходи до къщата и вместо това продължи да изпраща писма и да снима Лара винаги когато можеше.

След известно време започна да забелязва, че хората около Лара — така наречените ѝ защитници — започват да инструктират звездата си да не поглежда към нея и да не я доближава на премиери и големи тържества.

Първо си помисли, че си въобразява. Но не, това в действителност се случваше. Лара вече не се усмихваше и не махаше с ръка. Интимните погледи свършиха. И Алисън започна да се вбесява. Наистина да се вбесява.

Трябваше да направи нещо, за да си върне доверието и вниманието на Лара.

Нещо, което никой нямаше да забрави.

---

[1] Hidden Valley Road (анал.) — Пътят на скритата долина — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРИНАЙСЕТА

Преди Джой да го осъзнае, дойде петък, а още не бяха стигнали до неговата сцена. Три дена висеше на високото столче в бара и гледаше как Кайл, господин Голямата звезда Карсън, проваля дубъл след дубъл, докато Лара седи там спокойна и прекрасна — без да се оплаче нито веднъж.

Кайл беше голям боклук — отказваше да го забележи, държеше се така, сякаш той не съществува, което ядосваше Джой — той не беше свикнал да го пренебрегват. Жените от екипа правеха точно обратното. Въпреки факта, че беше сгоден, получаваше повече покани, отколкото може да приеме. Истината беше, че би могъл да забие всяка от тях, включително Трини. Но не го правеше. Имаше време и място, но не сега и не тук. Освен това, откакто хвърли око на Лара, нямаше желание да постъпва така. Вместо да се концентрира да ги очарова всичките, разправяше истории за годеницата си адвокат и за това, колко е умна.

Те поглъщаха всичко. Жените обичат мъже, които не могат да имат.

Всеки ден Лара сякаш се отбиваше от пътя си, за да го поздрави с приятелско махване и усмивка. Никога не бяха разговаряли, но той знаеше, че тя усеща присъствието му. Естествено, щеше да ѝ е трудно да не го усеща, след като той винаги стоеше като фон на сцената и я наблюдаваше.

Беше си поставил за цел да научи повече за нея. Трини беше права — тя не спеше с режисьора, в момента нямаше приятел. Живееше в къща под наем на брега с асистентката си и охрана и всички изглежда я обичаха.

Въпреки приятелското ѝ държание на Джой му се струваше, че е самотна — точно като него. Неговият тип жена. За първи път в живота си беше твърде напрегнат, за да се захване с това.

Джой Лоренцо. Голям актьор. Не искаше да рискува и да се провали.

Маделин бе заплашила да пристигне тази вечер, така че най-спешният му проблем беше да измисли начин да я спре. Взе клетъчния телефон на един от екипа и ѝ се обади.

— Няма да повярваш — каза пресипнало.

— Какво? — подозрително попита Маделин.

— Гърлото ме боли, дявол да го вземе. Толкова е зле, че едва мога да говоря. Единственото хубаво нещо е, че никога няма да стигнат до моята сцена — поне не днес. Трябва да се оправя до понеделник, така че смятам да прекарам уикенда в леглото и да пия горещ чай. И да страдам по тебе.

— Това все едно не съм го чула — бързо се обади Маделин. — Ще дойда да се грижа за тебе.

— Не, скъпа, не — възрази той. — Говоря сериозно. Трябва да си почина.

— Но, Джой — тя се мразеше, че звучи умолително. — Така очаквах да те видя.

— За Бога, Маделин — отсече той. — Не ме карай да се чувствам виновен за това, че съм се разболял. Голямата ми сцена е в понеделник — разбираш, нали?

— Да — неохотно отговори тя. — Предполагам, че си прав.

— Това не означава, че няма да ми липсваш — той отново включи на чар.

— Сигурен ли си?

Сега в играта влезе най-съблазнителният му глас:

— Хайде, любима, знаеш, че ще ми липсваш.

Погрижил се за това, се върна на снимачната площадка.

Лара беше прочела сценария на „Отмъщение“ три пъти и въпреки че вървеше трудно заради езика, откровеността и насилието, беше преценила, че е много силен — и с подходящ режисьор щеше да стане забележителен филм.

Прибра сценария в чантата си, излезе от фургона си и се отправи към снимачната площадка, като по пътя буквално скочи на Джой Лоренцо.

— Съжалявам! — каза той и отстъпи назад.

— Не, аз съжалявам, че губим толкова време, докато стигнем до нашата сцена — по някаква неизвестна причина усети сърцето си да

тупти.

Още веднъж, сега отблизо и лично, се удиви на бляскавата ѝ красота.

— Няма проблем — успя да прозвучи както обикновено. — Вече свиквам да седя на високо столче — това ме връща към младежките ми престъпни дни.

— О, така ли? — тя го каза с великолепна усмивка, като си мислеше, че той е направо невероятно красив, а също и забавен. — Толкова отдавна ли беше?

— Доста.

— Скъмничаш за възрастта си — подразни го тя.

— На трийсет съм. А ти на колко си?

Не беше свикнала да ѝ задават такива директни въпроси.

— Всъщност съм на трийсет и две — все пак му отговори. — Рекламният ми агент ме кара да казвам, че съм на двасет и девет. Но след като всяко списание знае истината, аз продължавам да го убеждавам, че това е някак си безсмислено.

И двамата се засмяха.

— Сигурно не е лесно човек да е известен като тебе — той не можеше да спре да я гледа.

— Не е — в отговор тя срещна погледа му. — Въпреки че си има своите компенсации.

— Да — направи гримаса той. — Обзалагам се, че е така.

Между тях се втурна Джейн.

— И двамата ви викат на снимачната — официално обяви тя.

— Благодаря ти, Джейн — Лара мило я отпрати и се отпрати към камерите. Джой изостана на една крачка зад нея.

— Чух, че си сгоден за адвокатка — обади се тя. — Тази професия трябва да е интересна.

— Да — отвърна той. — Когато се гледаше делото на О. Джей, аз направих убийствения си коментар. Тя трябваше да е била там вместо Марша Кларк — щеше да свърши по-добра работа.

— Отдавна ли си сгоден?

— От година — излъга той. — То е нещо като обещание без окончателно затваряне на последната врата, нали знаеш какво имам предвид?

Тя меко се засмя.

— Сигурна съм, че на годеницата ти би й било приятно да чуе това.

— Хей... — той се обади бързо, да не би тя да започне да мисли по-малко за него. — Нямах нищо лошо предвид. Просто е така — е, знаеш ли, за мене бракът е важен. Когато се оженя, ще е завинаги — и я загледа настоятелно. — Не се ли чувстваш и ти така?

— Моята плоча нещо зацikli — тя си помисли, че се беше чувствала точно така, когато се омъжи за Ричард. — Разведена съм.

— Не знаех.

— Хм... Предполагам, не четеш списание „Пийпъл“.

— И кой беше щастливецът?

— Ричард Бари, режисьорът — тя отговори точно когато пристигнаха на снимачната площадка.

— Колко време бяхте женени?

— Достатъчно дълго, за да разбере, че е грешка. Хубавото е, че сега сме приятели.

— Много добре.

— Време е за работа — решително каза тя. — А ако Кайл спре да се препъва в репликите си, може би ще стигнем до твоята сцена този следобед.

— Това би било изненада.

Дълго и сериозно се взряха един в друг. Той я изнервяше с начина, по който погледът му сякаш проникваше право през нея.

— Ъ... Радвам се, че най-сетне си поговорихме — обади се тя.

— Да — той все още я наблюдаваше отблизо.

— Годеницата ти ще идва ли за този уикенд? — попита тя. О, Боже, Лара, какъв глупав въпрос!

— Не. Работи над някакво дело. Защо?

— О — тя затърси причина. — Аз... ъ... мислех да ви поканя двамата на парти в дома ми утре вечер.

— Така ли?

Не можа да повярва, че думите излизаха от собствената й уста. Луда ли беше? Не беше планирала парти.

— Ще бъде забавно — продължи. — Ще дойдат Йоко и Рокси и по-голямата част от екипа.

Черните му очи продължаваха да я привличат.

— Добре ли ще е да дойда сам?

— Естествено — тя отговори, останала малко без дъх.

— Тогава ще съм там.

— Добре. О, и ако твоята годеница все пак пристигне, моля те, доведи и нея — оттегли се набързо и почти затича срещу Майлс, който чакаше нетърпеливо. *„Ще правя парти — помисли си тя. — По-добре веднага да информирам Каси за ситуацията. Тя ще бъде очарована.“*

Джой я гледаше как се отдалечава. Тя определено беше нещо различно. Убийствено красива, невероятно мила и приятелски настроена. Не приличаше на никоя жена, която някога беше познавал.

Лара Айвъри беше истинската и той отчаяно я искаше.

Джой Лоренцо никога досега не беше срещал истинската.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАЙСЕТА

Ники седна в самолета на „Америкън еърлайнс“ на път за Ню Йорк. Преди няколко дена беше казала на Ричард, че смята да посети Лара.

— Защо? — раздразнено бе попитал той.

— Защото е важно. Трябва да разбере каква е реакцията ѝ на сценария.

— „Отмъщение“ не е проект, в който да бъде въввлечена Лара — каза го с глас, в който се четеше: *„Аз зная най-добре.“* — Тя е голяма кинозвезда, а ти правиш малък филм.

— Знам. Но тя го обмисля. Представи си само какъв обрат ще настъпи, ако я привлеча!

— Не можеш да ходиш и да молиш за услуги.

— Решението ще е изцяло нейно.

— Тя няма да го направи, Ники.

— Не беше ли ти, дето каза, че едно от най-важните неща, които може да направи продуцентът, е да следва инстинктите си? Е, точно това и правя.

— Ако трябва, върви тогава.

— И ти ще се погрижиш за Съмър?

— С мене няма да има проблеми.

След това беше говорила със Съмър и ѝ каза, че Ричард е обещал да се грижи за нея.

— Супер! — бе възкликнала Съмър. — Ричард е най-великият.

— Аз ще се върна след два дена. Приятно прекарване заедно.

— Така и така си прекарвам приятно — бе казала Съмър. — Лос Анджелис е страхотен. Бих искала да мога да остана тук завинаги.

— Така ли? — Ники беше доста изненадана. Точно успя да си представи лицето на Шелдън, ако му кажеше, че дъщеря му иска да живее за постоянно в Калифорния. Щеше да бъде бесен.

— Това ще го обсъдим, когато се върна — беше обещала тя.

Сега летеше, готова да уговори Лара да изпълни ролята на живота си.

Спа почти през целия полет, за да се опита да избегне разговора с немския бизнесмен, седнал до нея, чиито четива бяха „Пентхаус“, „Плейбой“ и „Уол стрийт джърнъл“. Не обърна внимание на „Джърнъл“, а разгледа постерите в средата на другите две списания двайсетина пъти, като грухтеше на себе си.

— Имаш нужда от чукане — измърмори Ники, когато се приземиха.

Мъжът се намръщи; под чудовищните гъсти вежди се мъдреха малки като стафиди очи.

— Моля?

— Казах, че на стюардесата трябва да се плати — за слушалките. Намръщи се още повече. Американските жени са много странни.

Лара беше изпратила лимузина на летището. Ники влезе и седна отзад, за да се наслади на пътуването до Хамптънс.

Когато пристигна, минаваше седем и Лара се беше прибрала вкъщи след дневната работа.

— Каква къща! — възкликна Ники, докато обикаляше наоколо. — Толкова е очарователна.

— Обмислям едно предложение — обади се Лара.

— Да не възнамеряваш да се местиш?

— Не. Използвам я за убежище — някъде, където никой не може да ме намери.

— Точно така — ставаш още по-саможива!

— Не съм саможива.

— Ти го казваш.

По-късно вечеряха на задната тераса.

— Е? — попита Ники, неспособна да чака повече. — Какво е мнението ти за сценария?

— Истината ли? — Лара я дразнеше.

— Разбира се, че истината.

Лара се усмихна.

— Харесва ми!

Ники се изправи.

— Вярно ли?

— Той е всичко, което исках да бъде.

— Доволна съм да го чуя! — Пауза. — Сега наистина важният въпрос: ще го изиграеш ли?

— Е...

Ники се наведе през масата, въодушевлението ѝ беше направо осезаемо.

— Да! — обяви Лара. — Ще го изиграя.

— Благодаря ти, Господи — трескаво каза Ники и стисна ръце пред себе си. — Обещавам да бъда добра до края на годината!

След като Ники най-после замина, Съмър реши да си прекара времето още по-добре. Обади се на Ричард в монтажната и го помоли да отложат вечерята — съобщи му, че трябвало да отиде на рождения ден на един приятел.

Ричард се съгласи лесно.

— Не се прибирай вкъщи твърде късно — каза той. — И, за Бога, не казвай на майка си, че не съм те завел на вечеря.

— Ще може ли да поканя неколцина приятели в неделя? — попита тя, решила да нанесе удара, докато той е така отзивчив.

— Хубаво — пак се съгласи той. — Аз ще работя през целия уикенд.

Сбогом, Ричард, весело си помисли тя. Колкото и много да го харесваше, предпочиташе пълната свобода.

Скочи от леглото и се опита да реши какво да прави днес. Само ако можеше да кара. Е, истината беше, че тя можеше да кара, но ако я хванеха зад волана на колата или на Ричард, или на Ники, щеше да се забърка в голяма каша заради това, че още нямаше шестнайсет години, а тя не мислеше, че някой от тях би бил щастлив да ходи в полицията да я освобождава. Такситата поглъщаха всичките ѝ джобни, въпреки че получаваше пари и от Ричард, и от Ники, и от баща си. Беше написала на най-скъпото татенце френетично писмо, с което го информираше, че Ники ѝ дава дребни центове, а в отговор той ѝ изпрати петстотин долара без много въпроси за какво са ѝ.

Вече беше решила, че най-доброто нещо ще е да остане в Лос Анджелис, най-скъпото татенце да ѝ праща пари, а тя да се премести в своя собствена квартира. В края на краищата след няколко месеца щеше да стане на шестнайсет — и законно щеше да може да кара. Колко радикално би било това!

Разбира се, кисело си помисли тя, Шелдън не би одобрил оставането ѝ в Калифорния — не обичаше тя да е толкова далече. Но ако поведеше битка, можеше винаги да го изнуди. Имаше материали за господин Голямата работа известния психиатър, които той не би искал никой да вижда — нито дори прекрасната му Рейчъл, която, макар и да беше готина, беше малко глупава.

О, да, ако искаше, можеше за секунди да разбие щастливия му дребен живот. И да разбие нервите на всички по време на процеса. Особено на Ники.

Хм... ако най-скъпото татенце не ѝ помогнеше, може би щеше да постъпи точно така.

Обади се на Джед, който ѝ предложи да я вземе и да я отведе на купон в някакъв клуб. Джед се бе оказал идеалната връзка, той сякаш познаваше всички — представяше я навсякъде като дъщерята на Ричард Бари, което привличаше към нея много внимание. Вече беше излизала с него няколко пъти и срещна всякакви хора — включително Тина, забележително на външен вид осемнайсетгодишно момиче, което, реши тя, щеше да бъде новата ѝ най-добра приятелка. В училище винаги се водеше с по-големите момичета — петнайсетгодишните бяха твърде незрели, за да се занимава с тях.

Джед се опита да го направи с нея на втората нощ, откакто тя беше в града. Бе го отблъснала — вече беше взела решението си. Трябваше да го прави с кинозвезда. Обаче... Джед беше полезен и трябваше да си го задържи.

Клубният живот беше доста по-различен от този в Чикаго. Имаше всякакви изкушения — ганджа, кокаин, множество хапчета. Съмър не се възползваше от нищо освен от по някоя цигара.

У дома момчетата винаги се опитваха да я напият, но за тях тя беше твърде умна. Освен това баща ѝ я наблюдаваше с нездрава ревност — винаги чакаше, докато тя се прибере вкъщи през нощта, проверяваше дали е пила или се е друсала; задаваше въпроси; въртеше я на шиш, за да разбере какво е правила с момчетата.

Беше много досадно.

Той беше много досаден.

Нямаше търпение най-сетне да се освободи.

Когато пристигна в къщата, Джед караше лимузина.

— Трябва по-късно да взема някого от летището — обясни той.

— Кога? — намръщи се тя.

— В един сутринта. Което ни дава много време — и той направи несръчен опит да я прегърне.

Освободи се от лепкавата му прегръдка със слаб кикот и трясна вратата на лъскавата дълга кола.

— По-добре седни отзад — той се влачеше след нея. — По този начин, ако се натъкна на някой от другите шофьори, ще си помислят, че съм още на работа.

— Добре — нахално каза тя. — Аз ще съм богатият ти клиент и ще ти давам заповеди.

— Както искаш, по дяволите — той се наведе към задната седалка в опит да я поопипа набързо.

Съмър се беше научила в ранна възраст, че всички от мъжки пол са лесни и че единственото, което тя трябва да направи, е да попримига с големите си като на бебе сини очи, да покаже малко крак — и те бяха нейни. В Чикаго момчетата въздишаха тежко подире ѝ. В Холивуд не беше много по-различно. Въпреки че като се поогледа малко из клубовете, осъзна, че момичетата в Лос Анджелис са много по-хубави от онези у дома, в Чикаго — особено Тина, която беше толкова готина и изпипана с дългите си кестеняви къдрици, подканващите устни и проблясващите котешки очи. Съмър разбра, че от Тина може много да научи. И колкото по-скоро, толкова по-добре.

— Да тръгваме, шофьоре — нареди тя. — Не желая да пристигна със закъснение.

— Дразниш ме, знаеш ли го? — Джед изглеждаше смутен.

Кога ли щеше да разбере, че няма никакъв шанс?

— Мартини? — предложи Ричард.

— Защо не? — отвърна Кимбърли Траубридж.

Кимбърли беше висока, привлекателна жена в края на двайсетте си години, с късо подстригана ягодово-руса коса и подчертан собствен стил на обличане. Беше временна асистентка на Ричард, наета на мястото на постоянната му асистентка, която бе напуснала, за да ражда.

Кимбърли беше не само привлекателна, но усещаше нуждите му и действаше изключително ефективно. Кимбърли очевидно го обожаваше, а той беше доволен тя да е наблизо.

Тази вечер, вече приключили с монтажа, я попита дали иска да хапнат заедно. Съвсем невинно предложение, защото откакто се бе оженил за Ники и практически спря да пие, той й беше верен. Вечерята изглеждаше неангажиращ начин да се реваншира на Кимбърли за целия й упорит труд.

Заведе я в „Трейдър Викс“, където екзотичните напитки влизаха твърде леко — и бяха в състояние да повалят и слон! В пиянските си години Ричард можеше да изпие последователно три моряшки грога без проблеми. Сега не беше сигурен дали може да се справи и с един.

Кимбърли беше впечатлена от ресторанта.

— Никога не съм идвала тук преди — каза тя, докато се оглеждаше.

— Тогава трябва да пробваш това — и й поръча моряшки грог с комбиниран ордъовър.

Тя пресуши екзотичната смес, сякаш беше лимонада, хапна две шишчета и яйчено руло и се отправи към тоалетната.

Когато се върна, той вече пиеше второто си питие, а нея я чакаше още един грог.

Забеляза, че е разкопчала няколко от копчетата на блузата си, освежила е грима си и се е парфюмирала с нещо с дъх на мускус. Въобще не му даваше знаци!

— Миришеш хубаво — обади се той.

— Помислих си, че никога няма да забележиш — отговори тя. И след това вече беше въпрос само на време той да я покани у дома си.

Първият клуб, в който я заведе Джед, беше прекалено претъпкан.

— Гадост — заяви Джед.

— Адска — съгласи се Съмър.

Преместиха се в „Пот“ — моден танцклуб, където всяка седмица сменяха стила. Там откриха Тина, както и някои от останалите приятели на Джед. Всички се настаниха заедно.

Всеки път, когато срещнеше Тина, тя беше с ново момче.

— Лесно се отегчавам — призна Тина с кикот, когато Съмър я запита защо. — Джед обаче е готин. Трябва да се лепнеш за него за известно време — докато ти стане ясно кой път да хванеш.

— Хубаво — съгласи се Съмър.

— Виждам, че от известно време се грижиш за тена си — продължи Тина. — Може би и аз ще направя същото.

Съмър беше очарована, че Тина иска да ѝ подражава. Тина, дете беше толкова готина с дългата си тъмна и къдрава коса и с предизвикателното си облекло.

— Можеш да идваш в къщата на брега по всяко време — покани я Съмър и набързо надраска телефонния си номер.

— Може би — прие Тина.

Джед ѝ обясни, че Тина работи като модел при производител на дрехи в центъра на града.

— Ау! — завистливо възкликна Съмър. — Бих дала всичко да се захвана с този бизнес.

— Питай я — предложи Джед. — Може би ще се намери пролука. А като намериш време, кажи на втория си баща да ме включи в някой негов филм!

— Ако намеря — изпръхтя Съмър.

И двамата се засмяха и Джед я повлече към претъпкания дансинг.

Ричард наля две мартинита, преди да изведе Кимбърли на терасата.

— Фантастично! — едва си пое дъх тя и отпи от питието си. — Къща направо на брега — винаги съм мечтала за това!

Ричард остави мартинито си на парапета; беше бесен на Ники — как се осмеляваше да го зарече и да хукне подир Лара, за да се опитва да я принуди да участва в жалкото ѝ филмче. Особено пък след като той ѝ каза да не го прави. Да, беше бесен, а сега — и пиан — и всичко по вина на Ники. Амбицията е опасно нещо.

Протегна ръка към Кимбърли и мускусния ѝ парфюм. Тя се разтопи в прегръдките му, сякаш там ѝ беше мястото.

Той зарови ръце в косата ѝ и я изпъна зад ушите. Захвана се с копчетата на блузата ѝ — разкопчаваше ги едно по едно.

— Няма ли да ме целунеш? — попита тя.

„О, да, разбира се, че да.“

Пъхна език в устата ѝ, зачуди се дали има презерватив — надяваше се тя да има, защото на него вече не му трябваша. С изключение на сега. За да изконсумира този акт на порастване.

„За Бога! Ако Ники разбере, ще ме напусне.“

Нямаше начин да разбере.

Бавно съблече Кимбърли. Тя носеше дантелено бельо направо от каталога на „Тайната на Виктория“ — това наистина го възбуди. Първо свали закопчаващия се отпред сутиен — разкриха се хубави гърди с големи зърна. После я освободи от дантелените гащички — видя обръснатия ѝ венерин хълм. Накрая разкопча колана за жартиери и смъкна чорапите ѝ.

Когато тя вече беше гола, я сложи да легне на външната стъклена маса и бързо я изчука — помпа само няколко минути, преди да се изпразни.

В момента, в който свърши, искаше тя да си върви.

„Отърви се от нея!

Махай я оттук, преди Лара да научи.

Лара... — той се замисли тъжно. — Изобщо не трябваше да позволявам да си отидеш. Защо разреших това да се случи?“

Обаче Кимбърли имаше други идеи — беше решена да му се наслади и след това и нищо не можеше да я спре. Събори го на един шезлонг, обви дългите си крака около него и го зацелува с влажни и страшни устни.

— Вкусно — мрънкаше тя, сякаш току-що беше изяла чиния макарони.

— Ще ти извикам такси — измърмори той, докато се опитваше да се вземе в ръце. — Късно е.

— Мислех, че жена ти я няма — обвинително изрече тя. — Защо да не мога да остана?

— Доведената ми дъщеря... ще се върне вкъщи всеки момент.

Рискована работа. Ами ако Съмър ги беше хванала?

Накрая успя да се измъкне от здравата хватка на Кимбърли и се заклатушка към телефона, за да поръча бързо такси. После събра дрехите ѝ и я побутна леко в посока към банята за гости.

Когато тя се появи след няколко минути, беше облечена, но не и доволна.

— Ти не ме задоволи — оплака се. — Не свърших.

Какво им ставаше на жените днес? Не беше ли достатъчно, че тя го беше накарала да се усмихне?

— Следващия път — обеща той.

Неудобно очакване, докато чу да се приближава такси. След това пхна сто долара в различни банкноти в ръката ѝ и я изпроводи навън.

— Какво е това? — тя презрително се взираше в смачканите банкноти, почти готова да върне парите.

— За таксито — каза той.

— О — и тя задържа парите.

Точно когато беше на път да я настани на задната седалка на таксито, пред къщата спря лимузина и от нея изскочи Съмър.

— Ричард! — изненадано възкликна тя. — Мама върна ли се?

— Ъ-ъ... не — Ричард беше съвсем объркан. — Моята... ъ-ъ... асистентка и аз тъкмо свършихме още малко работа.

— Точно така — обади се Кимбърли.

Съмър засмука палец. Беше съвсем очевидно, че той я е свършил някаква. Да не би да я мислеше за пълна тъпачка?

Джед скочи от лимузината, решен да бъде представен.

— Господин Бари... сър. Аз съм голям почитател на работите ви. Вие сте един от стълбовете на индустрията.

— Благодаря ви — през зъби каза Ричард. Стълб да не би да означаваше стар? Кой все пак беше този досадник? И защо изпращаше Съмър до вкъщи с лимузина?

— Лека нощ — каза Съмър и влезе в къщата, за да покаже, че няма намерение да защитава Джед.

Ричард настани Кимбърли в таксито и последва Съмър в дома, като тресна вратата след себе си.

— Приятни сънища, Ричард — Съмър беше застанала на вратата на стаята си и изглеждаше отсъстваща и раздърпана, но много-много хубава.

— Приятни сънища — отговори той, окончателно изнервен.

Колкото по-скоро Ники се върнеше вкъщи, толкова по-добре щеше да е за всички.

ГЛАВА ПЕТНАЙСЕТА

Партито в дома на Лара — организирано в последния момент от Каси — имаше огромен успех. Всеки се беше отпуснал и се забавляваше добре.

Лара седеше с Ники на една от масите в градината. При тях бяха Майлс и холивудската му съпруга, Джини; Барбара Уестърбърг — сама и Кайл Карсън, при когото за уикенда бе долетяла приятелката му — хилав английски модел, която не изглеждаше на повече от четиринайсет години, с лице на безпризорна и тяло на манекен от Освиенцим.

— Само да знаех, че смяташ да правиш купон — обади се Ники и отпи от „Маргаритата“ си. — Щях да си донеса по-хубави дрехи.

— Ти винаги изглеждаш страхотно — усмихна се Лара на приятелката си, облечена в невероятна къса рокля на Тери Мюглер.

— Благодаря — отговори Ники. — А ти винаги знаеш какво точно да кажеш.

— Да, като например, че ще участвам във филма ти. Нали?

— Съвсем вярно! — Ники направи възхитена физиономия — Лара беше разбрала сценария и го бе харесала.

— Ричард дали е добре сам в Лос Анджелис? — Лара зададе този въпрос, защото си спомни, че след като се бяха оженили, той не можеше да понася да остава сам.

— Съмър се грижи за него — отговори Ники и пак отпи от ледено-студената „Маргарита“. — Лудост, нали? Тя обича съпруга ми, а мене ме мрази. Как успях така да се проваля като майка?

— Не си се провалила — Лара подбираше думите си внимателно. — Казах ти: възрастта ѝ е такава.

— Предполагам — но Ники не беше убедена. — Както и да е. Реших, че двамата могат още повече да се сближат. Пък и ако имахме собствени деца, всички щяхме да изглеждаме като голямо щастливо семейство.

— Да не смяташ да раждаш? — попита изненаданата Лара.

— Не — побърза да отрече Ники. — Точно сега смятам да направя страхотен филм, в който — ако всичко върви по плана — звездата ще бъдеш ти. После може и да реша да имам друго дете — но само ако и Ричард иска.

Джини Кийфър — съпругата на Майлс — се включи в разговора им. Беше добре поддържана блондинка на неопределена възраст с внимателно скулптирани черти — гордостта на пластичния ѝ хирург.

— Деца! — промърмори мрачно; беше изпила няколко чаши вино в повече. — Мразя ги. Малки неблагодарни копелета. Интересуват се единствено от парите ти.

— Това не е вярно, скъпа — намеси се Майлс и скришом премести чашата ѝ с вино така, че тя да не може да я достигне.

— Откъде знаеш? — Джини му хвърли омразен поглед. — Никога не си си вкъщи.

Ники и Лара се спогледаха. Пак войнствените Кийфър.

— Не бих имала нищо против да родя дете — изписка хърбавият модел — въпреки че изглеждаше на четиринайсет, тя всъщност беше на двайсет и две.

— Не и от мене, скъпа — прекъсна я Кайл достатъчно високо, че да го чуят всички.

Две яркочервени петна цъфнаха на хлътналите ѝ страни.

— Не съм те молила да ме оплождаш — тросна се момичето със силен кокни-акцент. — В Ню Йорк има стотици мъже, които биха припаднали, ако им се падне привилегията.

Ники реши, че момичето прилича на хубав млад труп. Някой трябваше да я нахрани. И то скоро, преди да е станало твърде късно.

— Веднъж на корицата на „Вог“ — и вече си мислят, че светът е техен — избъбри Джини и се пресегна през масата за чашата си с вино.

— Лара, чудя се как успя толкова бързо да организираш това парти — обади се Барбара Уестърбърг, докато увиваше кичур от тънката си коса около пръста си. — Колко мило от твоя страна да поканиш екипа — много са ти благодарни.

— Глупаво е да чакаш прощалното парти в края на филма — отговори Лара. — Реших, че ще бъде забавно да направим едно в началото. — Не добави, че вдъхновението ѝ се казваше Джой Лоренцо, който засега още не се беше появил.

Къде беше той все пак? И защо това имаше значение?

Хм... не беше ли глупачка... Все пак знаеше, че той е сгоден; а дори и да не беше, всяка жена от екипа би му хвърлила око.

— Такава прекрасна идея — ентусиазираще се Барбара, винаги особено мила към звездите си. — Де да бях помислила за това.

— Вероятно ти можеш да го платиш — обади се Ники с нежен глас.

Барбара се направи, че не е чула.

— О — и тя скочи. — Ето го Джой. Бедният — изглежда изгубен. Да го покания ли да дойде на нашата маса?

— Кой е Джой? — попита Ники, докато предъвкваше резенче морков.

— Актьор — поколеба се Лара; сърцето ѝ беше започнало да бие, а това я вбесяваше, защото той не означаваше нищо за нея.

— Имаш предвид онзи страхотен пич, който се е отправил към нас?

— Той е.

— Става. Особено за чукане — измърмори Ники. — Защо не го пожелаеш ти, преди Барбара да си е подмокрила гащичките?

— Не ставай досадна — сопна се Лара. — Той е сгоден.

— „Сгоден“ не означава нищо — лекомислено отговори Ники. — Бракът е единственото, което се брой.

Лара надигна чашата си с безалкохолен плодов пунш.

— Актьорите не ме интересуват — твърдо обяви тя, докато си мислеше, че въпреки волята ѝ този я интересува.

— Никога ли не си чувала за чукане на снимки? — палаво подметна Ники. — А е част от бизнеса. Великолепен флирт с фантастичен мъж и в края на филма всеки си тръгва по пътя. Всички го правят.

— И ти ли си го правила, преди да срещнеш Ричард?

Ники кимна ентусиазирано.

— Можеш да заложиш сладкия си задник.

Рокси изтанцува покрай тях, облечена в тигров спортен костюм. Беше се прилепила плътно към своя шофьор и се търкаше о него, докато двамата си пробиваха път с танцуване.

„Хм... — помисли си Лара. Опитваше се да спре, да изхвърли Джой от главата си. — *Йоко е права — той е дебел.*“

Плътно зад Рокси идваше Йоко с приятеля си — мускулест тип, който изглеждаше така, сякаш мястото му е на корицата на „Плейгърл“.

Точно зад тях беше Трини, придружена от годеника си — солиден като канара мъж, който си падаше по откачения външен вид на Майк Тайсън и се извисяваше над миньончето Трини.

Лара им махна щастлива да види как всички се забавляват и още веднъж се опита да принуди мислите си веднъж завинаги да се отдалечат от Джой.

— О, майко — възкликна Ники, отпусна се назад и се втренчи в преминаващите двойки. — Довечера на плажа ще падне голямо чукане!

Джой обикаляше в края на тълпата, смигна на Трини на дансинга и реши да не се приближава към горната редица маси, където седеше Лара. Кайл вероятно би се отнесъл с него като с боклук, а той нямаше намерение да се остави да го унижават пред Лара.

Забеляза Барбара Уестърбърг да се отправя към него с решителен израз на лицето.

— Здравей, Джой — поздрави го топло тя.

— Барбара — отвърна ѝ; знаеше, че може да я има по всяко време, когато я пожелае. — Страхотна рокля — мнооого секси.

Тя засия от комплиментата му.

— Благодаря, Джой.

Трини го беше информирала за госпожа Уестърбърг. Омъжила се за много известен продуцент, който я вкарал в бизнеса. След няколко години избягал със счетоводителката си и оставил Барбара сама да ръководи процъфтяващата му продуцентска компания. Продължила да работи, развела се със съпруг номер едно и се омъжила за съпруг номер две — писател, който иначе не работи, ако тя не му даде работа. И двамата чукали кого ли не.

Барбара сграбчи ръката му и я стисна.

— Изглеждаш самотен, Джой — каза и му хвърли поглед, в който се четеше: „Можеш да ме чукаш, ако искаш.“ — Годеницата ти не успя ли да дойде?

— Ъ-ъ... беше уредила да лети насам, но после изникнало нещо. Работи над много важен случай. Говорихме по телефона — ето защо

закъснях.

Истината беше, че закъсня, защото седеше в стаята си и чакаше обаждането на Маделин. За да е достатъчно сигурно, тя беше звъннала в девет вечерта да го провери. По телефона бе подсмърчал и кашлял и веднага щом се отърва от нея, остави съобщение на рецепцията да не го безпокоят и изхвърча.

— Колко жалко — но Барбара изобщо не съжаляваше.

— Да — съгласи се Джой. — Е, трябваше да я оставя да си гледа работата — заета е да гради реномето си.

— Настоявам да дойдеш да седнеш при нас — заяви Барбара.

— Ще пропусна — поклати той глава. — Кайл не ме харесва.

— Кайл не харесва никой мъж, когото смята за конкуренция.

— Аз? Конкуренция? — Джой се изсмя подигравателно. — Аз? Дето имам само три жалки сцени.

— Знам — съгласи се Барбара. — Опитай се да разбереш: Кайл остарява, оплешивява — и тя понижи глас: — Виж какво стана с Бърт Рейнолдс. И за да довърши унижението си, сега Кайл се среща с деца.

— А? — погледът на Джой беше насочен към Лара.

— Момичето, с което е тази вечер, не може да е на повече от седемнайсет.

— Какъв неудачник!

Барбара се огледа, за да е сигурна, че никой не ги чува.

— Опитай се да не го казваш някъде, където може да те чуе Кайл. И, Джой, ако повториш някоя от забележките, които направих, ще го отрека.

— Можеш да ми имаш доверие — и я последва до онова, което очевидно беше най-важната маса.

Лара се изправи и го поздрави.

— Здравей, Джой — мило произнесе тя. — Толкова се радвам, че успя да дойдеш.

Той се втренчи в невероятното ѝ лице. Мадоната на деветдесетте години — сърцераздирателно чиста и красива. Искеше да я очарова тук и сега — вече беше осъзнал, че тя е специална — не просто поредното завоевание.

— Партито изглежда успешно — небрежно отбеляза той. — Благодаря, че ме покани.

Тя се усмихна и освети нощта.

— Така е. — Ники ѝ хвърли рязък поглед. — Ъ-ъ... запознай се с приятелката ми, Ники Бари — беше разбрала намека.

Джой кимна на красивата тъмнокоса жена, която едва забелязваше — доколкото го засягаше, всеки бледнееше в сравнение с Лара.

— Е, здравей — поизправи се Ники на стола си.

Барбара собственически го хвана за ръка.

— Ела да седнеш тук, Джой — и го дръпна настрани.

— Извинете ме — обади се той учтиво, докато Барбара го влачеше към другия край на масата.

— Извинен си — отговори Лара с очарователна усмивка — колкото да му покаже, че не ѝ пука, ако го командва някой друг.

— Тя си пада по него — промърмори Ники, докато го наблюдаваше как се отдалечава. — И кой ли може да я обвини?

— Всичките си падат по него — спокойно отговори Лара. — Но не мисля, че той си играе на игрички.

— Това би било приятна промяна — вдигна вежди Ники. — Мъж, който наистина не се мотае наоколо постоянно надървен! Сигурна ли си?

Лара се усмихна и си пожела да може да спре неконтролируемото туптене на сърцето си.

— Сгоден е за адвокатка.

— По-стара от него?

— Откъде да знам?

— А той на колко е?

— Нямам представа — студено отвърна тя, въпреки че знаеше точно. — Казах ти — не ме интересува.

— О, да бе, да — Ники смигна знаещо.

— Защо го казваш?

— Ще ти обясня. Веднага щом той се появи, погледът ти се изпълни с непреодолимо желание.

— Глупости! — изруга Лара — нещо, което почти никога не правеше.

— О, глупости, а? — Ники наистина се забавляваше. — Сега знам, че те интересува.

Лара подскочи — Ники понякога можеше да бъде най-голямата досадница в света.

— Ти си такъв шибан таралеж в гащите! — избухна тя.

— Две мръсни думички! — възкликна все още смеещата се Ники. — Вече вярвам, че си влюбена.

Лара стана и тръгна между гостите; беше бясна, че Ники е направила такъв голям слон от мухата.

Ама защо все пак Барбара Уестърбърг се натискаше на Джой? Не беше ли наясно, че той е сгоден?

Фреди, осветителят, който беше ударил някоя водка в повече, я сграбчи за ръката, докато минаваше покрай него.

— Лара, Лара, Лара — примоли се той. — Потанцувай с мене, а?

Фреди я дръпна на дансинга, в тънкия ѝ кръст се вкопчиха влажните му ръце.

— Какъв купон! — възкликна той. Имаше разрошена канелена коса, щръкнали във всички посоки вежди и костеливо лице.

— Забавно е, нали? — отговори тя.

— Никога не съм мислил, че ще имам куража да те поканя на танц — беше объркан от собствения си ход.

Тя се усмихна — с годините се беше научила да се държи приятелски, без обаче да фамилиарничи. И това действаше всеки път. Никой не се осмеляваше да направи нещо — освен ако тя не му дадеше зелена светлина.

Погледна към масата си, когато Фреди я завъртя около себе си. Майлс и Джини се караха както обикновено. Барбара Уестърбърг се беше навела над Джой и настоятелно му говореше. Кайл бе въввлечен в разговор с Ники, докато приятелката му се взираше празно в пространството.

Реши, че е глупаво да се ядосва на Ники — в края на краищата тя беше права — Лара намираще Джой за привлекателен, въпреки че никога не би си го признала.

— Благодаря — и тя ловко се изтръгна от прегръдката на Фреди. — Ти си забележителен танцьор.

— Никога вече няма да си измия ръцете — зъбатата му усмивка бе чаровна.

По-късно същата нощ, когато келнерите отсервираха, а всички се бяха прибрали по стаите си, Ники се разкайваше:

— Извинявай, че те ядосах.

— Не, не успя — отговори Лара.

— Всичко е само защото мразя да те гледам сама — обясни Ники. — За тебе не искам нищо повече от един мъж, който ще бъде толкова добър с тебе, колкото и ти — с него.

— Слушай, Ник — красивото лице на Лара беше съвсем сериозно. — Знам, че ми мислиш доброто, но това е мой проблем, не твой. И знаеш ли още какво? Дори не е проблем, защото нямам нужда от мъж. Много съм си щастлива и сама. Всъщност съм много пощастлива, отколкото бях, когато бях с Ричард.

— О! — възкликна Ники.

— Така че ми направи една услуга — продължи Лара. — Спри да ме притискаш. Джой е привлекателен — това ще го потвърди всяка жена на снимките, но мене не ме интересува. Затова спри да ме закачаш за него.

— Тъй вярно, шефе — изкозирува Ники.

— Защо ме наричаш „шефе“? — възмути се Лара.

— Защото ще си звездата в моя филм. И ти ще определяш правилата.

— Не, Ник — и това го разбери отсега: ти си продуцентът, а това те прави шеф. И така и трябва да е, иначе всеки ще ти се качва на главата.

— Схванах — обади се Ники.

Лара наблюдаваше сервитьорите, все още заети с разчистването.

— Бих казала, че партито беше успешно.

— И те направи госпожица Популярната — Ники си взе един шоколадов бонбон и го пхна в устата си. — О, а казах ли ти за Кайл?

— Какво за него?

— Покани ме в стаята си в хотела.

— А аз си мислех, че е с онзи хърбав модел.

— Хм... Реших, че господин Кинозвездата има тройка наум — изкиска се тя. — Стряскам ли те с такива думи?

— Всъщност...

— Не започвай пак — Ники размаха насреща й салфетка.

— Би ли отишла? — любопитства Лара. — Ако не беше омъжена?

— Нека да оставим нещата такива, каквито са — отговори Ники. — Защо мислиш, че толкова се нервирам със Съмър? Когато бях сама, съм пробвала всичко.

Лара се изправи и прикри прозявката си.

— Да влизаме вътре, време е за лягане.

— Да, а аз трябва да хвана някой ранен полет.

— Бих искала да можеш да постоиш повече — натъжи се Лара.

— Трябва да се връщам. Не мога да ги оставя твърде дълго сами.

Познаваш Ричард — очаква да е обект на цялото ми внимание.

— На мене ли ще го разправяш? — измърмори Лара.

Влязоха в къщата, където Каси надзираваше доставчиците, който си прибираха нещата.

Лара се отправи към спалнята си.

— Не забравяй — извика през рамо. — Когато ще продаваш филма — използвай името ми; това ще ти осигури всички финанси, от които се нуждаеш.

— За Бога, Лара, наистина го оценявам — благодари й Ники. — Нямам търпение да кажа на Ричард.

— О, някой ден ще ми върнеш услугата.

— По всяко време — сериозно отвърна Ники. — Обади ми се, и ще долетя.

Джой си тръгна рано от партито — Барбара Уестърбърг го следваше плътно по петите. Нямахме смисъл да стои, щом не можеше да се приближи до Лара — всички искаха да са близо до нея, а той не смяташе да се реди на опашката. Времето за неговия ход още не беше дошло.

Във фойето на хотела се отърва от Барбара, която имаше намерение да го завлече в стаята си.

— Виж — каза й той най-сетне. — Ти си много секси, но аз съм сгоден. Не мога да го направя и после да ми е чиста съвестта.

— Никой няма да знае — увери го Барбара и предизвикателно облиза устни.

— Всички ще знаят — възрази той. — Освен това ти имаш съпруг.

Барбара изигра коза си.

— Знаеш ли, Джой — тя го засипа с думи. — Имам три филма в проект... много е възможно да успея да подпомогна кариерата ти. — Многозначителна пауза. — Говорим за дългосрочна помощ.

Ако не съществуваше Лара Айвъри, той можеше и да се изкуши. И защо не? Ако можеше да спи с Маделин Франсис, със сигурност можеше и с Барбара Уестърбърг. Но нещата се бяха променили. Откакто срещна Лара, нямаше желание да прави каквото и да било с други жени.

— Извинявай — в гласа му звучеше съжаление, защото се опитваше да я успокои. — Не мога да го направя.

Изражението ѝ стана студено.

— Не можеш или не искаш?

— Няма значение — и той се измъкна, качи се в стаята си, където се тръшна на леглото и малко погледа телевизия.

В гардероба му имаше бутилка водка. Стана, изпи половината, хвърли се обратно в леглото и бързо заспа неспокоен сън.

На сутринта взе решение. Искаше Лара Айвъри повече, отколкото бе искал някого в живота си.

И по един или друг начин смяташе да я получи.

* * *

Бети беше тръгнала да търси приключения. Разбира се, и аз няхах нищо против някое малко приключение, така че бяхме идеалната двойка. И ето ме — седемнайсетгодишен, готов за песни и танци — на път към Калифорния.

Трябва обаче да ви кажа — Бети беше най-големият таралеж в гащите, на който човек някога може да се натъкне. Караше ме да пикая газ. Единственото време, през което мълчеше, беше, когато ѝ скачах отгоре — но това не продължаваше дълго.

По-голямата част от пътя пропътувахме на стоп. Аз се криех в храстите, докато Бети стоеше на банкета с най-късите къси панталонки и почти липсващо горнище — с щръкнали малки гърди. Всеки камион се пребиваше да спира. Веднага след това изскачах от скривалището си и двамата се качвахме вътре. Шофьорите не бяха доволни, ама майната им — нищо не можеха да направят. Неколцина от тях все пак ѝ се пуснаха, а тя ми смигаше и питаше колко биха платили за тройка.

Не си падах. Да си призная честно, дори не знаех какво е тройка. Но годините живот в Калифорния я превърнаха в моя специалитет —

аз, две секси мацки и три хиляди долара на сеанс. Пари срещу удоволствие — всички го правим.

Ала избързвам с разказа си.

Накрая пристигнахме в Лос Анджелис. В главата ми се въртеше, че сме на път към луксозен дом с голям плувен басейн — точно такива бях виждал по филмите. Ама не, Бети ме завлече в Окснард, малко крайбрежно градче на половината път между Лос Анджелис и Санта Барбара, където живееше баща ѝ с приятелката си. Всъщност човек трябва да се намира именно там, където нещата се случват. Окснард си беше същинска дупка. Знаех, че няма да стигнем доникъде, ако останем там.

Това не беше проблем, защото татенцето на Бети ни хвърли един поглед и повече или по-малко ни каза да се омитаме. Не искаше дъщеря му да му разбие живота. Така че поехме отново на път и хванахме стопа обратно за Лос Анджелис — където няколко месеца живяхме по улиците около булевард „Холивуд“, макар още да притежавахме бижутата на Авис, натъпкани в раницата на Бети.

Бети беше свикнала да живее на улицата и си прекарваше времето с всички останали хлапета, избягали от къщи. Не беше в мой стил да спя в изоставени къщи с тълпа неудачници, да търся храна зад ресторантите и да вися на булеварда. Бях свикнал с удобства и на собствено легло.

— Трябва да продадем бижутата на майка ти и да наемем апартамент — казах на Бети.

— Тогава всеки месец ще трябва да плащаме наем — оплака се тя. — Откъде ще изкарваме достатъчно, за да го правим?

Имаше право. Действително не знаех. Никога не бях печелил пари — винаги имаше някоя жена да се грижи за мене.

Въпреки възраженията на Бети продадохме бижутата и наехме едностаен апартамент. Когато парите свършиха, Бети започна да проституира, за да плаща наема и да си купува кокаин — навик, който бе придобила по пътищата.

Тъй като само Бети печелеше пари, тя реши, че трябва да си намеря работа. Карахме се през цялото време.

— Размърдай си ленивия задник и направи нещо — крещеше ми тя.

Имах друга идея и един ден, докато се влачех надолу по „Сънсет“, я открих. Привлекателна жена в края на трийсетте си години с бял повреден автомобил; говореше по телефона в колата.

— Хей — казах небрежно — защото разпознавам полезното, когато се втренчи в лицето ми. — Изглежда имаш нужда от помощ.

— Колата ми спря — отговори жената. — Можеш ли да ми направиш една услуга и да се обадиш на пътна помощ вместо мене, ако ти дам картата си?

Направих нещо повече. Сам ѝ оправих колата, после я помолих да ме хвърли до Феърфакс. Когато стигнахме там, ѝ казах, че съм безработен актьор, който наскоро е скъсал с приятелката си и търси къде да се установи.

— По дяволите... можеш да останеш в къщичката при басейна няколко нощи — и ме огледа; онова, което видя, ѝ хареса.

И така започна всичко. След три дена се пренесох в главната къща и в леглото ѝ с кувертюра от изкуствена кожа и меки сатенени чаршафи.

Макар да не беше част от киноиндустрията, тя определено имаше пари. След като се показах добър в леглото, нямаше нищо против да похарчи част от тях за мене.

Не казах на Бети, че се местя, защото знаех, че ще ми направи сцена. Просто никога не се върнах.

И ето ме — до деветнайсетия ми рожден ден остават два дена, живея със страстна мадама в къща на Холивуд хилс и чувствам, че определено съм пристигнал. Проблемът беше, че все още няхах никакви пари.

Скоро след като се преместих, открих, че новата ми любов е високоплатено момиче на повикване — което изобщо не ме притесни.

— Трябва да правиш каквото правя и аз — ми каза един ден между сатенените чаршафи — не носеше нищо освен обувки с тънки като игли токчета и загадъчна усмивка. — Жените в този град са отчаяни. Мъжете — също. Можеш да се възползваш.

И така започна новата ми кариера. Не беше точно това, което се въртеше в главата ми, но и тя вършеше работа. Засега.

Превръщането ми в кинозвезда трябваше да почака.

ГЛАВА ШЕСТНАЙСЕТА

Когато на другия ден следобед Ники се върна у дома си от Ню Йорк, намери Съмър да се забавлява. Къщата беше пълна с младежи, които се мотаеха насам-натам по къси панталони и бански костюми и се държаха сякаш са у дома си.

Застана обърквана в хола. Какво, по дяволите, се предполагаше да направи сега?

— Виждали ли сте дъщеря ми? — попита дългокос сърфист, който я гледаше празно със стъклени очи и замаяна усмивка. — Съмър — повтори тя, — дъщеря ми.

— О, да, Съмър — каза момчето и вирна брадичка. — Май че е на терасата.

Ники въздъхна и тръгна натам; на терасата откри дузина момичета в рязани бански и дългокоси младежи, които си гукаха. Забеляза Съмър да се опипва в ъгъла с гол до кръста младеж в плътно прилепнали бански; тя беше седнала опасно удобно на хърбавите му колене. Измарширува дотам и остро се обади:

— Извинете ме.

Младежът беше пхнал пръсти под ластика на долнището от банския на Съмър. Едва извърна глава.

— Я се разкарай — измърмори той.

— Не — отвърна Ники. — Ти се разкарай. Това е моят дом, а тази, на която пускаш ръце, е моята дъщеря.

Съмър го отблъсна и седна изправена.

— О, здрасти, мамче — каза го колкото може по-небрежно. Момчето се оттегли.

— Не си спомням да си ме питала дали можеш да правиш купон — Ники беше съвсем побесняла.

— Ами теб те нямаше и Ричард каза, че може, ако не е голям — Съмър беше сама госпожица Невинност.

— Сигурна ли си в това?

— Да, споменах, че искам да поканя неколцина приятели, и той каза да го направя.

— Съмър, тук има повече от петдесет човека и те обръщат къщата ми наопаки. Надали точно това са „неколцина приятели“.

— Знаеш как е, мамче, мълвата се разнася, пък и днес е неделя и хората няма какво да правят, та затова стана такава тълпа. Не е моя вината.

— А чия е тогава? Моя? — „О, Боже! — помисли си Ники. — Започвам да звуча като собствената ми майка!“

— Хей — хубавото лице на Съмър се помрачи. — Ама ти какво очакваш да направя — да ги изхвърля ли?

— Да — каза Ники. — Точно това очаквам от тебе. Разкарай всички от къщата ми. И го направи веднага.

— Господи, мамче — Съмър отвратено сви устни. — Звучиш ми толкова старомодно.

— Пет минути — процеди Ники през зъби. — Чу ли ме, Съмър? — обърна се, отново влезе в къщата и се отправи направо към спалнята си.

На леглото ѝ се чукаше гола двойка. Момичето надали беше на повече от петнайсет, а момчето — може би с година-две по-голямо.

— Случайно да знаете, че сте в частен дом? — ядно се обади тя. — А това е моята спалня.

Момичето си грабна гащичките, а момчето — цигарата от марихуана, която димеше в пепелник на пода до леглото. Не успя да се въздържа да не забележи, че той е доста надарен и много мускулист. Като пораснеше, това му гарантираше велики дни.

— Чуйте — поколеба се тя. — Ще гледам настрани, докато се обличате, и после тихо се изнасяйте оттук на майната си.

Извърна си и се заслуша как си търсят дрехите, пръснати по целия под. След няколко мига изтичаха от стаята покрай нея.

Заклучи вратата, вдигна телефона и се обади на Ричард в монтажната. Отговори жена.

— Кой се обажда? — попита Ники.

— Кимбърли. А отсреща кой е?

Асистентка със самочувствие — само това ѝ липсваше.

— Отсреща е госпожа Бари. Дайте ми съпруга ми.

След няколко секунди се обади Ричард.

— Здравей, скъпа, ти се върна — каза той.

— Да, върнах се, а къщата ни е пълна с погнати от хормона тийнейджъри — остро изрече тя. — Каза ли на Съмър, че може да прави купон?

— Моля? — той звучеше напълно незаинтересован.

Тя знаеше защо. Седеше пред монтажните машини с екипа си от редактори и беше съвсем погълнат. Не би му пукало повече, ако Съмър забавляваше и „Даласките каубои“.

— Съмър ми обясни, че ти си й казал, че всичко е наред, ако покани хора в къщата — обвини го тя.

— Не можеш да я кастриш за това в неделя следобед. Детето нямаше какво да прави, така че й казах: хубаво, нека си покани неколцина приятели.

— Неколцината приятели се оказаха петдесет човека. Когато влязох в спалнята ни, непълнолетна двойка го правеше в нашето легло!

— О, Боже! — изръмжа той.

— Не се ли предполагаше да я наглеждаш поне малко, докато ме нямаше? Очевидно е, че тя е подивяла.

— Тогава очевидно не трябваше да я оставяш сама с мене — кисело отвърна той.

Ники си пое дълбоко въздух — опитваше се да продължи да се контролира.

— Не искам да се караме за това.

— Ти си тази, която започна да се кара.

— Не, не съм — възмути се тя; побесня, че той взема страната на Съмър.

— Виж — рязко се обади той. — Работя. Не мога да се справям с този тип обстоятелства.

— Много благодаря! — и тя тресна телефона. Не можеше да повярва, че при всички хубави неща, които бяха на път да й се случат, трябваше да се занимава и с тези глупости. А Ричард не й помагаше — единственото, за което си мислеше, беше скъпоценният му филм.

Почака петнайсетина минути, преди да излезе от спалнята си. Къщата беше празна.

— Съмър — извика тя. Никакъв отговор. Забърза към гостната — временната стая на Съмър. Изглеждаше като поразена от природно бедствие. — Съмър — извика отново.

Все още никакъв отговор.

Върна се в дневната и излезе на терасата. Съмър беше пренесла купона си долу на плажа. Бяха се разположили пред нечия друга къща като дрипав цигански катун — преносим компактдиск плеър изригваше силна рап музика.

Върна се обратно в къщата — пълна каша. Бяха разбили бара, разлели напитки по пода, пепелниците преливаха, навсякъде имаше кутии с полуизядени пици. Дори бяха нахълтали в кабинета на Ричард, въпреки че не бяха и докоснали бюрото му. Слава Богу. Или може би щеше да е хубаво да го бяха направили — накрая той щеше да се събуди и да разбере що за дяволска малка дамичка е Съмър в действителност.

— Няма аз да разчиствам — промърмори на себе си, вдигна телефона и се опита да се свърже с Шелдън в Чикаго.

— Господин Уестън, него няма — информира я прислужница със силен акцент.

— Кога ще се върне?

— Не знае. Той в Бахама.

Беше се отървал от Съмър и заминал на великолепна ваканция. Типично. Детето беше при нея, а на него не му пукаше. Поне можеше да я предупреди в какъв безценен таралеж в гащите се е превърнала дъщеря им.

Но не. Това не беше в стила на Шелдън. Той бе поискал тя да научи всичко сама.

— Страхотно парти! — отбеляза Тина. — Жалко, че майка ти го провали.

— Знам — съгласи се Съмър и отпи от кутийка бира. Двете се бяха проснали на пясъка и наблюдаваха как купонът около тях се разпада. — Тя е истинска убийца.

— Не бих си го и помислила — че е била някога млада и прочее...

Съмър хвана шепа пясък и го пусна да изтече между пръстите ѝ.

— Тя ме заряза, когато бях дете. Изчезна.

— Кой се грижеше за тебе?

— Баща ми. Той е голям психоаналитик.

Тина кимна — като че ли разбираше.

— Обзалагам се, че ти съдира задника от бой.

„Не, точно това не прави — помисли си Съмър и пожела да има куража да се изповяда пред Тина. — *Идва в стаята ми късно нощем, пльосва се цял върху ми, после си пъха нещото вътре в мене. Прави го, откакто навърших десет години. Сега, след като се ожени за Рейчъл, не е толкова често, но все още го прави, когато мисли, че наоколо няма никой, който да открие мръсната му малка тайна.*“

— Баща ми е в Чикаго — равно произнесе тя. — Тук съм с майка ми и новия ѝ съпруг.

— О, доведени бащи! — Тина потрепери пресилено. — От тях ме побиват тръпки! Имах трима — и всичките перверзници ми се нахвърляха. Ето защо се разкарах, като станах на шестнайсет — не можех да го понасям. Искам да кажа, че е противно — някакъв дърт надървен дядка да се влачи постоянно подире ти, докато майка ти е навън и разхожда Зак.

Съмър искаше да може да представи нещата в такава светлина, както го правеше Тина.

— А майка ти някога разбра ли? — попита тя.

Тина сви рамене.

— Кой знае? Пък и на кого му пука? — и скочи. — Ще си взема още една бира. Ти искаш ли?

Съмър поклати глава и Тина се отдалечи. Купонът продължаваше навсякъде около нея, но тя нямаше желание да се включи. Самата мисъл за баща ѝ беше достатъчна, за да върне в стомаха ѝ старото познато гадене — неизменна част от нейното порастване.

Първия път, когато той дойде в стаята ѝ, беше ужасно, но след като започна да наминава веднъж седмично, всичко се превърна в навик. Беше само десетгодишна. Беше много уплашена. Освен това я беше заклел да мълчи, като я заплашваше с всякакви ужасни неща, ако тя проговори.

След известно време се научи да понася оскърблението. Твърде много се срамуваше, за да каже на някого, защото пред когото и да се изповядаше, щеше да си помисли, че тя го е насърчила. Така че, колкото и да беше болезнено, продължаваше да пази ужасната тайна за себе си.

Може би ако кажеше на Тина, нещата щяха да се оправят.

Може би.

А може би не.

— Жена ти звучи като истинска кучка — прошепна Кимбърли в ухото на Ричард.

Той погледна към двамата си редактори, за да види дали са я чули. Бяха твърде погълнати от машината, за да забележат.

Ръката на Кимбърли почиваше в скута му.

— Тя очевидно не те разбира — шепнеше тя.

Не се ли предполагаше това да е негова реплика?

— Ричард — главният му редактор, Джим, се обърна към него. — Хвърли един поглед — виж дали си имал предвид точно това.

Отдалечи се от Кимбърли, за да погледне онази сцена от филма, която бяха монтирали по негова молба.

— Трябва ни близък план на Лара — грубо отсече той. — Моя грешка. Пак я върнете.

Кимбърли беше права — откакто на Ники ѝ бе хрумнало, че може да стане продуцент, се беше превърнала в кучка. Отнасяше се с него като с шибана детегледачка. Звънеше и се оплакваше, след като знае, че той работи. Откъде, по дяволите, идваше тая?

Джим върна близкия план на Лара. Ричард гледаше филма и оставаше доволен. Седмицата беше дълга, но бяха стигнали донякъде, сглобеният материал изглеждаше страхотно.

— Благодаря, момчета — той се изправи и се протегна. — Ще се видим рано сутринта в понеделник. Вървете си вкъщи при семействата — те вероятно вече са забравили как изглеждате!

Кимбърли повися малко, за да изчака двамата мъже да си тръгнат. Ричард бързо въвеждаше данни в своя лаптоп.

— Нямах ли си приятел? — попита, когато най-последно осъзна, че тя все още е там.

— Сега имам — отговори му със секси глас.

Точно беше на път да ѝ каже: „О, не, нямаш!“, когато тя изскочи от роклята си и онези подканящи за целувки зърна се изпречиха пред лицето му — а той не беше ял цял ден...

Понякога изкушенията идват просто така.

По залез Съмър влезе обратно в къщата.

— Извинявай, мамо — промърмори тя така, сякаш не е станало кой знае какво. — Купонът като че ли излезе от контрол.

— Излязъл от контрол! — възкликна Ники — за свой ужас звучеше все повече и повече като майка си. — Обърнали са къщата ми наопаки. Кой ще изчисти?

— Прислужницата — каза Съмър, завлече се в кухнята и отвори хладилника.

— Няма да го направи прислужницата — Ники беше почервеняла от гняв, когато последва дъщеря си в кухнята. — Ти, млада госпожице, ти ще го свършиш сама.

Съмър почти ѝ се изсмя в лицето.

— Не и аз. Не е моя работа.

За няколко секунди Ники напълно се лиши от дар слово. Това проклето хлапе я вбесяваше отвсякъде и тя нямаше намерение повече да го понася.

— Съмър — опитваше се да не излезе окончателно от кожата си. — Разбери веднъж завинаги. Можеш да си правиш каквото си искаш, когато си с баща си. Обаче докато си тук, аз определям правилата и ако не ти харесват, ще хванеш следващия самолет за Чикаго. Схвана ли?

Съмър *схвана*. Когато Ричард се прибра, къщата беше чиста и Съмър — облечена като невинно девойче в дълга индийска рокля, с вързана на опашка на тила бяло-руса коса — го поздрави с целувка и прегръдка.

— Благодаря, че се грижеше за мене, докато мама я нямаше — каза тя с ангелско изражение. — Ти си върхът!

Ричард погледна към Ники, сякаш за да каже: „*Ама ти от какво се оплакваш? Детето си е супер.*“

На Ники ѝ се дощя да му отвърне: „*Първо действие, Ричард, част от програмата.*“

Но не го направи и тримата отидоха да вечерят в „Гранита“, а Съмър цяла вечер се държа безупречно.

По време на вечерята Ники разказа на Ричард, че Лара се е съгласила да участва в „Отмъщение“. Той не продума и дума.

— Не е ли страхотно? — притискаше го тя.

— Не — отговори той с гримаса. — Ще си навлечеш само неприятности.

Тя не беше склонна да се разправят пред Съмър. Всъщност изобщо не искаше да се разправят. Той си имаше свое мнение, тя — свое.

По-късно в леглото, когато тя поиска да се любят, той се въздържа.

— Изморен съм — обясни й. — Работих цял ден.

— А аз летях със самолет — отговори му тя. — Но не съм чак толкова изморена.

— Утре — той й обърна гръб и заспа.

Тя осъзна, че не са правили любов от седмици, и реши, че е най-добре да стори нещо по въпроса. Може би уикенд в Кармел или Сан Франциско — на някое романтично място, където да са сами, без никакви външни дразнителни.

Сутринта, когато се събуди, Ричард го нямаше — както и Съмър. Беше оставил бележка на кухненската маса:

Взех Съмър да види как върви. Ще ти се обадя по-късно.

Усети леко бодване на ревността. Защо не беше поканил нея?

„Не ставай смешна — каза на себе си. — Той ми помага. Измъква Съмър от ръцете ми, преди окончателно да ме е влудила.“

Освен това той знаеше, че днес тя има среща с един от потенциалните режисьори — истината беше, че точно сега филмът ѝ беше по-важен от всичко останало.

ГЛАВА СЕДЕМНАЙСЕТА

Беше понеделник сутринта и тъкмо щяха да започнат снимките в същия ресторант. Фургоните на гримьорите и фризьорите жужаха от разговори за партито на Лара.

— Беше си истинска лудост! — възкликна Рокси. — Определено знаеш как се прави парти. Много пиене, хубава музика, бесни танци. Аз се бях напила — както и всички останали.

— Благодаря — усмихна се Лара. — И аз самата се забавлявах доста добре.

— Да, видях като се носеше по дансинга с Фреди. Никога вече няма да спре да се хвали с това.

— Радвам се, че всички са се забавлявали.

— Покажи ми някой, дето да не е, а аз ще ти покажа кой може да развали един купон — след като приключи с фризура на Лара, Рокси се огледа в огледалото. — Вчера имах адски махмурлук — изобщо не можех да функционирам. Днес се върнах обратно при обичайното ми и прекрасно „аз“.

— Хубаво е, че ми го каза.

— Между другото — добави Рокси с най-доверителния си тон, който казваше: „Знам една тайна.“ — Чу ли за Джой и Барбара Уестърбърг?

— Какво за тях? — стомахът на Лара се сви.

— Опитала се да завлече Джой в стаята си след твоето парти, а той я отрязал. Мадам Уестърбърг не е късметлийка.

Защо се почувства толкова успокоена? „Той е сгоден мъж, не мисли за него“ — сериозно нареди на себе си. Освен това тя не беше някаква отчаяна и прегладняла за мъж жена като Барбара Уестърбърг.

— Сърцето ми се свива — измърмори тя — не беше характерно за нея да се държи като кучка.

Йоко беше също толкова ентусиазирана по отношение на партито, както и Джейн, когато я съпроводи до снимачната площадка.

Веднага след като Майлс я видя, я хвана за ръка и я дръпна настрани.

— Имаме голям проблем — каза ѝ, докато дъвчеше дървена клечка за зъби. — Кайл не харесва актьора, който играе Джеф. Искан да го разкарам.

— Моля?

— Знам, знам, това е лудост. Той беше във фона на твоята сцена през последните три дена.

— Какво ще правиш?

— Ще оставя актьора и ще пренебрегна глупостите на Кайл. Нямаме време да преснимаме тридневна работа. Предупреждавам те, защото е решен да те привлече на своя страна.

— Мога да се справя с Кайл.

Майлс се изсмя сухо.

— Сигурен съм, че можеш.

— Надявам се да не си споменал това пред Джой.

— Ама какво си мислиш? Тази сутрин снимаме неговата сцена.

— Хубаво — заяви тя. — Защото знаеш колко чувствителни са актьорите.

— Да бе, особено Кайл — Майлс се разсмя иронично. — Тоя тип е чувствителен като задника на миешка мечка.

Анджи, дубльорката ѝ, седна на мястото ѝ, докато осветяваха сцената. Джой беше на бара, заобиколен от жени. Лара забеляза, че Трини, хубавото момиче от гардероба, е непрекъснато до него.

— Планът е следният — обади се Майлс. — Снимаме сцената. Вече веднъж заснета, Кайл не може да направи нищо — освен окончателно да се вбеси. Ако даде твърде много фира, ще се оправям с това в монтажната.

— Не мога да повярвам, че е толкова несигурен — поклати Лара глава.

— Повярвай го — той е актьор.

— Много благодаря, Майлс. Не ти ли казах току-що колко чувствителни са актьорите?

— Скъпа, ти не си като другите актриси, с които съм работил. Ти винаги си се вземала в ръце.

Дали да се вземеш в ръце означава да си сама? Винаги сама? И винаги се чудиш защо няма кой да се погрижи за тебе, да те прегърне и

да сподели тайните ти?

— Добре — извика първият асистент-режисьор. — Започваме репетиция. Всички по местата.

Лара се придвижи към масата. Майлс я последва. Дойде и Джой.

— Хайде — каза Майлс. — Джой, ти ще излезеш на сцената откъм камерата вляво.

— Най-сетне — Джой пусна широка усмивка.

Лара му върна усмивката и измърмори набързо:

— Познай какво става. Господинът Карсън ще отсъства от снимачната площадка тази сутрин, така че имаме късмет — всичко ще тръгне като по вода.

— Сега вероятно аз ще започна да обърквам репликите — обезсърчи се той.

— Не, няма.

— От известно време не съм играл.

— Ще се справиш.

— С тебе всеки ще се справи.

Тя ли си въобразяваше, или всеки път, когато се спогледаха, очите им се впиваха един в друг?

Майлс спря сцената, после им каза малко да си починат, докато операторът я освети, а вторият асистент-режисьор разположи статистите.

— Искаш ли да си вземем кафе? — попита Джой.

— Не пия кафе — отговори тя. — Може би минерална вода „Евиан“.

— Да вървим — подкани я той. — Доставчиците ни чакат.

Заедно отидоха до фургона със закуските, разположен точно отпред. Джой взе бутилка „Евиан“ и пластмасова чаша и театрално ѝ ги подаде.

Каси пристигна с тичане.

— Добре ли си, Лара? — попита покровителствено.

— Добре съм, Кас — спокойно отвърна Лара. — Ще те извикам, ако имам нужда от нещо.

— Хубаво — и Каси хвърли подозрителен поглед на Джой.

— През цялото време някой те следи, а? — обади се той.

— Не през цялото време — докато отговаряше, се дивеше на невъзможно дългите му мигли, които хвърляха сянка върху тъмните му

очи с мрачен израз.

— Чувам, че Кайл иска да ме изгонят.

— Това пък откъде го чу?

— Имам антена за неприятности. Само че не могат да го направят — защото присъствам във всички фонове снимки.

— Точно така.

— Тогава Майлс какво ще прави?

Тя отпи „Евиан“ от пластмасовата чаша.

— Той със сигурност няма да те уволни. А ако се осмели да го направи, аз имам какво да кажа по въпроса.

Погледна я насмешливо.

— И би ли го направила?

— Не е почтено.

— Никой не е твърдял, че актьорите в главните роли трябва да се почитени.

— Аз съм актриса в главна роля и съм такава.

Той се усмихна широко.

— Е, да — всички го знаят — ти си най-почтената от всички.

Падаше ли си по нея или просто се държеше приятелски? Тя беше толкова объркана.

— Чух, че Барбара Уестърбърг ти е създавала проблеми — все пак реши, че се е държал приятелски.

— Наоколо новините пътуват бързо.

— За Рокси и Йоко няма тайни.

За момент, преди да отговори, той замълча.

— Барбара е мила жена — каза най-последно. — Предполагам, не осъзнава, че аз съм зает.

— Ти наистина си старомоден джентълмен, нали? — тя на свой ред го изгледа насмешливо. — Отказваш да изречеш нещо лошо за когото и да било. У теб това ми харесва, Джой.

Впи в нея настоятелен поглед.

— Искаш ли аз да изброя какво ми харесва у тебе?

Беше сгрешила — той далеч не се държеше просто приятелски.

— Да не би да флиртуваш с мене, а? — меко произнесе тя.

— Не бих се осмелил — засмя се той.

— Не?

— В никакъв случай.

— Как върви случаят на годеницата ти? — тя реши, че е безопасно да продължи нататък.

— Работи над него.

— Как каза, че ѝ е името?

В главата му нямаше абсолютно нищо. По дяволите! Беше си измислил годеница, която няма име.

— Ъ-ъ... Филипа — изръмжа неясно и пожела да не го е правил, защото прозвуча толкова скапано.

Зад тях се появи Джейн, погълната от работата.

— Лара, Джой — и двамата ви искат на снимачната.

Той взе пластмасовата ѝ чаша и за момент ръцете им се докоснаха.

Това я накара да се почувства слаба. Извърна се рязко и забърза към снимачната площадка. *Признай си, Лара. Ники е права — той те интересува, а ти не можеш да направиш нищо.*

Общата им сцена мина добре. Първо Майлс си засне образеца, после — няколко близки плана на Лара и няколко бързи снимки на Джой. Никой не обърка никаква реплика и още преди обяд бяха приключили.

— Уау! — Лара си вееше с вестник. — Това е приятна промяна.

— Върви добре — обади се Майлс. — Засега сме избързали спрямо графика. След това снимаме сцената със сбиването.

— Предполагам, това означава, че денят до края ми е свободен — пошегува се Лара.

— Я стига — отрязва я Майлс. — Ти наблюдаваш сцената със сбиването, не помниш ли? Нали си нещастната мома.

— Точно така — Рокси се занимаваше с косата на Лара с четка и флакон лак. — Тя е кучката, която причинява всички неприятности!

Всички се разсмяха.

Към тях се втурна Джейн и бързо зашепна нещо в ухото на Майлс.

— Добре, правим ранна обедна почивка — той звучеше раздразнен.

— Какво става? — попита Лара.

— Кайл не е готов — намръщи се Майлс. — Очевидно има проблеми с шибаната си коса.

Джой разбра, че ако смята да прави нещо по отношение на Лара, по-добре да е по-скоро — преди да е станало твърде късно. След като заснемат сцената със сбиването, работата му във филма приключваше.

Сграбчи открилата му се възможност, преди тя да изчезне във фургона си.

— Не знам за тебе — бързо изрече той, — но на мене ми дойде до гуша тази храна. Искаш ли да отскочим до онова заведение за хамбургери, което открих надолу по плажа?

Тя се вгледа в него за един дълъг, мълчалив момент. Студени зелени очи и най-красивото лице, което някога беше виждала.

— Да — каза тя най-после; мислеше си, че колкото по-скоро преодолее собствената си слабост, толкова по-добре. — Би било добре.

ГЛАВА ОСЕМНАЙСЕТА

Ники се срещна с трима режисьори, последният от които беше Мик Стивън — с лице на плъх, двацет и деветгодишен, с липсващи зъби, висок, с непокорна коса и свръхедър, с дебели очила за далекогледство. Кафява билкова цигара висеше от тъглчето на тънките му устни, той сякаш не можеше да си намери място.

— Искам да снимам по твоя сценарий — каза Мик, докато непрекъснато мърдаше. — Искам да направя нещо дяволски жестоко.

— Жестоко? — повтори Ники.

— Да. Имаме надрусана с хероин кукличка, която много го е закъсала, и точно този момент ме влудява — надрусаната кукличка се оказва с характер. Правя го веднага. По начина, по който ще го заснема, ние ще докоснем нейния гняв. На всеки кучи син от публиката ще му стане ясно, че това е един гневен човек, изскочил от главата на малката кукличка.

Ники беше очарована, че сценарият му е харесал. Мик Стивън беше изгряваща звезда — вече бе успял да режисира два малки, но високооценени филма, всеки от които спечели по няколко престижни награди. Сега беше търсен и студиите се влачеха подире му.

— Имам добри новини — обади се тя.

Мик дъвчеше края на билковата си цигара, докато се взираше в нея през заплашително огромните си очила.

— Давай.

— Лара Айвъри се съгласи да играе Ребека.

— Сигурно се ебаваш с мен — той изглеждаше малко отвратен.

— Да не би да имаш проблем?

— Да, имам проблем. Лара Айвъри е модна шибана звезда. Искам да направя този филм без имена.

— Не разбирам — Ники се надяваше той да не се окаже пречка. — Как можеш да очакваш от мене пълно финансиране без имена? Трябва да скачаш нагоре-надолу, щом Лара Айвъри се е съгласила да играе роля като тази.

— Исусе! — вирнатият му нос се набърчи. — Тя е една от онези гланцирани куклички — изобщо не може да играе.

— О, напротив, може — Ники защитаваше приятелката си. — Лара е много талантлива актриса.

— Да, обаче за всички онези големи шибани филми с бюджет, надхвърлящ шейсет милиона долара.

— Мик — Ники заговори сериозно. — Сигурно разбираш, че с Лара Айвъри ще имаме реални шансове да измъкнем този филм. Без нея той ще пропадне.

— Мислиш, че нещо, което аз правя, може да остане неизвестно? — остро попита той.

Тя започваше да си мисли, че егото му е толкова голямо, че ще скъса нервите на всички. Чакай само да се срещнат с Ричард — определено щяха да започнат война. *„Ти си продуцентът — изпищя тънък гласец в главата ѝ. — Вземи се в ръце.“*

— Знаеш ли — тихо каза тя. — Ако трябваше да избирам — ти или Лара Айвъри, — кого мислиш, че щях да избира?

Мик свали очилата си и ѝ се усмихна през липсващите си зъби; кафявата цигара беше залепнала о долната му устна.

— Мен? — опитваше се да бъде мил и обичлив. Не стана.

Ники поклати глава.

— Грешиш. Не само че Лара е добра актриса, но е и моя приятелка и се съгласи да работи почти за нищо. Така че, Мик, ако не се интересуваш, кажи ми го сега и да спрем да си губим времето един на друг.

— О, и гаднярка, а? — Мик завъртя очи. — До гуша ми е дошло от гаднярки.

Тя не обърна внимание на злобния му тон и заговори сериозно:

— Това е първият ми филм като продуцент и искам да се осъществи на всички равнища. Би ми било приятно да те наема, ако можеш да бъдеш част от екипа. Ако не можеш, казвай го сега.

— И тя ще изиграе сцената с изнасилването? — настоя той, а малките му очи остро проблясваха.

— Да.

— И без никакви шибани дублирани тела?

— Никакви — истината обаче беше, че Ники не бе обсъждала с Лара колко далече е готова да отиде тя.

— Щото ако смята да ми играе примадона — без мен. Но ако ще се вживее цялата в работата — вътре съм.

След като Мик си тръгна, Ники закрачи из къщата. От всички режисьори, с които се бе срещнала, той беше този, когото искаше. Имаше страст и ентузиазъм. Плюс това тя обичаше работата му — филмите му поставяха остри проблеми с истинския стил на деветдесетте години.

Погледна към часовника. Беше малко преди шест. Къде, по дяволите, е Ричард? Със Съмър ги нямаше цял ден, а той дори не си беше направил труда да се обади. Точно сега имаше нужда от консултация и съвет, преди да реши да наеме Мик. Беше важно и да поговори с Лара. Нищо не трябваше да се проваля — нейна работа беше да осигури това.

След като погледа как Ричард монтира филма си, Съмър се отегчи и се обади на Джед, който случайно си беше вкъщи. Заведе я на сърфинг — или поне трябваше да го гледа как сърфира. Джед се отнасяше с много уважение, защото тя ясно му даде да разбере, че не я интересува.

— Платонична връзка — предупреди тя. — Или нищо.

Беше се съгласил на платоничната.

По-късно следобед се срещна с Тина, която я отведе в ателието в центъра на града, където от време на време работеше — модел на бельо и бански костюми за купувачите извън града. Собственикът на мястото беше кръглолик грък, който я следваше навсякъде, похотливо ухилен — поне докато се появи дебелината му жена; после усмивката му бързо бе заменена от кисело изражение.

— Дъртата му госпожа му е глътнала топките — изкиска се едва-едва Тина. — Изненадана съм, че му позволи да ме наеме. Защото — добави замислено, — купувачите обичат да оглеждат хубавото ми младо тяло — особено онова, което прозира под облеклото.

— От колко време работиш тук? — попита Съмър, докато се чудеше дали и тя може да си намери работа.

— Достатъчно дълго — опули се Тина.

— Забавно ли е?

— Не знам — Тина не звучеше уверена както обикновено. — Понякога, като видя всичките тези стари коцкари с разширени очи,

сякаш никога преди не са виждали жена, тогава е забавно.

— О — и изведнъж Съмър се зарадва, че не е тя тази, чието тяло изпиват с очи маса дърти похотливци.

Тина я откара обратно в града с червената си спортна кола и я остави пред Сенчъри сити.

— По-късно ще ти звънна — обеща тя. — Може да направим нещо.

Съмър кимна. Знаеше, че с каквото и да се заловят, определено ще е по-забавно, отколкото в Чикаго.

ГЛАВА ДЕВЕТНАЙСЕТА

— Така, пристигнахме — каза Джой. — А аз се чувствам, сякаш съм отвлякъл златната принцеса.

Лара го погледна сериозно.

— Това пък какво означава?

— Видя ли лицето на Каси, когато й каза, че отиваме да обядваме другаде?

— Тя се държи... покровителствено.

— Имам чувството, че всички говорят за нас.

— Че защо? Имам предвид — Боже мой, ако двама души не могат да обядват заедно...

— Хей, аз съм с тебе.

— Както и да е, прав си — и тя отпи от чашата с вода. Беше сменила филмовия си костюм с избелели джинси и развлечена бяла тениска. И пак изглеждаше невероятно. — Не бих могла да погледна передното пиле от кетъринга. Хамбургерът е съвсем подходящ.

Джой имаше милион изпитани и искрени реплики, които би могъл да използва, но се отказа от всичките. Тя беше твърде добра, за да му слуша глупостите.

— Хайде, Лара — и я фиксира с настоящите си очи. — Каж ми нещо за себе си, което няма да прочета в списанията. Аз ти разказах за любовния си живот, така че просто ще сме квит.

Тя се разсмя непринудено.

— Аз нямам любовен живот.

— Нещо ме поднасяш — не й повярва той.

— Е... имах. Бях с някого една година... скъсахме преди шест месеца — тя въздъхна дълбоко. — Не е лесно човек да е с мене.

— И защо така?

— Не е ли очевидно? Когато ходя на филмова премиера или на парти, фотографите се втурват към мен. Мъжът, с когото съм, е просто ескорт, на когото таблоидите обръщат внимание, защото е нов в живота ми. А това не допринася за мъжкото его. На тебе би ли ти харесало?

— Хей, моето е го е доста стабилно.

Тя не можа да се въздържи да не се усмихне.

— И аз така забелязах.

Той ѝ върна усмивката.

— Ами?

— Наблюдавах те на снимачната площадка — всичките тези жени, които пърхат наоколо ти. Още не си звезда, но това определено ти предстои. Как ще се справяш тогава?

— Точно както и сега.

— Не, ти не разбираш — за момент очите ѝ се замъглиха. — Всичко се променя, когато станеш известен. Оказваш се заобиколен от хора, които са готови да направят всичко за тебе.

— Греша, Лара, хората правят всичко за тебе, защото си мила.

— Как можеш да кажеш такова нещо? — попита тя, втренчена в него. — Едва ме познаваш.

— През последните три дена не съм правил нищо друго, освен да те наблюдавам.

— Защото така трябваше — меко изрече тя. — През цялото време висиш за фон на нашата сцена.

— Знам — честно си призна той, — че си най-красивата жена, която някога съм виждал.

— Гени — промърмори тя и от неудобство се засмя. — Всичко се дължи на моите... родители.

— Не обичаш да ти правят комплименти, нали?

— Объркват ме.

— Защо?

— Откъде да знам? — тя отхапа от хамбургера си и за два пъти път се зачуди какво прави с него. Той е зает. Тя е свободна. Комбинацията не става.

— Какво правиш всяка вечер? — попита той, докато я наблюдаваше как се храни.

— О — лекомислено каза тя. — Организирам щури купони, вися по плажа. А ти?

— Седя си в хотелската стая.

— И говориш с годеницата си?

— Много е заета — и заряза измислената Филипа колкото се може по-бързо. — Постоянно работи — никога не спира.

— И ти го приемаш?

— Не знам. Всъщност... — той се поколеба. — Не, няма да те товаря с проблемите си.

— Давай, товари ме. И аз имам няколко, които мога да обсъждам. Той се засмя.

— Да бе, сигурно. Каж ми ги, а аз ще ги продам на таблоидите.

— Обзалагам се, че ще го направиш.

— Всичко, за да изкарам някой долар — и двамата се усмихнаха един на друг. — Забавно е — продължи той, изведнъж станал сериозен.

— Мога да бъда по-голямата ти сестра — добронамерено се обади тя.

— Хей, я не се увличай — по-голяма си от мене само с две години.

— Чувствам се като ученичка, която бяга от час — призна си тя.

— Никога не напускам снимачната площадка, когато работя. Но е забавно.

— Както казах, вероятно всички говорят за нас.

— И почти не се сещат колко невинни сме всъщност.

— Може би трябва да им дадем нещо, за което да говорят — небрежно се обади той.

— Например? — тя беше също толкова небрежна.

— Какво ще кажеш например да те заведе довечера на вечеря? — той се наведе през масата. — В онзи малък рибен ресторант, който открих.

Тя дълбоко си пое дъх.

— Ъ-ъ... Джой, трябва да те предупредя, че ако ни видят някъде на обществено място, папараците сигурно ще изскочат от храстите. Обядът е друго нещо — а аз имам сериозното усещане, че Филипа няма да одобри снимки на двама ни по време на вечеря във всички таблоиди.

— Тя не е ревнива — равно произнесе той. *Тя дори не съществува.*

— Аз бих била — тихо се обади тя.

— Не — възрази той. — Не мога да си представя ти да ревнуваш.

— Ще бъдеш изненадан. Мога да бъда истинска кучка.

— О, не — той поклати глава. — Не и ти.

И после тъмните му очи отново срещнаха нейните и тя почувства силно привличане, което наистина я накара да се почувства много нервна.

— Ъ-ъ... трябва да се връщаме — каза, след като погледна часовника си.

— Да — съгласи се той. — Трябва да репетирам с Кайл и координатора на статистите. Ще бъде интересно.

Тя се изправи.

— Сигурна съм, че Кайл ще го направи много интересно. Просто помни — всички са на твоя страна.

Излязоха и тръгнаха към колата и шофьора ѝ.

Джой отвори вратата и тя се плъзна на задната седалка.

— Вечеря? — попита той. — Да или не?

Тя усети стомахът ѝ да изтръпва. Това беше абсолютна лудост... и все пак — защо не?

— Да — беше останала без дъх. — Нека да живеем опасно.

Той кимна, сякаш бе знаел, че тя ще се съгласи.

— Ще те взема в седем.

Лара беше във фургона на гримьорите. По някаква неизвестна причина не можеше да спре да мисли за Джой — тъмните му мрачни очи, дългата коса, невероятната усмивка.

— Хм... — отбеляза Рокси, заета с бурканче блед гланц за устни и тънка четка. — Оня е голяма работа.

— Кой? — Лара рязко се върна към действителността.

— Папата — Рокси беше заядлива. — Ама ти за кого си мислиш? Джой Лоренцо, разбира се.

— О, да, Джой. Изглежда приятен младеж — Лара се постаратонът ѝ да не предизвика възражения.

— Ха! — възкликна Рокси. — И как беше обядът ви?

— Всъщност, Рокси — сладко отвърна Лара, — това не е твоя работа.

Рокси знаеше кога да си държи устата затворена.

Джой работеше с координатора на статистите, когато Кайл най-после се появи и се втурна към отговорника по каскадите, за пореден път пропуснал да забележи присъствието на Джой.

— Давайте филма — рязко изрече Кайл. — И да приключваме с това.

„Да ти го начукам — помисли си Джой. — На тебе и на шибаната ти косица и шибана усмивка. Голяма шибана кинозвезда. Ама на кого му пука?“

Каскадърът започна да обяснява как трябва да премине сцената — показваше на Кайл как точно да замахне с юмрук, без да удари Джой.

— Знам, знам — нетърпеливо го прекъсна Кайл, докато си пукаше пръстите. — Правил съм го хиляди пъти.

На репетициите всичко мина добре, но след като Майлс нареди да се снима, Кайл замахна и удари Джой наистина — съкрушителен удар в челюстта му.

Беше толкова неочаквано, че Джой се просна като камък.

Бе обаче достатъчно професионалист, за да остане на земята, докато Майлс извика:

— Стоп!

Когато се изправи, беше готов да убива.

Майлс пристъпи между двамата и се обърна към Кайл:

— Какво, по дяволите, става тук?

— Предполагам, ръката ми трябва да се е плъзнала — в гласа на Кайл се четеше подигравка. — По-добре да го направим пак.

Майлс дръпна Кайл настрана.

— Задръж си ръката, когато от тебе се иска точно това — нареди му напрегнато.

— Да, да — на Кайл обаче въобще не му пукаше.

Когато отново заснеха сцената, на снимачната площадка цареше тишина. Този път Кайл се въздържа и отдръпна юмрука си.

— Добре, още веднъж — извика Майлс — не беше доволен.

Рокси прегърна Йоко.

— Гледай как ще му го върне на бедното копеле — прошепна тя.

— Всички да млъкнат — изкрепя първият асистент-режисьор.

Кайл удари Джой ужасно силно и той си помисли, че кучият син му е строшил ченето; въпреки че това извика много лоши спомени, успя да остане на земята, докато Майлс извика:

— Стоп! Това е!

Веднага след като се убеди, че камерата е спряла да снима, той скочи на крака, втурна се подир Кайл, обърна го към себе си, замахна и го фрасна по брадичката.

За момент Кайл не можа да повярва, че е нападнат. После отговори с удар на лявата си ръка и преди някой да успее да ги спре, двамата актьори се оказаха въввлечени в истински юмручен бой.

— Казах ти! — обади се Рокси.

Неколцина от екипа пристъпиха напред, за да ги разделят, но не и преди Джой да успее да разбие носа на Кайл.

— Ти, шибан педераст! — пищеше Кайл, очите му бяха изхвъркнали, остатъкът от косата му — щръкнал. — Ще направя всичко възможно никога повече да не си намериш работа, ти, тъп шибан задник!

Джой се отдалечи, докато потриваше кокалчетата си.

След като напусна снимачната площадка, Лара тръгна след него.

— Копелето си го просеше — измърмори той.

— Тебе те провокираха — каза тя. — Всички видяха какво се случи.

— Да, но по-късно не трябваше да си го връщам — беше бесен на себе си, че е загубил контрол. — Не тук, не пред всички.

— Джой, той си го заслужаваше.

— Точно това харесвам у тебе — пламенно заяви той. — Винаги си на страната на неудачниците.

Тя леко положи ръка върху неговата.

— Едва ли бих те нарекла неудачник.

Той напрегнато се взря в нея.

— Все още ли остава уговорката ни за вечеря?

— Естествено — ясните ѝ зелени очи се впиха в неговите. — Не бих го пропуснала.

И той разбра, че няма да мине много време и тя ще е негова.

ГЛАВА ДВАЙСТА

Инцидентът стана през една гореща юнска нощ. Алисън Сиуел не беше в най-добро настроение. Майка ѝ я вбесяваше с постоянното си хленчене и оплакване — така я вбесяваше, че Алисън плащаше на съседското хлапе — четиринайсетгодишна наркоманка, която се нуждаеше от пари за хероин — да седи при нея, докато я няма. Тийнейджърката имаше зелена коса и халка на носа си и Бог знае къде още. Това не се отразяваше добре на майка ѝ, която каза на Алисън, че по-скоро би умряла, отколкото да приеме това хлапе за компания.

„От моя страна — никакви проблеми — помисли си Алисън. — Тогава може би и аз ще успея да поспя.“

Беше се измъкнала в шест часа, за да заеме добра позиция пред Гилдията на режисьорите за прожекция, на която трябваше да присъства Лара Айвъри. Алисън получи списъка на поканените знаменитости от един познат. Естествено, трябваше да му плати, но нищо в живота не беше безплатно — включително новите туристически обувки, които си бе купила наскоро и които стискаха краката ѝ и я докарваха до още по-лошо настроение.

Стоеше отзад, чудеше се какъв ще е ескортът на Лара тази вечер. Според „Хард копи“, любимото телевизионно шоу на Алисън, тя наскоро се беше отървала от онзи боклук Лий Рандолф — той беше история. Значи сега Лара отново беше свободна. Алисън се надяваше тя да не започне да се среща с когото и да било. Ако Лара направи лош избор, тя трябва да я предупреди — защото Алисън знаеше много за всички тях. Знаеше кой клюкарства за съпругата си; кой се крие в гардероба; кой обича травестити; кой си пада по курви.

Толкова за така наречените холивудски мачо. Тълпа надървени перверзници.

Лара беше зарязала Лий вероятно защото си бе взела бележка от всички предупреждения, написани от Алисън. Понякога ѝ беше пращала по три или четири писма на ден просто за да е сигурна, че тя знае, че Алисън Сиуел е на нейна страна и работи за нея. Мислеше си,

че след като Лий Рандолф го няма, може да възобнови посещенията си в дома на Лара. Точно днес ѝ написа дълго писмо, в което казваше на идола си, че сега биха могли да прекарват заедно много време, след като неудачникът е история. Неудачникът, самият господин Лий Рандолф — ако зависеше от нея, — би получил куршум в главата, защото по негова вина тя не живееше в дома на Лара и не я посещаваше като истинска приятелка.

А когато това станеше... „Сбогом, мамче. Можеш да си хленчиш, докато умреш, щото малката ти Алисън се е преместила при по-големите и по-хубави неща.“

— Ето ги хуните, идват — чу да казва един от другите фотографи и си запробива с лакти път напред. — Сигурно това е щастливата ни нощ.

— Начукай го на майка си отзад — промърмори тя и намести рамене на по-добро място, точно зад въжетото, което разделяше фотографите от звездите.

— Нещо смърди наоколо — обади се един от мъжете — грубият му коментар беше насочен към нея.

— Да, дъхът ти, когато говориш — върна му го тя.

Алисън се къпеше веднъж на няколко седмици — когато смрадта ставаше толкова силна, че дори тя не можеше да я търпи.

— Лара! Лара! Лара! — викът на тълпата се понесе като мантра на обожанието. Алисън се напрегна, когато пред погледа ѝ се появи Лара в зелена рокля без ръкави, която подхождаше на блестящите ѝ очи.

Когато я видя как е облечена, Алисън се намръщи. Роклята беше твърде къса за нейния вкус. Лара не беше някаква звездичка, отчаяно решена да покаже каквото има, за да привлече внимание. Тя беше Лара Айвъри, кралицата на Холивуд.

Някой я съветваше не както трябва, а това вбесяваше Алисън.

— Погледни циците на Лара тази вечер — отбеляза един от фотографите. — Не бих имал нищо против да посмуча тези малки сочни плодчета.

Алисън се обърна към него.

— Затваряй си гадната уста — изсъска тя.

— Разкарай се, досадо — измърмори той.

Гневът ѝ се разрази и тя го ритна по глезена.

— Луда кучка! — изпищя той, докато подскачаше на един крак.
— Ще дам под съд шибания ти дебел задник.

Лара погледна към тях, вниманието ѝ беше привлечено от неразборията.

„Тя иска да съм с нея — помисли си Алисън. — А не хваната в капан тук, с тия недодялани свине.“

Без въобще да помисли, се хвърли напред, мина под въжето, изтича към Лара и я прегърна.

След това всичко сякаш ставаше на забавен каданс. Пресаташето на Лара се втурна напред и се опита да отблъсне Алисън. Но тя беше твърде бърза за него, замахна с дясната си ръка и силно го удари по лицето.

Приблужи се някаква жена и понечи да я откъсне от Лара. Алисън удари и нея.

Лара беше напълно вцепенена.

— Дойдох да те спася — уверяваше я Алисън. — Аз съм единственият човек, на когото му пука за тебе. Аз съм твоята спасителка.

Преди да успее да каже или да направи още нещо, върху нея се хвърлиха двама яки телохранители, хванаха я под мишниците и я извлякоха далече от Лара. Към тях се втурна ченге, но тя успя да го ритне в слабините — въпреки твърдата хватка на телохранителите.

После се бори и с тримата, докато се озова свита отзад в полицейския фургон, но преди това беше успяла да изрита, издере и удари колкото хора можа.

Алисън Сиуел беше наистина много дива жена.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ПЪРВА

Рибният ресторант на брега беше осветен от свещи. Лара не можеше да си спомни кога си е прекарвала толкова добре разговаряйки — за обичайните неща, клюки за хората от екипа и техните особени навици, за актьорската игра. Тъй като с Джой нямаха връзка, отникъде не изскачаше онзи напрегнат въпрос: „А сега накъде?“ Вместо това обсъждаха филми, книги, телевизионни програми — беше изключително приятно, макар че докато тя обясняваше бързо, вътрешният ѝ глас ѝ изпращаше всякакви послания:

„Той е прекрасен. Ти го харесваш. Забавен е. Секси. И още повече — мил. Какво смяташ да направиш в тази посока?“

Нищо — каза си тя сериозно. — Защото той е зает.“

— Кайл ме заплашва със съд — Джой обаче никак не звучеше разстроен. — Казах му да се свърже с адвоката ми — бих могъл да използвам шума, който ще се вдигне.

И двамата се засмяха. Тя отпи от виното си и се зачуди кога той ще предприеме нещо. Ако го направи, тя ще трябва да каже „не“ — въпреки че никак не ѝ се искаше.

Сервитьорът донесе менюто с десерта.

— За мене не — тя със съжаление поклати глава. — Не мога да си го позволя.

— Тази вечер можеш — отговорността пое той.

— Така ли? — кисело се сопна тя.

— Разбира се.

По негово настояване си поръча шоколадова торта, докато той си избра орехов пай. Всеки опита от десерта на другия и двамата се наслаждаваха на всяка непозволена хапка.

— Утре си тръгвам отук — каза Джой, докато допиваше капучиното си. — Вече няма какво да правя.

Тя гонеше парче шоколадова торта из чинията с вилицата си.

— Къде отиваш? — попита.

— Връщам се в Ню Йорк.

Знаеше, че не е нейна работа, но не можа да се въздържи:

— В един апартамент ли живеете с Филипа?

— Точно сега — да — излъга той.

— Това е хубаво — кимна тя. — Винаги е най-добре да опознаеш някого, преди да се ожениш за него.

— Ти и Ричард живяхте ли заедно, преди законно да сключите брак?

— Не. А трябваше — тя млъкна за момент, преди да продължи:

— Ричард се оказа много сложна и търсеца личност. Сега е женен за моя приятелка, Ники — срещнахте се на партито миналата нощ — и е много по-спокоен.

— Да видим... търсец... търсец... И какво точно търсеше? Други жени?

— Много си схватлив — красивото ѝ лице беше сериозно. — Хванах го няколко пъти, преди окончателно да ми стане ясно, че няма намерение да спре.

— Боже! Трудно ми е да повярвам, че някой мъж би ти изневерявал.

Тя се усмихна едва-едва.

— Не съм толкова специална, Джой.

Той се взря в нея, тъмните му очи изгаряха нейните.

— Никога не искам да чувам такова нещо.

Тя извърна поглед объркана, а след това започна отново да говори — много по-бързо този път:

— Бих искала някой ден да се срещна с Филипа. Може би двамата бихте ми дошли на гости в Лос Анджелис. Имам малко ранчо край Олд оук роуд. Там си държа конете и кучетата.

— Обичаш животните, така ли?

— Винаги съм намирала животните за по-надеждни от хората.

— От време на време мисля да си взема куче. После осъзнавам, че няма начин да го държа заключено в апартамента по цял ден.

— Не — меко каза тя. — Това би било жестоко.

— А и Филипа въобще не обича животните.

— Така ли?

— Не... тя е градско момиче.

— Можеш да се опиташ да я убедиш в обратното. Купи ѝ малко кученце.

— И да ѝ позволя да го оставя самичко по цял ден? Не съм съгласен.

— Пращай го при мене за ваканциите — пошегува се Лара. — Аз ще се погрижа за него.

— Хей — той погледна към часовника си. — Обещах да не закъснявам. Утре имаш снимки.

— Всичко е наред — бързо каза тя — не искаше вечерта да свършва.

— Не — възрази той. — Няма да нося отговорността за торбичките под тези красиви очи.

Беше ли възможно той да не смята да предприеме нещо? Тя беше повече от заинтригувана.

Той щракна с пръсти за сметката, плати я в брой и ѝ помогна да стане.

Излязоха от ресторанта и повървяха няколко минути, преди Джой да махне на такси и да даде на шофьора нейния адрес. Тя бе предпочела да дойде с колата и шофьора си, но Джой ѝ каза, че идеята не е добра — ще тръгнат твърде много слухове. И тя се бе съгласила.

— Искаш ли да влезеш за едно кафе? — попита тя настоятелно, когато таксито спря пред дома ѝ.

Преди той да може да отговори, се появи охраната.

— Добър вечер, госпожице Айвъри.

Човек не можеше ли да остане сам?

Джой поклати глава.

— Тази красота трябва да се наспи.

— Ще дойдеш утре на снимачната площадка да се сбогуваш с всички, нали? — попита тя и си помисли, че гласът ѝ звучи много жадно.

— Идеята не е добра — и той услужливо я изпрати до входната врата. — Не бих искал с Кайл отново да се сбием.

Охраната се мотаеше зад тях.

— Благодаря ти, Макс — остро каза тя. Той разбра посланието и веднага се оттегли. — Извинявай за това — надяваше се той поне да я целуне за лека нощ.

— Не се безпокой за това. Харесва ми хората да се грижат за тебе. Не бих искал да си мисля, че си сама.

— Сигурен ли си за кафето?

Господи! Колко по-откровена трябваше да стане?

— Съвсем сигурен — отговори той. — О, между другото, ако някога се озовеш в Ню Йорк, на нас с Филипа ще ни бъде приятно да отседнеш при нас.

— Тя няма ли да има нищо против, че днес вечеряхме заедно?

— Знае, че може да ми има доверие — и той се наведе напред и целомъдрено я целуна по бузата. — Благодаря, Лара — за всичко. — После се обърна и обратно се плъзна в таксито.

Лара беше шокирана. Какво беше това? Да не би той просто да смяташе да излезе от живота ѝ и тя никога вече да не го види?

„Да, Лара, така е.“

Побърза да влезе в къщата, ръцете ѝ трепереха. Толкова много искаше Джой да влезе, а той очевидно си имаше принципи — качество, на което Лара беше принудена да се възхити.

Защо тя не можеше да срещне мъж като Джой Лоренцо? Красив, чаровен и най-вече неподкупен.

Съблече се, плъзна се между чаршафите, затвори очи и се опита да заспи.

След няколко минути звънна телефонът. Сграбчи слушалката с глупавата надежда да е Джой.

— Здравей — измърмори пресипнало.

— Е, здравей и на тебе — обади се Ники. — Дано не съм те събудила.

— Не, не, аз... точно си лягам.

— Хм... била си на среща с мъж, надявам се.

— Всъщност вечерях с Джой Лоренцо.

— Шегуваш ли се?

— Не започвай да си мислиш неверни неща, Ник, става въпрос за най-обикновено приятелство.

— О, с мъж, който изглежда по този начин — и най-обикновено приятелство. Да, да, вярвам ти.

— Колко пъти трябва да ти казвам, че той е сгоден? — търпението на Лара се изчерпваше. — Всъщност ако искаш да знаеш истината, поканих го да влезе за по едно кафе, а той ме отряза.

— Шегуваш се.

— Не. Той е мил и аз го харесвам, но определено не е на разположение.

— Уау! Това наистина е нещо.

— Да, нали?

— Както и да е, обадох ти се да ти разкажа за Мик Стивън. Днес се срещнах с него.

— И как мина?

— Той е направо връх... истински дявол... има нещо от Куентин Тарантино. Луда съм по филмите му и съм сигурна, че ще свърши изключителна работа.

— Това е добра новина, нали?

— Виж, преди да го ангажирам, трябва да те питам нещо.

— Давай.

— Той започна да пита как гледаш на сцената с изнасилването. Казах му, че винаги използваш дубльорка, но той смята, че сцената е ключова за филма и че ти трябва лично да я изиграеш.

Лара обмисляше отговора си.

— Ако Мик прави филма и е толкова добър, колкото казваш, тогава предполагам, че аз съм в ръцете му.

— Това е всичко, което исках да чуя — въздъхна Ники с облекчение.

Лара затвори телефона. Не можа да заспи и за нейно огромно неудоволствие не можа да спре да мисли за Джой.

Посегна към дистанционното на телевизора и попадна на филм със Силвестър Сталоун и Шарън Стоун; опита се да се концентрира върху двамата актьори, докато се гърчеха на екрана в гореща любовна сцена — голите им тела — свършени и блестящи от пот.

Само това ѝ трябваше. Пламенна сексцена. Изключи телевизора. Колкото и да се опитваше, не можа да избие Джой от главата си.

Едно нещо знаеше със сигурност. Филипа е голяма късметлийка.

Джой се върна в хотела. Беше доволен — Лара му беше дала възможност, а той не се възползва. Единственият сигурен начин да успее с една жена, която можеше да има всеки мъж, когото поиска, е да играе на труднодостъпен. Сега тя си седеше вкъщи и мислеше, че не може да го има — точно така искаше да се чувства тя.

Тълпа от филмовия екип висеше на бара, когато той мина оттам — Рокси, Йоко и неколцина други. Рокси му махна, за да го покани да

се присъедини към тях.

— Без мене — бързо се извини той. — Трябва малко да поспя.

— Искаме да те черпим едно — обади се Фреди, осветителят с червеникава коса, който беше танцувал с Лара на купона ѝ. — Ти си нашият герой, човече. Да удариш Кайл Карсън. Добре свършено.

Всички се разсмяха.

— Да. Е, само служих на обществото — скромно каза Джой.

— Хайде де — Рокси дръпна надолу прилепналата си блуза, под рехавата материя стърчаха възбудени зърна. — Ние не хапем — не и докато не си поискаш! Пийни с нас.

— Да — обади се и Йоко. — Можеш да седнеш до мене.

Не се изкушаваше и да опита с коя да е от тези жени. Те не бяха нищо, а Лара — всичко.

— Трябва да звънна по телефона — извини се той. — С вас ще се видим утре сутринта.

Качи се по стълбите и се взря в телефона, като се принуждаваше да не звъни на Лара. Трябваше да я накара да чака. Трябваше да я накара да копнее за него, както той копнее за нея.

Вече беше решил, че веднага след като се върне в Ню Йорк, ще вземе парите, които е изкарал от филма, ще върне дълга си на Маделин и ще се премести. Така нямаше да ѝ бъде задължен и тя нямаше да разправя нагоре-надолу, че е крадец.

Естествено, това означаваше отново да фалира, но какво от това? Щеше да го преживее. Винаги го беше преживявал.

За момент почти се предаде и вдигна слушалката, но се спря точно навреме.

Знаеше точно как да накара Лара да иска още.

Тя беше неговото бъдеще и той не можеше да си позволи да го прецака.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ВТОРА

— Не трябва да се държиш по този начин — лицето на Маделин беше напрегнато от гняв.

— Какво? — Джой изобщо не я слушаше, а усърдно щракаше телевизионните канали. Защо винаги се оказваше хванат в капан с жени, с които не искаше да бъде? Маделин беше добра с него, но сега бе намерил Лара и трябваше да се измъкне оттук за доброто и на двама им. Не беше честно да мами Маделин.

— Що за репутация ще имаш в бизнеса, ако се мотаеш насам-натам и пребиваш хора на снимачната площадка? — питаше Маделин; беше бясна, а очите ѝ — като стомана. — Кайл Карсън е голяма звезда — не можеш да си позволиш хора като него да ти имат зъб. Нека да те уверя, Джой, скоро ще се разчуче, че си труден характер. И после няма да имаш работа.

— Снимахме сцена със сбиване — обясни той и изключи телевизора. — Господин Шибаната голяма звезда Карсън трябваше да възпре юмрука си. Вместо това направо ми разби задника.

— Кайл Карсън е звездата във филма — атакува Маделин, без да обърне внимание на обяснението му. — Ти трябваше да го приемеш.

— Това ли мислиш, че е трябвало да направя? — саркастично се обади той. — Боже мой, Мад, знаеш ли какво? Не съм в този бизнес, за да ме удрят — и не ми и пука кой нанася удара.

— Изобщо няма да си в бизнеса, ако я караш така.

Беше раздразнена още откакто се бе върнал. Той го знаеше, защото бе отказал да я чука. Разбира се, бе ѝ дал задоволително обяснение — каза ѝ, че може да има херпес.

— Какво? — тя беше удивена.

— Имам нещо на малкия — не знам какво е — излъга той. — Притеснен съм. Момичето, с което бях преди тебе, беше доста съмнително.

— Не мога да повярвам! — възкликна Маделин, а кръвта се оттегли от лицето ѝ. — Ами ако и аз съм хванала нещо?

— Не се безпокой — каза ѝ той. — Сигурен съм, че не е нещо кой знае какво, само че не искам да те излагам на риск. Ето тук, погледни — добави и свали ципа на панталоните си.

— Не — отдръпна се тя ужасена. — Утре трябва да отидеш на лекар.

На другия ден ѝ каза, че е бил на лекар, който му е обяснил, че е само протриване и че трябва да се въздържа от секс няколко седмици.

Така че сега живееха в същия апартамент и не правеха секс, а това въобще не устройваше Маделин, защото, доколкото нея я засягаше, сексът беше най-големият му плюс.

На третата нощ той изчака, докато тя заспи, и излезе. Не направи обичайната си обиколка по главните улици, а вместо това влезе направо в някакъв бар, намери телефон и се обади на Лара в Хамптънс.

Тя сама вдигна слушалката.

— Помниш ли ме? — попита той.

— Джой — звучеше доволна, че го чува.

— Реших да проверя, да видя как върви филмът — небрежно произнесе той.

— Всичко е страхотно, благодаря. Хубаво е, че си помислил за нас.

— На Кайл сигурно дяволски му липсвам — пошегува се той. — Нещо да се е случило, след като си тръгнах?

— Много мрънкаше за тебе, каза на Майлс да те изреже от филма...

— А той?

— Не, защото и аз имам какво да кажа. Общата ни сцена е в сценария, който приех. И съм напълно съгласна да я видя на екрана.

Той се засмя.

— Харесвам жените със замах.

На свой ред се засмя и тя.

— Не знаеш и половината истина.

Кратка пауза. После:

— Хей... Лара, времето, прекарано с тебе, наистина беше прекрасно.

— И аз му се наслаждавах — меко изрече тя.

— Кога тръгваш за Лос Анджелис?

— След три седмици.

— Обзалагам се, че очакваш малко да си починеш.

— Аз? Да си почина? — пламенно произнесе тя. — Работя усилено, преди да се превърна в стара вещица. Всъщност следващият ми проект е филмът на Ники.

— Ники?

— Срегнахте се на партито ми. Продуцира първия си филм. Вече е подписала с Мик Стивън да режисира.

— Интересен избор. Въпреки че отнякъде съм чувал, че е маниак.

— За мене това е друг тип роля — нещо, което ще разшири актьорското ми амплоа. — Млъкна за момент, после замислено добави: — Знаеш ли, Джой, те не ангажират звезди — може би ще има нещо и за тебе. Да питам ли Ники дали ще се срещнат с теб?

— Ще бъде страхотно.

— Проблемът е, че всички са на Западния бряг.

— Мога да отлетя за Лос Анджелис.

— Ами Филипа?

— Както винаги е твърде заета.

— Ще говоря с Ники — да видим тя какво ще каже.

— Ще съм ти благодарен.

— Смятай, че е сторено.

— Ъ-ъ... Лара?

— Да?

Дълго мълчание.

— Нищо... ще ти се обадя пак след няколко дена — не искам да те задържам.

— Не, не — бързо каза тя. — Гледах телевизия.

— Е... приятно ми беше да си поговорим.

— И на мене, Джой.

Той затвори, седна на бара и си поръча бира.

Нещата вървяха добре. Лара Айвъри и роля в новия ѝ филм — каква по-добра комбинация?

Лара затвори. Трябваше да признае, че е изключително доволна от обаждането на Джой. Истината беше, че не можеше да го изхвърли от главата си.

Обади се на Ники и я попита дали във филма може да се намери нещо за Джой.

— Мик има много странни идеи — каза Ники. — Това не означава, че не мога да го накарам да се срещне с Джой, за да ми направи услуга. Той ще идва ли скоро в Лос Анджелис?

— Ако има възможност да се срещне с Мик Стивън, ще хване следващия самолет.

— Хм... — промърмори Ники замислено. — Дали разбирам нещо от това? Да видим — човекът е сгоден, ти си вечеряла с него, поканила си го у вас на кафе — а той е отказал. Сега се опитваш да му уредиш роля в „Отмъщение“. Да не би да го сваляш?

— Няма начин — взмути се Лара. — Просто сме приятели.

— Просто сте приятели, защото той избира да я карате по този начин — разбиращо обобщи Ники.

— Мислиш, че не мога да го имам? — смело попита Лара.

— Твърде мила си, за да тръгнеш подир мъжа на някоя друга жена. Не е в твой стил.

— Не бъди толкова сигурна. Не знаеш всичко за мене. — И затвори. Ники така успяваше да я ядоса.

— Мисля, че Лара най-сетне си е намерила мъж — каза Ники по същество.

Ричард остави броя на „Варайъти“, който четеше, на нощното шкафче, свали очилата си и вдигна поглед.

— Какво каза?

Бяха седнали удобно в леглото, обградени от възглавници, вестници, списания и ежедневните сметки.

— Казах — бавно повтори Ники, — че Лара си е намерила мъж.

— Какво те кара да мислиш така?

— Във филма си срещнала един актьор. Предполага се, че е сгоден, но изглежда между тях става нещо. Тя иска да го пробвам за „Отмъщение“. Той е готов веднага да долети. Би ли си създавала всичките тези проблеми, ако не си падаше по него?

— Ти познаваш ли го?

— Видях го, когато бях в Хамптънс. Изглежда страхотно — мачо, брюнет. Не знам колко е талантлив, но... ако тя иска това, мога и да го пробвам.

— Защо би се забъркала с актьор?

— Наистина не е твоя работа с кого ще има връзка Лара.

— Да, така е — той се подразни. — Аз се грижа за Лара и за интересите ѝ, тя има нужда някой да се грижи за нея.

— Тя е бившата ти жена, Ричард — напомни му Ники. — Не е необходимо вече да се грижиш за нея.

— Мислех, че е твоя приятелка.

— Тя е моя приятелка и аз я обичам. Не искам нищо повече за нея, освен да си легне с някого — вече мина почти година.

— За Бога, не ставай вулгарна!

Тя се премести по-близо до съпруга си, нежно докосна бедрото му, ръката ѝ бавно се плъзна нагоре.

— Не харесваш ли в мене точно това?

Той пак взе броя си на „Варайъти“.

— Не съм в настроение — и отблъсна ръката ѝ.

— Преди винаги беше — и тя добави шеговито: — Всъщност, за старец си прекалено похотлив.

— Пък не съм и стар — той не забеляза хумора в забележката ѝ.

— Добре, добре — и си взе думите обратно, защото осъзна, че той е чувствителен по отношение на годините си. — Поправям се: на средна възраст.

— Мразя този израз — промърмори той.

— Е, но все пак си това — тя продължаваше да го дразни.

— Къде е Съмър тази вечер? — попита той, за да смени темата.

— Отказах се да я преследвам. Единственият човек, когото слуша, си ти.

— Така е, защото ти се отнасяш с нея като с бебе. Дай ѝ повече свобода — нека да знае, че ѝ имаш доверие.

— Но аз ѝ нямам доверие, Ричард. Всеки пък, когато я видя, е с някое момче — целуват се, опипват се... Бог знае какво още.

— Ти не си ли правила същото, когато си била на нейната възраст?

— Да, но не и пред майка ми.

— Успокой се — тогава може би връзката ви ще стане по-добра.

Ники съзнаваше, че откакто е пристигнала Съмър, сексуалния им живот определено го няма никакъв. Обикновено когато тя направеше

първата крачка, той вече я искаше и му ставаше. Не и тази вечер обаче. Всъщност не и през последния месец.

Опита отново — сърчно измъкна броя на „Варайъти“ от ръцете му и леко прокара пръсти по голите му гърди.

Той се протегна и угаси лампата на нощното шкафче.

— Уморен съм — каза той.

Тя продължи да го гали, пръстите ѝ се плъзнаха надолу, описваха по кожата му малки кръгове, както знаеше, че му харесва.

— Не ме насилвай, Ники — той отново отблъсна ръката ѝ.

— Да те насилвам? — повтори тя удивена. — Мислех си, че обичаш аз да поемам инициативата.

Той се протегна и ѝ обърна гръб.

Тя се сви зад него и се сгуши в приятната му топлина.

— Утре вечер — промърмори и се прозина. — Ще си легнем рано и тогава никой от нас няма да е уморен.

— Добре — съгласи се той. — О, и, Ники...

— Да?

— Не въвличай Лара в нищо.

— Аз?

— Да, ти. Имаш навика да насилваш нещата. Тя се оправя добре и сама.

Ники се отдръпна от него. Той искаше Лара да е сама. Не му харесваше идеята да бъде с мъж. По някакъв болезнен начин той все още се чувстваше неин съпруг.

За момент се почувства уязвена и гневна. После си помисли: *„Това е глупаво — той обича мене, а не Лара.“*

Тогава затвори очи и заспа дълбоко.

На следващата сутрин Лара осъзна, че няма телефонния номер на Джой, така че изпрати Каси в офиса на продукцията за списък на актьорския състав и екипа. Той беше в него — с адрес в Манхатън.

Вечерта седна на леглото си с домашния му телефон и се заколеба дали да му звънне или не. Накрая реши да го направи — в края на краищата имаше съвсем основателна причина.

Набра номера му в Ню Йорк. Вдигна жена. Това трябваше да е Филипа. Затвори паникьосана.

„О, Боже — помисли си тя. — *Наистина го харесваш, защото ако не беше така, щеше да говориш с годеницата му и да ѝ обясниш защо се обаждаш.*“

За да влоши нещата, тази нощ сънува еротичен сън с него и на сутринта се събуди рано, изчервена и възбудена.

Ники беше права. Време беше да си намери мъж.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ТРЕТА

— Чувствата ти са отразени на лентата — каза Майлс по време на закуската край фургона на кетъринга.

— Моля? — попита Лара, докато човъркаше две варени яйца в чинията си, защото не беше гладна, а готвачът швед, който очевидно ѝ беше голям почитател, бе настоял да ѝ напълни огромна чиния с храна.

— Снимаме любовна история — отбеляза Майлс, свали очилата си и се взря в нея с избелели сини очи. — А химията между тебе и Кайл почти изчезва.

Тя се намръщи.

— За сцената с целувката вчера ли говориш?

— Точно така.

— Извинявай, Майлс — каза тя. — Кайл беше ял чесън и дъхът му смърдеше, плюс това той винаги се опитва да си напъха езика в гърлото ми.

— Знам, че е таралеж в гащите — съгласи се Майлс и разтърси слабата си побеляла коса. — Само че тук правим филм, а на екрана вие двамата трябва да изглеждате безнадеждно влюбени. Трябва да се вижда, иначе ще ни изстине мястото в класацията.

— Ще се опитам.

— Опитай по-сериозно. Използвай особената си магия, Лара, престори се, че той е някой друг.

„Престори се, че е Джой — мисълта изплува в главата ѝ съвсем неочаквано. — Престори се, че е Джой Лоренцо, с когото не си се чувала от две седмици и половина, въпреки че обеща да му уреди прослушване за «Отмъщение».“

— Добре, Майлс. Обещавам да направя нещо в това отношение — тя стана от масата и се отправи към фургона на гримьорите.

Днес снимаха голяма любовна сцена, което означаваше, че трябва да призове всичките си актьорски умения и да се опита да навлезе в нея.

Кайл Карсън беше от най-лошия вид лицемери. Пред света имаше един образ — нещастна кинозвезда, към когото се отнасят зле и чиято съпруга го е зарязала, — докато в реалния живот беше непоправим женкар, който не можеше да си го държи в панталоните. През последните няколко седмици нуждата му от жени беше нараснала — всеки ден пристигаха по няколко нови. Рокси изкоментира, че е навлязъл в чукаща фаза — точно описание на активността му. Но тя бе забелязала и че задникът му е отпуснат и трябва да си наеме дубльор — твърдение, което разби всички.

Лара въздъхна — не само че не ѝ харесваше да го целува, но се и притесняваше да не хване някоя гадна болест. Слава Богу, имаше дубльорка, която я заместваше в най-интимните моменти на любовните сцени. Беше тъпо, че жените на екрана са принудени да си показват всичко, докато партньорите им мъже скромно минаваха само с някой проблясък на задника. Като че ли Деми Мур беше единствената кинозвезда, на която сякаш ѝ харесваше да си разкрива всичко.

Миналата седмица от Лос Анджелис бяха пристигнали три актриси за конкурса за нейна дубльорка. На снимачната площадка имаше неприличен смях и побутване с лакти, докато момичетата влизаха във фургона на Майлс за интервюта си. Майлс я беше помолил да присъства и тя.

— В края на краищата — каза ѝ той, — става въпрос за твоите гърди на екрана. Искаш да изглеждат добре, нали?

— Сигурна съм, че ще избереш най-доброто — сухо отговори тя, докато се чудеше какво ли е да се разхождаш пред тълпа от непознати и да си показваш гърдите.

Барбара Уестърбърг я замести на прослушването и накрая наеха Уилсън Патерсън, дублирала различни части от тялото на Мишел Пфайфър, Джулия Робъртс и Джина Дейвис. Тя не беше изключителна красавица, но имаше великолепно тяло и не се срамуваше да го показва.

Днес Уилсън стоеше гола в другия край на гримьорната — фургон и оставяше да гримират всеки сантиметър от тялото ѝ с хубав тен.

— Здравей — обади се Лара, когато влезе във фургона.

— Здравсти — отговори Уилсън, без изобщо да се притеснява. — Надявам се успешно да те заместя.

— Сигурна съм, че ще е така — и Лара седна на гримьорския стол, решена в следващия си договор да не позволи дубльорка — това беше измама от най-лошия тип.

— Виждала ли си перуката? — попита Йоко, докато чистеше лицето на Лара с влажен памучен тампон.

— Каква перука?

— Рокси се появи с тази фантазия. Отзад Уилсън изглежда точно като тебе.

— Не знам защо трябва да го правят — оплака се Лара. — Неприятно е.

— Ама ти как го позволи? — Йоко мажеше кожата ѝ с овлажняващ крем.

— Защото ми плащат огромна сума, от мене се очаква да отстъпвам. А ако откажа да го направя сама... — тя млъкна. — Това е за последен път.

— Идеята на Рокси ми харесва — хитро се изкиска Йоко. — Дубльор за задника на Кайл. А какво ще кажеш за дубльор и отпред? Представяш ли си, ако на някой актьор му е малък, довеждат статист с огромен... Ще бъде добре за егото му, нали?

— Започваш все повече да звучиш като Рокси — засмя се Лара.

— Не, за Бога! — възрази Йоко.

Лара затвори очи и остави меките ръце на Йоко да се трудят над лицето ѝ. Като се отпусна назад, мислите ѝ още веднъж се понесоха към Джой. Ники се обади вчера и каза:

— Къде е той? Ролите във филма практически са разпределени. Помислих си, че искаш да се срещна с него.

— Нямам представа — призна си овчедушно тя. — Не можах да се свържа с него.

— Боже мили — саркастично се отзова Ники. — Той трябва наистина да е решил сам да прави кариера.

Не можа да разбере защо той не се обажда. Може би бяха забегнали с Филипа и се бяха оженили. Тази мисъл ѝ беше по-неприятна, отколкото тя би си признала.

Кайл чакаше на снимачната площадка с ментов дъх и изключително приятелска усмивка.

— Готова ли си за голямата ни любовна сцена, принцесо? — поздравя я той.

— Направи ми услуга, Кайл — силно изрече тя. — Не обядвай повече чесън.

— Съжалявам за вчера — но той изобщо не съжаляваше. — Дъхът ми ли те отблъсна?

— Аз не се отнасям така с тебе, затова бъде мил и ми върни услугата.

— Ах... Лара, Лара — той поклати глава. — Ти си идеална. Никога ли не се вбесяваш? Какво правиш, за да се забавляваш?

— Работа — отговори с каменно лице.

— Работата не е забавна. Забавни са свалките.

— Както чувам, ти сваляш всяка вечер.

Той се засмя стържещо.

— Че какво трябва да прави един мъж, след като жена му го напусне? Да не съм се оженил за цял живот? Сега се измъквам от затвора.

— Не се ли страхуваш да не пипнеш нещо?

Той я погледна така, сякаш е луда.

— Аз? Да се страхувам? В никакъв случай. Достатъчно е да погледна някое момиче и мога да ти кажа дали тя е чиста.

— Това са глупости, Кайл.

— Мене наричаш глупак? — наежи се той.

— Съвсем не — тя прецени, че битката не си струва.

След час снимаха гореща любовна сцена. Тя мразеше всяка минута от нея, но беше актриса, така че затвори очи и се накара да вярва, че той е някой, за когото копнее. Стана. Целувката им придоби интензивност. Сега Майлс щеше да е доволен.

В средата на втория дубъл усети ерекцията на Кайл до бедрото си и се опита да не я забелязва.

— О, скъпа, как си падам по тебе — измърмори той точно след като Майлс нареди да спрат.

Тя му отвърна студено:

— Да видим дали можем да работим като професионалисти, става ли, Кайл?

— Ама ти каква си? Фригидна? — натърти той бесен, че не може да се добере до нея. — Не харесваш ли мъже?

Защо когато някоя филмова звезда нямаше успех, винаги нещо трябваше да не е наред с жената?

— Точно така — тя направо го закова. — Аз съм лесбийката на годината, не знаеш ли?

Когато се появи дубльорката ѝ, тя отчаяно желаше да се измъкне оттук. Уилсън се шляеше насам-натам — носеше само грим по тялото си и приятна усмивка. Всички мъже от екипа се въодушевиха като ученици. Кайл веднага започна да пуска шегите си.

Лара се оттегли от снимачната площадка — нямаше желание да виси там и да наблюдава как всички мъже гледат Уилсън с копнеж. Не беше необходимо много, за да се превърнат възрастни мъже в похотливи малки момченца. Всички се държаха така, сякаш никога преди не са виждали чифт цици.

Определеният за нея шофьор седеше отвън в колата. Нямаше търпение да я откара до дома ѝ и да се втурне обратно, за да може и той да хвърли едно око.

Имаше свободен следобед, така че облече къси панталонки и тениска, взе хавлия и сценария на „Отмъщение“ и се отпрати към брега. Намери си сенчесто място, опъна хавлията, легна по корем и започна да чете репликите на Ребека. „Отмъщение“ определено беше филмът, който чакаше, а ролята на Ребека — най-сериозната роля, която някога бе получавала.

Известно време постоя на изоставения плаж и се наслаждава на самотата. Когато се върна в къщата, Каси я чакаше на задното стълбище и изглеждаше развълнувана.

— Онзи актьор е тук — каза Каси.

Тя се намръщи — надяваше се да не е Кайл с ерекцията му наред дома ѝ.

— Какъв актьор?

— Знаеш, онзи, готиният. Джой какъв беше.

— Джой е тук? — тя усети лека тръпка на въодушевление.

— Мисля, че трябваше да го отпратя — мърмореше Каси. — Само че той много настояваше, увери ме, че си искала да го видиш. Седи в колата си.

— Накарала си го да чака отвън?

— Не ми каза, че ще идва. Очакваше ли го?

— Да — мразеше Каси да си мисли, че знае всичко. — Трябва да съм забравила да ти кажа.

— О — Каси не обичаше да е в неведение.

— Покани го вътре — и Лара забърза към банята за гости. Погледна отражението си в огледалото, взе четка, прокара я през косата си, после бързо сложи блясък на устните си. Изведнъж сърцето ѝ беше забило учестено.

Опита се да се вземе в ръце и излезе на терасата, седна на един стол и хвана някакво списание.

Когато Джой се появи, беше хладна и овладяна.

— Хей — усмихна ѝ се той. — Страхотна си по къси панталонки.

— Хей — отговори тя, остави списанието и също му се усмихна.

Каси стоеше на вратата, наблюдаваше двамата и се чудеше какво става.

— Искаш ли нещо за пиене? Чай, кафе... нещо по-силно? — попита Лара с дрезгав глас.

— Мога да пийна една бира — каза той, докато си пукаше пръстите.

— Каси... една бира, а за мене — „Севън ъп“.

— Идват веднага — и Каси неохотно влезе обратно в къщата.

— И така, Джой, изненадана съм. Сядай.

Той се отпусна на един стол и протегна дългите си крака напред. Носеше олющени военни ботуши, раирани джинси и бяла тениска, под която се очертаваха мускулите на ръцете му.

— Предполагам, се чудиш какво правя тук — каза той.

— Не трябваше ли да ми се обадиш? — тя се опитваше да звучи така, сякаш това няма значение. — Бях ти уредила интервю в Лос Анджелис.

— Имах други проблеми — и той направи дълга пауза. — Няколкото седмици бяха тежки.

— Наистина? — още веднъж се възхити на тъмнината в очите му, леко наболата му брадичка и твърдостта на прекрасното очертаните му челюсти. О, Боже! Какво ставаше тук?

— Да — той направи гримаса. — След това днес всичко се скапа. Трябваше да поговоря с някого — а ти винаги си ме разбирала — хвърли ѝ дълъг, настоятелен поглед и си помисли, че тя изглежда дори

по-красива, отколкото си спомня. — Не ми се сърдиш, че дойдох да те видя, нали?

— Изминал си целия този път просто за да ме видиш?

Той кимна.

— Филипа и аз най-сетне скъсахме. Ние... ъ-ъ... не можахме да изгладим различията помежду ни. Тя ми върна пръстена и ето ме тук — засмя се мрачно. — Хей... сега мога да отида в Лос Анджелис.

— За това ли се скарахте? Заради отиването в Лос Анджелис?

— Не — и той прочисти гърло. — Тя толкова се беше отдала на кариерата си, че нямаше време за мене. — Дълга пауза, още един настоятелен поглед. — Имам нужда от някого, който поставя мене на първо място.

— Разбира се, че е така — съчувствено промърмори Лара.

— Май си бях въобразявал, че като се задълбочи връзката ни, нещата ще се променят — продължи той, докато барабанеше с пръсти по масата за кафе. — После започнах да осъзнавам, че кариерата ѝ е на първо място и че няма начин да изградим съвместното си бъдеще — не и когато двама души не могат да си общуват.

— Джой — тя го разбираше, — знам, че сега си разстроен, но ако нещата седят по този начин, значи вероятно си взел правилното решение.

Каси се върна с поднос с бутилка бира, кутийка „Севън ъп“, две чаши и чиния с шоколадови бисквити. Остави подноса на масата пред тях и се помота наоколо, защото умираше да разбере какво става.

— Благодаря — и Лара я отпрати.

Каси нямаше друг избор, освен отново да се прибере вътре.

Джой взе бутилката бира и я отвори със зъби.

— Знаеш ли кое е най-идиотското в ситуацията?

— Казвай — меко произнесе тя.

Очите му срещнаха нейните.

— Как така се озовах тук?

— Аз... не знам... — стана ѝ неприятно топло.

Той отпи няколко глътки от бутилката.

— Като че ли трябваше да дойда — каза настоятелно. — Като че ли ти си единственият човек, с когото мога да поговоря, без да се чувствам зле.

— Поласкана съм — тя си взе една бисквита, макар да знаеше, че точно в момент не е способна да преглътне нищо.

— Хей, слушай — той потри брадичка. — Знам, че си голяма кинозвезда и всичко останало, но по някакъв начин те чувствам моя приятелка. — Нова дълга пауза. — Това лудост ли е, Лара?

— Не, Джой — тихо отговори тя. — Аз съм твоя приятелка.

Той скочи, разходи се по края на дървената веранда, взря се в океана с гръб към нея.

— Никога не съм изневерявал на Фили — каза равно. — Макар че повярвай ми, имал съм много възможности. Много.

— Сигурна съм, че е така — промърмори тя.

— Виждаш ли, вярвах, че ще се оженим. Сега мога да правя каквото си искам.

— А какво искаш?

Той се завъртя и очите им отново се срещнаха за дълъг, мълчалив момент.

— Искам да отлетя за Лос Анджелис и да се срещна с Мик Стивън. Как мислиш — много ли съм закъснял?

— Не съм сигурна — тя казваше истината. — След няколко дена се връщам в Лос Анджелис, студиото ще ми изпрати график. Ако искаш, можеш да пътуваш с мене и тогава ще видим.

— Звучи като план.

— Къде мога да ти се обадя?

— Не знам — той колебливо сви рамене. — Не мога да се върна в апартамента ни, сега е само неин.

— Значи няма къде да живееш?

Той отпи нова глътка бира.

— Наех кола и хвърлих двата си куфара в багажника. Сега тя е моят дом.

— Къде ще отседнеш, докато тръгнем?

— Мислех си да проверя в същия хотел, където бях преди.

— Не — бързо каза тя. — Не го прави. Всички ще се чудят защо си тук.

— Хей... — той се засмя горчиво. — Че дори аз се чудя защо съм тук.

Тя го фиксира със студените си зелени очи.

— Кажи ми защо, Джой. Аз съм ти приятелка.

Той се усмихна и още веднъж се възхити на изключителната ѝ красота.

— Добре, приятелко, искаш ли да вечеряме заедно довечера? Знам страхотно малко рибно ресторантче на брега.

Тя започна да се смее.

— Същото място, където ме заведе и преди?

— Забавлявахме се, нали?

— Джой... — импулсивно изрече тя. — Защо не останеш тук? Ще накарам прислужницата да приготви стаята за гости, а после можеш да летиш за Лос Анджелис с мен в събота.

— Хайде, Лара, хората ще говорят.

— Навършила съм двайсет и една, нали знаеш. А и ти каза, че имаш нужда от приятел. — Пауза. — Така че... ще останеш ли?

— Е...

Размениха си топли усмивки.

— Добре — но пеперудите в стомаха на Лара отказваха да се укротят.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Ричард си даде сметка, че е сгрешил, като спа с асистентката си. Когато сексът се намеси... всичко неизбежно се усложнява. Сега Кимбърли го преследваше и заплашваше, настояваше отново да са заедно. Той съжеляваше, че я заведе у дома си и я изчука. Още по-неприятно беше, че Съмър ги засече. От нейна страна нямаше никаква реакция, но момичето беше твърде умно и разбра. Той дори си помисли, че трябва да говори с нея и да я помоли да не казва на Ники за идването на Кимбърли, но това щеше да изглежда само като признаване на вината. Можеше просто да чака и да се надява, че тя ще запази всичко в тайна.

Една сутрин се видяха на закуска.

— Ричард — започна тя с невинно изражение, — ще поговориш ли с мама за мене?

— За какво става дума? — той беше нащрек.

— Ами... как да ти кажа. Аз... ами аз... искам да остана в Лос Анджелис. Не искам да се връщам в Чикаго.

— Защо не ѝ го кажеш сама?

— Тя дори няма да ме изслуша... Винаги се караме — и му се усмихна очарователно. — Но ако ти ѝ го кажеш...

— Е, добре — макар и с известна неохота, той се съгласи.

— Много ти благодаря, Ричард — възкликна тя и приятелски го прегърна. — Ти си най-добрият!

Ала той ясно си даваше сметка, че тя го държи в ръцете си.

Актьорите влизаха и излизаха от офиса на Мик Стивън на пръсти. Той се оказа твърде нервен тип. Ако още при първите реплики не беше решил да вземе актьора, скачаше на крака наскоро изречението, размахваше ръце и пищеше:

— Ще те слушаме после.

Много от кандидатите излизаха от кабинета му като попарени.

Ники направо изпадна в шок. Никога не беше виждала режисьор, който да работи по този начин... Поне със сигурност Ричард не постъпваше така. Сякаш Мик следваше някаква мистична мантра, която гласеше „правиш го и то начаса“. И въобще не му пукаше дали ще нарани нечии чувства.

Специално за да я види, Ричард дойде на едно от прослушванията, но само след двацет минути излезе, клатейки глава в знак на искрено възмущение.

— Как можеш да приемаш такова отношение към хората, каквото е неговото? — недоумяваше той. — Тоя е направо откачен. Нищо чудно на паркинга след подобни сцени да го причака някой от тези актьори и да му опре в главата зареден пистолет четирийсет и пети калибър!

Ники чувстваше, че трябва да застане на страната на Мик. Все пак тя правеше този филм и беше задължително да подкрепя режисьора си, иначе щеше да изглежда, все едно го предава.

— Той така работи — задоволи се тя да осведоми Ричард. — Както знаеш, всеки си има собствен метод на работа.

Всъщност тя се безпокоеше по какъв начин ще реагира на Мик Лара. Той определено не обичаше да отстъпва, а ако се сблъска с Лара, тя можеше да го отреже твърдо и въобще да откаже да работи с него. Макар Лара вече устно да потвърди участието си във филма, договорът все още не беше подписан. Нейният агент го протакаше. Ники го търсеше всеки ден по телефона, но той винаги си намираше някакво извинение. Беше съвсем ясно, че не иска най-високоплатената му клиентка да се снима в продукцията с малък бюджет — особено след като тази клиентка бе решила да го направи, без предварително да се консултира с него.

Ники не се съмняваше, че веднага след пристигането на Лара в Лос Анджелис проблемът с Куин ще се реши. И това беше причината още да не е получила подписан договор с нея.

О, Боже! Не искаше и да си мисли какъв кошмар ще бъде, ако Лара се оттегли от филма.

Реши да поговори за това с Мик и да смекчи сблъсъка между тях.

— Виж какво — обърна се към него веднъж. — Не казвам, че Лара е някаква надута звезда или нещо подобно, но трябва непременно да се отнасяш към нея с уважение.

— Уважение-муважение... Какви ги приказваш? — захили се Мик, а между зъбите му димеше вечният фас.

— Като начало тя мрази да ѝ смърди на цигари — Ники беше рязка. — И въобще няма да бъде във възторг от пушенето ти по време на снимките.

— Нямам такъв навик, когато работя — той примижа иронично. — Така решаваме всичките твои проблеми.

— Освен това и езикът ти. Можеш ли да го позамажеш малко заради нея?

— Ти да не би да нямаш мръсно подсъзнание? — той извъртя обвинението срещу Ники, защото му писна да я слуша. — Ще се отнасям с нея така, както с всеки друг актьор.

— Чудесно — изръмжа Ники. — И дано всичко да мине добре.

Ричард нямаше търпение да я осведоми, че е наела слаб режисьор.

— Тоя пропаднал разлигавен тип... — започна той високомерно. — Направих си труда да го проверя.

— Значи си видял какво е направил досега и си наясно, че е много способен.

— Бих казал, че аз съм много способен — отвърна ѝ Ричард съвсем нескромно. — Аз нямам навик да се щурам навсякъде, да крещя на хората си и да се държа като луд.

— Нека да му дам възможност — каза тя. — Всеки момент мога да го освободя.

— Много великодушно — той беше убийствено ироничен. — Даваш ли си сметка какво означава да уволниш режисьора, след като снимките са започнали? „Отмъщение“ е филм с малък бюджет — твоя работа е да дадеш възможност той да се снима. Ако държиш да чуеш моето мнение... допусна огромна грешка, като убеди Лара да участва.

— Не съм я убеждавала аз — тя зае отбранителна позиция.

— Мисля, сама ще го разбереш, когато тя се срещне с прекрасния ти малък режисьор-гений — те няма да могат да мелят заедно.

Ричард обличаше в думи най-лошите ѝ страхове.

— Ще видиш, че всичко ще се нареди — твърдо отговори тя.

— Надявам се да е така — намръщи се той. — За твое добро.

Мик я убеди да ангажира Айдън Шон за ролята на злодея. Айдън беше неуравновесен и опасен актьор — не изглеждаше съвсем конвенционално, но ужасният му стил можеше да е подходящ за амплото на главния изнасилвач. Проблемът беше, че той толкова често зависеше от наркотиците, че на него не можеше да се разчита. Кокаинът беше удоволствието му, хероинът — болката му... но сега говореха, че се е излекувал. Единствено качествата му на изключителен актьор опрощаваха слабостите му.

— Можеш ли да му влияеш? — попита тя Мик, преди да се съгласи да го ангажира.

— Кой, аз ли? — невинно попита Мик. — Че аз мога да контролирам и цяла армия мравки, тръгнали на парад по сладкото ти дупенце, кукличке.

— Бюджетът ни е ограничен — това я тревожеше, а не сексистката му забележка. — Не можем да си позволим да изгубим и една секунда.

— Повтаряш ми го всеки ден — Мик се прозина широко.

— Всеки ден ти го набивам в главата с надеждата да го проумееш.

— Падам си по тебе, знаеш ли — Мик сякаш току-що се беше сетил за това. — Ти си много сладка мацка — при това и много секси. И как си се забъркала с този бизнес?

— За мене не бери грижа — сериозно отговори тя. — Единственото, за което трябва да мислиш, е как да завършиш „Отмъщение“ навреме и в рамките на бюджета.

На следващата сутрин Съмър се събуди по-рано — в момента, когато Ники се готвеше да излезе.

— Какво ново с филма, мамо? — попита тя. Изглеждаше очарователна и сладка в омачканата си памучна пижама.

Ники се бе вслушала в съвета на Ричард и приемаше потърпеливо поведението на дъщеря си. Всъщност не трябваше да бъде толкова строга. Съмър живееше в Чикаго и скоро отново щеше да се върне у дома. И все пак... съжаляваше, че не бяха успели да се сблизат, докато бяха заедно.

— Всичко е чудесно — отговори изненадана. Съмър за първи път проявяваше някакъв интерес към работата и плановете ѝ.

— Човек може да се побърка от толкова работа — каза Съмър. — Ако иска да направи страхотен филм.

— Така е — Ники беше доволна, че в края на краищата дъщеря ѝ ѝ обръща внимание и е загрижена за нея.

— Ами... Ричард ми каза, че смяташ да ангажираш Айдън Шон — добави Съмър и зашляпа подире ѝ към входната врата.

— Да, така е — Ники ровеше из чантичката си за ключовете от колата. — Не ти ли харесва?

— Изглежда умопомрачително — възкликна Съмър с ококорени очи. — Готова съм на всичко, за да се срещна с него.

Значи това е събудило този неочакван интерес към работата ѝ. „Хм...“ — помисли си Ники и си спомни собствените си юношески увлечения по кинозвездите. Обичаше Робърт Редфорд. После неспасяемо хлътна по Ал Пачино. А когато убиха Джон Ленън, беше съсипана от скръб.

— Снимките още не са започнали — каза тя. — Но когато снимаме, може би ще дойдеш на снимачната площадка.

— Ще бъде страхотно!

— Сега трябва да тръгвам — и Ники пак погледна в чантичката си, за да е сигурна, че си е взела филофакса. — Какво смяташ да правиш днес?

— Както обикновено — неопределено отговори Съмър.

— И какво правиш обикновено?

— Обикалям магазините, ходя на плаж. Запознах се с едно момиче, Тина — мотаем се.

— На мене ми изглежда забавно.

— Ами така е! — Съмър ѝ се усмихна широко. — Благодаря ти, мамо.

— За какво?

— О, не знам. Защото ми харесва, че съм тук.

Ники я остави с хубаво чувство. Когато Съмър поиска, може да бъде възхитителна.

Тази вечер Ники и Ричард вечеряха в малко италианско ресторантче в Малибу. Ричард не се беше отказал от назидателното си настроение — непрекъснато я наставляваше каква трябва да е и каква не бива да е една филмова продукция.

— Обратното на това, което си мислиш, аз наистина знам какво правя — Ники се бе отегчила от вечното му натякване.

— Взела си си побъркан режисьор, дрогиран актьор за главната мъжка роля и Лара за негова партньорка — не спираше да се заяжда той. — Предварително си провалила филма.

— Ричард, благодаря ти за съветите — гласът ѝ звучеше уморено. — Сигурно трябва да приема думите ти за окуражителни.

По-късно си легнаха в леглото и всеки се сви в своята половина. От телевизора Дейвид Летерман си бърбеше нещо със Сандра Блок — но нито един от двамата не гледаше.

„Този филм още повече разклати брака ни — мислеше си Ники. — Той застана между нас. Отдалечи ни един от друг.“

Най-тъжното беше, че тя не можеше да го предотврати. Просто трябваше да направи филма — нямаше друг избор.

Докато Ричард и Ники се отпусаха в леглото си, Съмър кръстосваше клубовете по Стрип. Ваканцията ѝ беше истинско приключение. А Ричард толкова хитро успя да премълчи пред майка ѝ за кръшкането си — и да ѝ даде пълна свобода, каквато впрочем заслужаваше. В Чикаго нещата оставаха толкова объркани и сложни — баща ѝ, всичко останало. Само да можеше да се премести в Лос Анджелис за постоянно...

Във „Вайпър рум“, клуба на Джони Деп на булевард „Сънсет“, заедно с Тина, Джед и неколцина приятели се настаниха в едно ъгълче. Някои вече бяха надрусани или пияни.

— Виж ти! Виж ти! — възкликна тя. — Вижте кой влиза!

— Кой? — попита Тина и през рамо погледна към входа.

— Айдън Шон и Мик Стивън — избъбри Съмър, а очите ѝ шареха по фигурите на отегчения актьор и непохватния режисьор, които си пробиваха път към бара в компанията на надрусана рижа мадама в прилепнала права черна рокля и яркочервени боти.

— На две крачки са от нас! — въодушеви се тя. — Отивам при тях.

— Как така ще ходиш при тях? — намръщи се Джед. — Даже не ги познаваш.

— Голяма работа — отговори самонадеяно Съмър. — Айдън ще играе във филма на майка ми — Мик го режисира — значи горе-долу

се познавам с тях — сините ѝ очи проблеснаха. — Хайде, Тина, ела.

— А, не — възрази Тина с чувство на превъзходство. — Не съм свикнала да тичам подир мъжете — обикновено те ме търсят.

Джед напълно одобри думите ѝ. Не беше никак доволен, че Съмър се заная по други мъже.

— Е, добре, аз отивам — Съмър скочи на крака и се запромъква между хората в салона, преди някой да може да я задържи.

Спря се пред Айдън Шон.

— Здравсти — поздрави го и впери поглед право в него. Той сякаш не я забеляза.

— Изчезвай, русокоске — промърмори надрусаната рижава мацка.

— О, здрасти, хубавице — отзова се Мик и повдигна очила, за да види по-добре това невинно девичо видение с плътни устни и огромни сини очи.

— Едно питие?

В джоба си имаше фалшива идентификационна карта на пълнолетна, която ѝ даде Джед. Защо да отказва?

— Мартини — поръча, уверена, че е много гъзарско.

— Мартинито идва — обяви Мик и облиза пресъхналите си устни.

— О... благодаря — изобщо не отклоняваше настойчивия си поглед от Айдън, а той въобще не ѝ обръщаше внимание. Беше пълен непукист, но тя го смяташе за „убиец“. Искаше да говори с него, не с този режисьор с разплуто лице.

След още три мартинита се чувстваше на върха на щастието. Джед се приближи и каза, че се прибират.

— Аз ще я изпратя — заяви Мик.

— Не става, мой човек — отговори Джед.

— Всичко е наред — обади се тя, въпреки че залата вече беше започнала да се върти около нея. — Мик ще се погрижи за мене.

Джед се оттегли с явно неудоволствие.

— Утре ще имам махмурлук — изкиска се тя. — Тежък-тежък махмурлук.

— Имам вълшебно лекарство за махмурлук — Мик ѝ намигна съучастнически.

— И какво е то? — попита тя самоуверено.

— Ела да идем до лимузината ми и ще ти го покажа — предложи той.

Трябваше ли да отиде с него? Или не трябваше?

Защо не? Ако тръгнеш с Мик, може би Айдън най-накрая ще забележи присъствието ѝ.

— Става — тя потисна сънливостта си.

— Значи тръгваме — като ехо повтори Мик и направо изкудкуда. И двамата излязоха.

* * *

По времето, когато бях на двайсет и една години, ми се носеше славата на твърде щедро и дащно момче. А наоколо ми в Холивуд имаше куп богати дами, които постоянно си държаха някой за редовни секс-услуги.

Имах собствен апартамент, чисто нова корвета и цяла камара твърди уговорки. Макар добре да си живееш живота, не бях получил нищо от това, за което истински мечтаех, а един ден исках да стана кинозвезда.

Наистина водех двойствен живот. Един от гардеробите ми беше наблъскан със скъпи дрехи — купувани най-вече от твърде благодарните ми клиентки. Другият едва побираше дънките и тениските ми.

В едното си амплоа бях расов жребец за застаряващи дами. А в другото — просто момче, което търпеливо посещава курса по актьорско майсторство, смесило се в тълпата с онези, които сипват бензин в скъпите коли и работят по паркингите.

Дори си имах официално гадже — Марги — сладко девойче, което си нямаше и представа какво леке съм през останалото време. Тя даже беше убедена, че произхождам от заможно семейство.

Марги ми харесваше заради невинността си. Повечето момичета от Холивуд, които свалях, бяха истински курви, домъкнали се тук след конкурс за красавици или някаква подобна дивотия, след което не им се махаше от града, прекарваха си времето в редакцията на „Плейбой“ и се чукаха с всеки мазен хвалипръцко от бизнеса, когото срещнеха в града, докато мозъкът им се размекне окончателно.

Марги беше съвсем различна. Живееше във Вали със семейството си. Като дете до петнайсетата си година играла в различни филми и сериали, когато изведнъж кариерата ѝ внезапно приключила.

Сега беше на деветнайсет години и отчаяно се опитваше отново да влезе в бизнеса.

С Марги беше гот. За първи път се чувствах гот с момиче, което не ми плащаше за това.

Една от най-специалните ми клиентки беше Ели фон Щойбен — тя ми снасяше много. Ели беше жена на Максвел фон Щойбен, един от най-големите продуценти. С Ели се срещаме два пъти седмично в луксозен апартамент на булевард „Уилшър“. Въобще си нямах представа чия беше тази къща, само подозирах, че не е на Ели, защото не виждах вътре никакви лични вещи.

Веднъж небрежно я попитах дали апартаментът е неин.

— Не — отговори ми тя, но се въздържа от повече информация по въпроса.

Сигурно едно време Ели е изглеждала страхотно и даже сега, на петдесетгодишна възраст, мъжете се обръщаха след нея. Каза ми, че от години не спи с мъжа си.

— Не мога да разбера за какво съм му — сподели ми веднъж, докато галеше гърба ми с дълъг квадратен маникюр. — Той се чувства по-добре, като си кани гаджета. Защо тогава и аз да не се погрижа за собственото си удоволствие?

Абсолютно си права, скъпа. Особено като се има предвид, че всеки път за това ми плащаш по пет стотарки.

Ели беше много делова. Искаше всеки път да е сигурна, че парите предварително са оставени на масичката до леглото: пет новиненички банкноти от по сто долара. И въобще не си падаше по приказките. Искаше само секс — и това напълно ѝ стигаше.

Справях се добре. Сигурно го правех по-добре, отколкото всеки друг, с когото е била преди.

Скоро започна да ме препоръчва на свои приятелки и така за нула време завъртях клиентела. Всички холивудски мадами, които нямаха кой — всички вече бяха мои. На първо място съпругата на голям режисьор. После бившата жена на суперзвезда. Най-похотливата дърта агентка в града.

Един ден попитах Ели дали може да ми помогне за кариерата ми.
— Направила съм вече каквото мога — хладно ми отговори тя.
— Осигурих ти толкова много клиентки, че даже не можеш да се справиш с всичките.

— Нямах предвид такава кариера — веднага ѝ възразих аз.

Идеално поддържаната ѝ ръка ме хвана за топките и тя каза:

— Не ми говори, че искаш да ставаш актьор, скъпи. Това актьорите са големи тъпаци и никой за нищо не ги бръсне. Ти си цар в леглото. Защо не си останеш такъв?

Побеснях, че толкова лековато се отнася към амбициите ми. Предишната вечер в курса направихме с Марги сцена. Направо ги сразихме. Всички станаха и ни аплодираха.

Преподавателят ни, доста старичък тип с дълга коса и жълта кожа, ме дръпна настрана.

— Вече ти е време да си намериш агент — каза ми той. — Вече си готов.

За първи път някой ме поощряваше. Някой ми казваше, че съм достатъчно добър, за да стана професионалист! Старецът ми казваше, че мога да се справя. И, по дяволите, наистина можем!

И тогава реших. Ще зарежа богатите мадами и ще се пробвам в киното. Искях като начало да понатрупам малко пари. Вече си бях открил банкова сметка, а имах и личен трезор, където държах няколко хиляди в брой. Сега трябваше да се концентрирам върху увеличаването им.

Смятах още около шест месеца да продължа да обслужвам дамите и после да зарежа този бизнес. Може би дори да се ожения за Марги, да купя малка къщурка във Вали, да си гледам децата — въобще да си живея като нормален човек.

Най-напред питах за агент Ели. Тя направо ми заяви да си гледам работата, сиреч да я чукам. Въобще не беше любезна с мене.

И една вечер, докато си гледах работата, така да се каже, Максвел фон Щойбен ни сгащи.

— Милостиви Боже! — изпищя той, като видя сцената — Ели с крака, обвити около врата ми, а аз — със задник във въздуха. — Милостиви Боже! За каква мръсница съм се оженил!

— Няма що! За голяма мръсница си се оженил — затапи го тя и веднага се измъкна изпод мене. — А ти си най-големият мръсник и

путколизец в този град и си тръгнал да ми четеш морал!

Докато се надвикваха, аз отчаяно търсех дрехите си, като при това не забравих да си прибера парите, които ме чакаха на обичайното място.

За момент Максвел фон Щойбен забрави Ели и изля гнева си върху мене.

— Ти пък кой си? — пицеше той със зачервено до пръсване лице. — Кой, по дяволите, си ти?

Да бе, още малко и щях да му кажа.

— Най-добре си вдигай мръсния задник от този град. И никога вече да не си ми се мярнал пред очите.

Набързо си грабнах дрехите и изчезнах.

Ели ми се обаждаше обикновено в понеделник, за да уточним срещите си през седмицата. Следващия понеделник телефонът не звънна. Не ме потърси и нито една от приятелките й.

Това беше горчивата истина. Бяха спипали Ели, а мене ме бяха отписали.

Майната им!

Това ми се стори знамение свише — и се захванах с работата си.

Най-напред разпродадох скъпите си костюми, изнесох се от скъпия апартамент и си наех малка скромна квартира. Спестяванията ми стигнаха на първо време да си потърся агент и да прекарвам повече време с Марги. А тя, колкото и сладка да беше, започна бързо да ми писва.

Успях да си намеря агент, който ме харесваше толкова, колкото се харесвах и аз самият. Естествено, това можеше да бъде само жена. Наложих ми се да я изчукам, разбира се. Но след това ме изпрати на няколко прослушвания и направих удара. Всъщност се вредих за две-три малки роли в телевизионно шоу. Бях много добър. Като потръгна, един ден ме изпратиха на прослушване за голям екшън.

В деня на интервюто се настаних в един офис в Холивуд заедно с още седмина младежи. Чакахме да ни дойде редът, седяхме и се потяхме.

Извикаха ме. Нахлух в залата, твърдо решен да ги шашна.

Срещу мене бяха насядали онези, които обикновено присъстват на такива кастинги, един известен режисьор и — вече се сещате — самият Максвел фон Щойбен.

Що за късмет е това?

Погледите ни се срещнаха. Само за секунда, но той веднага ме позна. Скочи на крака и размаха ръце, ослепял от гняв.

— Изкарайте го тоя оттук! — пищеше той. — Вън, мамка ти! Тук си вече отписан. Отписан! Чу ли ме добре, тъпанар такъв?

Чу го целият град.

Още веднъж кариерата ми на кинозвезда беше поставена на карта.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ПЕТА

Вечерята с Джой беше още едно незабравимо изживяване за нея. С него Лара можеше да се отпусне — сякаш се познаваха от години и се разбираха идеално. В разгара на вечерта той задържа ръката ѝ и ѝ каза:

— Лара, чувствам, че между нас става нещо. Не мога още да му намеря точното име.

— Изглежда, че хлътваме — тя се смееше на пресекулки. Беше нервна, а обикновено напълно се владееше.

Той се усмихна само с устни.

— Мислиш, че това е...

— Може би.

Размениха си дълъг, открит поглед.

За момент дъхът ѝ спря. И точно този момент избра Кайл Карсън, за да влезе в ресторанта с компаньонката си за вечерта — съвсем дегизираната Уилсън, нахлузила къса оранжева рокличка, която едва покриваше дупето ѝ, и качена на високи обувки с остри токчета. На главата си носеше перуката на Лара.

— Само това не! — изстена Лара, след като ги видя, и се плъзна надолу в стола си.

— Какво?

— Кайл — и дубльорката на тялото ми.

Джой огледа салона и потърси с очи мястото, което бяха заели Кайл и Уилсън — една близка маса.

— Дали са ни видели? — запита той, оглеждайки целия салон.

— Едва ли — тя беше изненадана, че са избрали същия ресторант като тях.

— Не знам защо ми се струва, че въобще не си въодушевена от появата им.

— Пак позна.

— Нека да им погодим номер. Ти се измъкваш през тоалетната, аз плащам с чек. Ще се срещнем отвън.

— Мислиш ли, че ще се измъкнем от тази ситуация? — тя го изгледа очаквателно.

— Да — стига да тръгнеш още сега, преди да са те видели.

Тя стана от мястото си и се скри в дамската тоалетна — надяваше се Кайл да не я забележи.

Веднъж вътре на сигурно място, облегна се срещу огледалото и се загледа в отражението си. *Джой пръв произнесе думите: „Тук става нещо, а не съм сигурен какво.“*

Тогава тя го стъписа с краткия си светкавичен отговор. Ники ще се гордее с нея — отговаря все по-бързо.

Пулсът ѝ отново се ускори. Това наистина беше началото на нещо; бе само въпрос на време то да се случи. Извади от чантичката си пудриера и попи капките пот от върха на носа си.

— Лара! — в огледалото изплува отражението на Уилсън зад гърба ѝ. — Какво правиш тук?

— О, здравей — ядоса се, че така са я изненадали.

— Трябва да знаеш, че сцената беше блестяща — изгърмя Уилсън, докато се опитваше да придърпа полата си надолу. — А гаджето! Страшно секси образ.

— Кой? — веднага попита Лара — надяваше се тя да няма предвид Джой.

— Кайл, разбира се — Уилсън измъкна от чантичката си флаконче с червен гъст гел за устни и малък гребен. Пристъпи встрани от Лара и се изправи пред огледалото, за да намаже и без това твърде ярките си устни. — Знаеш ли случайно в какво положение се намира сега той? Някой ми каза, че отново ще се събира с жена си. Но аз не го вярвам. И нека ти призная — той е луд по макарената, а аз, скъпа, обожавам танците.

— Не се и съмнявам — измърмори Лара.

— С кого си тук? — попита Уилсън, докато се мажеше с гела.

— С приятели — поколеба се Лара. — Точно си тръгвам.

— Жалко — подметна Уилсън. — Можехме да прекараме вечерта заедно.

— Това няма ли да попречи на действията ти по отношение на лудия по макарената?

— Права си! — разсмя се Уилсън.

Лара започна да се промъква към изхода.

— Доскоро — извика ѝ Уилсън и влезе в една от кабинките.
— Ъ-ъ... благодаря ти за добрата работа — обади се Лара.
— Скъпа — пошегува се Уилсън, — зърната ти никога не са изглеждали толкова апетитни!

Лара забърза навън, където чакаше Джой.

— Сгащиха ме в дамската тоалетна — обясни тя.

— Трябва ли да се тревожиш за това?

— Не искам целият екип да започне да ни обсъжда. Всички знаят, че ти имаш сериозна връзка. Ще гледат на мен като на... как да го кажа... крадла на годеници.

— Крадла на годеници? — той се разсмя.

Смехът му беше заразителен.

— Хайде да тръгваме — предложи той. — Сега ще изпратя крадлата на годеници до дома ѝ.

— Имам по-добра идея — изведнъж произнесе тя. — Нека да се поразходим по плажа. Винаги съм искала да го направя.

— И как не ти се е случвало досега?

Тя се усмихна на себе си.

— Винаги ме е било страх.

Той я погледна насмешливо и попита:

— И от какво?

Тя потръпна.

— Не знам. От тъмнината, от неизвестното... понякога не се чувствам... защитена.

— Лара — лицето му внезапно бе станало сериозно, — когато си с мене, никога не трябва да се страхуваш.

Тя кимна; не беше сигурна как да му отговори.

— И все пак тази вечер ще те изпратя право у вас. Утре рано сутринта си на снимки.

— Ами разходката? — тя беше разочарована.

— Някой друг път.

— Обещаваш ли?

— Ще видим.

— Трябваше да те изучукам снощи — обади се Кайл с тих и мазен глас. Беше рано сутринта, той се беше разположил зад стола на Лара и я изненада.

— Моля? — тя не беше сигурна, че е разбрала думите му.

— Беше вър-р-рхът — той премлясна с устни. — Да си оближеш пръстите.

Тя го изгледа студено.

— Наред ли си, Кайл?

— Ако нямаш под ръка оригинала, и копието стига — той се изсмя просташки. — Като докоснах лицето на Уилсън, както си беше с перуката и с това тяло, мога да се закълна, че съм чукал тебе.

— Отвращавах ме — каза тя презрително.

— А, не — той изобщо не се предаваше. — Аз съм почтен. — Кратка пауза. — Между другото разбрах, че и ти си била снощи в същия ресторант. И кое е новото ти гадже?

— Знам, че трябва да работя с тебе — каза тя с ледено спокойствие. — Но не и че трябва да ти споделям.

Рокси дойде при тях.

— Какво става? — попита тя, забелязала, че Лара е разстроена.

Кайл се измъкна и отиде да говори с Майлс.

— Тоя е истинска свиня — гласът на Лара трепереше от гняв.

— Всички са такива — съгласи се Рокси, сякаш това изобщо не я изненадваше.

— Кайл е най-противният.

— Сега пък какво е направил?

— Повярвай ми — Лара тръсна глава. — Толкова е гадно, че по-добре да не знаеш.

— О, не, трябва да ми кажеш — Рокси винаги беше готова на всяка цена да научи последната клюка.

— Как така Уилсън е успяла снощи да си тръгне от снимачната площадка с моя перука? — попита Лара.

— Тая кучка! — Рокси присви очи. — Казах ѝ да я вземе и да я остави в гардероба, където въобще не се появила. Тази сутрин намерих перуката в една чанта пред вратата на хотелската ми стая — цялата в боклуци. Един Господ знае какви ги е вършила!

— Забрави Господа, попитай Кайл — измърмори Лара.

— Ама наистина ли? — извика Рокси. — И защо трябва да се учудвам, като знам, че той е готов да изчука всичко живо наоколо!

Дойде Майлс.

— Готова ли си, скъпа?

— Да, Майлс. — И си помисли: „*Още три дена и никога повече не трябва да виждам Кайл Карсън.*“

Потисна чувствата си и изцяло се отдаде на работата си по първата сцена, като се надяваше тя да се получи с колкото може по-малко дубли.

И както винаги Кайл провали всичко. Непрекъснато объркваше репликите си, постоянно се притесняваше за косата си.

През обедната почивка един от шофьорите я откара у дома. Завари Каси на телефона в дневната, заобиколена от кутии и куфари — подготвяше скорошното им заминаване.

— Какво правиш тук? — попита я Каси и остави слушалката.

— Трябваше да си поема дъх. Около снимачната площадка витаят само тестостерони — отговори Лара и небрежно добави: — Ами... къде е Джой?

— Излезе — съобщи Каси.

— Каза ли къде отива?

— Не...

Лара влезе в спалнята си и се опита да си обясни защо това я накара да се почувства разочарована. Държеше се като ученичка, прибрала се вкъщи за междучасието, а той дори не беше тук. Хм... Човек не бива да очаква нищо от живота, за да не страда разочарован.

След минутка почука Каси.

— Лара — започна тя на вратата, — какво казах, че се разстрои така?

— О, няма нищо — успокой я Лара и се усмихна незабележимо, защото знаеше, че Каси все пак ще го изрече.

— За този пич, Джой — Каси смръщи чело. — Знаеш ли изобщо нещо за него?

— Толкова, колкото ми трябва.

— Предполагам, това, че е адски готин, ти стига — продължаваше Каси. — Нали знаеш, пълно е с готини пичове.

— Не мога да разбера какво искаш от мене.

— Мислиш ли, че е разумно да го поканиш у дома си?

— Става дума само за някой и друг ден — опита се да се защити Лара. — Бъди спокойна, няма да ме заколи. И не се тревожи напразно, Кас, много добре си давам сметка какво правя.

— Щом казваш, ще ти повярвам — кимна неуверено Каси. Вътрешно смяташе, че за Лара е най-добре отново да се събере с Ричард.

— Вече трябва да се връщам на снимачната — обади се Лара. — Когато Джой се прибере, му кажи, че ще закъснея. И освободи готвача — ще вечеряме навън.

— Дадено — прие поръчката Каси.

Малко след като Лара тръгна към студиото, Джой се качи на наетата от него кола и реши да покара из града. Искаше да избяга далече от този дом, от Каси и вечното ѝ мусене. За него беше много важно да я спечели на своя страна. А оставането тук му изглеждаше твърде рисковано.

Караше без определена цел, спря пред една будка, взе си пакет цигари.

Когато научи новината, че той се изнася, Маделин беше неприятно изненадана.

— Кажи ми защо напускаш точно сега — питаше тя. — Намерих ти работа, намерих ти жилище. Какво още искаш?

— Мади, аз никога няма да мога да те направя щастлива — оправда се по старому — беше го казвал толкова пъти и то винаги действаше. Просто не можеше да ѝ обясни.

— Ако искаш, поне можеш да опиташ — Маделин почти се разплака от отчаяние.

— Не — отговорът му беше готов. — Мога само да те накарам да страдаш, а нито ти, а още по-малко аз го желаем. Заминавам за Лос Анджелис — и каквото стане...

— Ами парите ми? — попита тя съвсем делово, за момент преглътнала сълзите си.

— Ще ти ги върна.

— Кога?

— Запази моя чек за филма и го осребри.

— Да знаеш, че никога повече не искам да те виждам, Джой — предупреди го тя на раздяла. — Това е последният път, когато си тръгваш оттук.

„Да. Сигурно. Мога да се върна колкото пъти си поискам, а ти винаги ще ме посрещаш с отворени обятия.“

— Разбирам — каза ѝ на глас.

Така всичко приключи веднъж завинаги, той нае кола и замина, за да види Лара.

Не се изненада, когато тя настоя той да се пренесе у тях. Някои неща просто трябва да се случват.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ШЕСТА

Всяка сутрин рано Ники напускаше къщата в Малибу и отиваше в студиото на „Отмъщение“ във Вали. Там беше и собственият ѝ кабинет, залепен до този на Мик. Той се бе обградил с тълпа от енергични млади работници по продукцията, докато тя се обърна към неколцина опитни трийсетгодишни професионалисти, които много добре разбираха какво правят, и един много способен изпълнителен продуцент. Надяваше се да се сработят помежду си и да станат добър екип.

Всичко все още беше под въпрос. Предимството да разчитат на Лара за главната роля означаваше, че могат да не търсят други известни звезди. Без да се брои Айдън Шон, ролите бяха дадени на млади, непознати изпълнители, които явно имаха талант. Финансирането беше напълно осигурено и само след две седмици започваха основните снимки. Оказа се, че продуцирането на филм е много по-различно от дизайна на костюмите. Тя беше шефът и се чувстваше много особено, когато непрекъснато я търсеха за мнения и нареждания.

След два дена от Ню Йорк ще пристигне Лара и тогава най-сетне ще може да се срещне с Мик. *„Какво ме чака! — мислеше си притеснената Ники. — Те или ще се намразят до смърт, или ще си загукат като гълъбчета.“* От все сърце се молеше да стане второто.

Само ако можеше да се опре на Ричард. В началото предполагаше, че той ще се гордее с успеха ѝ, но вместо това непрекъснато я иронизираше.

Досега не беше имала случай да се срещне с Айдън Шон, макар че Мик непрекъснато настояваше за обща среща. Днес най-сетне се бяха уговорили за обяд.

— Изцяло от тебе зависи и моето положение на продуцент. Очаквам да го стягаш — отново припомни тя на Мик. — Отговорността за Айдън е изцяло твоя. Ако той започне да кръшка, само ти ще си виновен.

— Добре де, добре — избъбри Мик и започна да щрака с пръсти във въздуха.

— Само една грешка — и веднага е вън. Надявам се, че добре си му обяснил това.

— Няма нужда. Той си го знае и сам.

Когато Айдън се появи с един час закъснение, Ники беше поразена от бледото изпито лице, което видя. Тебеширенобяла, почти прозрачна кожа обвиваше фините черепни кости на призрачното му лице, на което искряха ледено-пронизителните сиви очи. Сухата кафеникава коса беше отметната назад и прибрана в несресана плитчица, а болезнено слабото му тяло бе нашарено с татуировки. Вместо да я ужаси, присъствието му я очарова с нещо чудновато, чисто плътно. Изглеждаше като рокзвезда, отегчена от парадната слава.

Разтърси за поздрав ръката на Ники, макар погледът му да беше празен и да преминаваше през нея. Тя забеляза треперенето на пожълтелите му от никотина пръсти, когато запали цигара веднага след запознанството им.

Преди това Мик я беше уверил, че в този момент Айдън във всички отношения е зарязал окончателно пороците си.

„Никога няма да повярвам, че човек, зависим от наркотиците, може да се промени — мислеше си тя, — просто винаги преди поредната дупка те правят пауза.“

Ако Айдън не беше абсолютно пропаднал наркоман, за какъвто го смяташе от години насам, той можеше да има великолепно кариера. И ако все пак беше оцелял в бизнеса, това се дължеше на изумителния му талант и забележителните роли, които правеше напук на лудостта си и наркотиците, отнемащи почти цялото му време. Режисьорите държаха на него, защото играеше великолепно. А продуцентите се опитваха да се отърват от него, защото беше много рисковано да разчитат на Айдън.

След като се срещнаха, отидоха в италианския ресторант на булевард „Вентура“. Айдън веднага се плъосна в коженото кресло и си поръча двоен „Джак Даниелс“ с много лед. На Ники й направи впечатление, че той изпуши три цигари, преди да пристигне салатата, макар сервитьорката, слабо момиче и негов фен, непрекъснато да повтаряше, че в ресторанта не се пуши.

— Голяма работа! — каза Айдън с възможно най-пренебрежителния си глас. — Човек все пак трябва да си поотпусне душата.

През това време студените сиви очи я изследваха внимателно.

— Онези истории ги зарязах окончателно, Ники — съобщи ѝ го с гробовен глас. — Никакъв кокаин, никакви изцепки, никакви гаджета. Пийвам по едно-две. Нека това не те плаши. Когато работя, зарязвам и пиенето.

— Ау, нямам търпение да отидем на снимачната площадка. Да те видя тогава — провлачи Ники. — Мик не пуши, докато работи, ти не близваш и капка алкохол. Върхът — мога само да гледам и да се възхищавам от начина, по който контролирате лошите си навици.

Айдън се засмя — малка лукава усмивчица.

— Ти продуцирала ли си нещо друго преди, Ники?

— Не — тя незабавно зае нападателна позиция. — Но през последните шест години съм участвала в не един и два филма. Имам достатъчно опит.

— И какво си правила?

— Костюми, гардероб, дизайн... — тя беше решена да не позволи да я унижават. — И да не забравяш, че Ричард Бари ми е съпруг, така че явно съм добре образована по въпроса с правенето на филми.

За какво ѝ трябваше да му казва точно това? Нали искаше да научи нещо за него, а не да дава сведения за собствената си личност.

— На колко си години? — продължи той с въпросите и засмука кубче лед от питието си.

— Е, това е доста неприличен въпрос за една дама.

Той изплю леденото парче обратно в чашата си и я погледна.

— Искаш да кажеш, че се притесняваш от възрастта си? На колко си все пак? На трийсет и пет? Четирийсет?

— Много си галантен, благодаря — тя беше направо възмутена. — На трийсет и две.

Той се изкиска и направи гадна гримаса.

— Знаех си, че мога да те накарам да го кажеш.

— И защо? — тя повиши глас. — Толкова стара ли изглеждам?

— Изглеждаш чудесно, мила моя — небрежно измърмори той.

Сега пък какво правеше — подмазваше ли ѝ се? За първи път от осемнайсет месеца насам, без да се брой записа на саундтрака, най-после му бяха дали работа и той се чувстваше късметлия.

— А ти на колко си? — попита го тя на свой ред, без да се чувства поласкана от отношението му към нея.

— Тези дни ставам на трийсет и четири — разсеяно отговори той.

— О, вие сте истински старци — намеси се Мик с влудяващо щракане. — Мене още не са ме хванали трийсетте. Миналата седмица едно маце, дето нямаше и петнайсет, щеше да ми го духа в колата.

— И сигурно адски се гордееш с това? — удиви се Ники.

Мик все пак сподави доволния си смях.

— Ти не ги разбираш тези работи, те са само за мъже — завърши той със самодоволна усмивка.

— Може би... за такива, на които вече не им става — измърмори Ники.

— Не може да бъде! Ти ревнуваш, както чувам? — Айдън я поднасяше.

Досега тя просто се безпокоеше как Лара ще приеме Мик, но тези двамата заедно се оказаха десет пъти по-гадни.

Въобщо не искаше да си мисли какво я чака при сцената с изнасилването. Ричард я предупреди внимателно да си подбира хората и особено актьорите, а тя така и не го послуша. През следващите шест седмици той непрекъснато щеше да ѝ натяква:

— Нали ти казах.

Струваше ѝ се, че се е отнесла прекалено дружески с тези смотаняци и е сбъркала. Трябваше да ги държи по-изкъсо. Трябва да се научат да спазват дистанцията, да разберат кой е шефът и кой командва тук.

При последната хапка хвърли поглед към часовника си и измърмори набързо:

— Мразя да ям в движение, но имам среща.

И скочи.

— Аз трябва ли да идвам с тебе? — попита Мик, като дъвчеше енергично.

— Не... личен ангажимент — и тя отмести стола си.

— Ще се видим на снимките — Айдън я изпрати с поглед, от който тя се почувства неудобно.

Излезе бързо от ресторанта и изчака на паркинга да докарат колата ѝ; пое си малко чист въздух.

Около Айдън Шон витаеше някакво напрежение.

Вече нищо не можеше да се предотврати: договорот му беше подписан и той беше част от екипа.

Но имаше и нещо друго... какъвто и да беше, той имаше особено излъчване. И работата с него нямаше да е скучна.

Колата ѝ пристигна и тя седна в нея, след като остави на пиколото прекалено тлъст бакшиш.

Чакаше я толкова работа. Трябва изцяло да се съсредоточи върху нея.

— Въобще не съм се обаждала на Мик и нямам никакво намерение да го търся — отсече Съмър. — Ами че той въобще не ми харесва. Ако искаш да знаеш, падам си по Айдън.

— За какво тогава трябваше да се въргаляш на задната седалка на колата на Мик? — попита Тина, както винаги практически целесъобразно.

— Нищо не съм правила — тросна ѝ се Съмър. — Една лигава целувчица, после той ме накара да смуча неговия... ти знаеш какво.

— Е, и ти?

— Не става. Тръгнах си с него, защото си мислех, че Айдън Шон най-после ще ме забележи. Сама се набутах — обобци Съмър. — Никога ли не ти се е случвало да правиш нещо, за което предварително знаеш, че е пълна глупост?

Седяха и си бърбеха на плажа, облечени в прекалено изрязани бикини с прашка, пушеха си марихуаната и правеха тен.

— Да — съгласи се с нея Тина. — Когато бях малка хлапачка.

— И сега не ми изглеждаш много пораснала.

— Вече съм видяла доста неща.

— И аз мога да кажа същото за себе си — Съмър отметна назад глава към слънцето.

Един петдесетгодишен мъж, който бягаше за здраве по брега, се втренчи в момичетата и почти спря да се движи.

— Женен, с три деца, добра банкова сметка — изкоментира Тина, докато му хвърли един поглед. — Знам, че мога да го имам — стига само да го пожелаея.

— Мъже! — обади се Съмър.

— Целият му мозък е в онази работа — заключи Тина.

— Съвсем си права! — съгласи се Съмър.

И двете се излегнаха на плажа, заливайки се от смях.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И СЕДМА

Лара и Джой се разходяха боси по плажа, хванати за ръка и забравили целия свят. Вечеряха на задната тераса — макарони и зелена салата, полети с бутилка червено вино. Когато приключиха с вечерята, Джой предложи:

— А сега да направим тази разходка по плажа, която толкова искаш.

— Страхотно — веднага се отзова Лара, а гърлото ѝ се сви от очакване.

Бяха сами, крачеха по топлия пясък, но през цялото време тя не спираше да мисли какво може да последва. Той трябваше да направи първата стъпка — стига тя да не си е въобразила, че приятелството им е нещо повече.

Беше толкова странно. Още докосването на ръцете му я възбуждаше. Върви, че не говори за химия!

Когато вече се връщаха и се приближаваха към къщата, той спря, седна на пясъка и я придърпа към себе си.

— Погледни луната — каза ѝ. — Какво виждаш?

— Красиво е — потвърди тя.

— Като тебе.

— Благодаря — не можеше да разбере защо пулсът ѝ се учестява, а съзнанието ѝ е толкова бистро.

— Лара — той скочи на крака, — искаш ли да поплуваме?

— Не ставай глупав — гласът ѝ потрепери раздражено. — Наоколо е съвсем тъмно и студено. Нищо не се вижда.

Той се засмя и смъкна тениската си.

— Да не мислиш, че с това можеш да спреш една морска риба? — попита той и продължи: — Да не мислиш, че за тях има някакво значение дали е тъмно или светло — в този момент свали ципа на панталоните си и ги събу.

— Ти си полудял — извика тя с гневно поклатане на глава. — Не си си взел дори хавлия.

— Госпожица Здравият разум — дразнеше я той.

— Е, тук вече си прав — тя се предаде — мразеше се за досадния назидателен тон.

— Хайде — дръпна я той. — Няма нищо по-красиво от океана през нощта. Имаш чувството, че са те затворили в огромен тъмен измислен басейн.

— Нямам дори бански — опита се да се бори тя.

— Бельото ти ще свърши същата работа — успокои я той, застанал пред нея по боксерки; дрехите му бяха струпани на купчинка в краката му.

— И защо мислиш, че въобще нося бельо? — попита твърде самонадеяно тя.

— Сигурен съм — обади се той през смях. — Готов съм да се обзаложа на няколко хилядарки.

— Откъде си толкова сигурен?

— Ами всички примерни момичета ходят с гащички — тук вече едва удържаше смеха си. — Хайде — настояваше той. — Понякога трябва да рискуваш.

— Аз... просто не мога да си позволя да се разболея.

— Нито да се позабавляваш?

Сърцето ѝ отново заби учестено. Джой направо я омагьосваше и тя не знаеше как може да се бори с това чувство.

— Е, като не искаш, недей — каза той. — Но аз отивам. — И преди тя да успее да го спре, той се втурна във водата и се гмурна сред пяната на вълните.

Разтреперана, тя остана сама на плажа, осветен от лунната светлина. „Иди при него — повтаряше вътрешният ѝ глас. — Ако искаш между вас да се случи нещо, трябва да го последваш.“

Изхлузи роклята си, боязливо се приближи към студената вода и нагази, докато водата покри бедрата ѝ.

— Джой! — извика, докато вървеше сред разбиващите се вълни.

Беше във водата почти до кръста, когато той я връхлетя.

— Сега те пипнах! — и я сграбчи отзад.

— Помощ! — тя цялата се разтрепери. — Изплаши ме!

— Тръгвай след мене — каза той и я хвана за ръката.

Газеха, докато водата започна да покрива раменете ѝ.

— А сега плувай — нареди ѝ той.

— Много е дълбоко — тя беше уплашена. — Нищичко не виждам.

— Не се притеснявай — успокой я той. — Аз съм зад гърба ти.

Тя не беше много добър плувец, но му имаше пълно доверие. Той ѝ бе казал, че това ще е истинско приключение — и беше прав. Защо понякога, вместо да работи непрекъснато, не се позабавлява?

Плуваха в тъмния океан. Усещаха допира на вълните, които ги обливаха, и излязоха от дъгата на залива. Лара отново усети страх.

— Джой, Джой, искам вече да се връщаме — извика му нервно.

— Добре — отговори той. — А сега се обърни и плувай след мене.

Тя се подчини и поеха към брега, като се бореха с изведнъж появилото се мъртво вълнение.

Скоро Лара почувства как силите ѝ намаляват и течението я връща назад.

— Плувай! — чуваше гласа на Джой сред шума на вълните.

Беше останала без дъх и вече бе на ръба на паниката, докато се опитваше да се задържи на повърхността. Ужас! Утре косата ѝ ще провисне от морската вода, а очите ѝ ще са зачервени и замрежени от студа. Ще изглежда ужасно, а Йoko и Рокси ще трябва доста да се постараят, за да я върнат във форма. Ако въобще някога стигне до брега...

Изведнъж усети как нещо прошумоля покрай крака ѝ. Изписка, а очите ѝ замръзнаха от ужас.

— Тук има ли акули? — попита със свито сърце.

— Акули... — през рамо повтори той. — О, да, тук гъмжи от тях!

Това ѝ подежда като токов удар и тя заплува енергично в отчаяния си опит да се изравни с него.

— По-спокойно, по-спокойно. Какво ти стана изведнъж? — попита той, когато тя вече го изпреварваше. — Тук вече можеш да стъпиш на дъното.

Когато усети твърда почва под краката си, тя се успокои.

— Хайде сега — той отново я хвана за ръка. — Да излизаме побързо, преди някоя акула да те е глътнала.

— Много забавно, няма що! — тросна му се тя, докато излизаха от водата и едва успяваше да си поеме дъх. — А сега как ще изсъхнем?

— попита, защото отново беше започнала да трепери неудържимо.

— Аз ще те стопля — той обви ръце около нея и силно я прегърна. — Винаги можеш да разчиташ на мене.

В този момент тя изведнъж откри, че докато са били във водата, боксерките му са паднали.

Върху голия си крак усещаше натиска на втвърдяващия се член и едва успя да промълви:

— Джой... аз...

Той прилепи устни о нейните и всички мисли се изтриха от съзнанието ѝ. Езикът му проникна в устата ѝ и опипа всяко кътче.

Беше станало... Тя нямаше повече сили да се бори срещу него. Нали сама го желаеше.

Дълго време останаха упоени от целувката, каквато никога преди не беше изживявала. Устните му ставаха ту нежни, ту твърди и настоятелни. Езикът му галеше зъбите ѝ, заливаше я с трепетно очакване от предусещаното продължение.

Но той никога не бърза, никога не насилва нещата. Той чакаше тя сама да му открие тайните на тялото си.

Зърната на гърдите ѝ бяха възбудени, очертаваха се под мократа коприна на корсажа ѝ. Тя тръпнеше да усети ръката му върху гърдите си. Беше стигнала до онзи предел, откъдето връщане назад нямаше. Този момент беше очаквала и за него се готвеше от седмици.

Той я заливаше с целувките си — дълги, страстни целувки, които я подлудяваха.

Искаше го от толкова време. Стенеше от желание да го докосне и плъзна ръка надолу.

Но той отмести ръката ѝ, сякаш искаше да ѝ каже: „*Бъди търпелива, аз ще ти кажа, когато дойде моментът.*“

Тя не усещаше пронизителния вятър. Всеки милиметър от тялото ѝ гореше, цялото ѝ тяло желаеше Джой.

Той беше толкова внимателен. Лара не приличаше на другите жени — тя беше съвършената кралица, която го караше да се чувства като крал. Като нейния крал.

От деня, в който погледът му се спря върху нея, той се отказа от случайните връзки — пазеше се само за нея.

Дъхът ѝ го омайваше, тя имаше вкуса на всичко хубаво и свежо.

Той превъзможна желанието си да я повали на пясъка и да я обладае, отдръпна се, овладя се — искаше да превърне тази нощ в необикновена за нея.

Леко докосна гърдите ѝ.

Тя изстена от удоволствие, отпусна се в ръцете му, нетърпелива той да я освободи от дрехата ѝ.

Но той не предприе нищо. Просто галеше зърната ѝ през прилепналата прозрачна тъкан и леко ги притискаше.

— Свали го... свали го... — изстена тя, без да има сили да се овладее, стресната, че го желае, преди той да е готов, но не можеше да си спомни някога да е била така възбудена. — Моля те, направи го!

Той докосна върха на зърното ѝ с крайчеца на пръстите си.

Тя разкопча презрамките на корсажа си с треперещи пръсти. С бавни движения той разгърна корсажа и разголи гърдите ѝ. Боже, колко беше красива, колко беше красива цялата. Обгърна ги в шепите си. Свали я на колене на пясъка и погали с члена си набъбналите ѝ зърна — от едната и от другата страна, като ускоряваше движенията си.

— Джой — изхриптя името му, забравила и за студения вятър, и за влажния пясък, в който потънаха коленете ѝ.

— Скъпа... — отвърна той. — Каж ми какво точно искаш.

— Тебе! — думите заседнаха в гърлото ѝ. — Искам... само... тебе...

Той пхна ръце под мишниците ѝ, повдигна я и отново впи устни в нея. Дълги алчни целувки, които бяха първите истински целувки в живота ѝ.

После вдигна ръце над главата ѝ, жадно прилепи устни към лявата ѝ гърда и засмука зърното, сякаш поглъщаше мляко.

— Ооо... — и преди да го осъзнае, тялото ѝ се разтърси от глава до пети от конвулсивни тласъци. Той дори не я беше докоснал там, където тя искаше.

Той освободи ръцете ѝ и я привлече към себе си. Тя се сгуши на гърдите му, а тялото ѝ се обливаше от вълните на дълбоко пълно удоволствие.

— Това хареса ли ти, мила? — и той зарови пръсти в косата ѝ. — Беше ли ти хубаво?

— О!

— А утре ще е още по-хубаво.

— Какво значение има утре? — промълви тя, докато вдъхваше соления мъжки аромат, който обожаваше. — Да отидем още сега у дома.

— Не — той не отстъпваше. — Утре те чака работа. Трябва да си починеш.

— Искам го, Джой...

Той затвори устните ѝ с пръст.

— Нито дума повече — нареди той. — Нека вече да се обличаме, преди съвсем да сме замръзнали.

Вдигнаха дрехите си от пясъка, облякоха се набързо и се върнаха в къщата. Тя очакваше той да дойде в спалнята ѝ, но това не се случи. Единственото, което направи, беше да я целуне нежно по устните и да ѝ пожелае лека нощ.

Тя беше объркана, питаше се защо той не остана с нея, но знаеше, че е прав, че утре трябва да става рано, а ако е тук, нито един от двамата няма да спи.

Отпусна се в леглото с мисли за лицето му, косата, мириса, усмивката.

Джой Лоренцо. Нейната бъдеща съдба? Нейният избраник? Нима е срещнала мъжа, който ще я накара да забрави всичко лошо от миналото си?

Джой влезе в стаята си, разходи се разсеяно из нея, запали цигара. Ето, за това му бяха разказвали. Това беше любовта.

Не можеше да повярва, че се е случило с него. Никога не го бе очаквал, никога не се бе опитвал да го постигне. Жените бяха едни и същи и ако ти трябва гадже, винаги можеш да свалиш някоя.

Ами сега! Може би я срещна прекалено късно?

Може би трябва утре, след като тя излезе, той да си замине завинаги.

Това беше единственият начин.

Будилникът събуди Лара в пет часа сутринта. Беше толкова уморена, че едва се измъкна от леглото и веднага започна да се облича, без да има време дори да хвърли един поглед в огледалото. Кихна.

Рокси я поздрави и изненадано попита:

— Какво е станало с косата ти?

— Ходих да плувам...

— Какво? — Рокси прекара ръка през собствените си настърчали къдрици. — Веднага започваме с шампоан.

Тя кихна още два пъти, преди да кимне.

— И освен това си настинала?

— Както изглежда...

— Страхотно — изфуча Рокси. — Сега всички ще легнем болни.

— Обещавам да не ти дишам в лицето.

— Да, да.

Йоко не беше толкова мила. Както Лара се опасяваше, очите ѝ бяха зачервени от солената вода. Йоко веднага го забеляза и започна да мърмори под носа си, след което я настани на една кушетка и за петнайсет минути постави кръгчета от краставица върху очите ѝ; след това намаза цялото ѝ лице с дебел слой мазен крем.

Докато Рокси и Йоко се занимаваха с нея, тя възвръщаше обичайното си самочувствие. За съжаление трябваше да отложат началото на снимките за около час.

Кайл се мръщеше, докато Майлс кръстосваше нервно нагоре-надолу и изричаше най-страшни ругатни.

— Радвам се, че отново си с нас — саркастично я посрещна Майлс.

— Лара, много мило, че най-сетне можеш да ни удостоиш с присъствието си — добави и Кайл.

— За първи път ми се случва да закъснея — натърти тя, докато единственото, което искаше, беше час по-скоро да приключат със снимките за деня и отново да е с Джой. Трябваше да си кажат толкова много, да говорят за онова, което се беше случило вчера.

Колко бързо стана всичко! Съвсем доскоро бяха просто познати, а в един миг се оказаха един до друг на плажа, напълно голи и тя го желаше толкова силно, че бе готова да изпълни всяка негова заповед.

Не може да бъде! Даже сега, когато си мислеше за него, започна да се възбужда. Как успяваше да го постигне? Той едва я бе докоснал, а тя му принадлежеше изцяло.

Какво означава това? Че е съвсем закъсала за мъж?

Глупости. Тя можеше да има всеки мъж, когото пожелае. Но Джой беше единствен.

Помисли за стегнатото му тяло, изразителните очи, начина, по който я гледаше с такава пряка настоятелност...

— На какво се усмихваш? — попита рязко Кайл и внезапно я върна към реалността. — Предполагам, че това, което правим в момента, е сериозна сцена.

— О, да, съжалявам... За момент... спомних си нещо смешно.

— Сигурно си спомняш нещо от снощи, Лара — заяде се той.

Тя се изчерви. Как може всички вече да са научили? На лицето ѝ ли беше изписано?

— Не те разбирам — тя го прониза с леден поглед.

На което той отговори подигравателно:

— Нищо не е имало, защото Снежната кралица никога не си позволява такива неща, нали?

През обедната почивка помоли Джейн за мобифона и се обади вкъщи. Вдигна Каси.

— Дай ми Джой — каза тя, докато барабанеше нервно с пръсти по аппарата.

— Той излезе — отговори Каси.

— Значи е излязъл — повтори като ехо тя, без да може да разбере.

— Каза ми, че има неотложна работа в града. Ще ти се обади утре.

— Неотложна работа? Каква работа?

— Нямам представа.

— Остави ли някакъв телефон?

— Не.

— А защо ти не се сети да му поискаш телефонния номер? — изведнъж чу собствения си глас, който крещеше на Каси, и рязко млъкна. Каси нямаше никаква вина.

— Извинявай — Каси се опита да я успокои. — Не знаех, че е толкова важно.

— Всъщност не е — приключи разговора тя.

— Нещо не е наред ли? — попита я Йoko, която беше дочула разговора.

— Нищо — отговори и на нея, докато се питаше как ще може да прекара нощта без него. — Всичко е наред.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ОСМА

След инцидента пред Гилдията на режисьорите Алисън Сиуел отиде на съд и получи осемнайсет месеца за преследване, тежко нападение и посегателство над полицаи.

За Алисън това беше чудовищна несправедливост. Тя не е преследвала Лара. Тя беше нейна приятелка. Идиотите не го ли разбираха? ТЯ И БЕШЕ ПРИЯТЕЛКА, ПО ДЯВОЛИТЕ.

Защо тъпите ченгета не арестуват истинските престъпници? Убийци и сексманиаци, педофили и крадци.

Някакъв глупав частен детектив, нает от агента на Лара, беше изфабрикувал всички писма до Лара, които ѝ приписваха. И същият този тъпанар стоеше пред съда и на всеослушание четеше откъси от тях. Алисън беше бясна.

После дадоха думата и на самата Лара и тя потвърди, че Алисън Сиуел я заплашва от месеци, идва в дома ѝ непоканена, търси я непрекъснато по телефона и се опитва да се добере до всяко място, където тя работи в момента.

Пълни глупости! Единственото, което Алисън се опитваше да направи, беше да стане нейна приятелка и да разбере къде може да я намери. И затова — затвор. В затвора с престъпниците.

Беше в една килия с някаква малоумница, която изтровила всички съседски котки. Много мила стара госпожа с бели коси и забавно поведение. Една вечер, докато Алисън се опитваше да подремне, старата кучка започна да я души.

После ѝ пратиха в килията някаква руса, вечно намръщена проститутка, наръгала някого си в кенефа, която сега не искаше да говори.

Алисън беше съвсем доволна от това. Имаше достатъчно време да мисли.

Когато излезе оттук, Лара Айвъри трябваше да си получи заслуженото.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА

Телефонът мълчеше. Вече втора нощ Лара напразно се взираше в него и се чувстваше като влюбена до уши глупачка. После реши че да, навярно по линията има повреда.

Вдигна слушалката. Нормалният сигнал „свободно“. Върна я на мястото ѝ, след това взе първата попаднала ѝ книга и се опита да се съсредоточи върху текста.

Невъзможно. Един тих глас непрекъснато отекваше в главата ѝ: „Джой... Джой... Джой...“ И отново и отново си спомняше и преживяваше вечерта, когато бяха заедно — стъпките им по плажа, влизането във водата, прегръдката... допирът на ръцете му... разтърсването на оргазма...

Лудост! Единственото, което беше в състояние да прави, бе да мисли за него. Това щеше да я погуби. Никога не е била толкова влюбена в Ричард. А Лий — той беше просто приятно интермецо.

Беше истинско чудо как напълно я завладя мисълта за него. Какво му ставаше?

Филипа. Ето какво беше.

Филипа. Нима сега отново ще се върне при нея?

Чувстваше се като кръгъл идиот. Джой Лоренцо нахлу в живота ѝ и само след пет минути тя беше готова да го покани в собствената си къща и да иска от него да я чука на плажа. Днес, без да обясни и с една дума, той я беше напуснал. Джой Лоренцо. „Кой, по дяволите, си ти?“

Снимките на филма свършиха. Каси пригответи багажа им, тази вечер щеше да е прощалното парти, а утре сутринта ще се качат на самолета и ще отлетят за Лос Анджелис.

Без да чуе от Лоренцо дежурните горещи излияния и благодарности. „Трябва да свикваш без него. Той е вече минало.“

Не трябва да забравя нито за миг, че е Лара Айвъри — голямата звезда. Макар и заобиколена от ласкатели, обожатели и всеобщо възхищение, тя беше самотна. Мъчително самотна. Преследвана от

кошмарите на миналото, от което не можеше да се изтръгне. Беше повярвала, че Джой ще преобрази живота ѝ.

Но той виждаше само под повърхността. Виждаше само грозната малка повлекана...

Не. Кога най-после ще забрави безпощадните думи на баща си? А после кръвта му... обляна от кръвта му... късовете още трептяща плът...

Рязко остави книгата и се застави да се мобилизира и да се приготви за партито.

Тогава телефонът иззвъня. Вдигна слушалката.

— Как си? — отдалече я поздрави Ники.

— Страхотно! — отговори с фалшива жизнерадост.

— Нямам търпение да те видя отново — продължи Ники. — Мик също изгаря от нетърпение да се запознае с тебе.

— Как се разбирате двамата?

— Не слушай какво говорят за него. Той наистина е малко ексцентричен, но такива са всички гении.

Побъбриха още минута-две. За момент Лара се изкуши да сподели с Ники за Джой, но едва ли щеше да спечели нещо, като раздухва ученическите си любовни терзания.

Остави слушалката и потъна в мисли за „Отмъщение“ и за тежките седмици, които ѝ предстояха. Куин имаше право — не трябва да се снима в този филм, графикът ѝ за снимки е убийствен, а след като завърши тези два големи филма един след друг, тя има нужда от продължителна почивка, за да се възстанови.

Но щеше да работи не за някой друг, а за Ники...

Не. Никога няма да изостави най-добрата си приятелка. Няма да е честно. А и като потъне в работата над „Отмъщение“, ще забрави Джой.

Облече се бързо за партито с проста тюркоазена рокля и сандали. На плажа ще има танци и всички момчета от екипа ще искат да си направят снимка за спомен с нея.

Среса косата си, после закачи на ушите си златни халки, добави и широка златна гривна, която Ричард ѝ бе подарил наскоро след сватбата им. След един доволен поглед в огледалото тръгна да слиза надолу по стълбището.

В дневната я чакаше Джой, който говореше с Каси.

В първия момент застина неподвижно. Беше объркана. Джой отново беше тук. Нейният Джой.

„Не е твоят Джой. Стегни се и спри да си фантазираш.“

Стоеше все така неподвижна.

— Виж кой пак е тук — обади се Каси, сякаш не беше очевидно.

Сега отново трябваше да си сложи маската на актриса. Да го срази. Никой не изпълняваше по-добре ролята на Снежната кралица от Лара Айвъри.

— Джой — посрещна го любезно. — Какво правиш тук?

— Ще отида да видя дали вече са изкарали колата — и Каси забърза към вратата.

— Няма нужда! — остро произнесе Лара.

Каси спря и се подвоуми как да постъпи сега.

— Ъ-ъ... Искях да говоря с тебе насаме — осмели се да се обади Джой и ѝ хвърли един от дълбоките си погледи.

— Съжалявам — зелените очи му върнаха вледеняващ поглед. — Вече закъснявам за прощалното парти. Ще поговорим някой друг път.

Той пристъпи към нея и тихо заговори:

— Ядосана си, така ли? И сигурно въобще не искаш да знаеш защо трябваше да изчезна.

За момент тя се предаде. После властната ѝ натура взе връх. Мислено го прати по дяволите. „Той ме разиграва като маймуна.“

— Грещиш. Не ти се сърдя — произнесе великодушно. — За какво трябва да се сърдя? — докато говореше, се отправи към вратата и взе и чантичката си. — Както разбираш, сега трябва да тръгваме и ти ще ни извиниш.

— Филипа се опита да се самоубие — промърмори той безизразно. — Нагълта се с хапчета.

Тя изведнъж спря.

— О, Боже мой!

— Ти не искаш да ме разбереш — продължи той. — Аз трябваше да замина...

— Почакай ме в колата — каза тя на Каси, която начаса се измъкна. — Защо не ми се обади? — обърна се с укор към него. — Защо изчезна така, без да кажеш и дума?

— Трябваше да опитам сам да се оправя — той прокара ръка през гъстата си черна коса. — Не мога да ти обясня... Беше ужасно...

Чувството за вина... После болницата... А единственото, което исках, е да съм тук, с тебе.

— Боже мой! — повтори тя напълно объркана.

— Когато се пооправи, аз ѝ заявих, че в живота ми има друга жена, и веднага дойдох тук — приближи се до нея и я хвана за ръката. — Не исках да те огорчавам.

Тя изпита истинско облекчение. Може би все пак връзката им имаше бъдеще.

— Повярвай ми, не ми беше никак приятно — каза тихо.

— Хей — той ѝ стисна ръката. — Аз също се измъчих — и когато се взря в очите, беше сигурен, че планът му е успял. — Ако ти не ме изгониш, аз отново съм тук и съм същият.

При мисълта, че той отново е до нея, я обля вълна от остра физическа тръпка. Всяка сянка от гняв или разочарование се разсея окончателно.

— Да, Джой — кимна леко. — Никога няма да те изгоня оттук.

— Майната му! — извика Рокси. — Видяхте ли с кого е пристигнала Лара?

— Кой е тоя? — питаше Йоко и се опитваше да надникне иззад гърба на Рокси.

— Джой или както там му беше името. За Бога! Ама те си държат ръцете!

— Не може да бъде!

— Като не вярваш, виж сама.

— Мислех, че той си има гадже.

— Малка задявка с Лара — и гаджетото е изпратено зад девет планини в десета.

Рокси и Йоко не бяха единствените, които дебнеха пристигането на Лара — клюката беше плъзнала навсякъде. Кайл, цъфнал на партито със съпругата си Джийн, с която доскоро бяха разделени, веднага ги забеляза.

— Какво прави Лара с тоя никаквец? — обърна се той към Джийн — впрочем доста приятна жена с дълга къдрава кестенява коса и страдалческо изражение.

— Че какво му има на момчето? — подметна Джийн, докато се питаше дали мъжът ѝ вече е успял да преспи с тази зашеметяваща

красавица.

— Той става само за оная работа — заядливо мърмореше той, засегнат от това, че Лара се появява с такъв нещастник, когато можеше да има самия него. — Ужасно! — добави, забравил собствените си безброй гафове. — Тя да не би да не знае? Холивудско правило номер едно: никога не чукай, ако не е от твоята класа.

— Имам чувството, че правим истински бум — отбеляза Джой.

— Какво? — попита Лара и ласкаво обгърна ръката му.

— Честна дума, ние сме събитието на вечерта. Всички са ни зяпнали.

— Нима? — тонът ѝ беше напълно равнодушен. *Нека си зяпат, нека си изкривят вратовете от любопитство. За нея е важно единствено това, че Джой е при нея, и въобще не ѝ пука за мнението на другите.*

— Очите на фризьорката ти направо ще изскочат! — добави той със смях.

— Хм... — тя се усмихна бегло. — Имам чувството, че и ти се беше зазяпал във фантазиите на Рокси.

— Какви ги приказваш? — невинно попита той.

— Не се преструвай, Джой — смъмри го тя. — Много добре знаеш, че подлудяваш жените — те обикалят около тебе като около дивеч.

— Това ми звучи много приятно.

— Истина е — широко се усмихна тя. — И съм сигурна, че много добре си даваш сметка за смъртоносния си ефект.

— Жените не ме интересуват — заяви той. — Мисля само за тебе.

— Много галантно от твоя страна — и тя потръпна, като си представи как тази вечер най-после ще изконсумират връзката си.

— Студено ли ти е? — загрижено попита той.

— Не. По-скоро мнооого-мнооого горещо — глезеше се тя.

— Какво чувам? — той се усмихна ослепително. — Аз съм късметлията, който онази вечер беше на плажа с тебе... помниш ли?

Погледите им се срещнаха и между тях избухна пламък, който я изгори.

— Трябва... трябва да си лягам — тя едва си поемаше дъх. —
Днешната суматоха, снимките с хората от екипа, позите...

— Тръгваме ли сутринта за Лос Анджелис? — небрежно попита
той.

— И ти ли идваш с мене?

Той отново се усмихна.

— Да не мислиш, че ще те оставя да заминеш без мен?

ГЛАВА ТРИЙСЕТА

— Не мога да разбера какво става — обърна се Рокси към Трини и повдигна изрисуваните си вежди.

— Аз откъде да знам? — отговори Трини — наистина беше раздразнена, че не може да каже нищо.

— Ти беше гъста с пича. И сигурно можеш да кажеш нещо повече.

Трини сви рамене.

— Ако само за секунда се отлепи от Лара, веднага ще го питам.

— Непременно — и Рокси добави: — Познавам мъжете, а този едно към едно е играч.

— Защо мислиш така? — в разговора се намеси и Йоко. — Досега не се е чуло да е свалил или чукал насам-натам, а явно има безкрайно много възможности.

— Имам нюх за тези неща — кимна многозначително Рокси. — Той хич не е за Лара.

— Сигурно чувстваш, че е за теб, и сега, когато звездата ни го обсеби, а ти остана на сухо, разправяш такива работи, скъпа — каза Йоко.

— Не е така — възрази Рокси. — Доволна съм, че Лара най-после свали едно гадже. Надявам се той да се окаже точен.

— Висок, тъмнокос, готин — какво не ти харесва, какво не си е на мястото?

— Лара не е просто едно хубавичко момиченце от улицата, каквито сме ние — отвърна Рокси. — И не е кръстосвала хиляди пъти из входовете в квартала.

— Може би това важи за тебе — отсече Йоко. — Аз имам само един мъж.

— О, да — измърмори Рокси. — Само един — в момента.

Джой си намери свободно ъгълче и се отпусна на стола. Лара падна в капана му... всичко е наред. Като ги караш така да те желаят,

винаги се връзват.

Мина му мисълта, че сигурно няма нужда да играе такива игрички с нея, но това определено беше хитър ход.

След като изчезна, се настани в близкия мотел за ден-два. Прекара си времето пред телевизора. Беше му трудно, но се застави да не я търси по телефона. Днес, когато я гледаше как се снима, позира с момчетата от екипа, раздава усмивки и бърби любезно с всички наоколо, вече знаеше, че е изцяло негова.

Очите им се срещаха все по-често и между тях прехвърчаха искри. Тази вечер ще се люби с нея. Тя е съвсем готова за това — и все пак предусещането винаги прави самото изживяване по-сладко.

— И така — започна Трини, тръшна се на свободния стол срещу него и прекъсна потока на мислите му. — Казвай сега. А аз си въобразявах, че си имаш гадже — като мене. Пък се оказа, че си с Лара. Кажи как става тая работа.

Погледна Трини с премрежен поглед. Тя беше доста заядлива и обидена, а сега му досаждаше с прекалено лични въпроси — питаше за прекалено лични неща. Може ли да е разбрала нещо? В момента нещата стояха по съвсем друг начин.

— Случи се, Трини — задоволи се да каже той именно това, което искаха да научат всички наоколо. — Ти вярваш ли, че има съдба, предопределение?

— Предопределение — повтори тя с неразбиращ поглед.

— Ето това се случи между мен и Лара.

— Е, и?

— Беше непреодолимо.

— Ами годеницата ти? Трябва да е скапана.

— Тя ще ме разбере и ще се оправи — каза той спокойно. От другия край на салона улови настоящия поглед на Барбара Уестърбърг, но извърна очи от нея.

— Оказва се, че си съвсем друг човек — заяви Трини.

— Знаем, че съм почтен.

Трини го заряза сам.

В този момент отново се появи Лара с оживено лице. В ръка стискаше гардения, която ѝ беше подарил някой от екипа.

— Свършихме — задъхваше се тя. — Вече можем да тръгваме.

— Хубаво. Тукашните туземци не се държат много дружелюбно.

— Защо така?

— Барбара Уестърбърг ме фиксира цяла вечер със студения си рибешки поглед.

— Защото и тя те желае — закачи го Лара. — Всички са луди по тебе.

— А я виж кой спечели.

— Искаш ли да знаеш какво се прави с наградата?

— Казвай.

Тя се засмя меко.

— Човек няма търпение да си я занесе вкъщи и да си поиграе с нея.

— Лара! — той се престори на шокиран. — А пък аз си мислех, че си добро момиче.

— Не, Джой, съвсем не съм онази идеална малка умница, за която ме вземат.

— Хайде да изчезваме оттук — предложи Джой, — има по-приятни неща, с които можем да се занимаваме.

Тя намери Каси и ѝ каза, че са готови да тръгват.

— Наред ли е всичко при тебе? — попита Каси леко намусена. Тази история с актьора започваше да я безпокои.

— Дали е наред? — Лара цялата сияеше. — Чувствам се прекрасно.

— Щом го казваш — и Каси си помисли, че Лара никога не е била толкова безотговорна и неконтролируема в поведението си.

— Кас, не се мръщи. Сметни откога не съм била истински щастлива.

— Бих искала да е за твое добро — сериозно отговори Каси. — Ако си убедена, че Джой е мъжът, от когото се нуждаеш...

Тя се разсмя.

— Не съм се омъжила за него, Кас. Просто си изкарвам страхотно. Между другото кажи на пилота, че утре сутрин Джой ще пътува с нас.

Това вече окончателно обърка Каси и тя успя само да попита:

— За Лос Анджелис?

— Точно така — и Лара се втурна да целуне Майлс. — Ще се видим в Лос Анджелис, скъпи.

— Лара, ти си невероятна, ти си най-добрата — той целият сияеше. — Ти просто ми свърши цялата работа.

— И аз мога да кажа същото за тебе, Майлс. Много съм ти задължена. Пак ще работим заедно.

Кимна на Кайл и съпругата му — искрено съжаляваше бедната жена.

— Джийн, радвам се да те видя отново. Кайл, с тебе ще се видим на дублажа.

— Внимавай, Лара — пристъпи напред Кайл.

— Моля?

Той се приближи до ухото ѝ, така че жена му да не го чуе.

— Онзи идва от такова място, каквото ти дори не можеш да си представиш, скъпа. Накарай го първо да си направи тест за СПИН.

Тя се отдръпна от него раздразнена.

— Едно правило важи за тебе, Кайл, друго — за мене — каза му тихо. — Ти наричаш нещата само с лоши имена.

Джой я чакаше във в колата. Тя седна на задната седалка до него, той стисна ръката ѝ и по целия път до къщата запазиха мълчание.

Сами в колата, той задържа ръката ѝ, когато тя се опита да запали светлината, сграбчи китките ѝ и ги прилепи към главата ѝ, след което жадно я целуна по устните.

— Цяла нощ мечтаех за това — каза, след като я пусна.

— И аз го желяех — прошепна тя.

— Колко ще остане Каси на партито?

— Има ли значение?

— Да, защото тогава ще останем тук съвсем сами.

— След миг ще се върне.

— Заклучи външната врата.

— Джой... Исках да поговорим.

— Не сега — прекъсна я той и отново впи устни в нея — страстни, дълбоки целувки; тя вече не мислеше за нищо друго освен за него.

Той развърза шнуровите на роклята ѝ и я свлече от раменете ѝ. После рязко дръпна презрамките на сутиена ѝ и го запрати в другия край на стаята.

Възбудата я заливаше и обезсилваше. С треперещи пръсти напипа ципа на панталона му, отвори го рязко и плъзна ръка зад него.

Той разкъса и свали остатъка от роклята от стройните ѝ бедра, свличайки с нея и бикините и чорапите ѝ.

— Легни на пода — нареди ѝ той.

Тя изпълни заповедта му като хипнотизирана, докато го гледаше как се измъква от дрехите си.

Никога преди не беше желала така болезнено един мъж. С Ричард всичко се случваше в спалнята, с Лий си позволяваха и повече лудории. Но Джой и тя — просната на пода в дневната на чужда, временно наета къща — страстта ѝ я подлудяваше.

И без любовна игра той легна върху нея, но тя не съжаляваше. Плавно проникна в нея и от гърдите ѝ се изтръгна тихо стенание.

Постигнаха съвършен синхрон, сякаш се носеха на гребена на огромна вълна, люшкани от ритъма ѝ...

Стори ѝ се, че отнякъде се чува вик. Почти не осъзна, че това е нейният глас.

Достигнаха върха едновременно и се сгърчиха в общ вопъл. Това беше изживяването, което винаги е желала. Изживяването, което искаше да трае вечно.

Когато свършиха, тялото му остана проснато върху нея и нито един от тях не се раздвижи. Тя беше възбудена до краен предел, тръпнеща. И единственото, което успя да промълви, беше:

— Джой! О, Джой...

— Хареса ли ти, скъпа? — попита той лениво, отмести се встрани и плъзна ръка по тялото ѝ.

— Беше невероятно — прошепна тя възторжено. — Беше изумително.

— Искам да ми кажеш всичко — настоя той.

— Какво искаш да ти кажа?

— Кажи ми, че за тебе никога няма да има друг мъж. Само аз. И винаги ще желая само мене.

— Джой...

Само седмица. Трябваше му само една седмица и тя ще говори само това, което той иска.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ПЪРВА

— Много искам довечера да ти покажа първия монтаж — каза Ричард. — Ще те чакам в шест и ще отидем заедно в прожекционната.

— Нямам търпение да го видя — Ники се надяваше, че ще може да напусне офиса на продукцията по-рано, за да може да го придружи.

— Изпълнението на Лара е невероятно, изключително — възхищаваше се той. — Тя е истинско чудо.

— Никак не съм изненадана — на Ники не ѝ беше приятно, че той толкова се прехласва по Лара. Може би трябваше да се сети, че тя беше проектирала всеки детайл от облеклото, което обвиваше съблазнителното тяло на Лара в този филм, и с това много бе допринесла за успеха му. В крайна сметка филмът стана много зрелищен.

Седнаха да закусят във на терасата. По това време обикновено тя вече беше излязла, но на вратата Ричард я задържа и настоя да поговорят за нещо много важно. Отложи ранното си излизане, макар да нямаше търпение да се заеме с работата си в офиса.

Погледна към часовника си. Досега той не беше споменал нищо по въпроса, заради който тя трябваше да остане.

— Лара се връща днес — каза го просто за да поддържа разговора. — Мислех си, че можем да я поканим на вечеря — нея и Мик, ако, разбира се, не възразяваш.

— Защо трябва да се мъкне и този тъпак?

— Мисля, ще е добре да се срещнат най-напред в подобна светска обстановка. Да се опознаят, преди да са започнали работа над филма.

— Лара ще се ужаси от него — безстрастно обобщи Ричард. — Тя въобще не забелязва подобни типове.

— Не мисля, че е толкова противен.

— Повярвай ми, ужасен е.

— Ричард — Ники беше готова да отстоява позициите си, — когато се заех с този проект, ти ме подкрепяше... а сега ме критикуваш

всеки ден.

— Защото непрекъснато правиш грешки — каза той с монотонно пренебрежение. — Въобще не се вслушваш в съветите ми. И никога, в никакъв случай, не трябваше да каниш Лара, нито да наемаш Мик Стивън.

— Какво имаш против него? Той е брилянтен.

— Е, може и да е брилянтен, но му трябва продуцент, който да го държи изкъсо. Ти нямаш достатъчно опит, Ники. И първо трябва да го понатрупаш.

— Какво друго да ти кажа освен благодаря. Високо цена своята загриженост — и тя отново погледна към часовника си. — Трябва вече да тръгвам, Ричард. Имаш ли да ми казваш още нещо?

— Обещах на Съмър да поговоря с тебе за нея.

— Какво има? — тя се подразни, защото ако Съмър искаше да ѝ каже нещо, трябваше да говори направо с нея.

— Тя ми каза, че всеки опит да се разберете помежду си завършва с яростни кавги.

— Не е точно така.

— Но тя го преживява така.

Ники кимна и отново попита за какво става дума.

Той притисна длани една о друга и я погледна в очите.

— Тя иска да остане при нас.

— Моля? — в първия момент Ники си помисли, че не е чула добре.

— Не иска да се връща в Чикаго, а да тръгне на училище тук. — Ричард замълча, после добави: — Това трябва да те засяга. Тя е твоя дъщеря.

— Да, дъщеря, с която почти не сме се виждали, след като се разделихме, когато тя беше на осем години. За да бъда откровена докрай, трябва да кажа, че не знам дали в този момент мога да поема отговорността за възпитанието ѝ.

— Не си много стговорчива — смъмри я той и с това увеличи раздразнението ѝ.

— Знаеш ли, Ричард — тя започваше да се нервира. — Чувствам се засегната, че тя е поискала от тебе да говориш с мен.

— Изпълнявам чисто и просто задълженията на посланик — и той отпи глътка кафе. — Защо не седнете и не поговорите за това?

— И това ще стане, но... когато се освободя малко. Точно сега закъснявам за работа. — Грабна ключовете за колата си от масата и напусна къщата, кипяща от недоволство. Откъде накъде Съмър ще ходи при Ричард и ще иска той да говори от нейно име?

За момент се изкуши да се върне обратно вкъщи и да измъкне мързеливата си дъщеря от леглото.

Камериерката казваше, че всеки ден Съмър спи до обяд, след това става, среща се с приятели и изобщо не се появява вкъщи — освен ако не трябва да се преоблече. Но после Ники размисли и се отказа от тази идея. Изведнъж почувства вина. Ричард беше напълно прав да ѝ натяква, че тя е майка на Съмър. Най-разумното, което можеше да направи, бе да обсъди с Шелдън желанието на Съмър да остане в Лос Анджелис.

Когато пристигна в офиса, Мик вече ръководеше голяма работна среща. Беше започнал, без да я изчака, което още повече я ядоса.

Седна до него. Той едва ѝ махна с ръка. Тя знаеше, че филм се прави с много усилия, но ако си продуцент, тогава времето ти минава изцяло в решаване на проблеми. Всички от екипа поставят своите изисквания, а преди началото на снимките е задължително всеки детайл да е уточнен.

Когато направиха почивка, тя поръча на асистентката си да изпрати на Лара цветя с бележка, в която я приветства със завръщането ѝ и я кани утре на вечеря.

Мик я отвлече на обяд.

— Айдън е направо хлътнал по тебе — и премлясна с долната си устна. — Направо си му взела акъла.

— Много мило — но изобщо не изглеждаше впечатлена.

— Да бе. И ми каза, че си страшно точна мадама.

— Докато се държи както трябва, въобще не ми пука какво е казал и какво си мисли.

— Колко пъти да ти го повтарям — каза Мик с победоносен вид. — Айдън е душица.

— И да не забравиш — напомни му тя, — утре вечер си вкъщи. Искам да се запознаете с Лара.

— Е, щом трябва...

— И си набий в главата, Мик: тя е звезда и трябва да внимаваш какво ѝ говориш.

— Ще си взема бележка. Даже ще си сложа вратовръзка. Единствената ми вратовръзка...

— Няма нужда да се престараваш.

— А, не, не. Ще бъда изряден и сериозен.

Прибра се вкъщи преди седем. Ричард и Съмър бяха на терасата и играеха на скрабъл. Ники се почувства като натрапник.

— О, мамо — поздрави я Съмър, сладка като бонбонче както винаги. — Как мина днес?

Защо винаги се получава така: когато Ричард е наблизо, Съмър се държи като идеалната дъщеря.

— Изцедена съм — и потъна в креслото.

— О-хо — обади се и Ричард, — ако сега казваш, че си изцедена, почакай да видиш какво ще говориш, когато започнат снимките.

Съмър се изправи. Беше облечена с високо изрязани къси панталонки и късо горнище. „Твърде много гола плът“ — помисли си Ники.

— Трябва да се обличам — съобщи Съмър. — Отивам на купон.

— Пак ли? — попита Ники.

— Така е, мамо. Ричард одеде ми каза, че сега трябва да си живея живота — докато съм млада.

— Ами?! — и Ники му хвърли гневен поглед.

— Ваканцията ми е страхотна — въодушеви се Съмър и прегърна Ники през врата. — Благодаря ти, мамо.

Изтича до Ричард и го целуна, след това се втурна в къщата.

— Не мога да разбера защо вечно се оплакваш от нея — обади се Ричард и отмести дъската за скрабъл. — Тя е прекрасно момиче.

— Ти виждаш само положителните страни — тъжно му отговори Ники.

Час по-късно се настаниха в прожекционната, за да видят готовите кадри от „Френско лято“.

Ники забрави за „Отмъщение“ и изцяло се отдаде на пленителните сцени, които една след друга се редяха на екрана. Камерата беше много добра, а нейните костюми — съвършени. Ричард наистина беше прав — изпълнението на Лара беше безупречно. Хари Солитър и Пиер Перес също правеха невероятни роли.

Когато запалиха осветлението, Ричард се усмихваше широко.

— Този път си надминал себе си — възкликна тя. — Във възторг съм!

— Ако не беше Лара, нямаше да се получи — каза той. — Тя беше идеалната героиня.

„*Страхотно* — помисли си Ники, — *а какво ще кажеш за моята работа?*“

На връщане се отбиха в магазин от веригата „Дан Тана“ и оттам взеха стек и салата, а Ники трябваше да слуша безкрайните излияния на Ричард за филма му. Наистина беше изцяло завладян от него. Тя се опита да насочи разговора към „Отмъщение“, но това въобще не му направи впечатление.

След вечеря слязоха с колата към брега.

— Искам вече да си лягаме — подкани го тя, когато влязоха вкъщи.

— Закъде си се разбързала толкова?

„*Ами защото може да се чувствам много самотна*“ — искаше да му отговори тя, но замълча. Вместо това последва Ричард в спалнята и плътно затвори вратата след себе си.

— Защо е нужно да заключваш? — попита той, докато сваляше пуловера и изхлузваше панталоните си.

— За да сме сами.

— Съмър излезе. А и да беше у дома, едва ли щеше да влезе, без да почука — и той включи телевизора.

— Съмър е съвсем непредсказуема — тя влезе в банята, откъдето се появи след пет минути, облечена в секси черна нощница.

Ричард лежеше под завивките и гледаше като омагьосан екрана на телевизора.

— Как ще ми обясниш това? — започна, докато се настаняваше в леглото до него. — Когато имам настроение, се оказва, че ти си падаш повече по нощния блок, отколкото по мене.

— Не ставай смешна — той се опита да задържи дистанционното, което тя искаше да измъкне от ръцете му.

— Знаеш ли, не сме се любили от седмици — тросна се тя.

— И двамата имаме толкова много работа — на него сякаш не му пукаше.

— Това пък кога те е спирало? — и докосна члена му и го поглади, докато той не се възбуди напълно.

След малко легна отгоре ѝ и без дума започна да помпи, докато се изпразни. После се търколи настрани, затвори очи и веднага заспа дълбоко.

Ники беше дълбоко наранена. Къде останаха чувствата? Да не говорим за любовната игра. Ричард беше любовник, а сега? Най-жестоката обида беше, че не загаси телевизора и през цялото време го остави да работи.

Обърна гръб на хъркането му и зарови глава под възглавницата, засегната и ядосана.

Когато приключи с „Отмъщение“, трябва да си поговорят и тя няма да отложи този разговор нито за миг.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ВТОРА

— Снощи не можах да си вляза вкъщи — цупеше се Каси.

— О, извинявай — виновно я погледна Лара. — Сигурно съм заключила вратата, като съм влязла... по навик.

— Трябваше да счупя прозореца — продължи да обвинява Каси.
— Както знаеш, трябва да отговаряме за имуществото и вече им оставих съобщение за повредата.

— Естествено.

— Наред ли е всичко?

Лара се усмихна очарователно.

— Да, Каси. Всичко е прекрасно.

Каси държеше в ръка бележник.

— Изготвих в общи линии графика ти за Лос Анджелис — каза тя. — Твърде е претоварен, но ако не ти се случи нещо — някоя настилка например, — ще се справиш.

Лара хвърли поглед към графика си и изстена:

— Това е направо непосилно. Няма да имам и секунда, за да си поема дъх.

— Ти настояваше да се снимаш в „Отмъщение“. Агентът ти те предупреди.

Лара огледа по-подробно плътния график и се намръщи.

— Сигурна съм, че можеш да отмениш някои от ангажиментите.

— Невъзможно — възрази Каси. — Всичко е важно. Рекламите за последните ти два филма. Дублажът на „Френско лято“. Участията в телевизията. Благотворителните ти акции. Прегледите при лекаря и зъболекаря. Връзките с обществеността. Кориците на списанията...

— Добре, добре, подробно ще го проуча в самолета.

Каси поклати глава и излезе. Лара се загледа през прозореца. Пред къщата чакаше лимузината, багажът — до нея. Шофьорът усърдно пълнеше багажника. След десетина минути ще тръгнат оттук.

Отново влезе в спалнята. Джой беше в банята и разглеждаше голото си тяло в огледалото.

Тя се изправи пред него, облечена и съвсем готова за полета.

— Време е да тръгваме — каза, докато си мислеше колко харесва това тяло. Стегнато, но без напомпани мускули, с широки плещи, плосък корем и дълги атлетични крака. Гърдите му бяха леко окосмени. Имаше и най-апетитното дупе на света.

— Да, не съм забравил — но продължаваше старателно да изследва отражението си в огледалото.

Тя го шляпна лекичко и го подкани:

— Стига си се прехласвал по вида си, ами побързай, господин Красавецо!

Той се обърна към нея, долепил голия си задник до ръба на мивката.

Боже мой, беше твърд. Тя усети как краката ѝ веднага се подкосиха. Бяха изминали само няколко дена, а те бяха толкова близки. Не можеше да повярва, че той е тук, в собствената ѝ баня, гол, сякаш бяха женени от години. А тя, винаги толкова благоразумна, сега беше като замаяна. Но това въобще не я интересуваше. Какво от това? Наслаждаваше се на всеки момент на безотговорна възбуда.

— Защо не коленичиш? — попита той по същество. — Защо не го направиш точно сега?

— А ти защо не започнеш да се обличаш? — отговори му тя.

Той ѝ се усмихна.

— Онова, което виждаш, не ти ли харесва?

Тя му върна усмивката.

— Да, но знам, че ще си бъде на мястото и когато пристигнем в Лос Анджелис.

— Добре, добре — засмя се той. — Обличам се.

— Пет минути, не повече. Самолетът не може да чака.

— Предполагам, че ще летим с частен самолет, нали? — и протегна ръка към бельото си.

— Това няма значение, защото и те трябва да спазват графика си за полетите.

— Да, госпожо — пошегува се той, докато нахлузваше боксерките си.

Изтича оживена и радостна в кухнята. Видя през прозореца Каси да ги чака до колата и да разговаря с шофьора. Нямахше търпение да

сподели с Ники, да обяви на всеослушание, че е влюбена — дори да не беше любов, със сигурност беше страст.

Никога по-рано не беше стигала толкова бързо до леглото. Ричард трябваше да чака цели месеци, докато си легне с него, а Лий обикаля около нея шест седмици. А сега Джой. Стана мигновено. И никога по-рано не е преживявала секса толкова чувствено и дълбоко. Ники ще я разбере.

Припомни си предната вечер и отново потръпна от удоволствие, което прикри като своя тайна.

След няколко минути се появи и Джой. Навлякъл беше чифт изтъркани джинси и избеляла риза от същия плат, а черната му коса беше бухнала.

— Трябва да дойда с тебе по магазините, когато пристигнем в Лос Анджелис — каза тя след критичен оглед. — От Армани трябва да напазаруваш сака, панталони, чорапи и вратовръзки, а и...

— Спри за момент, моля те — той я прекъсна недоволен. — Ако исках да се мъкна с такива парцали, сам щях да си ги купя... Нямам никаква нужда от тях, че да ми ги купуваш ти. Нито пък да ми плащаш сметките.

— Не исках да кажа, че ще ти купя дрехи, защото имаш нужда — обърка се Лара. — Исках да го направя просто защото... — не можеше да намери думи, за да обясни. Защо трябваше да дава такива глупави предложения? Държеше се така, сякаш той няма никакви пари. И, разбира се, той се почувства засегнат — всеки мъж ще се обиди.

Той се вгледа в нея. Изглеждаше лъчезарна, кожата ѝ блестеше, а зелените ѝ очи искряха... Как е възможно да ѝ се разсърдиш?

— Да вървим — гласът му беше омекнал. — Казвал ли съм ти вече, че си най-красивата жена, която някога съм виждал?

— А ти си най-красивият мъж — отговори тя и отново беше щастлива.

Излязоха от къщата и тръгнаха към колата, хванати за ръце.

Шофьорът им отвори вратата и те се настаниха на задната седалка. Каси зае мястото си до шофьора. През целия път до летището не откъснаха поглед един от друг.

„Ники няма да повярва, че това се е случило — мислеше си Лара. — Всичко стана така изведнъж, че и аз още не мога да го осъзная.“

На летището ги чакаше „Гълфстриймът“. Пилотът лично поздрави Лара и ѝ благодари за честта да лети с нея. Внимателен стюард им помогна да се качат на борда.

За по-голямо удобство самолетът беше оборудван с четири кресла, наредени около квадратна маса, и с няколко уютни кътчета за усамотяване по време на полета. В дъното на салона имаше спалня и душ-кабина.

— Ще отидем ли в спалнята? — прошепна Джой, а Лара се засмя и благоразумно отговори:

— Имам задължения като звезда и не мога да правя каквото си искам. Но както и да е — и добави по-сериозно: — Но тук може да правим нещо друго.

— И какво?

— Най-сетне да поговорим... ще имаме време да се опознаем малко повече. Искам да науча всичко за тебе... откъде си... да ми разкажеш за семейството си, а после — какво предпочиташ за закуска... всичко...

— Що за хрумване? — прекъсна я той. — Животът ни едва сега започва, затова забрави всичко за миналото.

— И това ми стига.

— Добре тогава. Просто няма за какво да говорим. Ще прекараме цялото време в спалнята.

— Джой! — смъмри го тя с искрящ от смях поглед. — Ти да не си сексманиак?

— О, не говори така — гласът му звучеше подкупващо. — Знаеш много добре, че и ти го искаш.

Да, беше прав, тя също го искаше. Но наистина през това време трябваше да прегледа новия сценарий, да се подготви за срещата с Мик Стивън. Снимките на „Отмъщение“ трябваше да започнат след по-малко от две седмици, а дотогава ѝ предстоеше много работа. От четири месеца не се беше връщала вкъщи, а последното нещо, което беше планирала, бе нова връзка.

Джой взе ръката ѝ и я постави върху члена си, набъбнал в нова ерекция.

Тя рязко я отдръпна и кимна към Каси, скрила лице зад брой на „Ю Ес Ей тудей“.

— О, не се безпокой, ще има и за нея — прошепна той.

— Ти си непоправим! — меко се засмя тя.

Стюардът влезе с напитките, които бяха поръчали — бира за Джой и „Севън ъп“ за Лара.

— Имам нужда от захари — свенливо се усмихна тя. — Ти изцеди цялата ми енергия.

— Така ли? — той беше доволен. — Ами че ние още не сме започнали.

Тя се усмихна на мисълта за преживяното с него и отново потръпна от удоволствие.

— И така — обади се Джой. — Кога ще се срещна с Мик Стивън?

— Струва ми се, че всички роли във филма са вече разпределени.

— Ти си звездата в него. Можеш да уволниш някого.

Тя се разсмя, убедена, че той пак се шегува.

— Май няма да мога да уволня никого. Още не съм се срещнала дори и с Мик.

— Хей — той привлече вниманието ѝ и отново прие очарователния вид на малко момче. — Сигурно ако поискаш да дадат една роля и на гаджето ти...

Тя се извърна към него и го погледна настойчиво.

— Значи си това, Джой? Гаджето ми?

— Е, тогава нека да бъда любовник. Звучи по-секси.

— И работиш за мене — тя не можеше да спре да се смее. — Гаджето ми... — за момент замълча. — О, не! Чакай само да научат таблоидите?

Той се наведе към нея, склочи пръсти зад тила ѝ и я придърпа към себе си.

— Ела тук — и прокара бавно език по устните ѝ. — Имам предложение — каза ниско. — Изхвърли Каси от самолета. Кажи ѝ да пътува с редовния полет...

— Не мога да го направя.

— Напротив, можеш.

— Джой... не мога — повтори тя. Не беше възможно той да говори сериозно.

— Е, добре, това беше само предложение — пошегува се той. — Трябва да тичам насам-натам гол. А това не може да стане, ако и тя пътува с нас.

— Ти наистина си луд — тя се усмихна и окончателно му прости.
— Никога не съм го отричал.
— Наистина е така.
— А сега да видим какво ще стане — и той ѝ намигна. — Ти вече ме нарече секс-маниак, луд и непоправим. В какво още ме обвиняваш?
— Сега не се сецам за друго.
— Е, добре.
— Обичаш ли кучета? — любопитства тя.
— Обичам ги, но само отдалече. Защо? Да не искаш да ги насъскаш срещу мене?
— Имам три кучета.
— Големи или малки?
— Средни.
— Какво още трябва да знам, че имаш?
— Конче. И двойка котки.
— А ще се намери ли и една стая за мене?
— Ами... — тя не знаеше какво да каже. Не бяха обсъждали въпроса къде ще отседне той. А сега той категорично заяви, че ще остане при нея.
Той забеляза объркването ѝ.
— Не се тревожи — успокой я бързо. — Имам намерение да отида на хотел за една-две седмици. А след това, ако реша да остана в Лос Анджелис, ще си наема апартамент.
— Джой — каза импулсивно; първата ѝ мисъл беше: „*Боже, ама ние да не сме непознати.*“ — Искам да останеш вкъщи, докато се устроиш.
— Неее — тръсна глава той. — Не бих искал да се натрапвам.
— Никого няма да притесняваш и ще се чувстваш много удобно — и тя закопча колана си, а самолетът започна да рулира по пистата.
— Знаеш ли — той ѝ изпрати усмивка, — откакто съм с тебе, нищо няма значение.
И наистина казваше истината, защото най-сетне беше намерил жената, с която да остане завинаги.
Лара се усмихна. Да, случи се неочаквано бързо, но всичко изглеждаше толкова хубаво, толкова разумно. И е страотно да си с някого, на когото му пука за тебе.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ТРЕТА

Макар да не обичаше да си губи времето в кухнята, Ники реши да сготви нещо. Лара не си беше вкъщи достатъчно време и можеше да се очаква, че изпеченото от нея месо ще я изненада приятно. Спря се на меню от пилешко печено, картофено пюре, броколи, боб и английски хлебен сос — все неща, които Лара предпочиташе.

Ричард се прибра вкъщи по-рано, за да има време да се преоблече. Влезе право в кухнята, където в този момент Ники режеше авокадо за салата на тънки парченца. Целуна я по тила.

— Познай — Ники цялата сияеше. Без съмнение той щеше да е разгневен, но след блестящото му представяне тази нощ не можеше да му откаже внимание.

— Какво? — попита той и си взе парченце авокадо от купчината.

— Лара ще доведе някого.

Веждите му се вдигнаха високо.

— Нима?

— Така изглежда... Спомняш ли си, разказвах ти за един, който, струва ми се, не й беше безразличен... актьор, с когото веднъж се срещнах — Джой Лоренцо. Както се вижда, тя изпитва нещо повече от празно любопитство.

— По какво съдиш?

— Досега не съм имала възможност да говоря с нея, но Каси ми се обади и каза, че Лара възнамерява тази вечер да дойде с него. Естествено, отговорих, че ще е чудесно.

— Аз не бих се съгласил — кисело каза Ричард. — Защо й трябва да се занимава с някакъв никому неизвестен актьор?

— Защо не? А и с кого друг да се среща?

— Значи тази вечер ще дойде с него? — той поклати глава. — Кой можеше да си помисли такова нещо?

— Ти, скъпи мой. Спомни си собствените си постъпки, които сега ти изглеждат странни само защото този път го прави тя.

Ричард отвори хладилника и извади от него бутилка бяло вино.

— Трябва да говоря с нея — каза той.

Това вече накара Ники да заговори иронично:

— И какво ще й кажеш? Сигурно, че не може да си хване гадже, преди да получи твоето разрешение.

Той ѝ хвърли студен поглед и излезе от кухнята, като взе и виното. В този момент вътре нахлу Съмър с широко отворени очи и ухилена до уши.

— Ау! — възкликна тя. Изглеждаше много сладка в светлорозова ластична рокля. — Усещам много апетитен аромат!

— Благодаря — Ники се зачуди какво ли ще иска Съмър този път. Колата? Къщата? Или може би Ричард?

„Знам защо ми се прави на толкова сладка — помисли си тя. — Само по-спокойно, по-спокойно. Ще се оправя с нея.“

— Ники — извика Ричард от съседната стая. — На телефона... Обажда се Мик.

„О, Боже! Само да не се обажда, за да ми каже, че се отказва“ — мина ѝ през главата, докато сграбчваше слушалката.

— Искам да те помоля за нещо — мрънкаше Мик. — Ама мнооого голяма молба.

— Слушам те.

— Наистина е важно за мене.

— Какво има? — тя започваше да губи търпение.

— На главата на Айдън се струпаха хиляди неприятности. Той по принцип живее в един хамбар под наем... Няма никакви приятели.

— И искаш да разбереш дали можеш да дойдеш с него? — попита тя с твърде помръкнал вид — предварително знаеше, че после ще съжалява, задето го е поканила.

— Това исках да те помоля.

— Осем часа. Както се разбрахме — остави слушалката на мястото ѝ и се провикна: — Ванда! Постави още един прибор.

— Нали мога да остана за вечеря? — попита Съмър със светнали сини очи и затанцува из кухнята. Беше дочула разговора по телефона и не можеше да повярва, че ѝ се отваря такава възможност.

Ники не можеш да направи нищо друго, освен да се съгласи. И все пак подметна:

— Как така ще пропуснеш да излезеш тази вечер?

— Да изляза и да изпусна случая да опитам вечерята ти? — Съмър бръкна с пръсти в салатата и измъкна оттам едно червено доматице.

Какво можеше да отговори на собствената си дъщеря? Че очакват специални гости и няма възможност да присъства?

— Всъщност вечерята ще бъде делова — неубедително произнесе тя.

— Ричард ми каза преди малко, че ще дойде и Лара. Много ми е домъчняло за нея. Сякаш не съм я виждала от векове...

— Няма да бъде само Лара — побърза да обясни Ники. — Ще дойде и моят режисьор, Мик Стивън. Ще обсъждаме един куп делови въпроси и се боя, че ще ти стане скучно.

— Нали винаги искаш да си стоя вкъщи, мамичко? — в гласа на Съмър прозвучаха нотки на обида.

Не и този път.

— Искам, разбира се — Ники изпита вечната семейна вина и се обърна към икономката с кратко нареждане: — Ванда, сложи още един прибор — множим се от минута на минута.

— Благодаря ти, мамо — и Съмър излетя от кухнята.

Ники си отбеляза, че трябва да се разбере с Шелдън колкото се може по-скоро. Ако Съмър има сериозното намерение да остане, тя няма да ѝ откаже тази възможност. Може би все още има надежда нещата между тях да потръгнат.

Съмър се втурна в стаята си. Мик Стивън у тях! Идеално! Никога не му е казвала коя е. Той ще се вцепени, когато най-сетне научи. Но голямото събитие беше Айдън Шон. Какъв пич само. Беше толкова нетърпелива.

Какво ли е най-добре да облече? Нещо толкова секси, че той да не може да ѝ устои. О! Това беше нейната вечер!

Лара седеше пред огледалото на тоалетката, довършваше последните подробности на грима си и си мислеше колко е хубаво човек отново да си е у дома.

Вчера, веднага след като пристигнаха в къщата, подробно инструктира господин и госпожа Креншоу — възрастното семейство шотландци, които работеха за нея — да приготвят стаята за гости за

Джой. Госпожа Креншоу прие поръчката, огледа Джой малко критично, което накара Лара да се разсмее. Семейство Креншоу, както и всички останали, прекалено се тревожеше за нея.

След като се настани, Джой започна да разглежда къщата.

— Я виж ти! Това се казва къща — възкликна той, докато заничаше тук-там. — Въобще не си давах сметка, че живееш в такъв палат.

— Тук прекарвам цялото си време, когато не работя — обясни тя. — Опитах се домът ми да бъде колкото се може по-уютен.

— И както се вижда, си се справила добре.

Изглеждаше като хлапе, изгубено в Дисниленд. Бъзикаше копчетата на дека, зяпаше телевизионните апарати, подхвърляше топката на кучетата, а когато откри, че има и фитнес-зала, беше направо на седмото небе.

Вечеряха навън, в градината — само двамата. След това тя очакваше той да направи следващата крачка. Но за съжаление той не се реши. Твърде целомъдрено я целуна по бузата, отбеляза, че и двамата са твърде изтощени, и потъна в стаята за гости.

Наистина беше объркана. В един миг се държеше като неин любовник, в следващия — просто като гост в къщата.

Отпусна се в леглото си, но мисълта за него не ѝ даваше покой. Той не дойде при нея, а тя — тя беше твърде горда, за да направи първата крачка. Едно нещо бе разбрала със сигурност: той не обича да пришпорва нещата.

На сутринта и двамата се събудиха рано и се сблъскаха в кухнята. След закуска го поведе към конюшните, за да му покаже конете си.

— Яздиш ли? — попита го.

— Бих могъл да опитам — отговори той.

Господин Уикър, конярят ѝ, избра кон за Джой. Той го възседна с лекота и поеха. Държеше се съвсем естествено.

— Не мога да повярвам — възкликна тя. — Аз яздя от толкова години, а ти просто се качи на коня и го подкара.

— Нищо не може да ми се опре, ако си го поставя за цел — похвали се той и разтегли устни в усмивка. — Мога да постигна всичко.

Обядваха до плувния басейн и през деня си починаха добре, благодарение на Джой, който настоя тя да отмени всички насрочени за този ден срещи.

— Хайде, Лара, направи го — каза ѝ той. — Заслужаваш поне един ден за себе си.

Каси никак не беше доволна, че трябва да заеме мястото си в малкия офис и да направи опит да размести вече претъпкания график.

Сега Лара се приготвяше за вечерята у Ричард и Ники.

Чудеше се как Ричард ще приеме Джой. Понякога бившият ѝ съпруг се държеше много собственически с нея — сигурно ще е полезно да я види с друг мъж.

Джой почука на вратата и влезе в стаята. Изглеждаше много шик с черна копринена риза, сако от Армани и черни панталони с тесен кожен колан около тънкия кръст. Приличаше на човек, слязъл направо от екрана — наистина щеше да е жалко да не го вземат в продукцията.

— Радвам се, че изглеждаш така за срещата с Мик — и тя добави руж на скулите си. — По-добре е да се срещнете по този начин, отколкото да ходиш на прослушване. Обещах ти да говоря с него дали може да те ангажира.

— Няма за какво да говорите, направо ще го поискаш — каза той, взе парфюма „Лалик“ и го подуши.

— Не мога да ги заставя да направят такова нещо — и тя се изправи, за да вземе чантичката си.

— Нито пък те могат да те заставят — напомни ѝ той. И тогава неочаквано ръката му се плъзна по предницата на роклята ѝ, обгърна лявата ѝ гърда и притисна зърното.

Дъхът ѝ секна от изненада.

— По-добре да тръгваме — и той си дръпна ръката.

Единственото, което ѝ се искаше в момента, бе да останат вкъщи и да се любят. Но вместо това последва Джой и излезе от стаята.

Отвън в гаража той огледа колите ѝ, сякаш ги инспектираше. Тя имаше сив роувър, златист ягуар модел ХКJ и черен мерцедес с матирани прозорци.

— Три коли? — той се смееше с цяло гърло. — Госпожо, вашият стил ме впечатлява.

— Коя ще вземем? — попита тя.

— Ягуара — веднага отговори той. — Аз ще карам.
Отвори й вратата и тя седна на мястото до шофьора.

— Имаш ли кола, Джой?

— В Ню Йорк? Няма начин. Веднага след като разбере какво ще правя, ще си взема нещо и тук.

Думите му й прозвучаха така, сякаш ако не получи роля в „Отмъщение“, ще трябва отново да се върне в Ню Йорк. А ако това стане, дали някога ще го срещне отново?

„Стига! — каза си тя. — Това не е любовен роман. А само любовна авантюра. Много кратка и много приятна.

Ами ако не е така?

Може би именно Джой е мъжът, когото съм чакала. Мъжът, който ще преобрази живота ми.

И няма да има повече самотни нощи.

Няма да има повече безсъници и кошмари.“

Можеше само да си мечтае.

Интимната вечеря за трима се оказа за седмица. „Страхотно!“ — помисли си Ники.

Двама актьори, които може би не могат да се понасят. Двама режисьори — едва ли други двама биха били по-различни; красива кинозвезда; своенравна тийнейджърка — и тя самата. Каква компания! И като връх на всичко Ричард отново беше започнал да пие много — това навярно нямаше да е проблем, стига да не прекаляваше. Но по блясъка на очите му разбра, че тази вечер определено ще прекали. Току-що бе приключил с половин бутилка вино и сега преминаваше на мартини.

Включи компактдиска — пусна сборен на Стинг, Джамирокуей и Джуъл. След това отпи от една от убийствените „Маргарити“ на Хуан. В последната минута го извика да помага на бара. Хуан беше синът на Ванда. Изглеждаше като младия Антонио Бандерас със заресана назад коса, премрежени очи и нахакани движения. Последния път, когато го видя, беше още момче... Сега беше на осемнайсет години. Потръпна при мисълта какво може да започне в мига, в който той погледне с похотливите си очи Съмър.

— Синът ти наистина е пораснал много — подхвърли на Ванда, докато бяха заедно в кухнята.

— Хуан е много добро момче — Ванда цялата засия от гордост. — И въобще не се занимава с никакви съмнителни типове. Искане да стане певец.

— Значи певец — и Ники хвърли един поглед на билетото, което се печеше във фурната.

— Голям талант — каза Ванда. — Да ви попее ли на вас и на господина, ако искате да го чуете?

— Друг път — Ники припряно отклони предложението. Точно сега си мислеше само за вечерта, която трябваше да издържи докрай.

* * *

Това, че се захванах с Максвел фон Щойбен, въобще не помогна на кариерата ми. За да изпълни закана си, този мръсник искаше дори съвсем да ме отпише.

Обаче тук се случи нещо, което въобще не му бе дошло наум. Той не се сети, че мога да сменя името си. А аз направих точно това. Без да се усетя, на самата секунда станах обикновено момче, което за първи път идва в този град. Това ще продължава поне дотогава, докато не се мяркам на прослушвания, където може да присъства и Максвел. Тъпото копеле тръгна да отписва някого, който вече не съществува.

Скоро след инцидента с Максвел зарях Марги. Беше крайно време. Сега досадата беше придобила съвсем ново значение. Съвсем се стопиха и сладките ми мечти за малка къщичка във Вали, за две-три дечица... В крайна сметка кой кого заряха? А и наоколо имаше толкова много жени, които явно заслужаваха вниманието ми. Един куп сладури, които при това имат пари да плащат за него.

Смяната на името беше удар в десетката. И след като трябваше да зарежа кариерата си, това промени и възможностите ми. Само след няколко месеца свалях мадами в едно късно и много горещо телевизионно шоу. Някакво долнопробно масово порно, но то успя да ме накара да се чувствам крал. Изведнъж накарах хората да ми се кланят и да стенат, да дебнат всяко мое нареждане. Няма нищо по-велико от това, да бъдеш звезда, колкото и тъпо да е шоуто. Дори режисирах два епизода — бяха наистина находка.

Партньорка ми беше една вечно нервна блондинка. Няколко пъти се опитвала да пробие и още се надяваше да успее. Понякога щастиято даже ѝ се усмихвало, но само за кратко. Сега ѝ оставаше да участва в лайнени предавания като това, но и това си беше късмет, защото доста бе попреминала над трийсет и петте. А за една жена над трийсет в Холивуд — освен ако вече не е направила бум — финито.

Казваше се Хадли. Имаше дълги крака и направо стръвнишки сексуален апетит. Нямах никакво желание да я чукам — не обичам да смесвам бизнеса с удоволствието. Това направо я пощури. Измисляше какво ли не, за да ме има. Веднъж дойде при мене с облечено на голо палто от норка, подарък от гаджето ѝ — някакъв гангстер; обичаше да ми се размотава из гримьорната на високи токчета и с дантелени гащи — последна мода бельо в Холивуд; изпращаше ми умопомрачителни подаръчета от сексшопа, който притежаваше.

Въобщо не се вързах на номерата ѝ. Бях започнал да поумнявам. Все пак един ден успя да си го изкрънка. Снимахме нощна сцена в Кълвър, тя забърса една от статистките — адски секси негърка — и аз се помъкнах подир тях. Всичко завърши на тавана на Хадли, където едва не се пръснахме от наливане с чиста текила и от великолепната мексиканска трева.

Доколкото мога да си спомня нещо, трябва да съм я изучукал и сигурно не съм се натискал за още, защото тая мръсница се хвана да ме възбужда. Кучка!

Да върви по дяволите... Намерих си нов агент и отново започнах да си търся работа. Някаква австралийска компания правеше екшън-сериал с малък бюджет за Азия. Трябваше им американски актьор и намериха мене. Поназнайвам кикбокс и след малко тренировки станах доста добър.

За нула време се превърнах в истинска азиатска звезда. Страшна работа. Ходех там по промоции, занимавах се най-вече със свалянето на мадами и се друсках. Азиатските дроги, брат ми, са нещо друго!

Когато след известно време се върнах в Щатите, те вече ми бяха станали навик, от който няма отърване. Обаче наистина ми беше адски гот.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Първи пристигнаха Лара и Джой. На Ники ѝ стигна само един поглед към доволното ѝ изражение и вече нямаше нужда да задава въпроси — несъмнено спяха заедно. Може ли нещо да я убеди в обратното? А и Джой Лоренцо беше един от най-хубавите мъже изобщо.

Прегърна Лара, приятелски поздрави Джой и ги поведе към гостната, където Ричард се справяше с третата си подред водка с картини, колкото и да беше неприятен на Ники този факт.

Когато видя Лара, той се изправи на крака и прекалено любвеобилно я прегърна.

— Липсваше ми, скъпа моя — нежно каза той. — Ужасно ми липсваше.

— И ти на мене — тя се освободи от ръцете му. После продължи, като за миг се поколеба как да представи Джой: — Запознай се с моя... моя приятел Джой Лоренцо.

Джой пристъпи към него, за да огледа по-добре бившия съпруг на Лара, и го поздрави.

— Господин Бари, за мене е истинско удоволствие да се запозная с вас, сър.

Това „сър“ увисна във въздуха като някаква мръсна дума. Ники потисна нервния си смях, а притеснението на Ричард беше очевидно.

— Да не бъдем толкова официални — каза тя и малко припряно дръпна Джой към бара с напитки. — Аз съм просто Ники, а той — Ричард. Кажете какво ще пиеш.

— Предпочитам бира — Джой съобрази, че освен най-добрата приятелка на Лара тя е и продуцент на „Отмъщение“ и затова е важно да ѝ направи добро впечатление.

— Една бира — поръча Ники на Хуан. — Лара, ти какво искаш?

— Шампанско — веднага отговори Лара и не можа да прикрие мечтателната усмивка, цъфнала на лицето ѝ.

— Мик ще пристигне всеки момент — обясни Ники. — С него ще дойде и Айдън Шон, така че и с двамата ще се запознаете след малко. — Забеляза, че Джой търси ръката на Лара. Явно между тях имаше истинска любов. Никога по-рано не беше виждала Лара в такова хипнотично състояние.

— Значи си актьор — започна делово Ричард, след като се приближи към групичката им на бара. — Къде си се снимал?

Лара се разсмя от все сърце.

— Ричард, не забравяй, че Джой не е дошъл тук с графика си под мишница.

— Не бъди толкова сигурна — Ричард беше малко рязък.

— Що за реплики си разменяте? — възкликна Джой и отправи дълъг, предизвикателен поглед към по-възрастния мъж. Не беше от хората, които обичат да ги настъпват.

За късмет Мик влезе точно в този момент. Удържал на думата си, бе си сложил вратовръзка с образа на Мерилин Монро. Към това бе прибавил и смокинг в стил шейсетте години, размъкнати панталони, поизносена риза и задължителната усмивка на разсеян глупак.

Зад него се влачеше Айдън Шон с вид на евтин кино-герой, маскиран с пелерина каки и непроницаеми черни очила.

— Добре дошли в дома ни — мило ги посрещна Ники. — Радвам се да ви видя.

— Хващам се на бас, че наистина се радваш! — промърмори под носа си Айдън.

Тя предпочете да се престори, че не го е чула, и започна с взаимното представяне на гостите.

Джой изпитателно гледаше Мик и Айдън. Двама велики прахосници и безделници, които се наслаждават на времето си. По дяволите! Защо не му се беше паднало на него да режисира филми или да бъде звезда в тях? Вероятно има талант повече и от двамата, взети заедно. Лара, неговата Лара, ще се работи с тях. Това е просто глупаво. Наведе се към нея и й прошепна язвително:

— Това ли е момчето чудо? Какъв рапон!

— Не бъди груб — отвърна му шепнешком и тя. — Не съди за него по външността му.

„А защо не, по дяволите?“ — искаше му се да отговори. Но все пак си замълча. Освен това от младежките си години знаеше, че е по-

умно първо да научиш какви козове държи другият и чак след това да ги обсъждаш.

— Лара — каза Мик, след като наведнъж изгълта ледената си „Маргарита“ като лимонада, — исках да ти кажа... Направо ме разтопи, дето ще играеш във филма ми.

Ники си отбеляза това „филма ми“, което никак не ѝ хареса. Откога филмът е станал „негов“?

— Ники е подбрала отличен сценарий — Лара го ослепи с усмивката си. — След като го прочетох, не можах да устоя на изкушението да работя над него.

— Имам един куп нови идеи — гласът на Мик преливаше от ентузиазъм. — Страхотни идеи, грандиозни идеи...

— Много се радвам — каза тя, — винаги се радвам на всички нови предложения, стига да си струват труда.

Краткият красноречив завършек на изречението постави господин Голямата раздувка на мястото му. Джой ѝ се възхити. Тя наистина можеше да се оправя с фанфарони. Никога не се беше съмнявал в нея.

В това време Айдън Шон не произнесе нито дума. След като си поръча „Джак Даниелс“ с много лед, потъна в шезлонга и изглеждаше недосегаемо далече от шума наоколо.

Ники понечи да тръгне към него, за да изпълни задълженията си на любезна домакиня. Но се спря. Помисли си: „Защо да го правя? Все пак той е гост без предварителна покана. Нека сам да се грижи за себе си.“

Съмър насрочи влизането си за пет минути преди вечеря. Появи се с бавни повлечени стъпки, с боси крака, облечена с къси джинсови панталонки и впито късо горнище. Дългата ѝ русо-бяла коса, току-що изсушена, обграждаше очарователното ѝ лице.

— Здравейте всички — видът ѝ беше самата невинност. — О, мамо, така ухае, че човек не може да се откаже от вечерята!

— Дяволска работа! — възкликна Мик, а гласът му дереше.

— Запознайте се с дъщеря ми — Ники се надяваше Мик да не си пада по тийнейджърки. — Да ви представя дъщеря ми, Съмър.

— Дъщеря ти? — хлъцна Мик, докато ръцете му неконтролируемо трепереха.

— Да — отговори любезно Ники и същевременно забеляза, че Хуан е цял в слух. При появата на Съмър той изпадна в транс. За щастие тя още не го беше видяла. С повече късмет нещата щяха да останат дотук.

Съмър отмина Мик, съзря Лара и се затича към нея.

— Лара, миличка! — извика тя.

— Колко си пораснала! — прегърна я Лара. — Много си хубава. Запознай се с Джой Лоренцо.

— Приятно ми е — Съмър го разглеждаше с интерес.

— Здравей — и той също ѝ хвърли един поглед. Ники можеше да се справи с това момиченце само ако го заключи и глътне ключа — поне докато не навърши осемнайсет.

Съмър се отправи към Айдън Шон. Той я погледна неவிждащо.

Решена на всяка цена да привлече вниманието му, тя се представи като негов най-голям фен:

— Гледала съм всичките ви филми поне по десетина пъти! Така или иначе вие сте най-гениалният актьор на света.

Айдън не реагира. Изглеждаше изцяло погълнат от чашата си с „Джак Даниелс“.

— Не ме ли помните? — Съмър снижи гласа си, за да не може да чуе никой друг.

Той едва поклати глава.

— Неее...

— „Вайпър клуб“.

— Съжалявам, момиченце, не си спомням — и той се прозина в лицето ѝ.

Тя го изгледа продължително. Ще си плати за това „момиченце“.

От терасата Джой не изпусна нито една подробност от онова, което ставаше.

— На колко години е нимфетката? — прошепна на Лара.

— Едва на петнайсет. Направо да не повярваш!

— Със сигурност ще бъде основното занимание на Мик тази вечер. Виж го само — ще я изпие с очи.

— Не бъди толкова циничен. Не забравяй, че тя е още дете.

— Дете, което отдавна е пораснало.

— И защо мислиш така?

— Сама ще видиш.

Мик успя да привлече вниманието на Съмър едва когато се настаняваха в трапезарията.

— Мога ли да знам защо не ми каза коя е майка ти? — попита той с изкривена уста.

— Да си ме питал за това? — дръзко натърти тя.

— И как стана така, че дори не ми намекна?

— О, бях сигурна, че ще издивееш, като разбереш, че мамчето ми е Ники Бари.

Той беше поразен. Тази малка Лолита го объркваше.

И преди да може да й отговори, тя го заряза, а той се озова на масата между Лара Айвъри и Айдън.

Разговорът на масата беше изцяло доминиран от Мик, който явно бе решил, че единственият начин да заинтересува Съмър е да огласи възгледите си по най-различни въпроси: от политиката до престъпността.

— Както сме тръгнали, ще трябва да възстановим смъртното наказание и публичното обесване за назидание — докато говореше, с показалеца на лявата си ръка разсеяно поглаждаше бюста на Мерилин. И в същото време настойчиво гледаше към Съмър, която упорито не го забелязваше. — Готов съм да си плащам, за да гледам как ги бесят и как се люлеят краката им.

— Това най-малкото е непристойно — Ричард леко смръщи чело. — Също като да ни накараш всички да тръгнем по бели гащи с копие в ръка.

— Законът на джунглата: убиваш ги, преди те да те убият — Мик улови погледа на Съмър, която начаса се извърна.

Джой се забавляваше с тази сцена. Някой трябва да каже на това момиченце, че режисьорите са къде-къде по-важни от актьорите. Стига цяла вечер е хвърляло погледи към Айдън Шон. Сложи ръка на коляното на Лара под масата и бавно я плъзна по крака ѝ.

— Ти въобще даваш ли си сметка колко много хора са екзекутирани заради съдебна грешка? — питаше разгорещено Ричард. Даже потропваше с юмрук по масата.

— Е, има двама-трима — отговори Мик. — И знаеш ли защо? Защото милостивите либерали се страхуват. Сигурно искат всички останали да завършат живота си със „смъртно наказание“.

— Смъртното наказание не е решение на всички въпроси — рязко заяви Ричард. В този момент му се искаше всички да се махнат от къщата му.

— Глупости! — и Мик се обърна към Лара: — Ти какво мислиш по въпроса?

— Зависи за какво престъпление става дума — тя не искаше да се остави да стане жертва в спора им.

Айдън се изправи. Цяла вечер не се беше разделял с тъмните си очила и не беше казал почти нищо.

— Къде е тоалетната? — попита той.

— В предния хол — отговори Ники.

— Аз ще те заведа — Съмър скочи на крака, за да го съпроводи.

Отиде с него до тоалетната за гости и се опита да влезе заедно с него.

— На какво си играеш, по дяволите? — попита той и ѝ препречи пътя.

Тя го погледна с широко отворени невинни очи.

— На нищо. Нямах представа, че играеш във филма на майка ми.

— И предполагам, не знаеш и това, че Мик ѝ е режисьорът — продължи той, сякаш въобще не ѝ повярва.

Ах, значи я помнеше.

— Не знаех, честна дума — и отново се опита да се вмъкне в банята заедно с него. Знаеше, че ако го обвие с дългата си руса коса и го поеме със сладките си млади устни, може да изпрати мъжа в рая. Мик беше очарователен, но в действителност желаше Айдън.

— Изчезвай отук, девойче — каза ѝ той и хлопна вратата под носа ѝ.

Тя се върна на масата с неуверени крачки. Айдън Шон още не е чул последната ѝ дума, тя ще му го върне.

Лара и Джой си тръгнаха малко преди единайсет.

— Що за вечер! — възкликна тя в колата на път за вкъщи. — Как да кажа... Мик има ужасен характер. А пък Айдън Шон...

— Бившият ти съпруг много се грижи за тебе — отбеляза Джой.

— Не бих казал — побърза да отговори тя.
— И как така ти е позволил да го напуснеш?
— Казах ти, измъчваше ме с вечните си изневери — въздъхна тя.
— И в един момент осъзнах, че така повече не може да продължава.
— Сигурен съм, че сега той горчиво съжалява.
— Много е щастлив с Ники.
— Не бъди толкова сигурна.
— Те наистина са щастливи — настояваше тя.
— Хайде, скъпа — дразнеше я Джой. — Не мислиш, че не мечтае за тебе в леглото, нали? За невероятната ти кожа? За нежните ти ръце? Или за дългите ти крака, склучени около врата му... — държеше волана на колата с една ръка, а с другата обхвана лявата ѝ гърда. — Свали си сутиена — нареди ѝ той.
— Какво? — тя беше останала без дъх.
— Чу ме. Смъкни го надолу под блузата си.
— Джой — смехът ѝ беше нервен. — Не може ли да си потърпелив и да почакаш, докато се приберем у дома?
— Не — той беше непреклонен. — Цяла вечер изтърпях да не те докосвам. Сега го направи.
Гърлото ѝ се сви от предчувствие. Този мъж беше твърде упорит. А на нея това ѝ харесваше.
Посегна под блузата си, разкопча сутиена и го свали.
Внезапно ръката му се провря под блузата ѝ и замачка зърното ѝ между пръстите си.
Тя изстена и усети прилива на възбудата. За момент си помисли, че той ѝ въздейства невероятно силно.
— Разкопчай ципа на панталоните ми — нареди, докато внимателно продължаваше да следи пътя пред себе си. — Извади го.
— Джой — тя се опитваше да се бори, — ние сме на магистралата. Ще ни видят...
— Кой ще ни види? Намираме се в движеща се кола. Направи го!
— Джой... — въпреки протестите си усещаше, че му се подчинява. Сякаш той я беше омагьосал и тя нямаше сили да го спре. В действителност нямаше желание да му откаже. Измъкна го от панталоните му и го погали леко; не спираше да мисли колко желае вече да са си вкъщи, така че той да може наистина да я люби.
— Смучи го! — нареди ѝ той и твърдо притисна ръка към тила ѝ.

О, Боже! Трябваше само да ѝ поиска...

Тя наведе глава и го докосна с устни, обгърна го. Когато той стигна до върха, преминаваха по магистралата Пасифик коуст със скорост от сто и десет километра в час. Изпразването му беше толкова мощно, че тя самата усети оргазма.

— Ти си моя, скъпа — очите му бяха втречени в пътя. — Не го забравяй никога. Моя си, цялата си моя. Нали така, мила? Нали?

Тя кимна, още в унеса на изживяното и се отпусна на седалката. Сега знаеше, че и тя няма търпение да си легнат в леглото у дома.

Веднага след като Айдън Шон и Мик Стивън си тръгнаха от глупавата вечеря на майка ѝ, Съмър извика такси. Айдън наистина не беше много любезен с нея, но все пак вече разбра що за човек е тя.

Върхът! Как само изглеждаше лицето на Мик, когато тя влезе в стаята и Ники обяви, че това е дъщеря ѝ. Внезапна паника. Тя даже се изсмя вътрешно. Онази вечер, когато се срещнаха във „Вайпър клуб“, Мик сигурно си е помислил, че се е запознал с поредната нимфетка, негов фен... дежурната вятърничава тийнейджърка, която да му духа. Какъв шок за него тази вечер!

Беше твърде възбудена, за да мисли за него. Харесваше Айдън Шон, а когато Съмър иска да постигне нещо, тя не се отказва.

Преди вечеря успя да се обади в офиса на филмовата продукция и поиска адреса на Айдън от името на майка си. Добре го измисли. Веднага след тръгването им уведоми Ники, че трябва да излиза, и само след миг се настани в таксито и ги последва.

Айдън живееше в мизерно малко апартаментче на една от ужасните мръсни улици в северен Холивуд. Тя плати таксито и натисна звънеца.

Айдън се появи на вратата гол — само с тъмните очила на носа, прикриващи очите му, и чифт плъстени чехли на дългите си четвъртити ходила.

— О, Боже! — изръмжа той. — Значи си ме проследила до вкъщи.

— Не беше много любезен с мене — и го избута навътре в апартамента му. Телевизорът работеше, а на масата се мъдреше полупразна бутилка „Джак Даниелс“. Тя си припомни всички онези

истории, които разказваха за него в таблоидите, и потръпна от любопитство и възторг.

— Ама ти наистина си падаш по упадъчните изпълнения — гледаше го с широко отворени от възбуда очи.

— Не ми казвай, че си такава глупачка и се връзваш на тия идиотщини — отвърна ѝ той, докато намъкваше чифт панталони. — И къде си мисли мамчето, че си сега?

— Казах, че излизам. На парти. Ама на нея хич не ѝ пука, тя е заета само с филма си и с Ричард.

— Тая дърта надувка — изръмжа Айдън и удари една глътка от бутилката.

— Ричард е готин — отговори Съмър. — От него мога да изкрънкам каквото си искам. Направо да не повярваш, че е режисьор. По-готин е от твоя приятел, Мик.

Айдън леко отмести очилата си и я погледна над тях.

— А бе, момиченце, я кажи какви са ти мераците — попита, докато отваряше поизносения диван. — И да знаеш — каквото и да искаш, от мене няма да го получиш.

— Сега ми е времето да се уча — гледаше го с истинско въодушевление.

— Подкарала си я през просото, да знаеш. Имаш късмет, че не съм някое гадно копеле.

Тя се изкиска невярващо.

— Не си ли?

— Някои хора досега сто пъти да са ти скъсали гъза, без въобще да им пука. Но, скъпа моя, аз съм човек с принципи.

— Ясно — тя кимна с разбиране и продължи: — Затова съм именно тук. Искам... ъ-ъ... да го направиш с мене.

— А, без мен, момиченце. Имам си достатъчно проблеми на главата.

— Ако не го направиш, ще кажа на татенцето, че си го свършил, и после полицията ще те арестува за блудство с непълнолетна.

Той втренчи поглед в нея за един дълъг, мълчалив момент.

— И сигурно ще го направиш, нали?

— Баща ми е голям психиатър в Чикаго — похвали се тя. — Наистина ще се впечатли. Освен това се познава добре с кмета.

Айдън невярващо клатеше глава.

— Веднага да се разкараш оттук, или мамчето ти ще научи за всичко това.

— О, тя въобще няма да ти се върже и набързо ще те шитне от филмчето си.

— Много ми пука — отговори той и я избута до външната врата.
— Прибирай се вкъщи, момиченце, и никога не се връщай.

— Ще съжаляваш — беше шокирана, че той я разкарва.

— Значи ще съжалявам? Голяма работа.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ПЕТА

Лара и Ники се настаниха в китайския ресторант срещу офиса на продукцията. Беше приятно да опитат тези вкусотии от див ориз, сладко-кисели скариди, яйчени ролца и риба тон.

— Никога не съм те виждала толкова щастлива. Ти направо цъфтиш — и Ники се зае със следващото ролце. — Не ми казвай, че си хлътнала безнадеждно. Ако не прибереш тази умопомрачителна усмивка от лицето си, ще трябва аз да те сваля на земята.

— Не мислиш ли, че той е страхотен? — замечтано попита Лара. — Един Господ знае с колко готини пичове съм се занимавала. Но той не изглежда само готин. Той наистина е невероятен.

— Глупавичката ми — промърмори Ники.

— Трябва да ме разбереш — зелените очи на Лара блестяха. — Джой е нещо съвсем различно. Нежен е и силен, умен и не е настойчив... и е тооолкова секси.

— О — мъдро кимна Ники. — Сега всичко ми е ясно. Той е просто секси.

— Не — възрази веднага Лара. — Ники, не преиначавай думите ми. Не е само сексът.

— Да бе, да — не вярваше Ники. — Набързо те е свалил със сексапила си. Как се оправя с другите неща, с работата си?

Без да чува въпроса на приятелката си, Лара продължаваше да бленува:

— Сякаш си принадлежим един на друг. Сякаш цял живот сме били самотни, страдали сме... и сега най-после сме намерили загубената си половина.

Ники взе парче риба тон от чинията си и го лапна.

— Кажи ми има ли някакви пари.

Лара се намръщи.

— Какво общо имат парите с всичко това?

— Само не бъде толкова наивна. И недей да забравяш, че си богата жена.

— Но той не иска нищо от мене.

— Е, още не е започнал. Засега още не му трябва.

Лара отпи глътка черен чай и се опита да остане равнодушна.

— Защо ми говориш така? — попита най-последно. — Ти си тази, дете постоянно ме молеше да си легна с някого.

Ники прокара ръка през късата си черна коса.

— Наистина се правя на противен адвокат. Страхотното чукане е едно... но ако ще се влюбваш в него, опитай се да научиш нещо повече. Можеш да започнеш с името му.

— Мисля, че за това зная достатъчно.

— И какво например знаеш?

— Знам, че сега, в този момент, той е идеалният мъж за мене.

— О, предавам се — Ники вдигна високо и двете си ръце. — Е, точно това става след продължителен сух режим.

— Моля?

— Отдавна не си беше лягала с никого. Събери си главата, преди да е станало нещо.

— Не можеш ли поне малко да се зарадваш за мене?

— Радвам се, то се знае. Просто се тревожа какъв е този мъж, откъде изникна така изневиделица. Представи си, че е зарязал годеницата си и е дошъл при тебе.

— Не се е преместил сам у дома. Аз настоях за това.

— Добре, добре... След като си убедена, че знаеш какво правиш...

Продължиха обяда си без нито дума повече, всяка заета с мислите си. Понякога Лара мразеше навика на Ники да казва точно това, което си мисли. Пък и не е нейна работа какво прави, нито с кого го прави.

— Искях да те помоля за една услуга — прекъсна Лара мълчанието.

— Е, какво мога да направя за тебе?

— Искам да вземеш Джой във филма.

Ники изръмжа и остави храната.

— Сега вече сигурно се шегуваш.

— Говорихме за това отдавна.

— Да, преди две седмици. Всички роли вече са раздадени.

— Ти си продуцентът — рязко каза Лара. — Намери му нещо. Повярвай ми, той е великолепен актьор.

— Сигурна съм в това. Но истината е, че го предлагаш, когато вече е късно.

— Защо?

— Мик е много педантичен при избора на актьорите. Вече е определил кой какво ще играе.

— Знаеш, че правя този филм заради тебе, само заради тебе — Лара говореше със строго премерена интонация, за да е сигурна, че Ники ще разбере какво иска.

Ники беше шокирана. Лара, която познаваше и обичаше, никога не би казала това.

— И? — тя застана нащрек.

— И затова също искам да получа нещо в замяна — Лара правеше пауза след всяка дума.

— Искаш нещо, което не мога да направя — Ники кипеше от гняв, че се намира в такава зависима позиция.

— Знаем, че можеш — възрази Лара. — Бъде реалистка.

— Добре, ще говоря с Мик — съгласи се Ники с негодувание.

— Ще ти бъда много задължена.

До края на обяда почти не размениха и дума.

Съмър се събуди късно в собственото си легло. Прозя се и се протегна, докато обмисляше всичко случило се предишната нощ. Най-напред официалната вечеря. Пълна досада. После среднощното посещение у Айдън Шон. Кое то се оказа ужасно голямо разочарование. Само защото майка ѝ е Ники Бари, той не искаше да се занимава с нея. Направо я изхвърли... наистина неприятно.

Но... Айдън Шон е кинозвезда и това сигурно има някакво значение... особено в Чикаго, където всички ще се шашнат... включително и новата жена на баща ѝ, която се има за много отворена. Е, не че е чак толкова отворена — защото Рейчъл не е почти чукала филмова звезда.

А какво ще стане, ако вземе да каже на Рейчъл истината за мъжа, за когото се е омъжила?

Мъжът чудовище.

„Татенцето ми.“

Очите на Съмър изведнъж се наляха със сълзи, когато отново се върна към това. Никога няма да може да сподели с когото и да било.

Беше я срам.

„Забрави го — крещеше в главата ѝ вътрешният ѝ глас. — **ЗАБРАВИ ГО!**“

Не беше толкова лесно.

Когато отново се върнаха в офиса на продукцията, при тях се отби Мик, за да поздрави Лара. Гледаше я през огромните лупи на очилата си.

— Чакам утрешния ден — каза, докато търкаше върховете на дългите си кокалести пръсти. — Четенето на сценария се очертава като истинско събитие.

— И аз също го очаквам — Лара се чудеше как се работи с този човек.

По-късно, след като Лара излезе, за да се срещне с хората от гардероба, Ники сгащи Мик в кабинета му. Той уговаряше някаква жена по телефона да му прости минал гаф.

— Стига, стига, захарче — бърбореше той. — Ще вечеряме, после секс, ще се посмеем. Знаеш как да ми го върнеш.

Но явно жената не знаеше. Ники дочуваше сериозния делови глас от другата страна на телефона и затварянето на слушалката.

Мик си даде вид, че разговорът продължава, измърмори „дочуване“, след това затвори и се обърна към Ники:

— Сега пък какво има? — и той се тръшна в креслото си.

Тя направи няколко крачки напред-назад пред бюрото му, докато намери подходящия тон да подхване този толкова деликатен разговор.

— Всъщност, Мик, става дума за работа — тя се страхуваше от реакцията му.

— Да... — измърмори той, докато оглеждаше краката ѝ.

— Ако трябва да сме честни, имаме голям късмет, че звезда като Лара се съгласи да участва във филма.

— Да не би да ми казваш, че след като ме е видяла, е решила да се откаже от ролята? — попита Мик с раздразнение. — Това ли е?

— О, не, тя те намира за очарователен — отговори Ники. В действителност с Лара през цялото време обсъждаха Джой, него го споменаха мимоходом.

— Да върви по дяволите — Мик се усмихна с чувство на превъзходство. — Тази година вече получих достатъчно големи награди — сега вече гласът му се превърна в ръмжене. — И тя работи с мене именно затова, ясно ли ти е?

Ники кимна утвърдително.

— Тя иска от нас да дадем роля на приятеля ѝ.

— Тая е луда! — той даже се поизправи в креслото си.

— Казах ѝ, че всички роли вече са разпределени.

— Говориш за онзи плужек, който беше онази вечер с нея, така ли?

— Е, той не е плужек — гласът на Ники беше особено търпелив. — Просто в момента той ѝ е гадже и тя иска да играе с нея във филма.

— И тя коя роля очаква да му дадем? На някой от изнасилвачите ли, за Бога?

— А няма ли да става за детектив? — предложи Ники. Опитваше се гласът ѝ да звучи с най-искрената молба: „*Направи го заради мене.*“ — Дали няма да можеш да включиш още един във филма?

— Да си виждала някога детектив, който изглежда така? — изфуча Мик. — Тоя е лигав като Мел Гибсън, само че с двайсет години по-млад... е, и по-висок. Тъпо копеле!

— Е, това не означава задължително, че не става за нищо — тихо измрънка Ники под носа си.

— Ама не означава също, че е добър актьор.

— Проблемът е, че за филма ни звездата трябва да изглежда добре — измести темата тя, като по този начин се надяваше да го убеди.

— Това е гадно изнудване — измърмори той. — И да знаеш, че никога по-рано не съм правил такива компромиси.

„*Да, защото си в бизнеса от вчера*“ — изкуши се да подметне тя, но се въздържа, защото така нямаше да улесни нещата.

— Мик, моля те, обмисли го по-сериозно. Моля ти се. Направи го заради мене. Ето, вчера направих за Айдън нещо по твоя молба... Айдън, струва ми се, съвсем не беше душата на вечерта.

— Ще може ли поне да прослушам това нейно гадже? — Мик сбърчи устни.

— Е, то се знае.

— Докарай го тук в седем сутринта преди четенето. Заради тебе ще го пробвам.

— Страшно ти благодаря, Мик — тя наистина му беше дълбоко признателна. — Да знаеш, задължена съм ти.

— Едно духане и сме квит — изхили се той твърде двусмислено.

— Ричард направо ще бъде поласкан, като научи, че освен него и друг си пада по мене.

Но Мик се изсмя презрително.

— О, не по тебе, а по дъщеричката ти.

Тя продължително го изгледа с леден поглед.

— Предполагам, това беше поредната ти шега.

— Никога не си правя майтап с мацетата — изхили се истерично той.

— Тогава да кажем, че не съм те чула — отговори Ники и си помисли, че понякога патетичните му опити да остроумничи са ужасно неуспешни.

— Вечерята ти нещо не беше много успешна — на лицето му се беше изписала маниашка гримаса.

„Да — помисли си тя, — може би нещо е станало с мене. Ричард се просна изведнъж в леглото като риба на сухо, Лара пак хвърчеше в облаците с тази своя любовна история. Мик се слагаше на непълнолетната ми дъщеря, а аз отчаяно се опитвах да се правя на любезната домакиня.“

Върна се в кабинета си и плътно затвори вратата зад себе си; веднага започна да мисли за случилото се предишната вечер.

Когато останалите си тръгнаха, Ричард вече се беше гипсирал напълно. Замъкна се в спалнята им, плъсна се на леглото и тя трябваше да изслушва всичките му наставления и бълнувания за „Отмъщение“ и за Мик, после за това, че Лара е направила поредната си ужасна грешка. Най-сетне заспа в пиянска безпаметност.

Не ѝ оставаше и най-малкото уважение към него, когато се напиеше така... въобще не му отиваше да е така пиян и многословен. Що за мъже си избираше винаги? Първо Шелдън, а сега и Ричард. И този брак ли започваше вече да се разпада?

Сутринта излезе, преди той да се е събудил. А сега отчаяно се бореше да ангажират гаджето на Лара. Продуцирането на филм се

оказа по-трудно, отколкото си мислеше. Всеки има претенции, включително и Лара.

Когато Лара се прибра вкъщи, завари Джой в дневната пред телевизора да гледа спорт. Изглеждаше съвсем доволен.

— Здравей, скъпа — поздрави я той, почти без да откъсва очи от екрана.

— Уговорих среща с Мик за утре сутринта в седем — гордо съобщи тя. — Не трябва да закъсняваш.

— Седем? — простена той. — Толкова рано?

Тя взе дистанционното и изключи телевизора.

— Направих това, което искаше, Джой — кротко добави тя. — Направих компромис с принципите си.

— И как стана цялата работа? — поизправи се той.

— Почти заплаших Ники, че ще откажа да участвам във филма, и хич не ми беше приятно да говоря такива неща.

— И двамата с тебе знаем най-добре, че всъщност не си толкова добричка, колкото си мислят — той я привлече към себе си и опипа с ръце цялото ѝ тяло. — Наистина имаш ореола на самата доброта, но всъщност не си нищо повече от една мръсница.

— Наистина ли мислиш така? — тя цялата потръпваше.

— Не ми бягай, хубавице — отново я дръпна той, изви тялото ѝ и страстно я целуна по устните. — Всъщност трябваше да ти кажа още като влезе, че цял ден усещам липсата ти.

— Ти си ме чакал? — тя се топеше от целувките му.

— Всеки миг.

— Какво прави днес?

— Много неща, няма що. Госпожа К. ми направи яйца, после разглеждах колекцията ти от компактдискове. Ясно ти е, че просто трябва да се заема с нещо сериозно.

— Имам ли време, ходя до Тауър и се разхождам.

— Ами хайде да отидем двамата.

— Само че като се появя на публично място, винаги ме преследват.

— Ами ако те дегизираме? Като Майкъл Джексън например.

— О, и него го познават — където и да отиде. Сигурно ако и аз си направя пластична операция и се избеля, ако си сложа ръкавици, и

мене ще ме познаят.

— Ами ако си сложиш къса черна перука и големи черни очила? Или да те облечем като момче?

— Като момче? — това я развесели.

— Като тийнейджър. Наистина можеш да минеш за тийнейджър, каквато си слабичка.

— Още малко и ще ме изкараш плоска — тя се престори на разочарована.

— Не бих казал — засмя се той и щипна зърната ѝ. — Напълно ме задоволяват такива, каквито са.

Тя взе едно списание и го перна по главата.

Той хвана ръцете ѝ, правеше се, че се брани. И със смях двамата се строполиха на кушетката.

Той я прегърна, притисна я още по-плътнo. Никога по-рано не се бе държал така с една жена и сега откриваше, че това му харесва. Лара беше не само страшно красива и известна, но беше и много мила. Сърдечна, грижовна, секси, забавна. Как може да е такъв късметлия?

Тя се сгуши на гърдите му. Беше доволна.

— Когато след ден като този се прибера у дома, мразя целия свят — промълви тя. — А ти ме караш да се чувствам такава, каквато никога не съм подозирала, че мога отново да бъда.

Той я погледна с учудено-игрив поглед.

— Значи признаваш, че си позабравила как да се забавляваш?

— Повечето от миналите ми връзки бяха много сериозни. Ричард, да кажем, е много по-възрастен от мене.

— Да, направи ми впечатление.

— Лий беше много сладък.

— Не е достатъчно да си сладък, скъпа моя — той докосваше гърдите ѝ, притискаше зърната. — Хващам се на бас, че никога не е могъл да те възбуди така, както го правя аз.

Тя се опитваше да се освободи и да седне.

— Джой, това е истинска лудост. Познаваме се от няколко дена и вече... понякога имам чувството, че сме заедно цял живот.

— Това го наричат „духовна близост“ — той изведнъж бе станал съвсем сериозен.

Тя го гледаше, без да помръдва.

— Това ли е наистина?

За него беше същото. Продължи:

— И какво каза Ники? „*Да, ще дам на Джой роля. Ще махна Айдън Шон и той ще играе неговата роля.*“

— И аз искам да бъдеш изнасилвач.

Той отиде до бара, отвори хладилника и извади оттам кутия бира.

— Тази сутрин прегледах сценария — каза, докато отваряше кутията. — Доста сериозно.

— Да, така е.

— Имаш ли доверие на този Мик Стивън? Той може и да е много свестен режисьор, обаче дали е на твоя страна? През по-голямата част от филма ще играеш обратното на амплоато си.

— И това е така.

— Трябва да помислиш и за почитателите си — и той отпи от бирата. — Как смяташ, защо идват да те гледат?

— Сигурно защото съм добра актриса — предположи тя небрежно.

— Идват заради твоето излъчване, твоята аура, идват заради имиджа ти.

— Така ли?

— Да, мила, заради имиджа ти. Ти си красавица, мила. Ти си това, за което мечтае всеки мъж: доброто и сексапилно момиче.

— Приятно ми е, че добави и сексапилно — усмихна се нежно тя.

— Нека да го обмислим още — продължаваше той. — Защо ме привличаш толкова силно? Ами защото... наистина... Макар че съм бил с много жени.

— Е, да приемем, че това е било, преди да се обвържеш.

— Безспорно — сериозно отговори той. — Вярвам във верността... А ти?

— И аз — тя също беше сериозна. — Изцяло. След горчивия ми опит с Ричард се заклевх пред себе си, че няма да допусна нито един мъж да ме подведе.

— А какво щеше да направиш — подразни я той, — ако днес, когато се прибра, ме беше заварила в леглото с някое момиче?

— Този въпрос изобщо не ми харесва.

— Не, не, хайде, отговори ми — настояваше той. — Ще ми откъснеш ли главата? Ще ме изриташ начаса? Ще се развикаш? На мене или на нея? Какво ще направиш?

— Сигурно ще си отида — тя беше много спокойна. — Просто ще си изляза и ще те оставя.

— О, не, скъпа — убедено каза той. — Ти няма да можеш да ме изоставиш.

За момент зелените ѝ очи потъмняха.

— Не бъди толкова сигурен, Джой. Никога не бъди толкова сигурен. Аз съм по-силна, отколкото си мислиш.

Междувременно Ники се прибра в дома си в Малибу. Завари Ричард отново пиян.

— Това вече започна да ти става навик — каза му с леден глас. — Мислех си, че вечното ти пиянство е приключило.

— Какво има? — войнствено попита той. — Нямам ли право да се поотпусна и да си почина?

О, Боже! Не и още една битка за деня. Затова попита, докато влизаше в кухнята:

— Имаш ли още работа?

— Всичко е свършено — и той я последва.

— Къде е Съмър?

— Излезе — той все още беше в мрачно настроение.

— Слушай, Ричард — започна тя, твърдо решена докрай да си изясни нещата. — Ти ме амбицира да стана продуцент. Дори си мислех, че искаш да направя този филм сама.

— Но не съм ти казвал да въвличаш в него и Лара. Как можеш да я събереш заедно с този кретен, режисьора, и да рискуваш кариерата ѝ? — той беше твърде рязък. — Използваш личните си връзки и това не ми харесва.

— Лара иска да участва в моя филм — тя отвори хладилника, за да измъкне оттам два вакуумирани стека.

— Тя го прави само заради мене — кисело отбеляза той.

— Щом ти харесва да мислиш така — и сложи стечките в грила.

— Никога нямаше да се запознаеш с Лара, ако не бях аз.

— Това що за приказка е?

— Самата истина.

— Съжалявам, че разсъждаваш по този начин — каза го примирително, не искаше да започва нови битки този ден. — Може ли да поговорим за това по-късно? Точно сега смятам да вечеряме.

По-късно обаче той вече беше съвсем пиян и те си легнаха, без да разменят нито дума повече.

Съмър и Тина се върнаха в клуб „Пот“, където танцуваха цяла нощ. Понякога — сами, понякога — с различни момчета. Най-сетне решиха да поседнат с блестящи от капчици пот тела.

— Вчера Мик Стивън и Айдън Шон бяха в дома на майка ми — разказваше Съмър. — Можеш ли да си представиш! Мик направо откачи! А онзи глупак Айдън се направи, че не ме познава.

— Надут пуюк! — с насмешка каза Тина.

— И знаеш ли как го наредих?

— Какво му направи?

— Ами взех едно такси и се завлякох в миризливия му апартамент и му казах в лицето какъв е.

— Направила си такова нещо? — Тина учудено вдигна вежди.

— Е, не съвсем — изхили се Съмър. — Всъщност отидох при него, за да поискам да спи с мене. Но той не го направи. Може и да е педал.

— Вярно?

— Иначе не разбирам защо не го направи.

— Съмър — започна замислено Тина, — ако искаш първият ти да е кинозвезда, аз мога да ти намеря цял куп.

— Задължително е.

— Уау! — Тина беше във възторг. — И представи си... като кажеш на ония от вестниците, те ще ти платят да напишат материал.

— Върхът! — Съмър също си помисли, че да получиш пари така, за едното нищо, е наистина страхотна идея.

— Ако сериозно си решила да го направиш, ще уредя всичко — съвсем приятелски каза Тина. — Само да не ми се разсърдиш после, като стане...

— Давай — Съмър беше твърде смела. — Готова съм.

— Помисли си пак — предложи Тина. — Аз не се занимавам с детски играчки. Това е нещо сериозно и ако стане, няма да ми се сърдиш.

— Няма.

— Добре тогава. Ще направя каквото трябва. Обади ми се утре по телефона.

Предстоеше ново приключение. Съмър нямаше търпение.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ШЕСТА

Осъдена заради фалшивите обвинения във взлом и преследване на най-добрата си приятелка, Алисън Сиуел прекара повечето си време в затвора да обмисля и да планира отмъщението си. Осемнайсетте месеца от присъдата автоматично бяха съкратени наполовина. Девет месеца. Като бременност. Но в утробата си тя носеше омразата към жената, заради която я тикнаха тук.

Лара Айвъри. Кучка. Мръсница. След всичко това вече не беше никаква приятелка, а враг като всички други идиоти, с които Алисън трябваше да се разправя.

Лара Айвъри успяваше да измами всички с хубавото си лице. Но Алисън знаеше, че лицето е само маската на злата жена, която тя крие в себе си.

В мига, в който Алисън се озове на свобода, трябваше да си отмъсти на тази противна жена.

Да, тя ще изтрие сладката усмивка от гнусното лице на Лара завинаги.

А дотогава трябваше да оцелее в затвора. Тук няма камера, която да те скрие и да накара лицето ти да изглежда мило. И с всеки ден решението ѝ за отмъщение ставаше все по-твърдо.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И СЕДМА

— Къде си завършил? — попита Мик, докато се поклащаше на стола зад бюрото си, а малките му очички зад дебелиите стъкла на очилата го гледаха с предубеждение.

— Има ли значение? — попита Джой — опитваше се да бъде уклончив, докато измисли начин да се измъкне от този коварен въпрос. Беше наясно, че този пред него го ненавижда, че трябва да го ненавижда. Джой изглеждаше много добре в сравнение с такъв като Мик — обрасъл с коса, с четвъртито лице и размъкнати дрехи. И все пак Джой не се съмняваше, че между тях трябва да има някаква допирна точка. Винаги има допирни точки между хората.

— Лос Анджелис, Ню Йорк — къде? — настояваше Мик.

— Може да се каже, че съм учил около Ню Йорк — Джой искаше нещата да останат неизяснени. — Класове по актьорско майсторство, семинари — в този смисъл. След това получих предложение от „Солид“.

— Май че някъде съм те виждал — предубеждението на Мик сякаш се превръщаше в презрение. — Как така нищо не се е случило след това?

— Имах семейни проблеми и известно време трябваше да съм си вкъщи — промърмори Джой. — И веднага след като се върнах в Ню Йорк, ми дадоха роля в „Мечтателят“.

— Значи там си се запознал с Лара, така ли? — Мик въртеше глезените си. — Тя е направо невинно пиленце. Да се хване с първия срещнат красавец.

— Сигурно е такава — съгласи се Джой.

Мик го погледна косо.

— Адски е гот, когато те мислят за голям красавец, а после ти търсят работа.

В този момент на Джой му стана ясно, че е успял, че е усетил как да се спогоди с този кретен.

— Аз чукам тази жена. Защо да не участвам в нейния филм? — попита той равнодушно.

Мик можеше да разбере подобен разговор.

— Е, добре, имаш ролята — светна квадратното му лице. — Да знаеш, все ще успея да те набутам някъде. Тук например има някакъв дърт детектив с по-млад партньор. Досега смятах младият да бъде черен, но няма причина да не си ти — разтвори сценария на бюрото и шумно заразгръща листата. — Ще трябва да разкарам черния актьор, за което хубаво ще ме насолят от Асоциацията, ама да не би да ми пука? Страница петдесет и две... ще четем ли?

Джой взе сценария в ръка и попита:

— С кого ще чета?

— С мене — Мик стана от стола си и заобиколи бюрото. — Аз ще съм старият детектив. Както знаеш, това трябва да го прави някой друг актьор.

— Да?

— Нямах много за казване, но ще бъдеш във филма и ще си бдиш над гаджето — той се подсмихна. — Ще си я къткаш, ще я държиш изкъсо. Какво да ги правиш? Тия супер гаджета все ни чупят някой ден.

— Приказвай си ги тия — бързо му отговори Джой, докато прелистваше и търсеше нужната страница.

Отговорът на Джой явно забавляваше Мик.

— Като започнем снимките, като поработим заедно, отново ще си поговорим, но по-подробно. Става ли?

— Мисля — Джой произнасяше всяка дума отчетливо, — когато снимаме филма, ще си говорим колкото си искаш.

Мик отново се ухили доволно и продължи:

— Дадено. А сега да ги четем шибаните копелета.

— Ричард? — попита Лара и намести слушалката под брадичката си. — Ники тръгна ли вече?

— Кажу какво има — обади се Ричард. — Не искаш ли да говориш с мене?

— Ти си вечно зает.

— Не и за тебе, скъпа моя.

— Благодаря ти — Лара си пожела да ѝ даде да говори с Ники.

— Скоро ще видиш готовия филм — той наистина беше вълнуващ. — Ти играеш великолепно.

Тя си припомни думите на Джой, че Ричард все още я желае. И беше убедена, че е така. Но не се чувстваше поласкана. Единствената причина Ричард да е запазил тръпката си към нея беше, че никога вече няма да я има.

— Нямам търпение да го видя.

— Ще уредя да го запишат на касета.

— Там ли е Ники?

— Мислех си — започна Ричард; явно нямаше намерение скоро да остави телефона, — да обядваме заедно — ти и аз.

— Добра идея, но знаеш ли, графикът ми е препълнен.

— Никой не го разбира по-добре от мене. Но го имай предвид. Помисли и за това, колко са хората, на които наистина можеш да разчиташ. Ти нямаш семейство.

Беше разказала на Ричард историята, която представяше на всеки друг: че семейството ѝ е загинало при автомобилна катастрофа. Отрасла е при своя далечна роднина, която вече не е между живите. Беше по-безопасно с никого да не споделя истината.

— Наистина се тревожа за тебе, Лара — продължаваше Ричард в същия дух. — Този мъж, с когото дойде снощи — артистът — какво знаеш за него? Кой е той?

Тя нямаше настроение да отговаря бързо на такива въпроси.

— Не мога да разбера защо всеки държи да ми задава въпроса кой е този — безсилно каза тя. — Не мога да вземам номера на социалната осигуровка и адресната регистрация на всеки мъж, с когото излизам!

— Не си излизала с никого почти година. Преди това беше с Лий.

— Да не си водиш дневник? — тя беше подразнена и отегчена от настойчивите му въпроси.

— При Лий всичко беше ясно — продължаваше да нарежда Ричард, сякаш не беше чул убийствено-ироничната ѝ забележка. — Той беше в бизнеса от години и всички наоколо го познаваха. Обаче никой нищичко не знае за този Джой. Откъде е? Какво е правил преди това?

— Ричард — тя подчертаваше думите, — аз пораснах отдавна. Нямам нужда от бавачка.

— Тези думи не ти подхождат, скъпа. Трябва да седнем и да поговорим за това, но само двамата, само ти и аз.

— Ами Ники?

— Тя няма да възрази — изкашля се той. — Това може да стане още утре. Ще обядваме. Само двамата. Какво ще кажеш за бистро „Гардънс“ във Вали? За мене е много важно, Лара, не ми отказвай.

— Е, добре — тя самата се изненада, че е съгласна, — но без да ме подлагаш на полицейски разпит. Сега съм много щастлива. Дори ми се струва, че никога не съм била толкова щастлива.

— Аз също ти мисля само доброто, мила моя.

— Сега мога ли да говоря с Ники? — попита тя подчертано търпеливо.

— Момент — той отиде да я потърси. След секунда Ники беше на телефона.

— Я кажи в колко тръгваш за работа — шеговито започна Лара.

— След малко. Защо?

— И първото четене е в десет часа?

— Готова си за него, нали?

— Да.

— Какво има?

— Нямам търпение да науча какъв е изходът от срещата на Джой с Мик. Звънни ми, когато отидеш в офиса.

— Виж какво — в пълното безразличие на Ники нямаше и следа от обичайната ѝ сърдечност. — Ти ми постави ултиматум. Аз го предадох на Мик. Той ще ангажира Джой просто защото трябва да го направи.

— Така ли?

— Лара, знаеш, че си звездата на филма, пък и беше съвсем категорична.

— Не мислех да напускам, ако не го ангажират.

— Напротив, каза ми точно това — подчерта Ники. — Разбирам те много добре.

Ники беше ядосана — много лошо. Но не може непрекъснато да е мила и любезна с всички.

Помисли си за Джой и се усмихна. Джой Лоренцо. Отнасяше се с нея като с жена... не като с филмова звезда, а на нея това ѝ харесваше. Джой. Мъжът, който я възбуждаше до полуда. Последните две нощи

прекара в леглото ѝ и двамата потънаха в страстна, невероятна, безкрайна любов. Тя никога не си беше и помисляла, че всеки път сексът може да е толкова фантастичен и различен. Джой ѝ помогна да научи ново значение на понятието „страст“.

Никога не беше предполагала, че някога ще има толкова истинска връзка. А сега, когато я имаше, единственото, което всички правеха, беше да го критикуват. Какво я интересува образованието му и откъде е? Макар да я глождеше любопитството да научи каква е бившата му годеница, Филипа, за която той никога не говореше — дори когато тя се опита да го разпитва за нея.

Знаеше колко много са тайните му. Тя също имаше свои тайни и също не искаше да ги сподели.

Когато привърши с обличането, влезе в стаята му. Двата му куфара бяха сложени един върху друг на пода. За миг почувства вина, че нарушава интимността на личния му живот, но трябваше да си отговори на въпросите.

Отвори гардероба и погледна вътре. Нямаше много дрехи, нямаше и костюм. Дори беше мислила да му купи каквото си пожелае — кола, дрехи, за нея нямаше значение. Особено сега, когато искаше да бъдат заедно и по-нататък.

Никога не ѝ бе идвало наум, че е с нея заради парите ѝ. Без да изпада във фалшива скромност, тя знаеше, че може да има едва ли не всеки мъж и то не само защото е звезда. Не, славата не беше най-привлекателното у нея. Нейната красота можеше да накара един мъж да я желае страстно.

Понякога я наричаше „проклета красота“. Когато си спомняше младостта си... далечните мрачни дни... нощните кошмари, за които никой не бива да научава...

Лицето ѝ се помрачи от тези мисли. Не! Няма да се остави на това точно днес!

В стаята нямаше нищо, свързано с личния му живот, с миналото му. Нито снимки, нито писма, нищо. За момент на лицето ѝ изби червенина, тя се засрами от това, което прави, но все пак отвори горния куфар, прерови топката мръсни чорапи, тениски и бельо. Другият куфар беше заключен.

Потърси с поглед, но никъде не видя ключ. Мразеше се за любопитството си и бързо напусна стаята, но на излизане във в

коридора се натъкна на госпожа Креншоу.

— Наред ли е всичко, госпожице Лара? — попита госпожа Креншоу.

— Да, благодаря — отговори тя и се скри в спалнята си.

Беше помолила Джой да ѝ се обади веднага след срещата с Мик. Още не беше звъннал. Надяваше се всичко да се нареди добре.

Облече се припряно и излезе от къщи, тръгна за студиото по-рано от необходимото. Когато влезе в главния офис, намери Джой и Мик седнали на една маса с двама-трима от екипа. Смееха се, пиеха кафе и си похапваха понички. По видя му разбра, че всичко е минало успешно.

— Здравей, скъпа — поздрави я той, стана и се усмихна.

— Здравей, Джой — отговори му тя малко хладно, защото не ѝ се бе обадил.

Той я сграбчи в доста интимна прегръдка, целуна я по устата така, че на всички да им стане ясно: тя му принадлежи.

Мик също се приближи към нея, по четвъртитото му лице се разля лукава и малко ехидна усмивка.

— Здравсти, Лара — и несъзнателно попипа чатала си. — Дошла си по-рано.

— Да — усмивката ѝ беше пресилена. — Джой, може ли да закусим долу?

— Да, скъпа — веднага се отзова той и намигна на останалите. — Ще се видим по-късно.

Защо тя не можеше да се отърве от усещането, че ги завари да говорят за нея?

— Предполагах, че ще ми звънеш един телефон — каза му, когато останаха насаме в асансьора.

— Не можах да се откопча от Мик — обясни той. — След като ми даде ролята на детектив номер две, продължихме да разговаряме. Какво да направя?

— Значи те ангажира?

— Разбира се. И да знаеш, че ми даде роля, за да мога да се грижа за тебе.

— Няма нужда някой да се върти постоянно около мене — каза му тя. — Когато работя, съм съсредоточена в работата си.

— Не се и съмнявам, но все пак около тебе трябва да има някой, който да те пази.

— Каси е навсякъде с мене — отговори му тя, когато излизаха от асансьора. — И напълно ми стига.

— Не и не, скъпа моя — настояваше той. — За снимките на този филм ще имаш нужда именно от мене.

— Не знам, но във всеки случай съм доволна, че всичко е минало добре — тя му стисна ръката. — Трябва да се обадиш на агента си да ти подготви документите.

Той обаче не мислеше, че Маделин Франсис ще се зарадва особено на обаждането му.

— Не искам да се занимавам с този, който е в Ню Йорк — каза той.

— Тогава се разбери с моя агент. Ще помоля Каси да уреди среща.

— Защо не му се обадиш сама?

— Ако искаш, ще го направя.

Излязоха от голямата сграда и пресякоха улицата, за да отидат до кафенето отсреща. Зад тях една след друга профучаха няколко коли, докато шофьорите най-сетне забелязаха Лара. Но това не ѝ направи никакво впечатление.

Когато седнаха, тя извади мобифона си и позвъни в офиса на Куин.

— Мога ли да ти предложа нов клиент? — започна много делово. — Моят добър приятел Джой Лоренцо. Ще трябва да се договориш за работата му в „Отмъщение“ — тя замълча и изчака да ѝ отговорят от другата страна. — Да, Куин, знаей, че за този филм няма пари. Моля те, направи каквото можеш — покри слушалката и се обърна към Джой: — Можеш ли да се видиш с него утре сутринта? — Джой кимна. — Добре, той ще дойде при тебе около десет часа. Благодаря ти, Куин.

Тя затвори телефона.

— Готово! — видът ѝ показваше, че явно е доволна от себе си.

Джой се наведе към нея и я фиксира с очи.

— С какво съм заслужил да си толкова добра с мене? — запита той.

— Защото и ти си добър към мене — нежно отговори тя. — Взаимно е.

— И така и ще бъде.

— Досега поне успяваш да се справиш.

Сервитьорката пристигна с отворен за поръчка бележник. Лара си поръча омлет с едно яйце и билков чай, а Джой — кафе и датски сладкиш.

— Видя ли се с Ники тази сутрин? — попита Лара.

Той отрицателно поклати глава.

— Не. Защо?

— Мисля, че ми е сърдита. Попритиснах я, за да те вземат във филма. Но бях сигурна, че няма да ме подведе.

— Същото вече го знае и Мик — каза той. — Имам много сладки реплики.

— Радвам се, че стана така — промълви тя.

Той протегна ръка през масата и улови нейната. Размениха си твърде интимни усмивки.

Това беше физическата нужда. Не можеха да заставят ръцете си да не се докосват.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ОСМА

Съмър отново се събуди късно. Явно това се беше превърнало в неин навик, но защо не? Не беше на училище, за да бърза, нито някой ѝ мърмореше за това. В Чикаго ѝ досаждаше само камериерката на татенцето, госпожа Стърн, която беше просто дърта вещица. Ако знаеше какво става под стария ѝ закривен нос, сигурно щеше да припадне.

Беше толкова интересно да е далече от всички тях — да си живее живота без постоянната заплаха от попълзновенията на баща ѝ... без лицето му, надвисващо над нея посред нощ.

Потрепери при спомена за това. Да бъде свободна... Не може цял живот да живее с очакването един ден да се освободи.

Нощес се прибра у дома в четири и в кухнята се сблъска с Ричард, дошъл за чаша вода. Това възнамеряваше да използва за противодействие на основната пречка по пътя си. Имаше си три-четири специални възбуждащи питиета, които обичаше да нарича „гангстери“ — смес от водка, плодов сок и ром. В този момент имаше чувството, че е попрекарила с нещо такова.

— Да не би да се прибиращ? — попита Ричард и вдигна поглед към нея.

О, не! Само не проповеди. За Бога!

— Бях у една приятелка — започна да обяснява тя. — Изведнъж в кухнята избухна пламък, всичко се напълни с пушек, затова се прибрах набързо у дома.

Ричард се разсмя.

— Добре си го измислила, мила моя. Запази обаче тази история за майка си.

Тя се изкиска. Ричард никога не ѝ даваше много зор. Той е най-готиният. Още не можеше да разбере защо са се развели с Лара. Изглеждаше ѝ адски глупаво. Лара е толкова сладка и хубава — да не повярваш, че някой мъж ще се откаже от нея.

Обърна се в леглото си, след това си спомни, че обеща да се обади на Тина. Говориха за срещи със звезди и изкарване на пари. Можеше ли въобще това да е нещо сериозно?

Ако може да изкарва достатъчно пари, никога няма да се наложи да се връща у дома.

За четенето на сценария актьорите се събраха към десет часа в голямата зала за конференции зад офиса на продукцията. Лара тайно се радваше на включването на Джой във филма; истината беше, че се чувства по-сигурна, като знае, че той е до нея.

Повечето от актьорите висяха край кафе-машините и се запознаваха помежду си. Лара не успя да си припомни нито един от тях, но ги поздравяваше с очи и се усмихваше, защото ясно си даваше сметка, че от нея като звезда на филма зависи да създаде приятелска атмосфера между тях.

Сега, когато вече имаше роля във филма, Джой реши да направи добро впечатление и на Ники. Запъти се към нея.

— Дълга ти голяма благодарност — каза той. — Ти направи много, за да стана част от екипа.

— За това ще благодаря на Лара, а не на мене — отговори му язвително тя.

— Да, непременно ще ѝ благодаря.

— Трябва да го направиш много добре — подметна тя и се отправи към кафе-машината.

Той я последва.

— Вие двете сте добри приятелки, нали?

— Да, определено.

— Чудесно. Приятелството е нещо много важно.

Ники спря и мълчаливо го изгледа. Какво искаше тоя? Одобрението ѝ? Очевидно.

— Много хора обичат Лара, включително и ние двамата с Ричард — най-сетне произнесе тя. — Така че, Джой, на тебе вече ти е станало ясно, че само ако я нараниш...

— Аз може и да познавам Лара съвсем отскоро, но я обичам и уважавам. И винаги ще я обичам.

Ники поклати глава и отмина.

Тя беше костелив орех... Но Джой реши, че просто не трябва да се отказва и постепенно ще я спечели... Като най-добрата приятелка на Лара, тя трябваше да е на негова страна.

Лара седна на мястото си в началото на голямата маса за конференции и покани с жест Джой да се настани до нея. Той го стори.

Мик остана прав, непохватните му ръце се мятаха във въздуха; той произнесе кратка и силно емоционална реч.

Ники беше впечатлена. За да е добър режисьор, човек трябва да е и голям лидер, а Мик очевидно беше такъв — въпреки всичките му чудатости.

Айдън Шон пристигна по-късно, облечен в раздърпани джинси, измачкана тениска и черна бейзболна шапка с надпис „Изяж ми тъгата“. Очите му бяха скрити зад тъмни очила.

— Радвам се, че успя да дойдеш — хладно каза Ники, когато той мина покрай нея.

Той свали очилата си и я погледна отвисоко.

— Не бери грижа за мене — измърмори. — Имаш си достатъчно проблеми вкъщи.

Тя набърчи чело. Възможно ли беше той да е научил, че нещата между нея и Ричард не вървят?

— Не разбирам какво искаш да кажеш.

— Остави — и той се настани на един стол в края на масата.

Четенето започна.

Джой наблюдаваше Лара, която се преобрази пред очите му. Още с първите реплики на Ребека, учителката, тя се превъплъти в своята героиня. Изведнъж блестящата ѝ красота се стопи и тя стана само една обикновена, срамежлива женица.

След двайсетина страници идваше ред на сцената с изнасилването. Лара се държеше като истински професионалист. Джой също се справи със сцените, в които участваше.

Сценарият беше изключително богат — наистина подходеше на драматургичния талант на Лара. В края на четенето тя беше емоционално изстискана.

Мик се втурна към нея и я целуна по устата.

— Ти си най-великата — той сияеше и тръпнеше от възторг. — Не съм очаквал, че ще го направиш толкова добре. Лейди, адски си фантастична!

Тя беше щастлива, че е заслужила подобни думи.

— Благодаря ти, Мики — отговори малко разсеяно — мислеше само за това, че няма търпение да се прибере у дома с Джой, да усети блаженото спокойствие на прегръдките му.

Ники също я прегърна — не можеше да остане безучастна.

— Толкова съм доволна — възкликна възбудено тя. — Ти си много повече от една обикновена филмова звезда — след време ще го оценят всички. Този филм най-сетне ще ти донесе признанието, което заслужаваш.

— Ще направя каквото мога — скромно каза Лара.

— Ти можеш удивителни неща! — засмя се Ники. И двете отново се прегърнаха. — Съжалявам, ако не съм се държала добре — продължи Ники. — Сега си дадох сметка, че ако ти харесваш Джой, той наистина трябва да е свестен тип. Определено беше добър днес на четенето. Всъщност е много добър.

— Нямах намерение да те карам да го ангажираш — каза Лара. — Така се получава винаги, когато много държиш на някого. Ако Джой не беше получил ролята, той щеше да се върне в Ню Йорк, а ти щеше да се чудиш как да се оправяш с една жалка актриса.

— Всичко ще се нареди — зарадва се Ники. — А сега най-важният въпрос: добре ли се чувстваш с Мик?

— Той не е Ричард, но не се съмнявам, че ще се сработим.

— Днес всичко ме радва — възкликна Ники. — Въпреки закъснението на Айдън.

— Знаеш ли, днес доста време говорих с Ричард.

— Какво иска от тебе? Пак ли ти мърмори за Джой?

— Поиска да обядваме утре. Ще можеш ли да дойдеш?

— О, не. Прекалено съм заета.

— Нали нямаш нищо против да се видя с него?

Ники се засмя.

— Ти и Ричард да обядвате заедно? О, да, наистина ще се пръсна. Все пак щеше да е добре от негова страна да покани и мене.

— Той е твой съпруг.

— Да бе, имам голям късмет — усмихна се унило Ники.

— Наред ли е всичко? — Лара усети, че има нещо тревожно.

— О, съвсем — Ники беше твърдо решена да не товари Лара със собствените си проблеми. — Защо, да не би да се съмняваш?

— Ако искаш да поговорим за това...

— Знам, знам, ти си насреща. Все пак ти благодаря.

Лара се огледа наоколо и потърси Джой. Той беше в другата страна на залата, увлечен в разговор с младата асистентка на режисьора — момиче с дълга къдрава коса и твърде привлекателно тяло. Усети ревност. Смешно! Никога по-рано не беше ревнувала от когото и да било. Джой правеше чувствата ѝ напълно неуправляеми.

— Какво става със Съмър? — попита тя, заставяйки се да продължи разговора с Ники.

— Като се има предвид, че почти нямам време да се видя с нея, мога само да се досещам, че всичко е чудесно — отговори Ники. — Реших, че е по-добре, вместо да ѝ досаждам до смърт, да ѝ позволя да прави каквото си иска. Тя има намерение да се установи тук за постоянно.

— Дали ще е добре? — внимателно запитва Лара. — Този град крие много рискове за една тийнейджърка.

— Така е — Ники беше съвсем съгласна. — Но пък точно сега нямам време да изпълнявам и ролята на майка.

— Може би трябва да я върнеш обратно в Чикаго, докато приключиш с филма.

— Права си. Точно това трябва да направя. Още утре ще се обадя на Шелдън и ще го повикам тук.

— Няма защо да я оставяш да се шляе толкова.

Ники отново набърчи чело.

— Казвала ли ти е Съмър нещо, което и аз трябва да знам?

— Не, нищо. Но си спомням, че когато за първи път дойдох в Лос Анджелис и бях само на деветнайсет, повярвай ми... много добре разбрах как прекрасните момчета, живеещи тук, могат да наранят младите момичета.

— О, да — усмихна се Ники. — Но съм сигурна, че както винаги ти си се справила с твоя неотразим стил.

Очите на Лара потъмняха. Само ако Ники знаеше... — помисли си тя.

Отново потърси с очи Джой. Той вече беше тръгнал към нея. Сграбчи я за ръката и се усмихна широко.

— Нали е най-добрата? — обърна се към Ники. — Тя е изумителна жена!

— Винаги съм го знаела.

Той притегли Лара към себе си. Ръката му се плъзна надолу и я стисна за задника.

— Звездата ми. Любимата ми. Ти си най-страхотната!

Хм... — помисли си Ники. — Тоя иска всички да научат какво притежава.

Лара, втрещена в него, изглеждаше така, сякаш изобщо не вижда нищо. Наистина, той можеше да направи с нея каквото си поиска и да получи всичко.

— Защо не оставим едната от колите тук и не се приберем и двамата с другата? Ще бъдем заедно — предложи той. — Изпрати после господин или госпожа К. да я приберат.

— Не мога да ги карам да шофират по целия път до Вали — възрази Лара.

— Защо не, нали работят при тебе?

— Да, но...

— Добре, решено. Ще вземем ягуара.

— Предполагам, ти ще вземеш ягуара — сухо подметна Ники.

— По-скоро ние — отговори Лара, щастлива да остави Джой да поеме отговорността.

Вън на паркинга Лара отново се настани на мястото до шофьора, а Джой седна зад кормилото. Наведе се към нея и я целуна.

— Толкова се гордея с тебе — каза й той. — Всеки път, когато те погледна и отново видя, че си моя, не мога да повярвам.

— А какво да кажа аз? — усмихна се тя. — Аз също се гордея с тебе. Ти беше чудесен.

— Остави това. Аз едва получих ролята.

— Онова, което направи, беше много впечатляващо.

— Карай с тези ласкателства, защото те са ключът към малкия ми!

— Ще ти го позлатя — погледи се тя.

— Покажи ми!

Завиха и излязоха на пътя. И двамата се заливаха от смях.

— Днес си мислех... — каза той. — Веднъж да свърши този филм и можем да отидем някъде — в Бали, Таити, където и да е на някое екзотично място.

— Аз винаги съм много заета.

— Хващам се на бас, че си била навсякъде, нали?

— Единствените места, където ми се е случвало да отида, са били външните снимки.

— Тогава да отидем да се разходим.

— Трябва да проверя какво имам по график.

— Лара — в погледа му светеше лукаво пламъче, — кажи ми честно: преди да се запознаеш с мене, всичко ли си правила по график?

— Мисля, че да — овчедушно си призна тя.

— В такъв случай, веднага щом този филм свърши, ще скъсаме графика ти на парчета, защото отсега нататък за нас започва съвсем нов живот.

Тя се засмя блажено.

— Както кажеш, Джой.

Съмър се срещна с Тина на терасата на един ресторант на „Сънсет плаза драйв“. Тина беше заедно с твърде съблазнителна повъзрастна дама, която според Съмър беше на годините на майка ѝ.

— Запознай се с Дарлийн — представи ги Тина една на друга. — Дарлийн е печена. Тя ще уреди всичко.

— Здравей, Съмър — любезно се усмихна Дарлийн. Косата ѝ беше тъмноруса, сресана назад, а зъбите ѝ блестяха от белота. Беше облечена в скъп тоалет на Шанел, а на ушите и пръстите ѝ проблясваха истински диаманти.

— Здравей — Съмър беше доста впечатлена от очевидната изтънченост на жената.

— Сядай, скъпа — предложи Дарлийн.

Съмър седна до Тина, но успя да забележи идеалния маникюр на Дарлийн.

— Съмър — започна Дарлийн, — научих, че може би ще се заинтересуваш от предложението ми за работа.

Съмър погледна към Тина, която кимна в потвърждение.

— Точно за това, за което вече говорихме — напомни ѝ Тина. — Спомняш си — за кинозвездите.

— Ъ-ъ... да — съгласи се Съмър.

— Така става — меко произнесе Дарлийн. — Една много шик кинозвезда има сериозни намерения да се срещне с тебе. При това е

млад.

Колко бързо стават нещата!

— За това ли става дума?

— Интересува ли те?

Нямаше нищо, което да загуби, можеше само да спечели — пари и свободата си.

— Определено — бързо каза тя.

Дарлийн разтвори устни в ослепителна усмивка.

— Какво ще кажеш за петстотин долара в брой?

Съмър не можеше да повярва, че всичко това ѝ се случва.

— Ъ-ъ... много привлекателно — едва успя да изрече тя.

— И още нещо — добави Дарлийн. — Не си девствена, нали? И много добре знаеш как да се грижиш за себе си?

Не, не съм девствена, като се има предвид това, че баща ми ме отвори, когато бях на десет години.

— Да, знам как да се пазя — тя си помисли, че един презерватив и един джойнт ще я спасят от всякакви усложнения.

— Тогава до утре вечер — Дарлийн стана от масата. — Ще уредя всичко, а Тина ще ти съобщи подробностите — и тя кимна на Тина. — Права си, мила. Съмър е много красива.

След това се отправи към един мерcedes, чийто шофьор чакаше на стоянката, седна в него и колата потегли.

— Върхът! — възкликна Съмър. — Коя е тя?

— Нали е страхотна? — възхищаваше се Тина. — Искам да стана като нея. Да можеше само да видиш къщата ѝ!

— Къде се запознахте? — попита Съмър и си отрязва парченце пица от чинията на Тина.

— Ами... — поколеба се Тина. — Работех на едно място като модел и една от другите манекенки ме запозна с нея. Дарлийн е страхотна. С нея направих маса пари. Ти също можеш да ги имаш, само че каквото и да стане, не ѝ казвай, че си само на петнайсет... Аз ѝ казах, че си на седемнайсет. Внимавай много.

— Ясно. — Ама за идиотка ли я мислеше Тина?

— И недей да раздуваш за тази работа — предупреди я Тина. — Не казвай нито на Джед, нито на останалите. Това е наша тайна.

— Мога да пазя тайни.

— Знаех си, че мога да ти имам доверие.

Съмър махна на сервитьора и си поръча цяла пица. Нали скоро щеше да стане богата.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ДЕВЕТА

Ричард щракна с пръсти и поръча на сервитьора бутилка „Шардоне“.

— Аз не пия — Лара вече съжеляваше, че се е съгласила да обядва с него.

— Моля те, скъпа — настояваше той. — За доброто старо време.

— Доброто старо време? — тя явно се подразни. — Мислех си, че целта на този обяд е да ми говориш за Джой.

— Да, разбира се, но това не означава, че не можем да се порадваме един на друг, докато си говорим — произнесе думите меко, разчитайки на чара си. — Чаша вино с бившия ти съпруг — да не би да е толкова ужасно?

— Ще бъда откровена, Ричард — погледът ѝ се рееше из салона. — Щях да се чувствам много по-добре, ако Ники беше с нас.

— Защо говориш така? — той явно страдаше, а в погледа му се четеше обвинение. — За Бога, бяхме женени. Пък и не се срещаме тайно.

— Да, прав си — тя безизразно оглеждаше ресторанта. Денят ѝ беше тежък. Най-напред записа няколко телевизионни изявления за Австралия, последвани от едночасово интервю с репортер на списание „Премиера“. Сега пък — обяд с Ричард. Бе се съгласила по-късно да отговори на още няколко въпроса в офиса на „Връзки с обществеността“. Мразеше тази работа — беше давала много интервюта, сякаш включила на автопилот.

За миг се изкуши да стане от масата, да отиде до телефона и да отмени срещите, но после осъзна, че така ще отблъсне мнозина журналисти, а рекламата е важно нещо — особено в момента, когато ѝ предстояха промоциите на три нови филма.

Истината беше, че няма никакво желание да загуби няколко скъпоценни часа в рекламния офис, вместо през това време да бъде с Джой.

Джой... Може би мислеше за него много. Не беше ли хлътнала прекалено бързо?

Кой да ѝ каже? А и какво значение има? Беше важно само това, че за първи път от цяла вечност е щастлива.

— Щастлива ли си? — чу да я пита Ричард, сякаш четеше мислите ѝ.

— Много — беше категорична. — Джой ми предлага свободата да бъда самата себе си.

Той се вгледа в лицето ѝ и се зачуди как си е позволил да изостави такава жена.

— Интересно твърдение — каза той. — Какво точно означава?

— О, не зная... — поколеба се тя. — Дава ми възможност да преодолеем задръжките си, да се освободя напълно.

Очите му припламнаха.

— Сексуално?

— Наистина не е твоя работа.

— Е, добре — той се отпусна назад в стола си. — След като сме толкова искрени, нека да ти кажа, че това беше една от причините, поради които започнах да тичам подир други жени.

— Моля? — намръщи се тя.

— Не ме разбирай погрешно — той се уплаши да не премине отвъд прага на търпимостта ѝ. — Скъпа моя, все пак трябва да ме разбереш — ти никога не си била много изобретателна в леглото. Понякога един мъж има нужда и от нещо друго...

Тя се втренчи в него, а зелените ѝ очи внезапно потъмняха. Какво право имаше бившият ѝ съпруг да ѝ говори така? Ако сексуалният им живот е бил толкова скупен, това не беше по нейна вина — не беше тя тази, която се развяваше нагоре-надолу.

— Знаеш ли, Ричард — заговори тя с леден глас. — Аз може би не съм била толкова изобретателна, колкото ти се е искало, но идвало ли ти е някога наум, че на тебе повече ти харесваше да гледаш телевизия?

Сега беше негов ред да се възмути. За втори път му натякваха, че предпочита телевизията пред секса. Първо Ники. А сега — и Лара. По дяволите! Той е правил много повече секс от техните „интимни вечери“, взети заедно.

— Ако искаш да се караме... — започна той.

— О, не — прекъсна го тя; даваше си сметка, че ще е по-умно да се оттегли, преди да са се оказали въввлечени в истинска битка. — Този обяд беше грешка — продължи тя и се изправи. — Всъщност смятам да тръгвам, докато все още можем да разговаряме.

— Не можеш да постъпиш така — каза той и също се изправи на крака.

— Ти ме подведе да дойда, за да можеш да говориш за миналото ни. Знаеш ли какво, Ричард? Мисля, че ревнуваш, защото най-последно намерих мъжа, с когото си пасваме.

— Глупости! — възрази той.

— Джой е млад, изглежда добре — разгорещи се тя. — Заедно си прекарваме невероятно, а това е удар по самолюбието ти. Така че въобще не ми ги разправяй тия — че някоя жена не е добра в леглото само защото мъжът не я вдъхновява. Значи... никакви други приятни обядчета за двама. Да си останем приятели. Става ли, Ричард?

И преди той да отговори, тя се отправи към вратата.

Спря се въвн и се опита да се овладее. Как се осмелява да критикува уменията ѝ в леглото? Джой определено нямаше възражения.

Един мотаещ се пред входа фотограф започна да прави снимки, а това винаги я изнервяше. Веднага след като пиколото докара колата ѝ, тя потегли и осъзна, че сега има цял час за губене, преди да дойде време за интервютата в рекламния ѝ офис. Времето нямаше да ѝ стигне да се върне у дома, така че се качи на хълма, спря пред Нюман Маркърс и си позволи да попазарува безсмислено.

Вниманието на клиентите и продавачите направо я задуши — още един от недостатъците на известността. Усмихваше се любезно и раздаде няколко автографа, след това пак се качи в колата си и тръгна за рекламния офис по-рано от необходимото, като направо заряза продавачите изненадани, че не са успели да ѝ угодят.

Линдън, рекламният ѝ агент — елегантен чернокож на около четирийсет години, — искрено се зарадва на появата ѝ.

— Как е любимата ми клиентка? — посрещна я той и я целуна по двете бузи.

— Уморена — отговори тя и потисна една прозявка.

— Бъди сигурна, че въобще не ти личи — каза ѝ той бодро.

Линдън беше бивш пилот. Бе загубил ръката си по време на неуспешна каскада в един от първите филми на Лара. Тя направи всичко, за да му помогне — инвестира в рекламната фирма, която той основа, и беше първият му клиент. Сега, шест години по-късно, той заслужено се ползваше с репутацията на един от най-успяващите и предпочитаните в бизнеса. Обичаше често да ѝ припомня, че дължи всичко това на нея. При тези думи тя винаги се усмихваше и не му отдаваше никакво значение.

— Винаги си толкова мил, Линдън — каза тя.

— Опитвам се винаги да бъда мил с клиентите си — отговори той с усмивка.

— И успяваш.

Линдън я настани в личния си кабинет и тя веднага звънна вкъщи. Госпожа Креншоу ѝ предаде, че Джой е излязъл.

В този момент ѝ се искаше той да е вкъщи. Да говори с него и да му признае колко ѝ липсва и как няма търпение да се озове в прегръдките му.

Миналата нощ правиха любов в игралната зала — той я подпря на масата за рулетка, вдигна полата ѝ и я облада направо. Беше невероятно еротично.

Никога не можеше да предскаже сексуалното поведение на Джой. Понякога я караше да се чувства като курва, понякога — като истинска дама. Сливането на тези контрасти беше направо опасно, но примамливо.

Самата мисъл за него предизвика тръпка на възбуда.

Усмихна се. Джой я караше винаги да се усмихва и именно затова го харесваше толкова.

— Благодаря ви, че намерихте време за мене, задължен съм ви — каза Джой.

Нямам друг избор — кисело си помисли Куин Латимър и прокара ръка през оредялата си коса, докато гледаше Джой с подозрение, а в главата му се въртяха куп въпроси.

Джой отново се държа много неопределено, когато Куин го притисна, за да изкопчи повече информация за него.

— Сега започвам, нямам опит — обясняваше той.

Сигурно е така — помисли си Куин и се опита да проумее какво става напоследък с Лара. Най-напред тя настоя да участва в този мизерен филм, „Отмъщение“. Сега пък е издействала роля за гаджето си в него и очакваше той, Куин Латимър, да представлява този никому неизвестен актьор, макар много добре да знаеше, че той е педантично придирчив при избора на клиентите си и всеки ден отклонява актьори, които само изглеждат добре. А и Джой отговаряше твърде уклончиво, отказваше да даде каквато и да е информация за миналото си, не споменаваше името на агента, който го е представлявал в Ню Йорк. За Куин това беше много подозрително.

Той се облегна назад и огледа Джой от глава до пети. Трябваше да признае, че младежът изглежда много добре, но дали имаше и талант?

— Като начало трябва да направиш няколко нови снимки за досието си — каза той, докато барабанеше с четвъртитите си пръсти по бюрото. — Предполагам, ще идеш при Грег Горман... той се смята за най-добрия фотограф на мъже в града. Не е евтино, но определено си заслужава цената.

— И колко струва това „не е евтино“? — небрежно попита Джой.

— Кажи на Лара да му се обади — каза Куин. — Грег е влюбен в нея. Тя сигурно ще ви уговори среща.

Кой не обича Лара? — мина през главата на Джой.

— Вижте, господин Латимър — бавно изрече той. — Трябва да знаете, че много държа на Лара.

— Не се и съмнявам — съгласи се Куин.

— Имам сериозно намерение да се грижа за нея — добави Джой с дързък поглед.

— Мислиш ли, че Лара има нужда от подобни специални грижи? — попита Куин с иронично повдигане на веждите.

— Убеден съм — Джой се запита колко апетитни комисионни е изкарал този тлъст котарак от нея. — Понякога някои хора си мислят, че могат да се възползват от някоя жена — особено ако тя е известна.

— Моят съвет към Лара беше да не участва в „Отмъщение“ — надуваше се Куин. — Дори настоявах да си вземе заслужена отпуска, но ти знаеш що за човек е Лара, какъв инат е и никога няма да се вслуша в нечий съвет.

— Тя работи твърде много — каза Джой. — Ако съм до нея, няма да ѝ позволявам да се товари толкова. Това е много сложна роля. И на всичко отгоре през половината време работи срещу имиджа си.

Куин взе решение да спечели Джой на своя страна. По-добре да са приятели, а не врагове с мъжа, който спи с най-печелившата му клиентка.

— Джой — обърна се към него много по-благоприятно, — ще направя каквото мога за твоята роля в „Отмъщение“. Предварително трябва да те предупредя — имат един направо несъществуващ бюджет.

— Ясно — Джой стана. — Лара ми спомена за това.

— Добре тогава. Но после да не се разочароваш.

Джой кимна. Ако не друго, то Куин говореше направо.

— Ще направя ония пилотни снимки, за които спомена.

— Колкото по-скоро, толкова по-добре.

Джой излезе от офиса на булевард „Сънсет“ и тръгна към колата на Лара, оставена зад ъгъла. Пред близкия рок-клуб група музиканти разтоварваха оборудването си. Доста нахакано момиче с прилепнало оскъдно облекло седеше на една от колоните и небрежно пилеше ноктите си. Хвърли му поглед и доста подканващо му се усмихна.

— Здравсти — извика тя.

— Здравей — той едва я забеляза.

— Искаш ли да прием по едно кафе? — тя го поглъщаше с очи, предлагаше му свежата си розова плът.

Ако това беше станало преди, той веднага щеше да приеме поканата ѝ. Сега нямаше никакво желание да го прави. Най-сетне беше намерил жената, която търсеше цял живот, и нямаше да се прецака.

Ники седеше зад бюрото си и се опитваше да подреди мислите си. Ричард се държеше като задник, а тя не знаеше какво да прави с него. Беше пожънал голям успех, скоро излизаше новият му филм „Френско лято“, който щеше да бъде представен в големи салони и да се радва на мегавнимание. И все пак той сякаш я ревнуваше от скромното ѝ филмче.

Но това нямаше кой знае какво значение. Вчера едва успяха да разменят по някоя дума. Всъщност той беше обиден, че Лара ще участва в „Отмъщение“. За негова сметка, защото никой не я

принуждаваше да го прави. Лара е свободна сама да избира — включително и Джой, когото Ричард ненавиждаше.

Ники беше твърде учудена, че той се чувства толкова засегнат от тази връзка. Може би трябваше да му припомни, че Лара му е само бивша съпруга и е вече крайно време да я остави да се оправя сама.

В този момент се появи един от асистентите на продукцията с цяла купчина бележки. Ники ги прегледа набързо, остави ги на бюрото си, после вдигна телефона и се обади на Шелдън в Чикаго — задача, която отлагаше вече цял ден.

— Как си, Ники? — попита я Шелдън с високомерния тон, който тя отлично помнеше и ненавиждаше.

— Чудесно — тя очакваше той пръв да заговори за Съмър. Но той не го направи. — Добре ли си починахте? — попита тя просто от любезност.

— Да, приятно беше — отговори той.

Кратка тишина. Ники беше тази, която я наруши.

— Знаеш ли, Шелдън — тя търсеше подходящия тон. — Обаждам ти се да поговорим за Съмър.

— Какво има?

— Искат да ходи на училище в Лос Анджелис.

— Защо? — той попита остро.

— Тук ѝ харесва.

— Надявам се, не си ѝ разрешавала много-много да хойка — строго произнесе той.

— Познаваш я много добре и знаеш, че не е момиче, което можеш да държиш изкъсо. Между другото тя ми каза, че никога не ѝ слагаш вечерен час.

— Ти да не си се вързала на тези приказки?

Ненавиждаше разговорите с Шелдън — те отново ѝ припомнях мрачните спомени от миналото.

— И така, какво мислиш за това? — върна се тя към предишната тема. — Одобряваш ли идеята ѝ да остане тук или не?

Отново настъпи продължителна пауза, докато Шелдън обмисляше тази възможност.

— В състояние ли си да ѝ отделяш достатъчно време? — най-сетне попита той.

— Всъщност точно в момента продуцирам един филм — тя се зачуди как ли ще му прозвучи тази новина.

Той шумно си пое въздух. Звучеше почти заплашително:

— Продуцираш филм?

— Какво странно намираш в това? — тя зае отбранителна позиция.

— Имаш ли опит?

— Мисля, че имам достатъчно, благодаря за загрижеността.

— Не — отсече той. — Не съм съгласен с тази идея. Искам Съмър да се върне у дома колкото може по-скоро.

— Ще ѝ предам решението ти.

— Непременно.

— Тя ще бъде разочарована.

— Това не ме интересува особено.

Не, разбира се, че не го интересува. Шелдън беше студен като мъртва акула — само с повече себелюбие.

— Добре — по-бавно изрече Ники. — Може би когато ѝ дойде времето да учи в колеж, тогава ще обсъдим преместването ѝ тук. Може да се запише в Лосанджелиския университет или в Северна Каролина. И двата дават отлична подготовка.

— Решението е мое, Ники.

— Не — възрази му тя; в този момент го ненавиждаше. — То е и мое. И двамата сме нейни родители, нали?

— Ти се отказа от правата си в момента, в който я остави при мене.

Върви на майната си, Шелдън. С кого си мислиш, че разговаряш? С наивното момиченце, за което се ожени? Вече пораснах. И мога да се защитавам.

— Ако си спомняш — гласът на Ники беше убийствено безизразен, — ти настояваше тя да остане при тебе. И я накара да се чувства толкова виновна, че да ми каже и на мене, че това е нейното желание.

Студен смях.

— Ники, Ники... винаги си обичала да се извиняваш със закъснение.

У нея се надигаше старият познат гняв срещу него.

— Как е новата ти невестичка? — започваше да се държи като кучка.

— Добре е — отговори той спокойно. — Опитай се този път да ме разбереш правилно. — Кратка пауза. — Истината, скъпа моя, е, че нещо не се получава. Казвал съм ти го и преди — ти имаш проблеми, имаш нужда от помощ.

— Заври си го отзад! — тя избухна изведнъж. — Все си си същият задник! — и трясна телефона, ядосана и на себе си, че му позволи да я изкара от кожата ѝ.

Сега трябваше да каже на Съмър, че не може да остане. Разбира се, ако беше искрена, щеше да си признае, че предпочита да е така, защото няма нито време, нито желание да се занимава с нея. Предпочиташе Съмър да се върне при баща си...

Шелдън с гривата от гъста бяла коса, с която толкова се гордееше; със самодоволното изражение; с идеално поддържаните зъби; и с малкия член.

Не можа да се въздържи да не се усмихне победоносно при спомена за тъничкия му penis. Шелдън беше голям мъж навсякъде с изключение на единственото място, което наистина имаше значение. Психиатър с малък сексуален проблем. Кофти комбинация. Постоянно се тормозеше и по тази причина си избираше за жени млади момичета, които нямаше с какво да го сравняват.

Въздъхна. Шелдън и малкият му член бяха част от миналото, от което тя отдавна се отърва. Защо ли отново да се разстройва заради него?

На вратата ѝ се почука и вътре се вмъкна Айдън Шон с вид на човек, който току-що се е излюпил от леглото, както вероятно си и беше.

— Какво има? — попита го тя.

— Лицето ти е много напрегнато — той махна с мършавата си ръка към нея.

— Аз — напрегнатата? — тя се изсмя. — Защо мислиш така?

— Познавач съм на настроенята.

— Какво мога да направя за тебе? — беше решена да не се поддава на опитите му за интимничене, защото вече интуитивно усещаше, че той иска да се сближат.

— Да... Бих искал да се направят две-три промени в сценария. Исках да те питам, преди да отида при Мик. Може да е адски против пипането на текста.

— С други думи, искаш да съм на твоя страна.

— Ами да. Нали ти си шефът.

Тя кимна — забрави за Шелдън, за Ричард и за всичките си проблеми.

— Ласкателството ще ти гарантира цялото ми внимание.

Той кимна, сякаш предварително го знаеше.

— Дай да идем да пийнем по нещо — предложи той. — Изглеждаш така, сякаш имаш нужда от една глътка.

— Така ли?

— Да, шефке.

Погледна го твърде скептично.

— Защо винаги ми говориш така, сякаш съм на сто и две години?

Той сви рамене.

— Може да ми харесва да те изнервям.

— Защо?

— Ами винаги изглеждаш толкова спокойна.

Тя тъжно тръсна глава.

— Е, благодаря ти все пак.

— Добре, Ники. А сега отиваме ли да пийнем по нещо или не?

— Сигурен ли си, че е редно да пиеш?

Той се изсмя сухо.

— Бил съм наркоман, ама не и алкохолик.

— Е, добре... Мисля, че бих пийнала чаша вино.

— Голяма пиячка, няма що.

Тя се направи, че не забелязва иронията му, и взе чантичката си. Минаваше шест и вече можеше да си тръгва за вкъщи... но за какво да бърза? За поредния сблъсък с Ричард? Имаше нужда от подкрепата му, а не от постоянното му критикарство.

А и ако Айдън искаше да говорят за сценария, тя като продуцент трябваше да го направи.

ГЛАВА ЧЕТИРИЙСЕТА

Джой лежеше на канапето в дневната и гледаше спорт по телевизията, когато Лара се върна у дома. До него на масичката за кафе имаше купа с карамелизирани пуканки и чиния с току-що изпечени бисквити.

— Както виждам, госпожа Креншоу се грижи за тебе — тя беше доволна, че той се чувства уютно.

Джой едва вдигна поглед, за да отбележи:

— И на нея направих вуду-магията си — и небрежно си взе шепа пуканки.

— Успял си да омагьосаш всички до един — тя го докосна по бузата. — Жените те боготворят, а на тебе това ти харесва.

— Щом ти го казваш — той не отместваше поглед от телевизионния екран.

Тя си пожела той да изключи телевизора и да ѝ обърне малко повече внимание — не беше свикнала кавалерите ѝ да се отнасят с нея така.

— Е — започна тя и приседна на края на канапето, — разказвай какво стана с Куин.

— Всичко е наред — отговори лаконично той.

— Той съгласи ли се да те представлява?

— Ти му каза да го направи, нали?

— Да.

— Добре — гласът му звучеше леко остро. — Когато госпожица Айвъри поиска нещо от някого, той го прави. Нали така?

За момент тя замълча. После каза:

— Това не ти ли харесва?

— Не знам — каза го без настроение. — Понякога ми се струва, че изобщо не трябваше да си правиш този труд заради мене. Вкара ме в „Отмъщение“, после ми намери агент...

— Джой — меко произнесе тя, — аз мога само да отворя необходимата врата. За да те приемат вътре, трябва ти да докажеш

способностите си.

— О, да — той се усмихна сардонично. — Сякаш ще посмеят да ме изгонят, ако не им харесвам. Няма начин да рискуват да те ядосат.

— Не съм ти дала аз ролята в „Мечтателят“ — натърти тя. — Ти сам си го постигнал.

— Да, щото съм много добър — измърмори той.

— Кажи какво има — тя внимателно се опитваше да разсее лошото му настроение.

— Тази вечер се чувствам малко кофти — призна си той най-после и насочи към нея цялото си внимание, макар да не си направи труда да намали звука на телевизора.

— Защо?

— Защото днес ме отбягваш.

— Джой, какво говориш? — тя започна да обяснява, сигурна, че той не го казва сериозно. — Цял ден се занимавах с рекламата. Участвах в два филма, които скоро излизат на екран.

— Знам, знам... — Продължителна пауза. — Истината е, че може би ме е налегнала носталгията.

— Носталгия? — тя смръщи вежди.

— Липсват ми шумните улици на Ню Йорк. В Лос Анджелис не познавам никого.

— Ще те запозная с много хора.

Джой се изсмя иронично.

— О, да... И тези хора, с които ще ме запознаеш, сигурно ще си умират да ме срещат.

Тя реши, че разговорът не върви добре.

— И какво възнамеряваш да правиш тази вечер? — попита, за да смени темата. — Можем да излезем и да отидем някъде... където искаш.

— А ти какво смяташ да правиш? — той извъртя въпроса така, че тя трябваше да вземе решението.

— Нямам нищо предвид.

— Тогава ще си догледам мача — и той отново се обърна към телевизора.

Наистина ли му е липсвала? Не можеше да повярва, че цял ден беше мислила само за него, а сега, когато отново си е вкъщи, той се държи така с нея.

— Разбирам, че искаш да бъдеш сам — тя се опита да не изглежда обидена.

— Добре ли си?

— Да — каза тя. — Ще се видим по-късно.

Бързо изкачи стъпалата към спалнята си. Бяха разговаряли не повече от десет минути и лошото му настроение успя да я завладее. Какво беше направила? Дали не го бе обидила?

Но как може да го обиди? Той ѝ натякваше, че му е уредила среща с агента си, че му е намерила роля във филма. А какво друго е очаквал да направи тя?

Може би не трябваше да му предлага да остане в дома ѝ, а да отиде на хотел.

В този миг очите ѝ се напълниха със сълзи. Тя толкова искаше всичко да е наред, а сега се съмняваше, че може да е сбъркала.

Влезе в банята, изправи се пред огледалото и се вгледа в изражението си. Лара Айвъри. Красива кинозвезда. Жената, която може да има всеки мъж. Да. Сигурно.

А истината е по-различна... Лара-Ан Милър... Знаеш коя е тя — детето, което гледаше как баща ѝ убива майка ѝ и брат ѝ... После седеше в ъгъла, когато той си пръсна мозъка.

Едно сладко момиченце.

Една противна малка мръсница.

По дяволите! Сега нямаше време да окайва миналото си.

Върна се в стаята, отиде в кухнята и се натъкна на госпожа Креншоу.

— Къде са кучетата? — попита тя.

— Господин Джой смята, че за тях ще е по-добре повече да стоят навън — отговори ѝ госпожа Креншоу.

— О, той го е казал, така ли? Е, добре, прибери ги отново вкъщи — веднага.

— Сега, госпожице Айвъри.

Той ѝ бе казал, че обича кучета, а ги бе изпъдил далеч от дома. Какво означаваше това?

Имаше желание да слезе долу и да се скара с него. Ами ако го нарани? Ако той ѝ каже: „Хубаво, явно не се получава, чао“? Беше ли готова за това?

Не. Не беше готова да се раздели с тази любов. Поне не в този момент. Трябваше им още време да се опознаят — тя щеше да осигури това време.

Ники и Айдън се отправиха към „Шато мармон“ с колата на Ники. Айдън затвори очи и през целия път изглеждаше така, сякаш спеше. Хм... — помисли си Ники, — той явно няма навика да се държи възпитано.

— Кукуруигу! — извика в ухото му, когато пристигнаха.

— Уби ме — той потърка очи. — Енергията ти се изцежда, като не правиш нищо. Нямам търпение да започнем работа.

Седнаха на една уютна масичка. Айдън си поръча както обикновено „Джак Даниелс“, а тя — чаша червено вино. Той запали цигара и духна дима право в лицето ѝ. Тя се закашля и замаха с ръце да го разсее.

— Съжалявам — но въобще не му личеше, че съжалява.

— И така — делово започна тя, — кажи какво те тревожи в сценария.

— Успива ме.

— Моля?

— Искам да се промени диалогът ми — да се напише отново и да се пооправи, за да върви гладко.

— Предполагам, не говориш сериозно.

Той дръпна от цигарата си.

— Даже ужасно сериозно.

— Ами, Айдън, не става. Започваме да снимаме след няколко дена и няма никакво време да се пише отново. А и плюс това всички други са доволни от сценария.

— Това е адски тъпо.

Ставаше много досаден. „Отмъщение“ имаше великолепен сценарий.

— Тогава защо прие тази роля? — попита го тя.

Той се усмихна тъжно.

— Ами трябваше ми работа, Имам си куп неприятности — но ти сигурно ги знаеш по-добре от мене.

За щастие тя имаше опит с актьорите. Всички имаха някакви проблеми — този беше просто един от всичките.

— Виж какво — тя го каза с възможно най-спокойния си глас. — Мик те нае. Той ми гарантира, че си в добра форма, а ти сега ми говориш такива неща.

— Умирам от скука — ледено-сивите очи на Айдън се плъзгаха уморено из салона. — Ще загина, като слушам да ми нареждат какво мога и какво не мога да правя. Сега например ми се чука. Какво ще кажеш за един тек набързо?

Защо ѝ трябваше да се съгласява да пийнат навън? Правило номер едно на продуцента: стой далече от актьорите.

— Я си гледай работата — поклати глава тя.

— Това съм го чувал хиляди пъти. Ще се чукаме или какво?

— Не — тя тръсна глава и рязко стана от масата. — Трябва да се прибирам вкъщи.

— Където мъжлето ти те чака търпеливо?

— Какво те интересува?

— Ами много си млада, за да спиш с такъв дърт задник.

— Защо не се концентрираш върху играта си и не ме оставиш на мира?

— Защото ми харесваш.

— Нима? — колкото и да си придаваше вид на безразлична, ако беше искрена, трябваше да си признае, че той наистина я интригува.

— А ти какво ще кажеш?

— Ами че не е взаимно — сериозно отговори тя.

— Е... Не се заричай.

Тя въздъхна.

— Тръгвам си. Просто тук нямам повече работа.

— И как е да живееш с някого, който е с двацет години по-стар от тебе? — попита я той — още не смяташе разговора за приключен.

Какво му даваше право да си пъха носа в живота ѝ?

— Всеки си има собствен вкус — натърти тя. — Нали ми разправяше, че онзи ден ти е налетяла една петнайсетгодишна. Можем да сметнем: ти си на трийсет и четири, значи това прави с деветнайсет години по-млада от тебе. Сигурно никога не е и чувала за Брус Спрингстийн. Това не те ли накара да се чувстваш като изкопаемо?

Той се изсмя горчиво.

— Грешно си разбрала. Мик си пада по петнайсетгодишните. Не и аз. Аз не съм по малките.

— Разбира се, че не — тя ясно даде да се разбере, че не вярва и на една негова дума.

Той отпи от своя „Джак Даниелс“.

— Значи, както виждам, няма да ми помогнеш за сценария?

— Оправяйте се с Мик. Той е истински гений.

— Обаче аз искам да те чукам.

— О... Айдън, ти си романтик! Гаджетата ти сигурно се разтапят от удоволствие.

— Гаджета? — кисело се усмихна той. — Нямам никакви гаджета.

— Само няколко на по петнайсет години?

— Ти чуваш ли какво ти говоря? — горящият му поглед се приближи към нея. — Този е Мик. Освен това малката е голяма беля.

— Да не говорим, че е непълнолетна — процеди Ники през зъби.

— Ти не се ли чувстваш неудобно?

— А ти? — върна ѝ той въпроса.

— Моля?

— Все пак става дума за дъщеря ти — думите му се изплъзнаха, преди да успее да се спре.

За момент и двамата замръзнаха. По лицето на Ники изби червенина. Тя отново седна рязко.

— Какво? — промълви безпомощно — не вярваше той да говори истината.

— Ужас! Не трябваше да ти казвам — измърмори той и отпи още една глътка. — Мик си нямаше и представа, че е твоето дете. Той ми каза, че се е домъкнала като сезонна групарка — знаеш ги тия прелетни птички, дето пърхат из града. Когато я видя у вас, изстина.

— О, Боже — Ники изведнъж усети да ѝ се завива свят.

— След вечерята тя дойде в апартамента ми. Разправяше някакви такива, че ако не я чукам, ще каже на баща си да ме арестуват, защото е непълнолетна и т.н. Лошо ми се пише, Ники. Опитвам се да връзвам двата края, но не е лесно. Така че направи добро на всички и я предупреди.

— А ти... спа ли с нея? — попита Ники с пресъхнала уста — предчувстваше какъв ще е отговорът му.

— Кой, аз ли? — възмути се той. — Няма начин. Тя е гадно хлапе, дето не си знае категорията. По-добре направи нещо за нея.

Изведнъж Ники си пожела Шелдън да е тук и заедно да разрешат този огромен проблем.

— Едно не мога да разбера — несигурно каза тя. — Защо ми разказа това?

— Въобще не съм искал да го правя. Между другото, ако тръгна да чукам някого от семейството, това ще си ти.

— Отвратителен си! — избухна тя.

— Не... честно — и той се приближи към нея. — Ами ти?

Сърцето ѝ биеше лудо. Стрес, стрес, стрес. Беше още твърде млада, за да се чувства така. Какво трябва да направи?

Отново се изправи, решена изцяло да поеме нещата в свои ръце.

— Смятай, че съм се погрижила, Айдън — каза го студено. — И ще съм ти много благодарна, ако не разказваш това на никой друг. Дори и на Мик. С всичко ще се справя сама.

— Е, добре — Айдън пресуши чашата си.

Тя изхвърча от салона и нервно изчака пиколото да докара колата ѝ.

Към кого да се обърне за помощ? Към Шелдън или към Ричард? Или беше по-добре да ги остави и да се мобилизира сама да реши проблема.

Да, реши тя, сама ще се оправя.

Лара спеше, въртеше се неспокойно, сънуваше морски вълни да я обгръщат, да нахлуват в къщата ѝ, да отнасят всичко. Извика в съня си и рязко се пробуди, покрита с тънка мрежица от пот.

За момент остана да лежи неподвижно, обгърната от мрак. Дишаше тежко... твърде тежко. И също така внезапно осъзна, че не е сама. Сгушен на стола до нея, седеше Джой. Тя се изправи, сподави гнева в гърдите си и просто възкликна:

— Господи! Изплаши ме!

— Може би трябва да си заключваш вратата — обади се той.

— Може би ти не трябва да се промъкваш така — каза тя на свой ред и се опита да различи какво показва часовникът на близката масичка.

— Два часа сутринта — любезно съобщи той.

За момент тя се уплаши. Може би наистина Ричард и Ники имаха основания да се тревожат кой е Джой. Какво знаеше самата тя за него?

Нищо. Няколко седмици правиха невероятен секс, но тази вечер видях пред телевизора един непознат, който я пренебрегваше... А сега непознатият се е вмъкнал в спалнята ѝ и я изнервя.

— Какво искаш, Джой? — опитваше се гласът ѝ да звучи както обикновено — равен и любезен.

— Трябва да поговорим.

— Сега?

— Така не може, Лара — започна той бързо и ниско. — Не мога да се съглася с някаква си там връзка. Прекалено много държи на тебе... Искам да съм с теб, защото те обичам, но не съм сигурен дали мога да те направя щастлива.

— Джой, ти ме правиш щастлива.

— И с един удар мога да срина цялото това щастие. Винаги става така. аз съм прекален егоист, признавам само себе си, своите настроения... А постоянната връзка е нещо много сериозно и отговорно.

— Искаш да ми кажеш, че трябва да си заминеш?

— Не знам — измърмори той.

— Джой — нежно промълви тя; даваше си сметка, че той се бои да не сгреша, но не се страхува гласно да изкаже мислите си. Все пак съвсем скоро беше преживял разпадането на една връзка, а това, което ставаше между тях, беше прекалено бързо — като светкавица, която наистина може да уплаши всекиго. — Разбирам те, наистина те разбирам. И двамата сме объркани от това, което става с нас.

— Не че не искам да се боря за тебе — каза той. — Тъжното е, че не мога да ти дам нищо, което вече нямаш.

— Напротив, можеш — прошепна тя.

— И какво?

— Себе си. Искам тебе.

— Вече ме имаш. Принадлежи ти през цялото време — той отпусна глава на рамото ѝ и се сгуши в нея като малко дете, което търси утеха.

Тя галеше гъстата му черна коса, прегръщаше го силно и в точно в този момент осъзна, че го обича. Не сексуално. Нито заради приятните моменти. Просто чиста, дълбока връзка, която я накара да се разтопи вътрешно.

— Лягай си — гласът ѝ беше овладян, прозряла бе, че са обречени един на друг.

— Сигурна ли си, че искаш да остана?

Това беше един различен Джой — боязлив и неуверен.

— Да — тя усети нов прилив на любов към него.

И той легна до нея. Те се прегърнаха и след известно време заспаха в блаженството на прегръдката си.

Лара беше разбрала, че най-сетне е намерила щастието, което е търсила цял живот.

* * *

Наричам ги моите наркодни. Макар че сигурно трябва да ги наричам моите наркогодени, защото прелетяха толкова бързо, а аз не можех да разбера какво става с мене.

Наркотиците ме покориха изцяло. Единствено заради наркотиците се будех сутрин. Наркотиците ръководеха всяка моя стъпка.

С парите от екшъните си купих къща в Зума и се преместих на брега. След като спрях да работя, парите бързо свършиха и аз се хванах с Кристъл, хубава манекенка, която също беше наркоманка и нямаше нищо против да изкарва малко допълнителни пари.

Животът ми течеше като в омагьосан кръг. Но не ми пукаше. За нищо не ми пукаше.

След време стана неизбежното — на Кристъл ѝ писна да ме издържа и каза, че и аз трябва да внасям някакви пари вкъщи. Вече бях пас... и загубил всякаква форма, така че не можех да получа никаква роля. Пък и няхах желание — за какво ми е да си давам зор? Вече не исках да бъда кинозвезда. И сладките илюзии също бяха отминали.

Един от пласъорите ми продаде пищов. Каза ми:

— Трябва да се пазиш, мой човек. Такива са времената.

Пищовът ми хареса. И когато никой не го беше еня за мене, той оставаше единственият ми верен приятел. Никога не ми противоречеше и винаги беше там, където трябваше, за да се чувствам уютно. През нощта го оставях зареден под възглавницата си.

Това окончателно побърка Кристъл, която си въобразяваше, че някоя нощ ще го извадя и ще пръсна някоя от двете ѝ скъпи силиконови цици. Така ужасно ми лазеше по нервите, че аз започнах да го вадя и да се прицелвам в нея само за да я подлудявам.

Честна дума, когато си друсан, започваш да правиш какво ли не.

В крайна сметка Кристъл ме напусна. Кучка! Когато опре до оная работа, всички са такива.

Така си и останах — един нещастен наркоман с празни джобове — и ти казвам, брат, адски ми трябваха пари, защото не можех и ден да устискам без фармацевтична подкрепа.

Тогава се сетих за Хадли. Беше ми длъжница, защото беше курва, която навремето ме бе минала.

Хадли си живееше в голяма къща на върха на Анджели драйв, която ѝ беше купило гаджето гангстер, а той се мотаеше из Ню Йорк с напудрената си сицилианка.

Една вечер наминах да я видя с най-чисти намерения. Исках само да ми даде назаем една-две хилядарки, докато успея да събера малко пари.

Вкъщи Хадли беше сама. Гаджето не ѝ даваше да държи прислуга, защото не искаше никой да знае кога е в града.

Самата тя ми отвори и ме зяпна, сякаш вижда призрак.

— Знам — започнах аз, — оттогава минаха години. И вече не изглеждам толкова готин, нали?

— Изглеждаш много зле — равно каза тя. — Какво искаш?

— Да ти кажа, ти също ми липсваше — нейното намусено посрещане хич не ми хареса.

— Ти се друсаш — каза го с искрено отвращение.

— Какво означава това — че няма да ми дадеш пари назаем?

— Веднага се разкарай! — изсумтя тя.

Една жена да ми казва да се разкарам. На мене! Не мога да повярвам. Обикновено ме кандърдисват да остана.

— Я повтори! — бях готов да се бия.

— Чу ме много добре — каза тя.

Значи така. Извадих оръжието и го насочих право в нея.

Тя пребледня и запристъпва назад към къщата, за да стигне до аварийния бутон, който обикновено стоеше в коридора.

Не беше достатъчно убедителна. Бърз като мълния я пернах по ръката и нахлух в къщата.

Тя направи опит да рита и да се бори и някак си удари пръста ми на спусъка. Поне така си мисля, че е станало. Оръжието стреля и проби в гърдите ѝ дупка, която изглеждаше по-голяма от Китай. Тя се строполи като шибан камък.

Господи Боже! Каквото и да видя, никога няма да забравя за това. Бях яко надрусан, но дори и в мъгла осъзнавах съвсем ясно какво съм направил.

Обърнах се и като луд побягнах от къщата — от лицето ми се лееше пот като из ведро.

На половината път по автомобилната алея се сетих, че бях докоснал дръжката на вратата, и се върнах обратно, за да я изтрия с тениската си — само това си спомнях че бях пипал. После се метнах в колата си и криво-ляво подкарах към брега.

За убийството на Хадли писаха на втора страница на „Лос Анджелис таймс“. Дори и в смъртта си тя не беше звезда.

Нищо не можеше да насочи дирята към мене, но за всеки случай отпраших за Мексико, където изкарах следващите две-три години и изтрезнях окончателно. Това беше ново начало.

ГЛАВА ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЪРВА

Кимбърли трябваше да се разкара. Започваше да става истинска ревла, а Ричард изобщо не желаше да му се напомня за постоянните му изневери всеки път, когато погледнеше към нея. Беше спал с нея едва четири или пет пъти, а сега тя искаше от него нещо повече.

— Кога ще кажеш на Ники? — питаше го непрекъснато.

Да каже на Ники? Тя имаше ли мозък?

Защо жените отдават толкова голямо значение на секса? Случайните връзки са именно случайни и жените трябва да го разберат и да влязат в ритъма им.

Но как да се отърве от нея, без да задълбочава нещата? Кимбърли беше от типа жени, които няма да се подвоумят да съсипят кариерата на един мъж.

Истината беше, че трябваше да остане мъж на Лара. Тя беше красива, толерантна и наистина мила. Не биваше непрекъснато да ѝ изневерява — през всяка година от брака им да чука нови и нови жени.

Какъв глупак е бил. Никога нямаше да забрави погледа на Лара, когато видя гримьорката да си подава главата от фургона му. Лицето ѝ се бе вцепенило.

— Искам развод — само това му каза, а после нямаше връщане назад.

Успя да остане верен на Ники около две години. Сега Кимбърли и сочните ѝ гърди непрекъснато го занимаваха.

— Искане ми се пак да дойда у вас — каза му Кимбърли, промъкнала се зад гърба му, докато той стоеше до прозореца в кабинета си. — Може ли?

— Невъзможно — отблъсна той предложението, възмутен, че тя се осмелява да говори за това. — Ники е в града.

— Кога най-после ще ѝ кажеш? — попита Кимбърли, сякаш имаше право да знае.

— Точно подготвям нещата — излъга той.

И така, танцът продължаваше.

Когато Ники се приближи към къщата в Малибу, забеляза, че мерцедесът на Ричард не е на обичайното си място за паркиране, макар да приближаваше девет. Сигурно се е уморил да я чака и е отскочил да вземе нещо за ядене. Помисли си, че трябваше да му звъне и да го предупреди, но той беше последният, за когото можеше да се сети днес.

По целия път за вкъщи мислеше само за Айдън и за това, което той ѝ каза. Изглеждаше изключено Съмър да се държи така, но все пак защо не? Тя е моя дъщеря — призна си Ники, — а на нейните години аз бях същата авантюристка. Всъщност бях на шестнайсет, когато се омъжих за Шелдън, защото бях бременна.

Каквато майката, такава и дъщерята.

О, Господи! Какво да прави сега?

Ще я върне обратно в Чикаго, какво друго. Но първо... колкото и да бягаше и да не го искаше, трябваше да поеме своите отговорности и да поговори с нея. Първо трябваше да се срещнат и да разговарят като майка и дъщеря.

В това време Съмър имаше среща с Тина в същия открит ресторант на Сънсет плаза, където се чакаха и преди. По-рано същия ден бяха на покупки в Мелроуз и Тина ѝ даде пари назаем да си купи една къса и разкроена алена рокличка — много секси — и високи сандали с тънко токче. След обиколката по магазините забърза към плажа, за да освежи малко тена си на слънце.

Всичко се нареждаше, стига да може да предотврати връщането си в Чикаго, да избяга от хватката на баща си. Сега беше щастлива.

Малко преди да излезе за срещата с Тина, Ричард се прибра у дома.

— Къде отиваш така издокарана? — попита я със заговорническа усмивка.

— На някакво парти — и тайно се опита да придърпа надолу късата пола, която едва покриваше краищата на загорелите ѝ бедра.

— Мислех, че купонът вече е започнал — вметна той и си помисли да седне на чаша водка с много лед.

— О, Ричард — вперените ѝ в него огромни сини очи бяха тъжни, — нека да си остана тук. Ти обеща да говориш с мама да ме

остави. Моля те, Ричард, кажи й. Моля те.

— Ще се опитам — той порови в джоба на панталоните си, откъдето извади и й подаде петдесет долара. — Да имаш за таксита.

— Благодаря! — тя му беше наистина признателна.

Ричард беше толкова добър с нея — особено сега, когато тя знаеше някои неща. Разбира се, никога нямаше да издаде срещите с асистентката му, когато Ники е на работа. Винаги се беше чудила какво е намерила в този мъж глупавата й майка. Добре де, Ники беше хубава, но и много загубена. Била е толкова загубена да я остави в Чикаго при Шелдън. Не е ли разбрала какъв перверзен психар е той?

Всъщност когато преценяваше майка си така, Съмър обикновено забравяше болезнените доказателства, които даде — тя настояваше, че е много щастлива с баща си, заплашваше, че ще се убие, ако Ники не й позволи да живее при него. Но за нея това бяха много далечни спомени, които не се опитваше да възстанови.

В ресторанта Тина вече седеше на една маса и изглеждаше много доволна от себе си.

— Сядай — и побутна стола до себе си. — Имам да ти разказвам куп неща.

— Давай — Съмър я изгледа въпросително и намести новите си слънчеви очила „Гес“, които бе купила следобед.

— Дарлийн ми каза, че тази кинозвезда искала да се срещне и с двете ни — възбудено изрече Тина. — Как ти се струва това?

— И с двете ни ли? — попита Съмър.

— Нали разбираш — многозначително се изкиска Тина. — За да е по-забавно. Ще изкараме адски много мангизи, сестро!

Към тях се приближи сервитьор. Съмър не може да се въздържи да не го огледа. Типичен мъж от Лос Анджелис — с дълга руса коса и тяло на сърфист. Поредният безработен актьор, който чака някой да го забележи, помисли си тя. Лос Анджелис е пълен с такива като него. И затова тук е толкова страхотно!

Поръча си пица и млечен шейк, защото от сутринта не беше хапвала нищичко и усети колко е гладна, докато Тина си взе айс-кафе.

— Ще ходим ли някъде? — попита, защото си представяше как ще си прекарат нощта във „Вайпър рум“ или в някой друг интересен клуб.

Тина навири нос.

— Не мислиш ли, че си прекалено зелена?

— Съвсем не съм — самоуверено каза тя. — Правила съм неща, които не можеш да си представиш.

— Е, тогава няма проблеми — и Тина махна на мъжа в преминаващото фериари. — И двете ще прекараме нощта с него.

Съмър навъси чело.

— Не съм навита.

— О, хайде — в гласа на Тина се усети лека обида. — Никога ли по-рано не си го правила с друго момиче? Всички тия типове са луди да... гледат две момичета едновременно. И то две млади наивнички като нас. Ха-ха! Само да знаеха!

— Искаш да кажеш... да правим секс? — попита колебливо Съмър.

— А ти за какво си мислиш? — подразни се Тина. — За едното нищо си била готова да го направиш с онзи миризливец Айдън Шон, а за големите пари?

— Поне го познавам.

— Значи скоро ще се запознаеш и с другия.

— Между другото кой е той?

— Знаем ли? Дарлийн ми каза, че е готин. Вярвай ми, тя може да познае кога един мъж си струва.

Сервитьорът донесе поръчката им.

— Момчетата ще ни обичат! — Тина отново се изкиска. — Това е много по-различно от една среща. За това ти плащат и получаваш много повече уважение.

— Как така? — попита Съмър, докато бъркаше шейка си.

— Те си плащат за това, глупавичката ми. Знаят, че си от бранша.

За момент Съмър се замисли по какъв път е избрала да тръгне. Секс с непознати за пари. Това няма ли да я превърне в проститутка?

Не. Проститутките кръстосват „Сънсет“ и предлагат услугите си на хора като Хю Грант на задната седалка на някоя кола. Проститутките са евтини хубавици в гумени ботушки и миниполи от изкуствена леопардова кожа с ужасни прически.

— Кога ни е срещата с него? — тя изпитваше едновременно смес от възторг и страх.

— Хубаво е — каза Тина, след като отпи малко от леденото кафе. — Трябва да отидем в хотела му до девет. Аз вече започнах да се

изнервям. А ти?

— Можеш да се обзаложиш — Съмър не беше сигурна как точно се чувства в този момент.

Ричард го няма да я наскърбява. Нито Съмър да я прави на луда. И двамата ги нямаше у дома.

Ники не знаеше какво да прави. Да се обади на Шелдън? В Чикаго вече минаваше полунощ и вероятно това късно обаждане нямаше да му допадне. Във всеки случай можеше да си представи как ще протече разговорът им. *Здравей, Шелдън. Съжалявам, но трябва да те уведомя, че твоята златна дъщеричка хойка напред-назад и си предлага услугите. Кажу какво да правим.*

Разбира се, Шелдън ще започне да я обвинява. Защо, мислиш, не исках тя да живее при тебе? — ще каже той. — Това е твоето лошо влияние, Ники. Тя се учи от тебе.

Не, ако му разкаже, само ще усложни нещата.

И защо всичко това трябваше да ѝ се струпа на главата точно сега, когато работи над филма, който ще сложи началото на успеха ѝ? Продуцирането на филм не е лесно, трябва да бъде напълно съсредоточена, за да е сигурна, че нещата стават — особено с такива чешити като Мик Стивън за режисьор и още повече Айдън Шон за звезда.

Тогава си помисли дали точно сега не трябва да освободи Мик — преди да е станало твърде късно. Защото когато започнат снимките, ще бъде невъзможно да предприеме каквото и да било.

Не. Уволнението му в този момент също може да създаде огромни проблеми. Колкото и да се безпокоеше за него... филмът трябваше да върви. В края на краищата той не е знаел, че Съмър е нейна дъщеря.

О, Боже! Решения, решения — може би е по-добре да прехвърли всичко на Ричард и да види какъв изход ще намери той.

Но Ричард не беше тук. Дори не беше оставил бележка къде отива.

Мина ѝ през ум да се обади на Лара, но после се отказа. Сега, когато тя прекарваше времето си с Джой, беше трудно да я открие. Освен това не беше честно да я занимава с проблемите си.

Тръгна към стаята на Съмър, но се спря на вратата. Вътре цареше пълен хаос. Явно дори слугинята се беше отказала да подрежда, защото се виждаха само купища мръсни дрехи, разхвърляни компактдискове, разсипани гримове, списания, кутии от „Севън ъп“, мръсни чинии и чаши и няколко изсъхнали парчета от пица. Каква лудница!

Даваше си сметка, че може би също има вина за това. Роди Съмър, когато беше само на шестнайсет години, и никога не успя да приеме факта, че носи отговорността за възпитанието на това дете. В действителност с облекчение остави Съмър на Шелдън в Чикаго, за да е свободна и да се порадва на живота.

И все пак дълбоко в себе си искаше да е до дъщеря си и да се грижи за нея.

За нещастие Шелдън никога не ѝ позволи да го направи.

Намери парче от стара квитанция на жълта хартия и надраска на него с молива без връх, който успя да намери, едри разкривени букви:

ЧАКАМ ТЕ В КУХНЯТА В 8.00 СУТРИНТА.

НЕ ИЗЛИЗАЙ НИКЪДЕ, ПРЕДИ ДА СМЕ ГОВОРИЛИ.

После остави бележката в средата на неоправеното легло на Съмър, отиде в дневната и си сипа питието, от което се нуждаеше цял ден.

Ричард се прибра след два часа.

— Здравей — посрещна го Ники. Сега тя беше на третата си водка.

— Здравсти — и той се изплъзна от прегръдката ѝ.

— Всичко наред ли е? — питаше тя, докато го следваше по петите към спалнята.

— Защо, нещо тревожи ли те? — и той хвърли сакото си на леглото.

— А ти къде беше? — попита го тя.

Той я погледна изпитателно.

— Искаш ли писмен доклад?

— О, не — тя се въздържаше. — Едва ли ще е нужно. Просто се чудех дали си вечерял.

— Да — той излезе от спалнята и влезе в кабинета си. Беше завел Кимбърли в тихо ресторантче надолу по брега, а на връщане тя

му духа в колата. Сега се чувстваше виновен.

Ники се суетеше наоколо. Усещаше по миризмата, която се носеше от него, че е пил. Но обонянието му долови и парфюма на друга жена.

Изведнъж осъзна защо той е толкова студен към нея. Старият мръсник се е върнал към навиците си от едно време — да чука където завърне.

Това ѝ беше напълно достатъчно. По дяволите! Как не е могла да го усети? Защо винаги е била така сляпа и самоуверена да си мисли, че той няма да постъпи с нея така, както с Лара.

Изчака той да се настани пред компютъра си, след това се върна в спалнята и направи нещо, което се бе заклела да не върши никога: прерови джобовете на сакото му.

Бинго! Пакетче презервативи — един липсва.

Бинго! Фиш за използване на кредитна карта — вечеря за двама в „Айви“.

Бинго! Носна кърпичка с червило на нея — и не е нейният цвят.

Как може да е била толкова глупава!

Върна се в кабинета му, кипяща от гняв.

— Искам веднага да си събереш багажа и да се махаш оттук — избухна тя.

Той я погледна така, сякаш е съвсем полудяла.

— Какво?

— Не стига, че отново започна да пиеш — тя повишаваше тон. — Но поднови и женските си истории? О, не, не мога да повярвам.

— Да не си полудяла? — раздражено се обади той.

Сърцето ѝ биеше с тежките удари на хидравличен чук.

— Да, полудяла съм — тя едва говореше. — Луда съм била да повярвам, че можеш да се промениш.

— Успокой се.

— Майната ти, Ричард — тя размаха пред лицето му пакетчето с презервативи. — Майната им и на комплексарските ти навици.

Запрати фиша на бюрото му, хвърли издайническата кърпичка на пода и тръгна към вратата.

— Махай се, Ричард. Всичко свърши. И повече никога не се появявай тук.

ГЛАВА ЧЕТИРИЙСЕТ И ВТОРА

Норман Бъртън отвори вратата на хотелския си апартамент с усмивка на франт, като в едната си ръка държеше чаша шампанско, а в другата — джойнт.

Норман приличаше на плюшено куче с големите си кафяви очи, перчема от гъста кестенява коса и усмивката, която грееше с всичките му зъби. Беше около двацет и петгодишен, не много висок.

— Добре дошли, скъпи дами — беше прекалено любезен и изсумтя, сякаш е пиян. — Добре дошли в земята на хубавините.

Съмър го позна веднага. Играеше в семейни телевизионни сериали, после се появи и в киното. Таблоидите и списанията за фенове непрекъснато пишеха за него. Досега се бе сгодявал три пъти, а когато арестуваха Хайди Флайс, едно от имената, споменати в малкия ѝ черен бележник, беше неговото.

Тина я побутна напред.

— Нали ти казвах — видът ѝ беше тържествуващ.

В апартамента седеше дребен и кльощав испанец, малко по-възрастен от Норман. За ръката го държеше прекалено висока брюнетка с кисело изражение, облечена в дрехи от черна кожа.

— Настанявайте се, момичета — и Норман посочи канапето. — Кажете какво ще искате. Джойнт, шампанско? Или щипка прахче?

— За мене джойнт — самоуверено каза Съмър.

Норман сграбчи ръката ѝ.

— Ето такива момичета харесвам — усмихна се по момчешки той. — Хубави момичета. И хубави. Адски хубави... само такива ми харесват.

Съмър въздъхна малко по-леко. Значи ще може да се справи само ако прави неща, приятни на този тип. Той беше доста по-скучен от Айдън Шон през онази нощ, но с Айдън нещата завършиха твърде неприятно за нея.

Седна на канапето до Тина. Испанецът не им обръщаше никакво внимание, както и на гаджето до него.

— Слушай, Норман — започна той с нисък бучащ глас. — Трябва да изчезвам оттук. Носиш ли ми парите?

— Закъде си се разбързал? — недоволстваше Норман. — Вечно бързаш. Защо не останете и не се повеселите малко с нас?

— Той няма да остане за купона — вместо него отговори гаджето с намусен вид. — Имаме къде да отидем. Дай му каквото му дължиш и да се дигаме оттук.

— Добре, добре — Норман вдигна ръце. — Не го вземайте толкова навътре.

— Нали ще си седите кротко, докато си свърша работата.

Той се обърна към испанеца и гаджето му и тримата се гмурнаха в спалнята и притвориха вратата зад себе си.

— Дарлийн ми каза, че ще си получим парите предварително — припряно се обади Тина. — Този си е ипотекирал къщата и след всичко, което току-що видяхме, ще е по-добре да сме сигурни и първо да си вземем каквото трябва.

— Е, не може току-така да му ги поискаме — каза Съмър.

— Защо не? Тези точно това направиха.

— Какви са те?

— Откъде да знам? — Тина направи гримаса. — Наркопласъори или нещо такова.

— Има достатъчно други пласъори, откъдето може да се снабди.

— Това пък откъде го знаеш?

— От момчетата на плажа. Те винаги са готови да ми дадат каквото поискам.

— Ами да, ти си малката принцеса — подсмихна се Тина. — С русата косица и щръкналите гърди!

— Искях да те питам — продължи Съмър. — Колко пари успя да измъкнеш от вашите?

Тина пак се засмя.

— Свих пет хилядарки от сейфа на втория ми баща. Като си помисля, че той наистина ми дължи пари за всичките неприятности, които ми докара. Затова си ги взех сама.

— А майка ти?

— На нея въобще не й пука. Тя е актриса.

— Звезда? — изненадано попита Съмър — по-рано Тина никога не беше споменавала нещо за майка си.

— Какво значение има? — Тина рязко отметна кестенявата си къдрава коса. — Наех си апартамент и започнах да се снимам като модел. Тогава се запознах с Дарлийн и всичко коренно се промени.

— Майка ти не е ли изпратила хора да те търсят?

— Ха! Дъртата кошница трепереше да не би да ѝ подбия цената. И сега вече няма конкуренция. Между другото бях навършила шестнайсет и всичко си беше законно.

— Върхът! — Съмър желяеше в този момент да може да направи същото.

— Кога ще навършиш шестнайсет? — Тина загреба с шепа ядки от чинията на масата и ги лапна.

— След няколко месеца — отговори Съмър.

— Тогава можеш да го направиш — каза Тина с вид на опитна и взе един блестящ компактдиск, в който започна да оглежда хубавото си лице. — Всъщност можеш да работиш заедно с мене. Ще сме екип. Мъжете наистина се побъркват по малки момиченца.

— Само да можех — Съмър предполагаше, че ако изчезне, баща ѝ ще вдигне по тревога цял Чикаго да я търси.

Норман се върна в стаята, следван от испанеца и надутото му гадже. Тръгнаха към вратата.

— Следващия път не ни карай да чакаме — предупреди го жената и тръшна вратата след себе си.

— Чао, чао — Норман махна с ръка на вече затворената врата. — Съжалявам, че не останахте за купона.

След като си тръгнаха, Норман насочи цялото си внимание към момичетата.

— А сега, момичета — и той грабна бутилката шампанско, — сваляйте си дрехите и в спалнята. Няма какво повече да си губим времето.

— Веднага ли? — невинно попита Съмър.

— Да, веднага — и Тина скочи на крака.

— Ние въобще не говорихме с него — прошепна Съмър, която започваше да се убеждава, че тази идея не е толкова примамлива, колкото ѝ се стори преди.

— Той е навършил двайсет и една, освен това е известен и богат — Тина както винаги беше практична. — Това напълно ни устройва. Хайде — тя губеше търпение. — Хайде да вървим.

Съмър неохотно я последва в спалнята.

ГЛАВА ЧЕТИРИЙСЕТ И ТРЕТА

Съмър беше объркана. За нея сексът беше някой да се качи върху другия, а Норман се държеше толкова мило с нея. След ненормалния опит, който бе получила от баща си, тя винаги възприемаше секса като нещо долно — нещо, което получаваш сам. Но Норман не се държеше така. Той искаше да се смеят и забавляват, караше я да се чувства добре. Поливаше я с шампанско.

Когато с Тина трябваше да изпълнят задълженията си, тя беше напълно размекната и пияна. И съвсем не беше лошо. Противно ѝ беше само, че е гола пред друго момиче.

Норман не участваше непрекъснато. Седна в креслото и ги гледаше, сякаш наблюдаваше живи кадри от някакъв филм.

Тина започна да я целува от главата до петите, което още повече я разсмя. После тя трябваше да направи същото с Тина, което пък я отврати.

Когато свършиха, нямаше търпение да навлече дрехите си. Тогава Норман я извика настрана, подаде ѝ лист хартия, на който беше телефонният му номер, и ѝ каза:

— Обади ми се. Можем да измислим нещо друго. Няма нужда това да минава през Дарлийн. Нали, котенце?

— Аз... не знам — запъна се тя, взряна отблизо в чертите му, които познаваше от безбройните списания.

Той ѝ подари една от прословутите си усмивки на плюшено кученце.

— Ти си много сладко момиче — каза той. — Направо необикновено.

— Благодаря ти — покорно се отзова тя.

— Гледай скоро да ми се обадиш — настоя той.

— О, разбира се — и очите ѝ светнаха.

После той поръча две таксита и ги изпрати у дома.

Тя седна отзад, за да може да остане насаме с мислите си — колко е великолепен и какъв прекрасен живот можеха да си водят

заедно.

Беше кинозвезда и богаташ. Постоянно щеше да е в състояние да я пази от баща ѝ.

Когато се промъкна в къщата в Малибу, забеляза Ники, заспала на едно канапе в дневната. Стараеше се да бъде безшумна и влезе на пръсти в стаята си, затвори вратата и се вмъкна в леглото с дрехите.

Да, може да стане госпожа Норман Бъртън. И това напълно ще ѝ подхожда.

Лара се събуди първа и се намери в ръцете на Джой. Той промърмори в съня си. Тя се притисна към врата му и усети възбуждащата мъжка миризма. Господи! Наистина го обича.

Той отвори едно око.

— Какво има? — беше още сънен. — Пожар ли?

— Пожар?

— Да... веднъж стана така.

— Кога?

— О, беше много отдавна... в един хотел.

— Ти си се измъкнал, нали?

— Имах този късмет.

— Винаги си късметлия.

И двамата се разсмяха. Той широко разтвори ръце и тя се сви в прегръдките му.

— Откъде си, Джой? — попита го в този момент и прокара нокът по гръдния му кош. — Мислех си за това... Знаеш ли, не мога да кажа за тебе абсолютно нищо.

— От Флорида съм — небрежно отговори той. — Родителите ми починаха. Нямам други близки. А сега да чуем тебе.

— От Средния запад — тя сподели толкова малко, колкото и той. — Родителите ми починаха. Нямам роднини.

— Нима? — възкликна той. — Наистина сме сродни души.

Тя се сгуши в него.

— Джой?

— Да, скъпа?

— Искам да се любим. Да се любим без да мислим, без да се щадим.

— Кога, сега ли? — той се стъписа от неочакваната ѝ решителност.

— А, не, следващата седмица — отговори му тя с равен присмехулен глас.

— Добре, добре, сексманиачката ми — засмя се той. — Имам нужда от подходящо настроение.

— Няма проблеми, сега ще ти го създам — и тя пак си помисли, че той е събудил в нея една нова жена.

— Искаш ли да направим така? — предложи той. — Представи си, че си камериерката.

— Джой!

— Не ти се играе роля, а? — подразни я той.

— Да, обаче никога...

— Какво никога, Лара? — и той докосна гърдите ѝ, притисна зърната ѝ, което изтръгна вик на удоволствие от нея.

— Никога не съм играла такива игрички — гласът ѝ звучеше свенливо. — Нито театри с роли и така нататък. Ричард никога не го е правил.

— С колко мъже си била? — той беше явно любопитен. — Ричард ли ти е бил първият?

— А ти колко жени си имал? — отговори му тя с въпрос.

— Нека да ги преброя... — той се престори на дълбоко замислен. — Предполагам, някъде около две хиляди и една.

— О! — тя седна в леглото с кръстосани пред гърдите ръце. — Знаеш, че жените те харесват. Всеки ден виждам как те изпиват с поглед.

Той легна по гръб.

— Сякаш мъжете пък не изпиват тебе.

— Не е същото.

— Мила моя, трябва да знаеш едно нещо. За мене съществуващ само ти.

— Наистина ли? — попита тя премоляла.

— Да. И си единственото хубаво нещо, което някога ми се е случвало.

— Аз?

— Ти — той се засмя, събори я отгоре си и започна да я целува толкова страстно — тя си помисли, че ще ѝ сцеди устните.

Какво от това? Когато беше с Джой, нищо друго освен него не я интересуваше. Той беше животът ѝ, любовта ѝ. Тя беше готова на всичко заради него.

Ники се събуди с първите слънчеви лъчи и се почувства отвратително. След като изгони Ричард, успя да изпие половин бутилка водка — макар това да не беше в стила ѝ. Трябваше да направи нещо, за да намали напрежението. И за капак на всичко Съмър не се прибра до късно.

Стана от канапето и влезе в стаята на Съмър. Дъщеря ѝ се беше завила през глава и спеше. Отиде право до леглото и я разтърси.

— Какво става? — измърмори Съмър и протегна ръце.

— По кое време се прибра снощи? — извика Ники.

— О, мамо, добро утро — сънливо каза Съмър. — Защо ме будиш? Не е ли малко раничко?

— Да, наистина е раничко — заяде се Ники. — А ти, както виждам, си се прибрала доста късничко. Къде беше?

— Ами... на купон — Съмър се опитваше да си събере мислите.

— На чий купон?

— У една приятелка.

— За малко да си помисля, че си била с някой неприятел — Ники звучеше саркастично.

— Не е забавно, мамо.

— Нямам никакво намерение да съм забавна — рязко заяви Ники. — И не мисля с нищо да се шегувам.

— Сега пък какво има? — Съмър усети нещо много неприятно да витае из въздуха.

— Е... — Ники се опита да е пределно ясна. — Казаха ми нещо крайно обезпокоително за тебе...

— Какво?

— Виж какво, скъпа — започна Ники и седна на крайчеца на леглото. — Ти си твърде млада и неопитна. Мнозина ще искат да се възползват от това — особено в този град. Не бързай да изживееш всичко.

О, Боже! Майка ѝ е научила за Норман Бъртън и сега щеше да стане страшно!

— Съмър — Ники дълбоко си пое въздух, — зная за тебе и за Мик Стивън и това не е хубаво. Първо на първо, това е нещо... нещо такова, което не трябва да правиш с никого, освен ако не сте... ъ-ъ... женени. Има толкова болести... не само СПИН, но един куп ужасни неща — направи пауза. Обсъждането на темата за секса с дъщеря ѝ беше истинско изтезание! — Лос Анджелис е опасен град — продължи тя и цитира думи, които веднъж беше казала Лара. — Тук е пълно с мъже, които начаса са готови да злоупотребят с едно младо момиче. Ти си твърде наивна, за да можеш да се справиш със собствени сили.

Съмър потърка очи.

— Мамо, аз съм почти на шестнайсет години.

— Не чу ли какво ти казах преди малко? Научих за тебе и Мик Стивън.

Съмър замълча за момент. Наистина ли беше толкова лошо това, че се качи в лимузината на Мик? Не беше правила нищо, но все пак това явно е голямо провинение.

— Кой ти каза? — поиска да узнае тя и си помисли колко ѝ трябва една марихуана, за да проясни малко мрачната проповед.

— Няма значение.

— Мик ли?

— Не, не е Мик.

— Както и да е, каквото и да знаеш, то не е истина — процеди Съмър намусено. — Нищо не е имало.

— Ще се радвам наистина да е така — каза Ники. — Но след като го научих... Ето какво реших: запазих ти за днес следобед билет за Чикаго.

Това изведнъж събуди Съмър.

— Не — изпищя тя, а сините ѝ очи плувнаха в сълзи от безсилие. — Не мога да се върна там.

— Напротив, можеш — Ники беше непреклонна. — И ще се върнеш.

— Защо трябва да се връщам? — плачеше Съмър. — Защо? Защо? Защо?

— Защото си само на петнайсет години, трябва да завършиш училище и да изпълняваш това, което ти казва баща ти. Дано следващия път, когато си тук, се държиш по-отговорно.

— Не е честно — Съмър скочи от леглото.

— Честно или не, това е последната ми дума — видът на Ники беше помръкнал.

По-късно закара Съмър на летището и лично я настани в самолета. Вечерта се обади на Шелдън, за да се увери, че дъщеря им е пристигнала благополучно.

— Какво си направила с нея, докато е била в Лос Анджелис? — попита Шелдън засегнат. — Изглежда ужасно.

— Нищо не съм правила — Ники се стараяше да остане равнодушна. — Ти ми изпрати едно напълно неконтролируемо дете.

— Обаче когато тръгна оттук, тя не беше такава — гърмеше Шелдън.

Ники се опитваше да се владее.

— Аз не съм родителското тяло, Шелдън — ти си този. Така че ти трябва да направиш нещо за нея.

Това беше всичко. Задачата беше изпълнена.

Дъщеря ѝ си замина и сега тя можеше изцяло да се съсредоточи върху работата си.

ГЛАВА ЧЕТИРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Снимаха „Отмъщение“ едва от пет седмици, а Лара вече се чувстваше изморена, но и оживена. Това беше най-вълнуващият филм, в който някога бе участвала, макар че Мик я изстискваше — с маниакалната му работоспособност на снимачната площадка и с постоянното подканване на актьорите да литнат. Обикаляше непрекъснато, размахваше ръце, очилата му едва се крепяха на върха на носа му. В него сякаш наистина се беше вселил демонът на някакъв неистов ентузиазъм, с който ги караше да дават всичко от себе си.

Нейният живот протичаше между снимките и Джой, който, след като веднъж обсъдиха задълженията му, беше непрекъснато до нея — неизменно успокояващо присъствие.

Толкова много го обичаше. Той разрешаваше всички затруднения, отклоняваше от нея проблемите, така че цялото ѝ внимание бе съсредоточено върху работата ѝ.

Хората, които обикновено я заобикаляха, никак не бяха доволни от това. Каси трябваше да си стои в офиса вкъщи, освен ако Джой не я повикаше за нещо неотложно. Ники беше на снимачната площадка, но винаги беше заета. Джой оставаше единственият ѝ близък човек.

Фактът, че той също участваше във филма, се оказа голямо преимущество. Имаха дори няколко общи сцени и на нея ѝ беше приятно да работи с него. Репетираха у дома, нагаждаха се един към друг, критикуваха се, за да навлязат напълно в ролите. Той я научи как да борави с оръжие. За нея не беше лесно да свикне, защото то ѝ навяваше ужасни спомени. Но с негова помощ се усъвършенства. Това беше добре, защото я подготви за предстоящата сцена, в която застрелва героя на Айдън.

На свой ред тя му показваше някои трикове за по-добро представяне пред камерата, всичко за осветлението. Всяка нощ се любеха и всеки път беше по-страстно и по-хубаво отпреди.

Повечето вечери прекарваха седнали един до друг в леглото пред телевизора — гледаха стари филми или „Зайнфелд“. Поръчваха си

ядене отвън и нямаха желание да излизат. Така се чувстваха напълно доволни. Понякога госпожа Креншоу готвеше и тогава сядаха на маса във вътрешния двор. Яздеха по плажа или играеха с кучетата.

Що се отнася до Лара, за нея не можеше да има по-съвършена идилия. Правеше сериозен филм, който беше важен за нея, а до нея неотлъчно беше мъжът, за когото винаги бе мечтала. Все по-далечно и по-далечно оставаше времето на нощните кошмари. Беше наистина невероятно, че се бяха срещнали.

Тя се събуди с лека тежест в стомаха. Днес щяха да снимат сцената с изнасилването. В нея почти нямаше диалог, а най-вече действие. Мик ѝ каза, че мисли да хване сцената с три камери, за да не стане грешка и да не се налага да правят дубли. И въпреки това... не можеше да преодолее страха си.

Джой излезе от банята в новия си бял хавлиен халат. Мократа му черна коса беше сресана и загладена назад. Той седна на ръба на леглото и каза:

— Сигурно ще се почувстваш по-добре, ако дръпнеш една цигара марихуана.

— Знаеш, че никога не пуша трева — отклони предложението му, докато си мислеше, че така много му отива.

— Зная това, скъпа. Повярвай ми, днес може би ще ти е нужно.

— Ребека не е била надрусана — тя поклати отрицателно глава.
— И аз не бива да го правя.

Той стана и отиде до прозореца.

— Не знам дали днес ще дойда на снимачната — мрачно каза той.

— Искам да си до мене — обади се тя. — Днес ще имам нужда от подкрепата ти.

— Ако трябва да гледам как тези гадове се нахвърлят отгоре ти, мисля, че ще ги убия — разпали се той. — Ще ги направя на парчета.

— Скъпи — успокоително му се усмихна тя, — не бъди толкова емоционален. В крайна сметка това е просто сцена от филм.

— Да, да — той отново седна до нея. — Но все пак не искам да я преживяваш.

— Вземаш всичко много на сериозно — нежно каза тя.

— Не съм чак толкова сериозен, но все пак благодаря — при тези думи разтвори ръце. Тя се отпусна в тях и двамата паднаха на леглото,

вкопчили се в страстна прегръдка.

— Исках да ти кажа... — промълви той и я притисна толкова силно, че тя остана без дъх. — Нещо много важно...

— Какво? — изрече тя. Чувстваше се толкова сигурна и щастлива в ръцете му, че завинаги желаше да остане там.

— Ще си помислиш, че съм полудял.

— Добре.

— Казвал съм ти го и по-рано.

— Какво? — тя се опита да седне.

— Ще ти прозвучи глупаво...

— Ще ми го кажеш ли най-сетне? — тя вече се измори да чака.

За момент той се поколеба.

— О... не мога.

Измъкна се от ръцете му и успя да седне.

— Напротив, можеш.

Той се взря в нея, тъмните му очи се сляха с нейните блестящо-зелени.

— Е, добре — най-после произнесе той. — Ето какво — дълга пауза. — Мисля, че... че те обичам.

За миг дъхът ѝ спря от удивление.

— Ти мислиш, че ме обичаш? — повтори разтреперана, че най-сетне си го призна.

Той се намръщи.

— Казах ти, че ще ти прозвучи глупаво.

— Джой — тя нежно докосна бузата му, — не каза нищо глупаво.

— Не?

— Не, не беше глупаво.

— А какво?

— И знаеш ли, ако трябва и аз да бъда искрена... Аз също те обичам — дълга пауза. — Дори си мисля, че те обичам от мига, в който те видях.

Той избухна в смях.

— Сериозно ли говориш?

— Джой, моля ти се. Това уж беше момент на романтични откровения.

— Сега ще видиш романтика... — той измъкна нощницата през главата ѝ и обхвана гърдите ѝ, така че тя замърка от удоволствие.

Едно докосване беше достатъчно, за да е негова.

Ники беше права: той я беше завладял сексуално, но връзката им беше нещо повече от секс. Беше постоянна грижа и любов, беше нуждата от постоянна близост.

Любиха се бавно и по традиционния начин и когато свършиха, тя се протегна с доволно изражение и промълви:

— Хм... — беше по-хубаво от пушенето на трева.

— Знаеш ли изобщо нещо за тревата? — подразни я той, докато я гъделичкаше по корема.

— О, ти си мислиш, че съм примерно момиченце, така ли? — каза го полунасерiously, полу на шега. — Нека ти призная — едно време бях съвсем дива.

— Какво чувам? — подигра ѝ се той. — Изпушила си някога една цигара и на това му викаш „съвсем дива“?

— Джой — спокойно произнесе тя, — ти все още не си научил всичко за мене.

— Защо, да нямаш тайни от мене?

— Може би... — тайнствено отговори тя.

Той отново се разсмя.

— Обещавам да ти кажа моите, ако ти ми разкриеш твоите.

Тя се усмихна — чувстваше се съвсем щастлива.

— Когато пожелаеш.

Но в този момент и двамата знаеха, че още не са готови да си споделят всичко.

Във всеки случай още не.

Ники пристигна на улицата, където щяха да снимат, за ранна закуска. Мик беше вече там и се бе настанил на масата край фургона за храна, за да поработи на лаптопа си, докато унищожаваше огромната порция шунка с яйца.

Макар да го смяташе за извратен боклук, тя се възхищаваше на професионалната му етика. Той беше винаги подготвен и изцяло отдаден на филма.

И двамата съзнаваха ясно, че днес ще бъде тежък ден. Вчера тя изпрати на Лара цветя и бележка, с която ѝ даваше кураж. След като изхвърли Ричард от вкъщи, повече не беше говорила с него. Между тях бе изчезнало нещо — и затова може би той бе тръгнал по пътя на

старите си навици. Вътрешно усещаше, че това е нещо, свързано с Лара и с маниите, които го преследваха оттогава. Съвсем очевидно той не можеше да понесе бившата му съпруга да има сексуална връзка с мъж, затова бе потърсил други жени. Да, това беше единственото и последно решение, което Ричард винаги имаше на всички проблеми — да го начука на всичките неприятности, които има.

Ха! Сигурно съм била голям идиот — помисли си с неудоволствие. — Но с Шелдън поне успяхме да създадем нещо общо.

Съмър отново беше в Чикаго — за нейно огромно облекчение. През последните седмици ѝ се обади няколко пъти по телефона и двете проведоха няколко хладни разговора.

— Може би ще дойдеш на гости за Коледа — предложи ѝ тя.

— Може — съгласи се Съмър, но гласът ѝ звучеше омърлушено.

В този момент Ники най-после беше свободна да прави каквото си иска. Ричард не ѝ се пречкаше. Нямаше я и Съмър да я подлудява. Тя можеше да се съсредоточи върху „Отмъщение“. А когато снимането на филма приключи, ще обмисли каква ще е следващата ѝ стъпка. Може би развод.

— Здравсти, маце — подвикна ѝ Мик и се подаде над лаптопа си. — Какво става?

— Как се чувстваш днес? — и тя седна на пейката до него.

— Няма страшно — поверително ѝ каза той. — Лара ще се справи. Тя винаги се справя.

— По-добре предупреди актьорите да се държат по-внимателно с нея — Ники смръщи вежди. — И внимавай да не се вживяват много-много.

— Ясно — Мик звучеше саркастично. — Ще им кажа да направят едно нежно, внимателно изнасилване. Това ли искаш да се получи?

— Много добре разбираш какво искам да кажа — раздразни се тя. Мразеше Мик да се прави на остроумен. — Тревожа се за Айдън.

— Айдън е пич — Мик запука пръстите си. — Нали ти казах, че той ще си стои далече?

— Да, наистина ми каза.

— Хайде, пиленце, по-спокойно. Вече сме заснели три четвърти от лентата и нищо не се е провалило. Ако я караш така, скоро ще изкукуригаш.

- Да не предизвикваме съдбата, Мик.
- Движим се преди графика — и пръстът му изпука влудяващо.
- Направи си секс-пауза и се отпусни.

Какъв тъпанар!

Всъщност той беше нейният тъпанар. Тъпанарят, който щеше да изпипа филма. А докато това стане, трябва да запази добрите си отношения с него — каквото и да й струва това.

Продуцентско правило номер едно: филмът е най-важен.

А Ники се смяташе за отличен продуцент.

ГЛАВА ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЕТА

Един ден след като излезе от затвора, Алисън Сиуел проведе странен телефонен разговор. Истинска загадка, защото само редакторите на таблоидите, за които бе работила едно време, можеха да знаят номера ѝ. И защото мъжът, с когото говори, отказа да се представи.

— Имам предложение, което зная, че ще те заинтересува — каза той.

В това време тя се излежаваше в леглото и лапаше „Сникърс“, докато гледаше Мишел Пфайфър в шоуто на Роузи О’Донъл.

Докато беше в затвора, майка ѝ почина и сега не ѝ се налагаше да разговаря с никого. Позволиха ѝ да излезе за погребението. Два часа на свобода под охрана. Голяма работа, няма що.

— Кой е? — попита тя.

— Приятел — отговори мъжът. — Приятел, който иска да ти направи услуга.

Подигравка. Тя нямаше приятели. Само Лара Айвъри, която се оказа Юда. Да, Лара щеше да бъде наказана. При това скоро.

— Каква услуга? — и в същото време измъкна от чекмеджето на нощното шкафче мощна свирка — ако това беше някакво мръснишко обаждане, направо щеше да спуска тъпанчетата на малоумника.

— Знам защо беше в затвора — каза мъжът. — И според мене беше несправедливо.

— Откъде знаеш всичко за мене? — подозрително попита тя.

— Нека просто да кажем, че имаме общ интерес.

— Какъв общ интерес? — отсече тя.

Тя намали звука на телевизора.

— Да не си от някой от таблоидите?

— Не. Но имам договор за тебе. Нещо, което ще ти хареса.

— И какво е то?

— Нека да ти обясня...

ГЛАВА ЧЕТИРИЙСЕТ И ШЕСТА

Лара вървеше надолу по оскъдно осветената улица, а сърцето ѝ биеше диво в гърдите. Беше облечена със семпла бяла блуза и пола, тънки обувки, а косата ѝ — вързана на конска опашка. Притискаше пакета с покупки към гърдите си, а кожената ѝ чантичка се полюшваше на рамото ѝ.

Тя беше Ребека Фулертън, учителка, отдадена на любимата си работа, която живееше с възрастната си майка и се грижеше за нея.

Истинската Ребека днес присъстваше на снимките. Наблюдаваше. Това накара Лара да се почувства още по-нервна, болезнено да осъзнае, че всеки детайл трябваше да си бъде на мястото.

Изведнъж зад себе си чу стъпки.

Мисли като Ребека. Дали е осъзнавала, че я преследват? Не. Страх ли я е било? Не. Истинската Ребека бе казала, че е мислила какво ще сготви за вечеря.

Пое си дълбоко въздух и се концентрира върху движенията си, сякаш не очакваше да се случи нищо.

Как би реагирала самата тя в подобна ситуация? Ребека се бе борила със зъби и нокти, докато я напуснат силите.

Бяха блокирали улицата преди снимките, за да са сигурни, че всичко ще си е точно на мястото чак до нападението. След това Мик каза на актьорите, че са свободни да изявят себе си, че се стреми към реализъм, а не към нагласен диалог.

— Импровизирайте — обяви той.

Преди това тя бе постоjala с истинската Ребека и ѝ задаваше въпроси.

— Борех се да оцелея — тихо каза Ребека с невъзмутима физиономия. — Беше сюрреалистично, почти като сън, на забавени обороти, сякаш се случва с някой друг. Никога няма да го забравя.

Да. Лара разбираше.

Снимаха на една прашна улица в западната част на града. Отвъд светлините и камерите, зад редиците полицаи се бяха струпали зяпачи

и фенове — Мик искаше да снима „при закрити врата“, но тъй като сцената беше на улицата, това беше невъзможно. Ники предложи да я заснемат в студио, но мениджърът на продукцията ги бе информирал, че това неимоверно ще увеличи бюджета. Освен това Мик искаше да постигне автентичността на истинската улица.

Лара продължаваше да върви, като се опитваше да не напряга тялото си в очакване на нападението, което знаеше, че ще последва след секунди. Дръж се естествено — крещеше един глас в главата ѝ. — Примири се с обстоятелствата.

Джой беше казал, че няма да дойде на снимките, но накрая склони и тя знаеше, че се спотайва някъде зад главната камера. Сега вече съжаляваше, че го помоли да дойде.

Изведнъж усети зад гърба си присъствието на тримата актьори.

— Хей, маце... К'во прави самичко такова готино парче като тебе?

Айдън се ухили и пъкна ръката си в торбата с продукти.

— К'во имаш за татенцето? Нещо топло и влажно, а? Щото, скъпа, точно такава има татенцето за тебе.

— Махай се оттук — тя повтаряше думите, които Ребека бе изрекла през онази съдбовна нощ. — Махни се и ме остави на мира.

— Не искаш ли да споделиш това, което имаш, с татенцето, а? — гавреше се Айдън и се увиваше около нея като змия, а другите двама актьори се смееха цинично.

Тя усещаше миризмата му, не се беше къпал от няколко дена, защото Ребека бе споменала, че мъжете миришели лошо. Айдън си беше актьор от класа.

Забърза — опитваше се да избяга. Но като минаваше покрай алеята, физиономията на Айдън се промени, той я хвана за гърлото, завъртя я и я повлече натам.

Пакетът падна на земята, плодове и зеленчуци се разхвърчаха навсякъде.

Ребека беше права — няма време за писъци. Концентрирай се върху оцеляването.

Започна да ритва и тогава усети как един от актьорите пъкна ръка под полата ѝ.

В далечината чуваше бръмченето на камерата. Всичко беше сюрреалистично — точно както беше казала Ребека — сякаш не я

наблюдаваха стотици очи... сякаш това наистина ѝ се случваше. Точно както в истинския живот — реши тя.

Айдън рязко я опря о някаква стена и притисна гърба ѝ до болка. Миризмата му я беше обзела цялата, когато започна да дере дрехите ѝ. Мик беше обещал да снима по такъв начин, че тялото ѝ да бъде скрито от камерите.

— Но ти трябва да се вживееш — беше казал той. — Ние трябва да усетим болката ти.

Искаше да каже, че когато Айдън разкъса дрехите ѝ, тя щеше да остане съвсем гола, без да се брои светлобежовата препаска под бикините ѝ. И че голотата ѝ не трябваше да попречи на изпълнението ѝ.

Само една сцена — не спираше да си повтаря тя. — Трябва да направя това само веднъж и после — край.

Айдън разкъса блузата ѝ, измъкна гърдите ѝ от сутиена, преди да го дръпне от тялото ѝ — тя остана съвсем гола и изложена на показ.

Зашеметена се зачуди какво ли улавяше камерата. Но не се чуди дълго, защото беше заета да се отбранява. Мъжът върху нея вече не беше Айдън Шон... а отрепка от улицата, който се гавреше с тялото ѝ, нараняваше го и разголваше всичките ѝ съкровени тайни.

Симулира силна плесница през лицето ѝ, след което ръцете му се плъзнаха под полата ѝ, а тя панически се бореше и пищеше, докато другите двама актьори ѝ разтвориха краката, притиснаха я към земята и ѝ смъкнаха полата. После свалиха и бикините ѝ и Лара усети как заедно с тях се свлече и препаската, но нищо не можеше да направи, защото ако извикаше „стоп!“, трябваше да започнат всичко отначало, а тя нямаше да издържи втори път.

Айдън беше върху нея и симулираше чукане. Камерата беше зад него. Дишаше тежко и миризмата му я обгръщаше.

Потръпна от отвращение. Защо въобще бе помолила Джой да дойде на снимките? Не искаше той да я вижда такава — унижена и използвана. Това може и да беше филм, но тя така или иначе беше жертвата — точно като някогашната невинна жертва, впримчена в неописуемата жестокост.

— Тъпа кучка! — изкрещя Айдън и симулира още една яка плесница през лицето ѝ. — Кажи ми, че ти харесва, кучко. Кажи ми, че се възбуждаш!

Айдън вече не играеше. Тя усещаше твърдия му пенис между краката си. Ако свалеше панталоните си, щеше да се принуди да извика „стоп!“.

Другите актьори също бяха върху ѝ, симулираха плесници и крещяха мръсотии. Не на шега започна да се отбранява и да пищи. Това вече беше прекалено — трябваше да се сложи край. Защо се беше съгласила да участва в този филм? Трябваше да послуша Куин и Джой, които я предупреждаваха, че ще направи грешка. Продължаваше да пищи, но без никакъв резултат — все още не я пускаха, бяха я нападнали като скакалци.

А три камери се бяха заели да заснемат унижението и падението ѝ.

Почувства как гневът и болката на Ребека я изгаряха като огнена буря. И тогава изкрещя — в един миг експлодира цялата насъбрала се ярост и огорчение.

Най-накрая Мик пристъпи напред и извика:

— Стоп!

Ордата плъхове се оттегли.

Ребека и Ники се приближиха до нея, за да я утешат, а гардеробиерката метна върху раменете ѝ една копринена роба, за да прикрие голотата ѝ.

— Добре ли си? — попита я Айдън. На мястото на издълженото му слабо лице имаше само неясно петно.

Тя кимна, все още зашеметена.

Мик връхлетя, а ръцете му се въртяха като воденични колела.

— Невероятно! — превъзнасяше се той. — Абсолютно невероятно!

Без никакво предупреждение тя изведнъж се сви и започна да плаче — не можеше да удържи внезапния порой от сълзи.

И не можа да спре да хълца, докато Джой не застана до нея, взе я в прегръдките си и я поведе към фургона ѝ.

Изпитанието беше свършило.

ГЛАВА ЧЕТИРИЙСЕТ И СЕДМА

— Това е — намръщи се Джой. — Получиха си сцената. Без никакви близки кадри. Дубльорката ти може да свърши останалото. Край, мила моя!

— Джой — промълви тя. — Ако Мик иска едър план, ще трябва да се съглася.

— Не — гласът му звучеше заплашително. — Прибирам те у дома.

— Не може. Трябва да си свърша работата.

— Защо, по дяволите, изобщо ти разреших да се заемеш с това? — избухна той и черните му очи се изпълниха с гняв. — Знаех, че ще те използват.

Тя не можеше да повярва, че той ѝ се сърди. Какво беше сторила?

— Джой... — започна, но нямаше смисъл да спори с него — той беше станал неконтролируем.

— По дяволите, как може да си такава глупачка? — беснееше той. — Колко си тъпа. Това ще провали цялата ти кариера.

Ники почука на вратата на фургона и нерешително влезе.

— Много зрелищно! — възкликна тя.

— Да бе — обърна се Джой към нея. — Зрелищно за шибания ви филм. А как мислиш ще се отрази това зрелище на Лара?

— Ще ѝ донесе номинация за Оскар — поривисто отговори Ники.

— Да бе, сигурно.

— Не бъди толкова черноглед, Джой — намеси се Лара и се опита да усмири духовете. — Всичко е наред, наистина е наред.

Той се обърна към нея — все още беснееше.

— Черноглед? Аз, който се опитвам да те предпазя? Не виждаш ли какво ти причиняват тези хора?

— Какво ѝ причиняваме? — Ники беше готова да се бие.

— Ами чисто и просто я прецаквате — изкрещя той.

— А ти какво си мислиш, че правиш? — гневно изстреля Ники и прокара ръка през късата си черна коса.

— Ах ти, кучко! — промърмори той. — Единственото, което искаш да правиш, е пари.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш? — избухна тя.

— Използвате Лара като робиня уж в името на приятелството.

— Как смееш!

— Спрете! — Лара трепереше неконтролируемо. — Махайте се оттук — и двамата. Не мога повече да издържам.

— На мене ли говориш? — Джой се извърна към нея — очите му бяха студени и жестоки. — На мене ми казваш да се махам?

— Аз сама избрах тази роля — промълви тя, — така че не прави от мухата слон.

— Майната ти — гневно възкликна той. — Майната ти — и тежко излезе от фургона.

— Какъв му е пък на него проблемът? — Ники все още звучеше ядосана.

— Разстроен е. Не трябваше да го карам да идва на снимките, беше много егоистично от моя страна.

Ники беше потресена. Той току-що ѝ беше крещял в лицето без причина, бе я нарекъл глупачка и какво ли още не, а тя го защитаваше.

— Защо поставяш неговите чувства на първо място? — попита раздражено тя.

— Бих реагирала по същия начин, ако трябваше да гледам как го пребиват от бой.

— Прекалено си мека за моите разбирания — Ники недоверчиво поклати глава. — Този човек е с тебе, за Бога — би трябвало да ти целува задника.

— Не го критикувай — Лара пристегна робата си. — Той се държи прекрасно с мене.

— Не съм забелязала такова нещо.

— Знаеш ли какво? — Лара наистина искаше Ники да се махне. — Всъщност това въобще не те засяга.

— Аз съм ти приятелка — сериозно изрече Ники. — Откъде си сигурна, че Джой не е още един кърлеж, който се е лепнал за тебе заради славата?

— Предполагам, че това са думи на Ричард. Точно в негов стил са.

— Не — сопна се Ники. — Ричард и аз се разделихме. Не исках да ти казвам преди, за да не се разстроиш.

— Е, сега явно ми го казваш, защото и без това съм разстроена.

— Не. Не исках да...

— Сега не е моментът да се задълбочаваме в това — каза Лара отегчено. — Ако нямаш нищо против, искам да остана сама.

— Добре тогава — Ники излезе. Лара не се замисли повече над новината.

Щом остана сама, започна да трепери неудържимо. Беше шокирана от факта, че най-близките ѝ хора реагираха по този начин. Първо, как се изнесе Джой. И после Ники с нейните проблеми. Точно когато се нуждаеше от нежност и грижи, те и двамата я бяха изоставили.

Почувства се изолирана от всички — самотна и уплашена. Точно както се бе почувствала на шест години, когато се разигра онази трагедия...

Мразеше тези спомени, но понякога, когато се чувстваше наранена, това беше неизбежно.

Зарови глава в ръцете си и преди да може да ги възпре, спомените я завладяха.

— Лара Ан, ти ще живееш при леля си Люси.

Полицайката, която изрече това, имаше румени бузи и няколко космати брадавици на лицето. Лара Ан се съсредоточи върху брадавиците. Ако се втренчеше в тях достатъчно силно, може би всички лоши неща щяха да изчезнат.

От повече от седмица беше в дом за сирачета, докато властите се опитваха да открият неин роднина, който да се погрижи за нея. Най-накрая намериха леля Люси, втора братовчедка на баща ѝ, която живееше в Аризона.

Самата леля Люси не дойде да вземе Лара Ан, вместо нея пристигна синът ѝ, Мак, огромен здравеняк, който караше пикап, постоянно дъвчеше дъвка и беше доста грозен. Той така хвана малката Лара Ан и я запрати в дъното на камиона, сякаш тя беше някаква

парцалена кукла. Там си и остана през повечето време на дългото пътуване до Аризона.

Леля Люси, суховата вдовица с издължено, нещастно лице, държеше малък мотел с помощта на сина си. Леля Люси ни най-малко не беше любвеобилна и въобще не се радваше на това, че им бяха натресли Лара Ан. Поздрави детето с отсечено кимване, показа ѝ миниатюрен килер отзад, където щеше да спи, и на следващата сутрин бързо-бързо я изпрати в местното училище.

Лара Ан се чувстваше жестоко наранена. Никой не споменаваше за трагедията. Никой не говореше за загубата на семейството ѝ. Сякаш изведнъж просто бяха престанали да съществуват и на никого не му пукаше.

Леля Люси определено не говореше за това. Нито пък Мак. Въпреки че един ден най-добрият му приятел ѝ каза:

— Ти чалната ли си? Мак казва, че си, защото баща ти е убил майка ти. Затова сигурно си пълно куку.

Лара Ан беше изплашена и объркана. Не можеше да проумее какво се е случило — знаеше само, че животът ѝ се бе разпаднал на хиляди парченца.

Много скоро осъзна, че леля Люси не я иска, и въпреки че беше много млада, и тя усещаше, че мястото ѝ не е в този дом. И намери убежище в мълчанието — единственото безопасно място; говореше само когато някой я заговореше. В училище не общуваше с останалите, отчаяно се опитваше да остане незабелязана. Но уви, това беше невъзможно, защото колкото повече растеше, толкова по-красива ставаше. Още на тринайсет години момчетата я преследваха, макар тя да не ги насърчаваше.

След училище и през ваканциите помагаше в мотела като камериерка — чистеше стаите, търкаше подовете, сгъваше прането. Най-добрият приятел на Мак работеше като общ работник в мотела и ѝ беше хвърлил око; въпреки че беше само тринайсетгодишна и не общуваше много с другите, тя знаеше, че той я заглежда.

Веднъж я хвана натясно в пералнята, притисна я към стената и започна да я целува и опипва. Когато се опита да продължи, тя започна да пищи, а той се изплаши и избяга.

Леля Люси се появи на вратата на пералнята, издълженото ѝ лице беше мораво.

— Защо го насърчаваш? — изкрещя тя. — Каква си ти? Уличница като майка си?

— Мама не беше уличница — промълви Лара Ан.

Леля Люси не слушаше. Със сурово изражение на лицето ѝ изнесе лекция за това, какъв късмет е имала, че са я прибрали, въпреки че едва можели да си го позволят и че тя била ужасно бремене.

Бремене? Бремене, което работеше по цял ден за нищо. Трескаво се молеше някой ден да избяга от леля Люси и да не ѝ проговори никога вече, защото тя беше омразна жена.

Понякога Лара Ан се чувстваше като Пепеляшка. Нямаше приятели, никой не я обичаше и никой не се интересуваше от нея. Много нощи подред заспиваше обляна в сълзи в малката си стаичка. Училището също не ѝ носеше радост. Беше прекалено хубава, за да я приемат околните, и те всички постоянно ѝ го натякваха. Другите момичета я мразеха, а момчетата искаха да я прекарат. Единствената ѝ утеха беше четенето и тя често посещаваше училищната библиотека, домогваше се до всяка възможна книга. Четенето я отнасяше в някакво друго измерение, в някакъв друг живот. Показваше ѝ, че нещата могат да бъдат и по-добри.

Когато навърши петнайсет години, един от наемателите се застреля в стаята си — Лара Ан влезе да почисти, откри тялото и изпадна в истерия.

Леля Люси я перна през лицето и ѝ нареди да млъкне и да се съвземе, докато пристигне полицията.

Два часа по-късно полицията дойде, направиха снимки, отнесоха тялото и когато всичко свърши, леля Люси ѝ нареди да влезе и да почисти неразборията.

— Не! — ужасено изпищя Лара Ан. — Не мога да вляза вътре. Не мога!

— Хубавата малка госпожичка не иска да си изцапа ръчичките с кръв? — присмя ѝ се леля Люси. — Влизай веднага вътре и прави каквото ти казвам.

В този ден Лара Ан разбра, че повече не може да издържа. За нещастие нямаше избор — нямаше къде да отиде.

И тогава един петък следобед в мотела се появи мъж на име Морган Крийдо. Морган беше полувидиотен кънтрипевец, двацет и

деветгодишен, тънък като тръстика, с дълга руса коса и обрулено от вятъра загоряло лице.

За Лара Ан беше самото олицетворение на светския блясък. Тя кръжеше пред стаята му и го слушаше как пее и свири на китарата си.

— Той кинозвезда ли е? — прошепна тя на Мак.

— Не, не, по дяволите, той не е никаква звезда — сопна ѝ се Мак. — Защо си мислиш така?

— Защото е толкова... специален — отговори Лара Ан.

— О, ти си просто едно глупаво хлапе, което нищо не разбира — присмя ѝ се Мак.

Той беше прав. Тя беше глупаво хлапе. Грозна малка повлекана, която не разбираше нищо.

Леля Люси вечно ѝ повтаряше колко е глупава. Мак я наричаше малоумна и луда. Дори децата в училище страняха от нея, защото тя не беше като тях.

„Може би наистина съм луда — мислеше си тя. — Може би наистина съм луда да стоя с тези хора през всичките тези години.“ Защото когато си спомняше за красивата си майка и веселия си брат и всичките ласки и любов, които беше получила от баща си преди онази съдбовна вечер, когато всичко се разби пред очите ѝ... — когато си спомняше това, тя знаеше, че животът може да бъде и хубав.

Морган Крийдо участваше в някакъв концерт наблизо. Тя много искаше да отиде там.

— Не че той е никаква звезда — каза ѝ Мак. — Има десетина други участници, а той е първи... което означава, че е господин Никой.

— Ще го попитам дали мога да отида — заяви Лара Ан.

— Но тайно, защото леля Люси няма да ти разреши.

Тя обаче нямаше намерението да иска разрешение от леля Люси.

По-късно същия ден, когато занесе чисти кърпи в стаята на Морган Крийдо, тя го завари да лежи на леглото и да гледа някакъв уестърн.

— Извинете, господине — престраши се тя.

Той едва вдигна поглед.

— Ъ-ъ... какво искаш?

— Чудех се дали ви се намира един билет в повече за вашия концерт — смело каза тя.

Той се засмя.

— Искаш да дойдеш на концерта ми, така ли, момиченце?

— Да, много бих искала.

— Я виж ти — той се изправи ухилен до уши. — Чула си колко съм добър, а?

— Надявам се да не е много невъзпитано, но понякога седя пред вратата ви и ви слушам как пеете. Наистина сте много добър.

— Ъ-ъ... аз съм страхотен, хлапе. Проблемът е, че само аз се оценявам.

Стана от леглото и се протегна.

— Ще ти взема билет. Имаш ли си име?

— Лара Ан.

— Лара Ан, а? — той я изгледа така, сякаш я вижда за първи път.
— И на колко си години, Лара Ан?

— На петнайсет.

Той се разсмя.

— Достатъчно голяма, нали?

— Трябва ли човек да е на определена възраст, за да може да отиде на концерта ви? — красивото ѝ лице беше самата невинност.

Той отново се разсмя.

— Не това имах предвид, хлапе. Ще ти кажа какво... Ще ти оставя билета в стаята. Концертът е утре вечер. След това ела зад сцената. Ще те черпя една лимонада.

На следващия ден тя намери билета, който той ѝ бе оставил на тоалетката в стаята си. Пъкна го в джоба си, като едва сдържаше вълнението си.

Тази нощ, след като вечерята приключи и тя изми съдовете, излезе от кухнята както обикновено, сякаш отиваше да си легне, и се прокрадна през задната врата. Стигна до концертната зала с автобуса, здраво стиснала билета в ръка.

Залата беше огромна, но Морган ѝ бе взел място точно отпред. Беше толкова развълнувана, че едва си поемаше дъх. По-голямата част от публиката беше дошла, за да види звездата на шоуто, някаква кълтрипевица, но когато Морган излезе на сцената, Лара Ан почувства, че коремът ѝ се свива.

Той изпя две песни. Публиката изглежда не се интересуваше, но Лара Ан ръкопляска, докато ръцете ѝ отмаляха и я заболяха. Щом той

свърши, тя събра смелост и се приближи към пазача, който стоеше пред сцената.

— Извинете — започна. — Можете ли да ми кажете как да стигна отзад при господин Крийдо?

— Господин кой? — попита пазачът.

— Той току-що пя.

— Така ли, а? Имаш ли пропуск?

— Не, но той ми даде билета и ми каза след това да отида при него отзад.

— Добре — той се усмихна мръснишки. — Май няма нищо нередно в това, да пусна някоя и друга хубавица. Хайде, минавай, сладурче.

Но не се помръдна, така че я принуди да се провре покрай него. И докато минаваше, той я ощипа отзад.

Зад сцената беше пълно с хора, които тичаха насам-натам. Тя веднага забеляза звездата на шоуто с грамадната ѝ лимоненожълта коса, плетена рокля с пайети и зъбата усмивка. Спря едно момиче с пурпурни къдрици, което носеше четка за коса.

— Извинете — учтиво започна тя. — Търся господин Крийдо.

— А, искаш да кажеш Морган? Той си тръгна.

— Трябваше да се срещна с него тук. Знаете ли къде би могъл да отиде?

— Не си ли малка за Морган, а? — огледа я момичето.

— Аз съм негова приятелка.

— Сигурно си такава. Може би е ей там, в бара, сладурче, но на твоє място аз не бих отишла там.

— Моля?

— Искам да кажа, защо не си вървиш вкъщи? Прекалено си малка за влечуго като него.

На Лара Ан хич не ѝ хареса, че момичето нарече Морган влечуго. Излезе на улицата. За миг се поколеба, защото се виждаха два бара. Единият — отсреща, а другият — до театъра. Реши, че е вероятно той да е в този до театъра.

След като отвори вратата, беше повлечена от тълпа мъже, пиещи бири и играещи на карти. Огледа се и най-накрая забеляза Морган на бара — отпиваше бавно от чаша с текила. Приблужи се до него и го тупна по рамото.

— Какво искаш, по дяволите? — обърна се той и се втренчи в нея с кръвясали очи.

— Аз съм от мотела, помните ли? Дадохте ми билет и ми казахте, че после мога да дойда отзад, за да ви видя. Името ми е Лара Ан.

— А, за Бога, дете.

— Бяхте толкова прекрасен — зелените й очи блеснаха.

— Бях кръгла нула — поправи я горчиво той. — Аз винаги съм кръгла нула. Чуваш ли? Тия кретени дори не ме слушаха. Не ги интересувах... Всичките бяха дошли, за да зяпат оная тъпа руса дебелана с големите цици.

— Аз пък мисля, че бяхте прекрасен — повтори Лара Ан.

Той примигна.

— Ти си една малка хубавица. На колко години каза, че си?

— На петнайсет. Но съвсем скоро ще стана на шестнайсет.

— Достатъчно голяма и зряла, а?

— Моля?

— Нищо, миличка... Ела тук.

Тя се приближи до него.

— Мислиш, че съм прекрасен, а?

— О, да — промълви тя с обожание.

Ожениха се след три седмици, на шестнайсетия й рожден ден. Леля Люси не присъстваше на сватбата.

Едва след сватбата Лара Ан осъзна, че Морган няма собствен дом, а само един тесен фургон, закачен за очукан стар кадилак, с който обикаляше из страната.

— Не е луксозен, скъпа, но ще свикнеш — каза й той.

Но нея не я интересувахе, защото най-накрая имаше някой, който знаеше, че тя съществува и за когото тя да се грижи. Беше се научила да готви само като гледаше леля Люси; гладеше идеално и можеше да шие, да поддържа дом и да чисти.

Но не знаеше нищичко за секса. Но това изглежда не притесняваше Морган.

— Аз ще те науча на всичко, скъпа — й казваше той. — Ето какво трябва да направиш. Трябва да коленичиш и да ми смучеш оная работа, докато се изпразня. Само това.

— Само това? — питаше тя, като си мислеше за всички онези неща, които беше прочела, за целувките и милувките и за правенето на

любов.

— Аха, затова започвай, скъпа... Ще те науча да го правиш като професионалистка.

Никога не правеха любов по нормалния начин. Морган ѝ бе казал, че хората правят така само когато искат да имат деца. Тя не знаеше дали да му вярва, но имаше ли друг избор? Интересуваше го само на колене.

Морган Крийдо беше кучи син. Превърна Лара Ан в своя сексуална робиня. И понеже не беше звезда, си изкарваше всичко на младата си невинна съпруга. Лара Ан нямаше никого другогото освен него и на Морган това му изнасяше. Пазеше я само за себе си и никога не ѝ разрешаваше да говори с други хора.

С годините тя ставаше все по-красива — нещо, което Морган смяташе за страхотен плюс. Когато я удряше — а той я удряше често, — внимаваше да не нарани разкошното ѝ лице. Някъде в замъгления му мозък се въртеше, че един ден, когато кариерата му приключи, ще ѝ намери работа в порно киното. С нейната външност тя можеше да направи такива пари, че и двамата да заживеят в лукс.

— Някога мислила ли си да станеш актриса? — попита я веднъж. Тя поклати глава. — Ти си родена за това, скъпа — свали ципа си и я смъкна на колене.

След няколко дена започна да я води на кино, за да може тя да разучи известните актриси на екрана.

Лара Ан се влюби в сменящите се картини и в актьорите. Мерил Стрийп и Робърт Редфорд. Ал Пачино и Джесика Ланг. Всички те я омагьосваха. Вдъхновяваха я, караха я да осъзнае, че съществува и друг живот някъде там. О, Боже, как копнееше за този друг живот.

Когато стана на деветнайсет години, на Морган вече му беше писнало. Може и да беше красива, но беше скучна. Никога не му възразяваше; никога не го кореше; винаги изпълняваше заповедите му. Той искаше огън от една жена, а не безропотно подчинение. Може би ако я направеше порно звезда, щеше да стане по-възбуждаща.

На Лара Ан също ѝ беше писнало — но по други причини. Беше си мислила, че Морган наистина я обича, но с времето осъзна, че не е нищо повече от негова слугиня. И как само се отнасяше с нея — може би дори по-зле от леля Люси. Един ден той заяви, че тръгват за Холивуд.

— Взел съм телефона на един продуцент, който е обещал да ти даде шанс.

— Шанс за какво? — попита тя.

— Да станеш филмова звезда, глупачке. Ти това искаш, нали?

— Щом така казваш.

Качиха се на стария кадилак и потеглиха към Лос Анджелис.

В средата на пътя той спря колата и й нареди да го обслужи.

— Няма — възрази тя.

— Няма ли? — повтори той, сякаш не можеше да повярва, че му отказва. — Направи го, кучко, и не ми противоречи.

— Не искам.

Той повтори думите й:

— Не искаш значи?

Сграбчи я за косата с едната си ръка, а с другата си смъкна ципа и натисна главата й надолу.

Новостта на нейния отказ го накара да свърши дори по-бързо от обикновено и когато я пусна, тя избяга отзад, сви се на седалката с пълни със сълзи очи и зараждащ се в главата й план, когато стигнат в Лос Анджелис, да избяга от Морган и да започне на чисто.

Господ й дойде на помощ.

Петнайсет километра преди Барстоу Морган заспа на волана. Секунда след това колата се заби в огромен камион, паркиран неправилно на магистралата.

Два дена по-късно Лара Ан се събуди в болницата.

— Къде е Морган? — попита тя. — Къде е съпругът ми?

Морган беше мъртъв. При катастрофата беше останал без глава.

И ето, още веднъж тя беше останала сама.

— Добре ли си, Лара, скъпа? — англичанката от гардероба се беше надвесила над нея със загрижено изражение на грозноватото си лице.

Вдигна поглед и остави ясните спомени да отлетят.

— Добре съм — промълви.

— Ако знаеш откога чукам на вратата.

— Вероятно съм заспала.

— Мик казва, че за днес сте приключили. Искаш ли да ти помогна да се облечеш?

— Няма нужда. Но ако обичаш, виж дали шофьорът е отпред.

— Отпред е, скъпа.

— Благодаря.

Нямаше търпение да се прибере у дома в безопасността на обятията на Джой. Той беше единственият, на когото наистина можеше да разчита.

ГЛАВА ЧЕТИРИЙСЕТ И ОСМА

Джой се мотаеше из новопостроената модерна билиардна зала на булевард „Сънсет“. Повечето от мъжете бяха погълнати от играта, с изключение на неколцина, които бройкаха наредените на бара момичета.

Джой беше нервен — за първи път в живота си той осъзнаваше, че му пука за някого, и това абсолютно го объркваше. Как се беше случило? В мига, в който бе видял Лара, бе разбрал, че ще бъде нещо различно.

И въпреки това я използваше — живееше в дома ѝ, агентът ѝ го представляваше, бе я оставил да му издейства роля в „Отмъщение“. Преди това винаги беше имал причина — независимо с коя жена беше. Сега всичко беше различно. По дяволите! Той не искаше да я използва по никакъв начин.

Какво трябваше да направи? Да се отчужди от нея? Да вкара всичко в релси?

Огледа женската част на бара. Имаше няколко хубави момичета, но нито едно от тях не можеше да се сравни с Лара.

Погледът му се спря върху най-хубавичката — къдрокоса брюнетка, оскъдно облечена в бяла рокличка и посръбваща от коктейла си „Маргарита“. Беше много малка... прекалено малка.

— Здравсти — приближи я той.

Тя го огледа с одобрение.

— По-добре не се занасяй с мене — предупреди го тя, без обаче да спира да флиртува. — С гаджето съм и той може наистина да се вбеси.

— Кой ти е гадже?

Тя посочи един нисък, оплешивяващ тип насреща, концентрирал се върху играта.

— Виждал съм първокласна стока — усмихна се Джой, — но нямам усещането, че и той е такава.

Тя се изкикоти, потрепна с дългите си мигли, възбудена от оказаното ѝ внимание.

— Аз съм Тина, а ти как се казваш?

— Боб — излъга той.

— Здравсти, Боб — тя прокара предизвикателно розовото си езиче по ръба на високата чаша.

— Здравсти, Тина — той я прободде с очи.

Дали тази сексапилна малка брюнетка можеше да го накара да забрави Лара? Дали можеше да го накара да я разлюби?

Искрено се съмняваше.

— Каж ми телефонния си номер, Тина! — каза той, решил така или иначе да се пробва.

— Не мога да ти го дам! — изцвили тя. — Казах ти, че съм с гадже.

— Какво ще стане, ако се разделиш с него тази вечер? — той отново я прониза с поглед. — Няма ли да съжаляваш, че не си ми дала телефона си?

Тя се замисли.

— Е... добре, но ако той ме види, ще ме убие. И тебе също.

Крадешком надраска номера си на някакъв кибрит и му го подаде.

Едно на нула. Може би никога нямаше да ѝ се обади. На кого изобщо му пукаше?

Излезе от билиардната зала и отиде в някакъв стрийптийз бар няколко пресечки по-надолу; на вратата плати безбожен куверт.

Погледите на стрийптизьорките бяха мътни и изпълнени с презрение към постоянните посетители. Люшкаха се и се увиваха около пилоните някак си вяло, безсилно. Той се концентрира върху една блондинка с пробождащ поглед, която търкаше потръпващите си бедра нагоре-надолу по стоманения пилон; беше само по жартиери и сутиен, отворен на зърната. Не го и поглеждаше.

— Хайде, котенце, свали го — дереше се един дебелак от дясната му страна. — Съблечи го, за да мога хубавичко да огледам тия огромни балкони.

Момичето се плъзна към крещящия мъж.

— Сто кинта и получаваш танц само за тебе — и предизвикателно прокара език по нацупените си устни.

— Котенце, имаш ги! — изграчи дебелакът и над горната му устна изби пот.

— В задната стая, десет минути — каза стрийптийзърката и косо изгледа Джой. За миг погледите им се срещнаха. — Ами ти, скъпи? — припя тя малко дрезгаво. — Искаш ли да посетиш рая?

Той не си направи труда да ѝ отговори. Стрийптийзърки. Всичките бяха еднакви. Онези, които познаваше, хранеха неимоверна омраза към типовете, които седяха и ги бройкаха — смятаха ги за неудачници и комплексари, хора, които не можеха да се възбудят по нормалния начин.

Зачуди се какво ли прави Лара сега. Сигурно вече се е прибрала и е видяла, че го няма. Знаеше, че ще се разтревожи.

Защо се отнасяше така с нея? Тя беше добра с него и не заслужаваше такова нещо.

За да се презастрахова. Да бъде сигурен, че поддържа интереса ѝ.

Тръгна си от бара, без дори да погледне пицната червенокоска с огромни гърди, която правеше невероятни неща с един стол с метална облегалка.

В колата на Лара извади кибрита с надраскания телефон на Тина. Отвратен от самия себе си, го запрати в канавката.

Защо да разваля нещо толкова хубаво?

Седнала отзад в лимузината си на път за вкъщи, Лара се опита да се успокои. Не стига, че трябваше да мине през ужаса на сцената с изнасилването, но и когато я връхлетяха спомените, почувства неистова мъка и отчаяние. С годините се бе приучила да спира кошмарите си, да се затваря в себе си в мига, в който мислите ѝ тръгнат в неправилната посока — трик, който бе усвоила, за да се съхрани. Но днес този трик не беше свършил работа.

Стига! — крещеше един глас в главата ѝ. — *Стига! Няма повече да мисля за това.*

Огледа ръцете си — и двете бяха лошо натъртени от грубостта на Айдън. Може би Джой беше прав. Може би не трябваше да се съгласява да участва в „Отмъщение“. И все пак... беше абсолютно нечестно от негова страна да ѝ се разкрещи така.

Когато пристигна, кучетата я посрещнаха, втурнали се от къщата с лай и въртящи опашки, скачаха, за да ѝ оближат лицето, радостни, че

я виждат. Поигра си мъничко с тях, докато си мислеше, че животните никога не те безпокоят — те просто те обичат... въпреки всичко.

Госпожа Креншоу се появи на вратата.

— Всичко наред ли е, госпожице Лара?

— Да, благодаря, госпожо К.

— Тази вечер вкъщи ли ще вечеряте?

— Да. Бих желала да ми донесете вечерята в стаята. Господин Джой горе ли е?

— Не, още не се е прибрал.

— О — възкликна разочарована тя. — А обаждал ли се е?

— Доколкото ми е известно, не е.

Изведнъж я обзе чувство на празнота. Защо Джой не я посрещна, за да ѝ се извини за държанието си и да ѝ каже, че я обича? Нямаше желание да прекара вечерта сама — имаше нужда от него.

Разтревожена не на шега, се качи горе в банята си и започна да пълни ваната, като бавно сипваше пяна под течащата вода. После запали ароматизирани свещи и пушна диск на Шаде. Под звуците на „Smooth Operator“ вдигна косата си на кок и се плъзна във ваната, оставяйки топлата вода да облекчи измъчената ѝ плът.

Съзнанието ѝ се замъгли.

Когато Ники влезе вкъщи, от телефонния секретар я посрещнаха три гневни послания от Ричард — всяко следващо беше по-яростно от предишното. В основата на гнева му беше фактът, че бил дочул колко драматична била сцената с изнасилването и как са могли тя и онзи неин режисьор-аматьор да подложат Лара на такова нещо.

Сякаш Ричард изобщо не беше наясно с нещата. Не живееха заедно, тя планираше развод и въпреки това той се държеше така, сякаш се бяха разделили временно и все още можеше да ѝ казва какво да прави.

Нямаше никакво желание да му се обади. Всъщност докато не приключеше с филма, нямаше и да си мръдне пръста за него. Вярно, че ѝ беше самотно, но пък така беше по-добре, отколкото да се примирява с изневерите му.

Нямаше търпение да види снимките; задачата ѝ сега беше да защитава Лара в монтажната и имаше намерение през цялото време да наднича иззад рамото на Мик.

Телефонът звънна. Вдигна го.

— Какво ти става, по дяволите? — изкрещя Ричард и я принуди да отдръпне слушалката от ухото си. — Да не би да се опитваш да съсипеш кариерата на Лара?

— На тебе какво ти става, по дяволите? — гневно повтори тя. — Точно за тази роля ще я номинират.

— Ти не знаеш какво говориш, Ники. Нито пък какво правиш.

— Не ми говори така — студено му отговори тя. — Напомняш ми за Шелдън.

— Аха, разбирам. Всеки път, когато кажа нещо, което не ти харесва, ти напомням за бившия ти съпруг.

— Не ми е приятно да ми казват какво да правя. Аз сама си решавам.

— Да, точно така. Решение номер едно: да проваля кариерата на Лара Айвъри.

— Защо ми повтаряш това?

— Защото целият град знае, че тя си показва прелестите в мръснишкото ти филмче.

— Моля?

— Не се ли сещаш, че на снимките сигурно е имало някой папарак, който е снимал тайно? — присмя й се той. — Снимките със сигурност ще бъдат на първа страница на таблоидите още другата седмица. Мислиш ли, че това ще се отрази добре на моя филм? На моя прекрасен, нежен романс... я вижте Лара Айвъри с вирнати крака.

— Глупости.

— За Бога, Ники, още ли не ти е станало ясно? Това е Холивуд през деветдесетте години, навсякъде има шпиони. Боже! Предполага се, че Лара ти е приятелка. Защо й причиняваш това?

— Опитвам се да направя филм, Ричард. Ще ти бъда много благодарна, ако ме оставиш на мира.

— Толкова си наивна! — продължи той напълно отвратен. — Бях останал с впечатлението, че знаеш какво правиш, но излиза, че си аматьорка.

— Повече не искам да те слушам.

— Тогава недей — и той тресна телефона, което я вбеси още повече.

Деја ти — помисли си тя. — По-възрастният мъж, който ме укорява. Точно като Шелдън.

Защо въобще се омъжих за двама възрастни?

Шелдън винаги ми е казал, че търся бащата.

Тъкмо щеше да се обади на Лара, когато някой позвъни на външната врата. Дали не беше самият Ричард от плът и кръв, дошъл да я смърри още малко?

— Кой е? — извика тя.

— Айдън.

Отвори вратата и Айдън Шон пристъпи бавно вътре. Изглеждаше изпит и изтощен и въпреки това доста привлекателен — като някоя гръндж рокзвезда. Някаква смесица между младия Мик Джагър и Томи Лий.

— Знаеш ли какво — започна той гневно, като потъркваше небръснатата си брада. — Аз също участвах в онази сцена днес.

Не беше в настроение да слуша Айдън и оплакванията му.

— И? — попита разсеяно.

Хладният му поглед обходи лицето ѝ.

— Всички „Лара, та Лара“, сякаш е жената на президента. Аз съм този, който прави сцената истинска. Аз ѝ вдъхвам живот. Е, няма ли да си получа дължимото?

Актьори! Беше забравила да го похвали и той се бе скапал.

— Ти беше страхотен, Айдън — измърмори утешително. — Ти си идеалният изнасилвач.

Той се изсмя дрезгаво.

— Благодаря.

— Каква е тази миризма? — набърчи тя нос.

— От мене е — отговори той абсолютно невъзмутимо. — Нямах време да се прибера вкъщи. Мислех си дали не мога да си хвърля един душ у вас.

Тя се намръщи. Ама той наистина се държеше необичайно.

— Изминал си целия този път до Малибу, за да си вземеш душ?

— Не, за да те видя.

Ники се опита да разбере дали той флиртува.

— А и за да ти кажа колко страхотно си играл? — небрежно подхвърли тя.

— Исках да те видя — да не би да не е разрешено? — той я фиксираше с изгарящия си поглед.

За миг тя потъна в него и усети как волята ѝ омеква. Да, той я привличаше — въпреки че тя се опитваше да потисне инстинктите си.

— Ъ-ъ... Айдън — започна тя, изведнъж ясно осъзнала ситуацията, — не знам как да ти го кажа, но ъ-ъ... аз съм омъжена.

— Разделена — поправи я той, като все още я пронизваше с хипнотичния си поглед. — Всички го знаят.

— Е, предполагам, че нищо не може да остане скрито от екипа — натъжи се тя.

— Нищо — потвърди той, като се протегна и прозина. — Днес бачках здравата и сега се чувствам абсолютно скапан. Ще мога ли в края на краищата да ползвам банята ти?

Поведението му беше странно и тя знаеше, че трябва да каже „не“, но сърце не ѝ даваше да го изгони. Сърцето ѝ по-скоро копнееше за тръпка и приключение — нещо, което той можеше да ѝ даде.

— Един душ и после си тръгваш — предупреди го тя.

На устните му се появи тънка усмивчица.

— Защо не бъдеш добро момиче и не приготвиш и за двама ни по едно питие, докато аз се изкъпя?

— Защо не бъдеш добро момче и не ни приготвиш по едно питие, когато излезеш от банята?

Той се засмя и съблече работната си риза.

— Покажи ми къде е банята, Ники. Вече дори сам не мога да понасям вонята си.

Тя осъзна, че онова, което щеше да последва, е неминуемо.

Ричард Бари крачеше гневно из хотелския си апартамент. Как така се получаваше винаги — той да се озове в хотел, а съпругите му да се наместват в къщата, която той е купил? Първо на първо, той въобще не трябваше да се жени за Ники — тя беше прекалено твърдоглава, замаяна от собствената си значимост сега, когато се смяташе за „продуцент“. Доколкото той можеше да прецени, тя не беше в състояние да продуцира и едно блудкаво филмче. Негова беше грешката, че ѝ беше пуснал тази муха — трябваше да знае, че изобщо не я бива.

Трябваше да не се развежда с Лара. Раздялата с нея беше най-голямата грешка в живота му. Сега тя си губеше времето с Джой Лоренцо — първокласен неудачник. А той, Ричард Бари, седеше самотен в някаква хотелска стая.

Мисълта за Джой му напомни за един телефонен разговор, който трябваше да проведе. Затършува из джоба си за листче с телефонен номер, вдигна слушалката и го набра.

Обади се женски глас.

— Госпожица Франсис? Обажда се Ричард Бари — меко изрече той. — Извинете, че ви безпокоя в дома ви. Надявам се, че асистентката ми ви е предупредила, че ще позвъня.

— Няма нищо, господин Бари — отговори Маделин Франсис, докато се чудеше за какво ли се обажда. — Всъщност за мене е чест, че се обаждате. Какво мога да направя за вас?

Той прочисти гърлото си.

— Разбрах, че вие сте били агент на Джой Лоренцо за „Мечтателят“?

— Да, така е. — Кратка пауза. — Разбира се, аз не съм отговорна за нищо, което е направил след това, защото той напусна агенцията ми.

Ричард усети напрежение в гласа ѝ.

— Актьори... — промълви с разбиране той. — Само малко да ги изпуснеш от око и те се качват на главата на тези, които са им помогнали да стигнат дотам. Виждал съм хиляди подобни случаи.

— Казахте го точно на място — отвърна Маделин с горчивина в гласа.

— Е, такъв е животът — съчувствено продължи Ричард. — И така, госпожице Франсис... какво точно можете да ми кажете за Джой Лоренцо?

— Искате да го включите в някой от филмите си? — попита Маделин. — Защото има други, които бих могла да ви препоръчам. Имам касети с няколко изключително талантиливи млади актьори... Бих ви била благодарна, ако ги видите.

— Джой в момента работи в Лос Анджелис — отбеляза Ричард.

— Не знаех това — Маделин съзнаваше, че не трябва да звучи прекалено заинтригувана, но умираше от любопитство да узнае къде ли се е озовало онова лайненце. — И какво по-точно? — попита тя небрежно.

— В някакво евтино филмче. Нищо особено.

— Аха. Разбирам.

— Имам предложение, госпожице Франсис — каза Ричард отривисто. — Ще ви платя, за да дойдете тук. Донесете касетите с вашите актьори и ще седнем и ще обсъдим всичко. Имам няколко проекта в ход и съм сигурен, че ще мога да ползвам някои от вашите клиенти.

— С... с най-голямо удоволствие — тя все още се опитваше да проумее защо Ричард Бари беше толкова заинтересуван от Джой Лоренцо.

— Колкото по-бързо, толкова по-добре — продължи Ричард. — Един от моите асистенти ще уреди всичко. Моят екип е първокласен, но от време на време ми доставя удоволствие да се срещам и с агенти и по-специално агенти от Ню Йорк, които имат информация за всички млади таланти.

— Много хубаво, че мислите така, господин Бари. Повечето режисьори не са на същото мнение.

— Очаквам с нетърпение срещата ни, госпожице Франсис.

— Аз също, господин Бари.

Той затвори и кимна сам на себе си. Беше крайно време да научи нещо повече за господин Лоренцо.

* * *

Мексико сити ме посрещна с отворени обятия — мене, убиеца, наркомана, пропадналия американец. В самолета запах с помощта на половин бутилка водка и няколко джойнта. Всичко беше сюрреалистично. Едно адско, злощастно пътешествие на забавени обороти. Пред очите ми постоянно беше лицето на Хадли, изненадата в очите ѝ, когато натиснах спусъка. Дали някой ме беше видял в къщата? Дали имаше някакви очевидци? Дали щяха да ме заловят?

Първото нещо, което направих, беше отново да си сменя името. После започнах работа в една бензиностанция край града. Наех стая и започнах да се боря с навика. Абстиненция. Най-сетне сам със себе си. Без жена, която да ме държи за ръката и да ми плаща сметките. Искях точно това. Искях отново да се почувствам жив.

След няколко месеца започнах да се чувствам като нормално човешко същество. Самонаказвах се заради онова, което бях сторил. Никакви наркотици. Никакъв алкохол. Никакъв секс. Работех някаква помирарска работа. Спях, когато не работех.

Това ми беше наказанието.

То ми проясни главата.

Бях на двайсет и осем години — абсолютен, шибан неудачник.

Срещнах една жена. Американка, туристка, жадна за приключения. Отидохме до Акапулко. Аз си платих моята част. На нея ѝ беше мъчно за съпруга ѝ. Бяхме заедно две седмици; нищо особено.

След това отново се концентрирах върху себе си. И именно тогава започнах да правя равносметка на живота си — на моя тъжен и окаян живот. И се заклех, че всичко ще се промени. Всичко.

Когато най-накрая се върнах в Лос Анджелис, бях решил, че ще стана абсолютно нов човек.

ГЛАВА ЧЕТИРИЙСЕТ И ДЕВЕТА

— Здравей — Джой се дотътри в спалнята.

Лара гледаше легнала шоуто на Лари Сандърс с вдигната нагоре коса и без грим.

— Бога ми, изглеждаш невероятно красива! — възкликна той и се тръшна до нея. Тя не му обръщаше никакво внимание и той се приближи още повече. — Ядосана си ми, нали, скъпа? — попита той.

— Би ли изчакал да свърши предаването? — студено произнесе тя, а очите ѝ не се откъсваха от екрана.

Ох, ясно, тя му го връщаше. Е, имаше пълно право.

— Разбира се — той се пресегна и взе ръката ѝ. — Бих направил всичко, което поискаш.

Тя остави ръката си неподвижна в неговата, решена да не му прощава толкова бързо.

— Съжалявам, скъпа — той въздъхна дълбоко. — Нещо превъртах. Не можах да се спра.

— Как можа да си тръгнеш така?! — укори го тя.

— Нямах такова намерение.

— Не знам какво намерение си имал, но точно това направи.

— Предполагам, с едно извинение няма да оправя нещата.

— Знаеш много добре колко тежка беше за мене сцената с изнасилването. Как можа да постъпиш така?

— Защото не можех повече да гледам как онези задници се бяха вкопчили в тебе — промърмори той. — Предупредих те, че ще е по-добре да не бъда там; ти беше тази, която настояваше.

— Значи аз съм виновна, така ли?

— В известен смисъл.

— Направо си смешен! — тя поклати глава.

— Да бе, аз съм оня смешник, дето не иска да те види наранена.

Това толкова ли е лошо?

— Просто не трябваше да си го изкарваш на мене.

— Боже! Колко пъти трябва да ти повторя, че съжалявам?

— Не на мене, а на Ники трябва да се извиниш.

За Бога! Сега пък Ники! Не беше ли достатъчно, че се е прибрал? Че не я беше заплюл в лицето, като се изчука зад гърба ѝ?

— Твоята така наречена приятелка се държи прекалено собственически с тебе. Знаеш ли, причината, поради която се е разделила с Ричард, е, че той е бесен от участието ти в нейния филм?

— Не го вярвам.

— Хей, просто ти съобщавам клюката от снимачната площадка. Вярвай в каквото си искаш. — Той се търкулна към нея и продължи с подкупващ глас: — Скъпа, хайде да не се караме. Цяла вечер мисля само за тебе.

— Така ли? — тя не беше способна да му се сърди дълго.

— Точно така.

Лара въздъхна дълбоко — наистина нямаше смисъл да се карат.

— Радвам се, че се прибра — меко му каза тя.

— Аз — също — и той взе дистанционното от ръката ѝ и изключи телевизора.

— Гледах това... — опита се да протестира тя не съвсем енергично.

— Знаеш ли — той галеше косата ѝ, — докато си мислех за тебе, ми хрумна страхотна идея.

— Така ли?

— Аха?

Тя се сгуши в него.

— Ще ми кажеш ли каква?

— Не знам — подразни я той. — Още не съм решил.

— Е, добре, докато решиш, да кажа ли на госпожа К. да сервира вечерята тук?

— Това ми звучи прекрасно.

Айдън излезе от банята и зашляпа към кухнята само по една малка хавлиена кърпа, увита около тънкия му кръст.

— Ау... seksi! — подсвирна Ники леко подигравателно. Опитваше се да не се прехласва много-много, защото не беше сигурна какво чувства. А и в края на краищата беше доста нагло от негова страна да се разхожда гол из къщата ѝ.

— Къде ми е питието? — попита той, сякаш си беше у дома.

— Айдън — каза тя, — шегата настрана, но ако обичаш, обличай си дрехите и тръгвай.

— Не мога.

— Защо?

— Вонят. Ще можеш ли да ги метнеш в пералнята?

Мили Боже, как се беше забъркала в това?

— Вече прекаляваш — поклати тя глава.

Ледено-сивите му очи се втренчиха в нейните.

— Не ми го казваш за първи път.

Тя отвърна на погледа му. Беше толкова слаб, че чак му се брояха ребрата, а на лявото си рамо имаше татуирана змия, която се виеше към лакътя му. Излъчваше някаква притегателна сила... тя не можа да се сдържи да не го докосне.

Грешен ход. Или може би правилен. Той сграбчи китката ѝ, рязко я дръпна към себе си и притисна устни към нейните.

Тя разтвори своите. Какво пък... щом Ричард...

Айдън беше невероятно страстен, не ѝ оставяше и минутка за размисъл. Пълната противоположност на Ричард, който действаше страшно лежерно, като възрастен човек.

— Откакто видях устните ти за първи път, все си мисля как ще ги засмуча — той я потапяше в дъха си. — Устни само за чукане... жена само за чукане...

Ръцете му бяха навсякъде. Под пуловера ѝ, под полата ѝ, обхождаха края на бикините ѝ. Дълги, любопитни пръсти, изследващи нови територии.

— По-бавно — изпъшка тя.

— По дяволите бавното — отговори ѝ той, — исках да направя това още от онзи първи обяд — и започна отново да я целува, проврял език дълбоко в устата ѝ.

Тя осъзна, че откликва със страст, каквато не беше изпитвала от доста дълго време. Той имаше вкус на цигари, алкохол и забранени удоволствия и тя го желаше безумно.

След няколко трескави мига той ѝ свали сутиена — като счупи закопчалката. Гърдите ѝ изскочиха свободни навън, а той я притисна към барплота в кухнята и повдигна бедрата ѝ така, че тя почти седна; той разкъса бикините ѝ. Полата ѝ беше на кръста, пуловерът — на

врата, а останалата част от тялото ѝ бе изложена под сондиращия му поглед.

С едната си ръка той свали хавлията и я пусна на пода. С другата здраво притисна гърдите и възбуждаше зърната ѝ.

После насочи члена си между краката ѝ — за момент спря, преди да проникне в нея.

Тя извика от сладостната болка. Айдън може и да беше слаб, но за сметка на това компенсираше на други места.

И накрая вече се чукаха бясно — много дълго време. И след това — сън — дълбок, доволен сън.

— Не знам дали някога друг път съм се чувствала толкова доволна — широко се усмихна Лара.

Седяха в леглото с табли пред тях — тъкмо бяха привършили вкусната си вечеря.

— Да — възкликна Джой. — От ястията на госпожа К. всеки път изпадам в екстаз.

— Я престани! — засмя се тя. — Много добре знаеш какво исках да кажа. Двамата заедно... без някой да ни безпокои. Сякаш сме в един мъничък свят — само за нас двамата.

— Права си. Истината е... и аз също никога преди не съм се чувствал толкова щастлив. На кого му е притрябвало да излиза?

— Толкова си приличаме — доволно въздъхна тя.

— Да, двама самотници, които се скитат без посока... и после ни осени Божията милост и се срещнахме. Така ли е?

— Точно така, Джой.

Той се ухили.

— И сега...

— Сме заедно.

— Както ти го каза — духовно свързани. — И след дълга пауза: — Всъщност...

— Да, Джой?

— Готова ли си да чуеш страхотната ми идея?

— Каква е тя? — попита Лара с подкупваща усмивка. — Вечеря за двама в леглото?

— Не, умнице.

— Цялата съм в слух.

— Ами... — той се поколеба, преди да изплюе камъчето. — Ами таковата... хрумна ми оная шантава мисъл... като свършиш с филма... да вземем... нали се сещаш, таковата... да се оженим.

— Да се оженим?

— Аха, ами нали знаеш, така правят хората, които се обичат.

Тя го изучаваше един дълъг, мълчалив миг.

— Така ли? — успя да промълви най-накрая, изпълнена с противоречиви чувства.

— Ти и аз някъде на спокойствие, където никой няма да ни открие. Какво ще кажеш, скъпа?

Тя се поколеба само за миг, докато осъзнае колко прав е той.

— Ами както искаш, Джой. Каквото ще те направи щастлив.

— Не — той не свалише очи от най-красивата жена на света. — Каквото ще направи тебе щастлива. Обичам те, Лара, и ще те направя по-щастлива, отколкото някога въобще си си мечтала.

И после се целуваха — дълго, истински и задушевно. И Лара знаеше, че постъпва правилно. Те си принадлежаха един на друг и винаги щяха да си принадлежат.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТА

В ранното петъчно утро снимки на Лара от сцената с изнасилването се появиха на корицата на „Истина и факти“ — едно долно и мръснишко таблоидче.

Лара Айвъри — с вдигната до кръста пола.

Лара Айвъри — с голи гърди.

Лара Айвъри — просната сред мръсотията на улицата почти гола.

Ники ги видя първа, защото когато се събуди в разхвърляното легло на Айдън и провери телефонния си секретар, до нея достигна разгневения глас на Ричард, който беснееше като луд.

Веднага събуди Айдън и го накара да изтича и да купи един брой. Той послушно нахлузи джинсите си и изхвърча.

Когато се върна и ѝ подаде оскърбителния таблоид, тя ужасена се втренчи в него.

Айдън разгледа снимките през рамото ѝ.

— Хей, трябваше да ни платят за това — подметна той, сякаш не беше кой знае какво. — Не си показвам задника гратис.

— Лара ще превърти — простена Ники поразена. — По-добре да се обадя на Мик, за да разбере как е станало това.

— Няма значение — каза Айдън. — Снимките вече са излезли. Приеми ги като реклама за филма.

— Ти не разбираш — възрази Ники. — Чувствам се отговорна. Трябваше да поставя охрана на снимките.

— Майната му. Никога не вярвам на това, което чета. Ти също не трябва да му вярваш.

— Въпросът не е в това, дали вярваш или не. А в това, че целият свят ще види тези снимки — и тя се пресегна към телефона. — Трябва да го чуе от мене.

Вдигна госпожа Креншоу и тя я информира, че Лара вече е тръгнала към студиото.

— Трябва да тръгвам — Ники панически си събираше дрехите от пода и ги обличаше.

— Ще те закарам — предложи Айдън.

Тя кимна.

— Можеш ли да нарушиш ограниченията на скоростта? Трябва първа да се добера до нея.

— Хайде, скачай в колата — каза той. — Мисля, че това ще е втората ти голяма тръпка, която ще помниш до края на живота си!

— Влизайте и се разполагайте — Ричард Бари въведе Маделин Франсис в апартамента си в хотел „Бевърли хилс“.

— Много е шик — отбеляза Маделин, докато се оглеждаше навсякъде.

— Наскоро ремонтираха хотела — отговори Ричард. — Животът в хотел ми харесва. Облекчен от хилядите дребни ежедневни задължения.

— Мислех, че сте женен — и Маделин остави чантичката си „Прада“ на масата.

— Разделен — Ричард се запъти към телефона. — Какво да ви предложи?

— Капучино без кофеин.

— Два пъти капучино без кофеин — каза Ричард в слушалката.

Маделин седна. Ричард Бари ѝ се струваше смътно познат отнякъде, сякаш се бяха срещали преди. Но тя не можеше да си спомни нито кога, нито къде и това я подразни, защото по принцип се гордеше със страхотната си памет. Естествено, той беше известен режисьор, така че може би ѝ се е сторил познат, защото с години е виждала снимките му и е чела за него. Да, реши тя, сигурно е така.

Верен на обещанието си, той бе поел разноските по пътуването ѝ до Лос Анджелис. Беше пристигнала вчера от Ню Йорк и имаше три нощувки в хотел „Бевърли риджънт“. Съзнаваше много добре, че това безплатно пътешествие има нещо общо с Джой, и изгаряше от любопитство да разбере какво точно. Потупа куфарчето си и каза:

— Донесла съм касети с неколцина млади актьори, чийто талант съм сигурна, че ще оцените. И ако пожелаете да се срещнете лично с някои от тях, веднага мога да уредя това. Желаете ли сега да прегледаме касетите?

— Не — Ричард изобщо не се церемонеше. — Оставете ги на масата. Ще ги изгледам по-късно с хората си.

— Те са за вас. Направих ви копия.

— Много сте организирана.

— Гледам си работата — тя си мислеше колко чаровен и привлекателен е той — изобщо не беше очаквала такова нещо.

— И така — той направо поде темата, — разкажете ми за Джой Лоренцо.

— Какво точно искате да знаете? — предпазливо попита тя.

Ричард я фиксира с решителен поглед.

— Всичко.

За части от секундата през главата ѝ мина шантавата идея, че може би е обратен и затова иска информация за Джой.

Не, не. Преди известно време е бил женен за Лара Айвъри, а сега — за Ники Бари, дизайнер на костюми, така че не беше възможно да е обратен. Въпреки че в Холивуд никога нищо не беше сигурно, винаги имаше изненади.

— Всичко е много общо понятие — бавно изрече тя.

— Ще бъда откровен с вас, госпожице Франсис — започна той.

— Моля ви, наричайте ме Маделин — прекъсна го тя.

— Добре, Маделин, позволете ми да бъда искрен. Наистина с удоволствие бих прегледал касетите с вашите актьори и съм сигурен, че един ден ще имаме общ бизнес. Но точно в момента имам проблем с Джой Лоренцо и се нуждаю от информация.

— Така ли? — тя се зачуди да не би Джой да е откраднал пари и от него. — И какъв, ако смея да попитам, е този проблем?

— За беда, той се е вкопчил в жена ми — Ричард направи гримаса.

— О — изненада се Маделин.

— Никой не знае нищичко за него — продължи Ричард. — И истината е, че... съм ужасно разтревожен.

И с право — помисли си Маделин. — Джой Лоренцо е гадно крадливо копеле.

— Вероятно се е запознал с госпожа Бари на снимки? — учтиво попита тя.

— Не става въпрос за Ники — побърза да отрече Ричард, — а за бившата ми жена, Лара Айвъри.

За миг Маделин онемя.

Джой с Лара Айвъри. Невъзможно!

Но като се замисли трезво, изведнъж всичко си дойде на мястото. Джой беше безумно красив и не по-малко чаровен — да не говорим пък за способностите му в леглото. Жените постоянно го преследваха. Защо и Лара Айвъри да не го иска?

Ричард се наведе към нея.

— Мога ли да ви задам един изключително личен въпрос, Маделин?

— Предполагам, да — тя си помисли, че не е честно. Как можеше тя, Маделин Франсис, да се мери с една от най-красивите жени на света? Не че искаше той да се върне при нея — в никакъв случай.

Снишеният му глас се изпълни с настоятелност:

— Имахте ли интимна връзка с Джой?

Тя усети, че се изчервява.

— Вижте какво, господин Бари, много добре съзнавам, че Джой е доста по-млад от мене, но... понякога мъжете на моята възраст искат само двайсет и двегодишни. Защо да не го правят и жените. — Дълга пауза. — Да — призна си тя, като се отказа от всякакви оправдания. — Известно време живяхме заедно. Джой беше много отзивчив.

А така — помисли си Ричард тържествуващо. — Джой Лоренцо е просто жиголо — точно както си го представях. Да живее с по-стара от него жена, за да напредне в кариерата си. Маделин Франсис трябва да е поне с двайсет години по-стара от него и едва ли може да се сравнява с Джейн Фонда.

След като сервитьорът от рум-сервиза почука на вратата и внесе вътре две чаши с капучино, Ричард подписа сметката.

— Желаете ли още нещо, господин Бари? — попита младежът с надежда; всъщност искаше да каже: „И аз съм актьор.“

— Не — отрязва го Ричард.

Сервитьорът си тръгна неохотно. Веднага щом отново останаха сами, Ричард се обърна към Маделин.

— Колко време бяхте заедно с Джой? — попита напрегнато.

Тя се поколеба няколко секунди, но после реши, че всъщност е най-добре да му разкаже нещичко — така или иначе нямаше какво да

губи, а само можеше да спечели, ако превърнеше Ричард Бари в свой приятел.

— Когато се запознахме, Джой беше на двайсет и четири — тя изпита усещането, сякаш всичко се е случило едва вчера. — Той беше млад актьор, който се опитваше да пробие в Ню Йорк, но без особен успех — въздъхна продължително и уморено. — Повярвайте ми, направих доста за него. Уредих му сериозна роля в „Солиден“ — филм, за който получи блестящи рецензии. След това звездно начало кариерата му можеше да върви само нагоре. Но после той изчезна.

— Как така изчезна? — Ричард беше доста заинтригуван.

— Напусна града — Маделин отпи от капучиното си. — И повече не се чу. Никой не знаеше къде е отишъл. След шест години се появи отново и ми каза, че имал семейни проблеми. Като пълна глупачка го приех отново и малко след това му намерих роля в „Мечтателят“, където явно се е запознал с бившата ви жена. Тогава го видях за последно.

Ричард забарабани с пръсти по стола си.

— Къде е бил през тези шест години?

Маделин поклати глава.

— Изобщо нямам представа.

— Ами годеницата му?

— Каква годеница? — намръщи се тя. — Не знам нищо за никаква годеница.

— Разказал на всички от „Мечтателят“, че е сгоден.

— За кого?

— За някаква жена на име Филипа.

— Доколкото познавам Джой... предполагам, че си го е съчинил, за да изглежда по-важен.

— Би ли направил нещо подобно?

— Джой би направил всичко.

— Опитайте ли се да го откриете, след като избяга?

Тя сви рамене.

— Не е в стила ми, господин Бари. Да не съм ченге.

— С него ли живеете, когато работеше в „Мечтателят“?

Тя кимна; все повече се вбесяваше. На два пъти прецакана. Не беше честно. Джой Лоренцо беше лъжливо, гадно копеле и тя го мразеше за това, че така я изигра.

Успя да потуши гнева си; нямаше смисъл Ричард Бари да разбира каква глупачка е била.

— Може би, господин Бари, вие можете да ми направите една услуга — каза го, докато тършуваше из чантичката си за цигара — нуждаеше се отчаяно от никотиновата дрога.

— Каква?

— Дайте ми адреса на Джой. Имам да уреждам нещо с него.

Ричард се наведе, за да ѝ запали цигарата, и забеляза треперещите ѝ ръце. Стана му жал за нея — беше на неговата възраст, но всеки знаеше, че при мъжете е различно. Някак си беше прието мъжете да ходят с момичета, с двацет или трийсет години по-млади от тях, никой не обелваше и дума. Обаче ако една жена го направеше, веднага я смятаха за жалка, стара клетница.

— Живее с бившата ми жена — каза Ричард. — Заедно участват в „Отмъщение“ — някакъв долнопробен боклук. — Ще ви дам телефона ѝ. Всъщност — добави, сякаш току-що му беше хрумнало, — може би е добре да я уведомите лично за връзката си с Джой.

— Няма проблеми — отзова се Маделин и изпълни дробове с успокояващ дим. — С най-голямо удоволствие.

— Лара не знае нищо за него — продължи Ричард. — Ако знаеше, може би щеше да погледне по-трезво на нещата.

— Може би бихте искали да ни уредите среща? — услужливо предложи Маделин. — На ваше разположение съм.

Хм... — помисли си Ричард. — Типично. Жена, жадна за мъст.

— Всъщност — продължи той, — след малко трябва да отида на снимките. Бихте ли дошла с мене?

— Разбира се.

— Добре.

Маделин Франсис разбра съвсем точно какво иска от нея Ричард Бари. И реши, че за нея ще е удоволствие. Личното ѝ отмъщение.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ПЪРВА

Линдън, рекламният агент на Лара, се добра до нея преди всички останали, за да ѝ покаже унизителния таблоид насаме във фургона ѝ. Тя се вторачи в разпрострените на две страници вулгарни снимки и почувства, че ще припадне. Кой беше допуснал фотографи да снимат най-интимните сцени? Къде бяха правата ѝ?

— Не мога да повярвам на очите си! — възкликна тя потресена. — Как е станало всичко това?

— На снимките е имало някой със скрита камера — отговори Линдън. — Мик и Ники е трябвало да бъдат нащрек. Това нямаше да се случи, ако само си бяха отваряли очите.

— Просто не е честно — гласът ѝ се пресече. — Чувствам се толкова, толкова... омърсена.

— Това е само сцена от филм, Лара — Линдън се опитваше да я успокои. — И това не си истинската ти.

— Разбира се, че съм аз — очите ѝ проблеснаха застрашително. — Ще ти трябва лупа, за да разчетеш дребния шрифт, който казва, че снимките са от филм.

— Ще се отнеса до комисията за правата. И тогава ще видим кой крив, кой прав.

— Как мога да бъда сигурна, че не са пуснали тези снимки, за да популяризират „Отмъщение“? — попита тя направо.

— Мислиш, че Ники би направила това?

— Вече изобщо не знам какво да мисля — отвърна тя. — Ричард се оказа прав, като твърдеше, че ме използват. Също и Джой.

— В този момент нищо не можеш да направиш — Линдън издърпа таблоида от ръцете ѝ. — Можеш само да не му обръщаш внимание.

— Много благодаря — насмешливо изрече тя. — Хайде на тебе да ти се случи подобно нещо и да видим дали няма да му обръщаш внимание.

— Не мисля, че хората са примрели да ми гледат задника — каза той със задгробен глас.

— Не е смешно, Линдън.

— Знам, знам. Лара, наистина разбирам колко ти е тежко в момента.

Не, не разбираш — искаше ѝ се да му изкрещи. — Нямаш дори и представа какво означава да те унижат по този начин. Да те сведат до нищо и никакви цици и задник.

— Добре — отпрати го тя. — Отивай в комисията по правата.

Той кимна.

— Ще ти се обадя по-късно.

Когато си тръгна, тя седна и се зачуди какво ли щеше да каже на Джой. Той беше отишъл на целодневен фотосеанс, така че тя горещо се надяваше там да не го осведомят. Щеше да му каже довечера, когато се успокои.

Малко след като Линдън си тръгна, дойде Ники. Лара изобщо не се поколеба.

— Как, по дяволите, е станало това? — попита с леден глас. — Как са излезли тези снимки?

— О, Боже! — изпъшка Ники. — Вече си ги видяла.

— Видяла? Куин ми позвъни пак с номера си: „нали ти казах“. Слава Богу, Джой още не ги е видял, защото ще пощурее. А и Ричард е тръгнал насам.

Ники едва можа да прикрие раздражението си.

— И защо?

— Защото ми се обади и аз го помолих — предизвикателно отвърна Лара. — Защото му пука за мене — за разлика от някои други.

— Ужасно съжалявам — извини се Ники. — Въобщо нямам представа как са успели да направят тези снимки.

— Когато се съгласих да участвам в „Отмъщение“, очаквах да бъда защитена — гласът на Лара беше смразяващ. — Студиите винаги ме защитават. Ти и толкова ли не можеш?

— Повярвай ми — чистосърдечно каза Ники. — Вината не е моя.

— Продуцентът на „Отмъщение“ си ти, така че отговорността е твоя.

— Не мога да споря за това — сконфузи се Ники.

— Куин е бесен. Казва, че това може да се отрази много зле на кариерата ми.

— Убедена съм, че е, защото е афектиран.

— Разбирам амбицията ти, Ники — продължи Лара, — но не очаквах аз да съм тази, която ще използваш за трамплин.

— Сега си несправедлива.

— Прекалено съм ядосана, за да съм справедлива — отговори Лара. — Искам да кажа, ти как би се почувствала, ако се видиш така... разголена пред очите на целия свят? Никога не съм се снимала гола, а сега се виждам така заради проклетия ти филм.

Ричард пристигна малко след това — точно когато Ники си тръгваше. Поздравиха се рязко.

Той се спусна към Лара с протегнати ръце и я притисна силно, вдъхвайки изкусителния ѝ аромат.

— Не ме слушаш ти мене, не... — и я прегърна още по-силно.

Лара се отдръпна и безпомощно сви рамене.

— Какво мога да кажа? Ти беше прав.

— Ако филмът беше мой, такова нещо никога нямаше да се случи.

— Знам — плачевно каза тя.

— Ето, така става, когато работиш с аматьори.

— Сигурно — и тя седна. — Благодаря ти, че дойде, Ричард. Това означава много за мене.

— Слънчице, бих направил всичко, което е в твой интерес.

— Знам.

— Мисля за тебе постоянно — той спря, за да прецени настроението ѝ. — Сигурен съм, знаеш, че основната причина аз и Ники да се разделим беше, че между тебе и мене все още съществува неизразима с думи връзка. Връзка, която никога не може да бъде прекъсната.

— Не започвай пак, Ричард... — тя се надяваше той да не се увлече в приказките си.

— Не — отсече той. — Изслушай ме, Лара. Това, че се чуках зад гърба ти, беше най-голямата грешка в живота ми. Искам да знаеш, че ако някога ми простиш и поискаш отново да се съберем, винаги ще съм насреща.

— Много ласкателно — тя вдигна някаква чаша с вече изстинал чай и механично го изпи. — Но, Ричард, аз не съм сама. Заета съм.

— Доколко?

— Ами... — за миг се поколеба. — Джой и аз смятаме да се оженим, само те моля да не казваш на никого. Тайна е.

Той се взря в кристално-чистите ѝ зелени очи и се зачуди как въобще е възможно някой толкова прекрасен и добър да е толкова ужасяващо наивен.

— Ти сериозно ли говориш? — той все още не вярваше.

Тя кимна.

— Напълно.

— Слушай ме внимателно, Лара — той обмисляше всяка дума. — Предупредих те какво ще се случи с този филм. Сега те предупреждавам какво ще стане, ако се омъжиш за Джой.

Защо той вечно се опитваше да направлява живота ѝ? Не можеше ли просто да ѝ бъде приятел?

— Ричард — тя се опита да запази спокойствие, — моля те, не ми казвай какво да правя, защото наистина не е твоя работа.

Той започна да крачи напред-назад.

— Джой някога споменава ли ти е за Маделин Франсис?

Тя поклати глава.

— Живял е известно време с нея... всъщност е бил още с нея, когато те е срещнал — той изчака реакцията ѝ. Беше изненадана. — Трябва да поговориш с Маделин — той извади коза си, без да губи време.

— Защо ми е притрябвало? — очите ѝ се бяха превърнали в две упорити топлийки от светлина.

Той не се отказваше, прекрасно знаеше как може да я манипулира.

— Страхуваш се от това, което можеш да откриеш, така ли? — предизвика я той.

Тя се изправи с желанието да го отпрати.

— Това е нелепо — каза припряно.

— Направи го заради мене, слънчице — той беше впрегнал всичките си сили да я убеди. — Срещни се с жената, ако ще и само за няколко минути.

— Няма смисъл...

— Заради доброто старо време, Лара.

— Ох, добре тогава — неохотно се съгласи тя; любопитството ѝ беше възбудено. — Но те уверявам, че нищо няма да се промени.

Той се усмихна на себе си. Искаш ли да се обзаложим?

— Тя е в колата ми. Ще отида да я повикам.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ВТОРА

Грег Горман беше фотограф-художник с няколко издадени албума със снимки на звезди. Джой беше впечатлен. И хубавото беше, че Грег го харесваше и го стимулираше да блести. И ето, той се намираще в студиото на Грег на булевард „Бевърли“, в центъра на подиум, огрян от светлините, камерата щракаше ли, щракаше, а от уредбата се носеше сексапилният глас на Тони Бракстън, която нареждаше за любовта.

Джой се възбуждаше от вниманието на другите. Суетнята наоколо му беше за него признак номер едно за добре прекарано време. А пък още по-прекрасното беше, че не трябваше да плаща за фотосеанса, защото Лара бе уредила всичко с някакъв шеф от студиите „Орфей“ — студиите, които правеха „Мечтателят“ — и ги бе накарала да платят.

Грег спря, за да смени филма, и гримьорът, фризьорът и стилистът — всичките вкупом веднага се спуснаха към Джой.

Ето как трябва да бъде — помисли си той. — Аз — на звездно турне. Вече е крайно време.

Ухили се и се протегна. Имаше кариера. Имаше прекрасна жена, за която скоро щеше да се ожени. Нещата най-накрая се подреждаха както трябва.

Ричард въведе Маделин във фургона на Лара. Тя седеше на канапето и нервно потропваше с пръсти по пластмасовата маса.

— Здравейте — каза студено и малко напрегнато.

— Здравей, скъпа — топло отговори Ричард. — Кажи здравей и на Маделин Франсис.

Лара кимна отсечено.

Маделин зяпна красивата актриса. В действителност тя беше дори по-ослепителна, отколкото на екрана.

Ричард тръгна към вратата.

— Може би ще е по-добре да ви оставя сами — предложи той.

— Хубаво — Лара се чудеше защо въобще се е съгласила на всичко това. А, да... разбира се, че знаеше — Ричард отново е пуснал в ход способностите си да убеждава.

В мига, в който останаха сами, се размърда сконфузено.

— Чувствам се доста неловко в тази ситуация — отбеляза.

— Аз — също — съгласи се Маделин.

— Идеята беше на Ричард — допълни Лара. — И да се изясним, ако имате да казвате нещо за Джой, мисля, че и той трябва да присъства.

— Няма проблеми — и Маделин седна. — Всъщност той би трябвало да е тук.

— Ричард не харесва Джой — уморено въздъхна Лара. — Зае се да се рови из мръсното бельо на хората.

— Може би се опитва да ви предпази.

— От какво по-точно? — остро попита Лара, ужасена от наглостта на тази жена.

— Просто ми хрумна.

— Вие изобщо какво общо имате с всичко това? — рязко подхвърли Лара. — Познавахте ли годеницата на Джой?

— Защо всички говорят само за някаква си годеница? — подразни се Маделин. — Когато му уредих ролята в „Мечтателят“, той живееше с мене.

— С вас? — Лара едва успя да скрие изненадата си. Жената можеше спокойно да му бъде майка. — Когато се запознахме с Джой, той беше сгоден за някакво момиче на име Филипа. Вие ли сте Филипа?

— Не — и Маделин добави доста сухо: — И не съм момиче, както най-вероятно сте забелязали.

— Не исках...

— Вижте какво, госпожице Айвъри — тросна се Маделин. — Джой Лоренцо и аз бяхме любовници, докато той не срещна вас. След това очевидно аз не съм му била нужна повече.

Лара си пое дълбоко дъх. Боже, защо ми се случва това, защо точно на мене? — помисли си тя. — Защо?

Защото си грозна малка пачавра и не заслужаваш да бъдеш щастлива — връхлетяха я призрачните думи на баща ѝ. Толкова нараняващи, толкова незабравими.

— Ричард ли ви наговори за всичко това? — най-сетне попита тя.

— Съвсем не — отговори Маделин. — Аз работя като агент от двайсет и пет години и имам безупречна репутация. Може да питате когото си искате — започна да рови из чантичката си за цигара. — Имате ли нещо против да запаля?

— Все ми е едно — безразлично каза Лара.

— За зла участ, преди няколко години съвсем глупашки се забърках с Джой — и Маделин запали. — Бяхме заедно почти година, после той изчезна за цели шест. Изобщо нямам представа къде. Когато се появи отново, пак заживя при мене — дръпна си силно от цигарата. — И нещо, което не казах на бившия ви съпруг... Когато Джой изчезна първия път, с него изчезнаха и седем хиляди долара.

Лара почувства стомахът ѝ да се свива на топка. Интуицията ѝ подсказваше, че жената казва самата истина.

— Ами Филипа? — напрегнато попита тя.

— Такава няма — Маделин ръкомахаше с цигарата си. — Той си я е измислил. Джой има много развнтено въображение.

— Защо... защо му е притрябвало да го прави? — заекна Лара.

— Кой знае? Единственото ми предположение е, че не е искал да ви каже за мене.

— А можеше — смело произнесе Лара. — Няма нищо лошо в това, да живееш с по-възрастна жена.

— Бъдете реалистка, скъпа — прекъсна я Маделин. — Той беше с мене заради онова, което сторих за него. Неблагодарното копеле ми открадна парите, а аз му простих ей така. Ако сте знаели това отпреди, сигурно щяхте да го видите в друга светлина.

Лара стана и машинално се заразхожда напред-назад.

— Какво още знаете за него?

— Не много. Джой винаги е бил потаен по отношение на миналото си — не желаше да любопитствам.

Лара се сети за телефонния номер в Ню Йорк, който бе набрала — номера на Филипа. Ако беше еднакъв с този на Маделин, това означаваше единствено, че тя казва самата истина. Попита Маделин за домашния ѝ телефон и после звънна на Каси и я накара да го сравни с този от листата на „Мечтателят“.

Беше същият.

Извърна се към Маделин.

— Сигурна ли сте, че ви е откраднал парите?

Маделин кимна.

— Няма никакво съмнение. Когато се появи отново, ми върна три хиляди долара. Останалото си възстанових от хонорара му за „Мечтателят“.

Главата на Лара щеше да се пръсне. Значи Джой... нейният Джой е евтин използвач — крадец и използвач на жени. Чувстваше, че ще припадне.

— Не... не знам какво да кажа, госпожице Франсис — по-добре да не бях научавала всичко това. Но сега, след като ми го казахте, вероятно ще трябва да предприема нещо.

— Разбирам. Не ви е леко. Джой е много чаровен — просто му идва отвътре. И, разбира се, освен това е изключително надарен любовник... което съм убедена, че знаете. Когато Джой ви люби, имате усещането, че сте единствената жена на света — и се изкикоти истерично. — Повярвайте ми, на моята възраст това определено може да се нарече майсторство.

— Сигурно е така — промълви Лара, а идеалният ѝ свят се залюля и се сгромоляса в краката ѝ на хиляди малки парченца.

Рано на следващата сутрин Съмър заяви, че я боли коремът, и така остана в безопасност в леглото, докато баща ѝ не замина на работа. В мига, в който чу колата му да излиза от гаража, скочи от леглото и се втурна надолу по стълбите.

Госпожа Стърн, икономката, я изгледа учудено.

— Мислех, че не се чувствате добре, госпожице — укори я тя.

— Сега съм по-добре — Съмър беше самата невинност. — Трябва да бягам на училище — днес имам важен тест.

— Да ви приготвя ли нещо за закуска?

— Не, благодаря ви, госпожо Стърн.

— Убедена ли сте...?

— Напълно. — Кратка пауза. — Май съм оставила тетрадката си в кабинета на татко. Ще отида да проверя.

Втурна се в личното му владение и тресна вратата след себе си. Веднага щом се убеди, че госпожа Стърн не я следи, започна да тършува из бюрото му. Тина беше много права, като ѝ каза „намери пари и избягай“. И ако намереше, беше решила да тръгне незабавно за

Лос Анджелис, защото нямаше никакво намерение да изтърпи още едно от среднощните му посещения.

Едно по едно прерови трескаво всички чекмеджета, докато най-накрая откри скрит под купчина папки в долното ляво чекмедже огромен кафяв плик, пълен с порнографски снимки — повечето от тях на малки момиченца. Гнусен извратен тип! Защо Ники я бе изоставила с него? Защо не се бе погрижила за нея и не я бе приютила?

На един дъх сграбчи плика и се втурна нагоре по стълбите към гардероба му, където преобърна джобовете му, защото си спомни, че там си държеше парите, когато тя беше дете. Трескавите й ръце се мушкаха в хилядите му джобове и вътрешни джобчета, докато най-накрая напипа пачка от две хиляди долара.

Не можа да повярва на късмета си. С толкова много пари веднага можеше да си купи евтин билет за Лос Анджелис.

Не желаше да събуди любопитството на госпожа Стърн, затова се втурна в стаята си и бързо облече униформата си. После напъха каквото можа в един огромен сак и скришом го изнесе от къщата, преди госпожа Стърн да забележи.

Довлече тежкия сак до ъгъла и се метна в един автобус за центъра. Оттам взе такси за летището.

Лос Анджелис... ето ме, идвам! — помисли си тя. — Няма какво повече да отлагам.

— Значи Лара наистина ти се е разкрещяла, а? — Айдън почеса леко наболата си брада.

— Аха — печално отговори Ники. Стояха пред фургона на „Крафт“ и тя пощипваше плодовата си салата. — После се появи Ричард.

Айдън ухапа ябълка.

— И какво искаше пък той?

— Казах ти вече, вманиачил се е на тема Лара — поклати Ники глава. — Много добре си спомням, че дори когато бяхме на майната си в Южна Франция, той все се тревожеше за нея, все си мислеше къде ли е тя и какво прави. А аз, глупачката, си мислех, че е просто човещина... Нали се сещаш, загриженият бивш съпруг и т.н.

— Майната му на Ричард. На кого е притрябвал? — Айдън я поведе към режисьорските шезлонги. — Нека да поговорим за нас.

— Какво за нас? — тя леко се задъха.

— Ами такавата... мислех си — той отново се почеса по брадата.
— Какво следва след филма? С тебе и с мене де. Приятели ли ще си останем? Любовници? Какво въобще ще стане с нас, Ник?

Въпреки че много го харесваше, точно сега не беше в настроение да я притискат — всичко се случваше ужасно бързо и тя имаше нужда от време, за да помисли.

— Ъ-ъ... ами... през следващите шест седмици ще бъде затворена в монтажната заедно с Мик, за да се опитам да сглобя някак си този филм.

— Страхотно преживяване, няма що! — сухо каза той.

— С нетърпение го очаквам. Ако „Отмъщение“ пожъне успех, надявам се да ми дадат втори филм.

— Ти наистина си се увлякла от това продуциране.

— Вълнуващо е... въпреки проблемите.

— Сигурно е гот просто да си седиш така.

— Айдън, исках да ти благодаря...

— За какво?

— За превъзходната ти игра?

— Хей — усмихна се той леко, зарадван от похвалата. — Това ми е работата. И знаеш ли какво... Лара също беше много добра. Изненада всички ни.

— Да, нали?

— Този филм ще стане хит.

— Мислиш ли?

— На бас.

Тя се засмя, изведнъж осъзнала, че той ще ѝ липсва.

— И така — започна нерешително. — Какви са плановете ти за бъдещето?

Той сви рамене, сякаш това нямаше значение.

— Някои от независимите студии биха могли да ми помогнат. Въпреки че когато всички те знаят като дрога, е направо ад да си намериш работа.

Тя внимателно го изгледа.

— Каж ми истината, Айдън. Наистина ли си се отказал?

— От време на време вземам — нервно отговори той. — Разбира се, хич не е лесно, като имаш предвид, че изкушението вечно е пред

очите ми. Цялата оная актьорска сбирщина се друса с хероин, а пък кокаинът е като детски бонбонки — искаш да си смръкнеш малко на закуска — няма проблеми. Изкушението е просто навсякъде около мене.

— Сигурно е трудно.

Той се усмихна цинично.

— Какво ли знаеш ти?

— Наистина искам да те виждам — срамежливо изрече тя. — Но първо се нуждая от малко време насаме със себе си.

— Хей — дяволито се усмихна той. — Стига да не ме приберат, докато се появиш отново.

Тя му върна усмивката.

— Ти си много по-добър от това, за което се представяш пред хората.

— Това комплимент ли е? — пошегува се той.

— Ще те оставя сам да решиш.

Лара мина покрай тях на път за снимачната площадка с изражение като на погребение. Ричард сигурно още повече е объркал нещата — помисли си Ники. — Тоя човек изпитва извратено удоволствие да драматизира. Проклет да е!

— Имаш ли нужда от нещо? — извика, докато Лара профуча покрай тях.

— Да... от нов живот.

Ники я последва.

— Ще дойдеш ли довечера на прощалното парти? — попита с надеждата, че Лара ще се съгласи.

— На твоє място не бих се надявала — Лара въобще не се спря.

Ники много добре знаеше кога да се оттегли.

Лара нямаше никакво намерение да ходи на прощалното парти. Отиде в студиото, изигра си сцената и после звънна от клетъчния си телефон на Каси.

— Отиваме на пътешествие — в главата ѝ все още цареше хаос. — Пригответи няколко сака и ела пред студиото колкото се може по-бързо. Няма да се прибирам. Каквото и да правиш, не споменавай нищо на Джой.

— Аха, разбирам. Значи той няма да дойде с нас?

— Много правилно си разбрала.

— Къде отиваме? — попита Каси.

— В къщата на брега. И да не се изпуснеш пред някого.

— Гроб съм.

Да — помисли си Лара. — Гроб. Животът ми с Джой също е погребан. Завинаги. В миналото.

И изведнъж я обзе неистова тъга и празнота.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ТРЕТА

— Как мина? — попита Ричард, след като Маделин се върна при него в хотела, както се бяха уговорили.

— Сигурна съм, че мина точно както сте го планирали — отговори тя лаконично, докато влизаше. Не беше глупачка и много добре разбираше какво цели Ричард. Искаше за себе си тази прелестна жена. Кой можеше да го вини?

Той държеше доста голяма водка с много лед.

— Искате ли и вие? — попита.

— Не, благодаря — тя се запъти към канапето и седна.

Той седна до нея.

— Казахте ли всичко на Лара? — попита напрегнато.

— Да.

Той кимна на себе си.

— Отлично.

— Казах ѝ и за седемте хиляди долара, които Джой ми открадна.

Ричард се изопна. Седем бона! Боже! По-добре даже, отколкото си беше представял.

— А тя?

Маделин сви рамене.

— Нямахте защо изобщо да казва каквото и да е. Очите ѝ говореха. Разочарование, предателство...

— Хубаво — той не можа да се въздържи.

Маделин цинично вдигна вежди.

— Хубаво?

— Ъ-ъ... искам да кажа, че е хубаво, дето е научила истината, преди да стане прекалено късно.

— Предполагам.

— Между другото смятаха да се женят.

— Така ли? — Маделин не беше изненадана. Какво щеше да загуби Джой, ако се ожени за Лара Айвъри? Абсолютно нищо.

— Аха. Сигурен съм, че сте я убедили да промени намерението си — и Ричард отпи доста голяма глътка водка. — Когато преглътне болката си, ще е благодарна и на двамата ни.

— Радвам се, че съм била полезна.

Изведнъж той скочи — тя му беше свършила работа и сега, когато не му беше повече необходима, можеше да си върви.

Именно в този миг паметта на Маделин се размърда и на повърхността почти изплува споменът за Ричард Бари. Походката, очите, нещо в главата...

— Кажете — полюбопитства тя, — били ли сте някога актьор?

— Не — бързо отговори той. — Никога.

— Във вас има нещо страшно познато...

Той я избута към вратата.

— С актьорите се отнасят като с животни — изрече рязко. — Предпочитам другата страна на камерата.

— Е, добре... И не забравяйте да разгледате моите актьори. Имам някои наистина добри.

— Утре ще прегледам касетите ви заедно с екипа си.

— Ще чакам да ми се обадите.

Той затвори вратата, преди тя да каже още нещо. Защо жените само говореха? Дрън-дрън, дрън-дрън. Малките им клюкарски устички се кривяха от разгорещеност. Защо просто не можеха да си затворят плювалничетата?

Били ли сте някога актьор? Тая да не беше луда?

* * *

Аз съм Ричард Бари, известен режисьор. И нося това име от почти трийсет години. Ричард съм взел от господин Бъртън, а Бари — от едно магазинче срещу някакво кино, където прожектираха „Цезар и Клеопатра“.

Ричард Бари. Когато отново се върнах в Америка след двегодишната си авантюра в Мексико, бяха именно този човек. Това име внушаваше обществено положение, издигнатост. Символизираше живота, към който се стремях. Без повече затъване в лайната. Особено

след неволното убийство на Хадли и безметежния ми наркомански период знаех, че повече не мога да продължавам така.

Беше 1970 година. Бях на трийсет и твърдо решен да вляза в историята. След като баща ми ме изрита на шестнайсет, се бях щурал цели петнайсет години. Сега с целия този живот беше свършено и Ричард Бари се възправи от калта.

Върнах се в Щатите с абсолютно нова концепция плюс нови документи, които удостоверяваха самоличността ми, и с абсолютно нова нагласа, устремена към висините. Изглеждах различно. Отслабнал, стегнат, с прилежна брадица и къса коса. Нямах нищо общо с надрусания женкар, който бе избягал в Мексико от безумен страх да не го арестуват за убийство.

След като омъжената ми приятелка се върна в Америка, се установих в Акапулко и си намерих работа като барман в малко заведение близо до морето. Беше собственост на някакъв отдавна пенсиониран се режисьор, Хектор Гонсалес. Хектор беше сърдечен човек, който обичаше да разговаря — особено с американци. Имаше риболовна лодка и един ден ме покани да отида с него. След този първи път ходехме за риба всеки уикенд и през дългите ни часове на бездействие, докато просто чакахме някоя рибка да клъвне, той ме опиваше с историята на своя живот. Какъв живот само. Беше се женил пет пъти, два пъти — за красиви актриси. Четиринайсет деца. Двайсет и шестима внуци. Хиляди награди. Режисьор на трийсет и четири филма.

Не след дълго Хектор ме покани в дома си, където ми показа купища пожълтели изрезки от вестници и снимки от негови филми. Беше интригуващо, а и той беше доста интересна личност. Въпреки че бе работил в Мексико през по-голямата част от живота си, бе режисирал и един американски филм и историята за това преживяване беше наистина забележителна.

Разказите на Хектор се запечатваха дълбоко в паметта ми. Разказах му как съм режисирал няколко епизода от едно телевизионно шоу в Лос Анджелис и колко ми бе харесало.

— Това е истината! — усмихна се разбиращо Хектор и после се покашля. — Всички искат да са актьори. Нима не разбират? Режисьорът е този, който дърпа конците, той държи властта.

Започнах да попивам всяка негова дума — реших, че може би се бях захванал с неподходящата професия през всичките тези години. Обожавах филмите, знаех всичко за тях.

Всяка божа нощ след работа отивах у Хектор и гледах филмите, които той беше режисирал, от този възрастен човек и от всеки кадър се учех на занаята. След като преглеждахме филмите му, той ме караше да гледам великите филми на други режисьори. Били Уайлдър, Джон Хюстън и т.н. Хектор ме научи на неща, които не бях и сънувал. Само бях жадувал.

Когато най-сетне се върнах в Америка, бях подготвен. Знаех точно какво искам да правя.

Хектор ми беше дал няколко имена, на които да се обадя, и аз веднага използвах връзките му. Съчиних си една интригуваща автобиография — как през последните пет години съм работил в Англия — и първият човек, който я видя, автоматично се върза. Получих работа като помощник-редактор.

След като временно се бях отказал от жените, работата се превърна в моя страст. Трябваше ми само година и от помощник-редактор се издигнах до главен редактор. И след това един мой познат, който четеше сценарии за една от големите агенции, ми даде да погледна купчината отхвърлени текстове. Тогава попаднах на някакъв сценарий, наречен „Очите на убиеца“. От пръв поглед разбрах, че това е ракетата, която ще ме изстреля в режисьорските висини. Наех писател, заедно с когото преструктурирахме сценария. И после — с малко помощ от познатите на Хектор — събрах средства за изключително евтин филм. „Очите на убиеца“ стана ъндърграунд-хит. Вече ме зачитаха. След това повече не се върнах назад.

Още преди да се ожения за Лара Айвъри, бях станал голямо име и нямах нищо общо с невзрачното си минало. Бях успял да унищожа човека, който бях някога — копелето убиец, което прецакваше жените, друсаше се и продаваше тялото си. Бях съвсем нов човек. Бях се преродил.

Така че какво искаше да каже тая Маделин с въпроса дали някога съм бил актьор?

Не, скъпа, никога не съм бил актьор. Този човек отдавна е умрял. И всеки, който се опита да го възкреси, ще бъде жестоко наказан.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

— Здравсти — каза Съмър.

— Здравсти — отговори Тина.

След което и двете избухнаха в смях, преди сконфузено да се прегърнат.

Съмър ѝ се бе обадила от летището и Тина настоя да дойде да спи у тях.

— Добре дошла в хаоса — Тина отвори широко входната врата на изрядно подредения си апартамент. — Как мина полетът?

— Не питай! — възкликна Съмър и потръпна от отвращение. — Едва дишах между някаква ужасно дебела госпожа и двете ѝ врецещи дечурлига плюс безмозъчния ѝ съпруг.

— Е, поне си се добрала дотук. Чакай само Норман да разбере... Според Дарлийн той не преставал да пита за тебе от онази наша нощ на нечестива похот!

— Така ли? — Съмър моментално се оживи.

— Аха, обаче не съм казала на Дарлийн, че си тръгнала за насам — продължи Тина. — Замислила съм една далавера точно за нас двете — да направим на пух и прах разните му там тъпи забрани. Какво ще кажеш?

— Кеф! — възкликна Съмър и изведнъж усети как осъзнаването я перна като мокър парцал през лицето — осъзнаването, че най-накрая беше избягала от къщи и сега е свободна, напълно независима! Без да трябва повече да търпи среднощните посещения на скъпото татенце или пък натякванията на Ники. Беше плашещо и същевременно безкрайно вдъхновяващо. — Умирам от глад! — преглътна шумно.

— И аз — съгласи се Тина и я въведе в спалнята за гости. — Хвърли си нещата и викам да се изстрелваме да хапнем, пък и да видим каква е хавата.

Съмър се огледа. Стаята беше пълна с плюшени играчки и порцеланови кукли със стъклени очи; на стената имаше огромни плакати на Брад Пит и Антонио Сабато младши.

— Не знаех, че си падаш по Антонио — примигваше срещу плакатите тя.

— Ох... тия огромни секси очи! — Тина шумно засмука с уста, за да илюстрира чувствата си. — Ако вземе да ми излезе късмета, ми се иска да разбере дали и обективът му става толкова голям като тях!

— Сексуална маниачка! — изкиска се Съмър.

— Разбира се, такава съм! — съгласи се Тина и килна глава на една страна. — А ти по кого си падаш?

Съмър не се колеба нито за миг:

— По Норман Бъртън.

— Убедително — завъртя очи Тина.

— Мили Боже, толкова е хубаво отново да съм в Лос Анджелис — въздъхна Съмър и се тръшна на леглото. — Още щом стъпих на летището, се почувствах така, сякаш се връщам у дома.

— Как се нави на това рисковано бягство? — Тина изведнъж изскочи в коридора и вмъкна сака на Съмър в стаята.

— Ами просто така. Като тебе. Гепих два бона от едно от саката на татко.

Тина набърчи хубавичкото си носле.

— Мислиш ли, че ще се втурне да те търси?

— Сигурно — апатично каза Съмър. — Освен ако не го е шубе, че ще го изпортя.

— За какво? — небрежно попита Тина.

— Ами таковата... — смути се Съмър — все още не беше сигурна, че е готова да разкрие малката си срамна тайна.

— За какво? — настоя Тина с възбудено любопитство.

— За сексуалната част — измънка Съмър. Ето, сега, след като го беше казала, й олекна.

— Сексуалната част! — смая се Тина. — А аз си мислех, че ти е истински баща.

— Истински е.

— Гадост! Гнусен дърт мръсник — потръпна Тина. — Можеше да се оплачеш в полицията.

— Така ли? — през ума на Съмър премина образът на Шелдън с белезници, повлечен навън... и тя изпита задоволство.

— Ами да, разбира се. Това е кръвосмешение... и е незаконно.

— Ти не си ли ми разправяла същото за втория ти баща?

— Вторите бащи! — изсумтя пренебрежително Тина. — Те са съвсем друго нещо.

— Мразя баща си — Съмър беше обхвана от някаква странна еуфория, задето най-накрая беше изплюла камъчето.

— Без майтап?

— Наистина го мразя — Съмър удряше думите като с чук.

— Казала ли си на майка си за похожденията му? — полюбопитства Тина.

— Тя веднага ще реши, че си измислям. Казвала съм ти и преди — баща ми е най-големият психиатър в Чикаго — така че никой няма да ми повярва, а ще повярват на него.

— Аз ти вярвам — предано изрече Тина.

— Защото не го познаваш. Той е ужасяващ. Нещо като господин Авторитет.

— Да бе... Господин Авторитет, но много надървен за малката си невинна дъщеричка — отвратено изсумтя Тина. — Какъв кретен! И откога те тормози?

— Повече не искам да говоря за това — смънка Съмър и млъкна.

— Добре, добре — кимна разбиращо Тина. — Но е трябвало да кажеш на майка си — тогава нямаше да се налага да се връщаш отново при оня дърт перверзник, можеше да си останеш тук.

Тина беше права — още в началото трябваше да се оплаче на Ники. Но по това време беше само на десет години, напълно объркана — плюс това баща ѝ беше единственото нещо, което имаше.

А освен това и заплахите... Ако някога кажеш на някого какво правим двамата с тебе, слънчице, ще те отведат и ще те заключат в приют за лоши момичета... А ти не би искала това, нали, тиквичке?

Тогава тя не беше лошо момиче. Но сега — сега щеше да му покаже колко лоша може да бъде.

Той заслужаваше наказание. И то огромно.

Фотосеансът с Грег Горман продължи няколко часа и след като приключиха, Джой беше толкова превъзбуден, че остана малко в студиото и си поговори с Мегън, хубавичката стилистка, Теди Антолин, велик коафьор, и неколцина от помощниците на Грег, преди да си тръгне. Най-сетне му беше потръгнало. Бе му отнело известно време, но пък беше главоломно.

Разположил се удобно зад волана на мерцедеса на Лара, той протегна крака, докато се носеше по „Сънсет“; чувстваше се учудващо спокоен, като се имаше предвид, че ще се ожени всеки миг.

Джой Лоренцо и Лара Айвъри. Мамка му! Беше изстрадал до дупка всяка секунда от окаяния си живот, но за сметка на това бе открил идеалната жена. Съвместният им живот също щеше да бъде идеален — в това беше дяволски сигурен.

Когато се приближи към къщата, съзря Каси да се качва в колата си. Каси никога не се бе държала добре с него, въпреки че той полагаше усилия. Ако не си променеше отношението след сватбата, той щеше да накара Лара да я освободи и да вземе на нейно място някой друг, който се отнася с повече уважение към него.

— Накъде си тръгнала? — той се подаде от прозореца на колата.

Каси подскочи гузно.

— Моля? — и се намести зад волана на своя сааб.

Той излезе от мерцедеса и се приближи към нея.

— Ако си тръгнала към студиото, попитай Лара дали иска да я взема или ще си дойде преди партито.

— Добре, Джой — Каси се чудеше какво ли беше сторил, за да накара Лара да побеснее толкова, че да иска да замине без него.

— А, и й кажи да си включи мобифона, защото не мога да се свържа.

— Ще й кажа.

— Доскоро — и Джой се обърна и тръгна към къщата.

Едва ли — помисли си Каси и отпраши към студиото с чантите на Лара, скрити на сигурно място в багажника.

Ресторантът на Сънсет плаза драйв бръмчеше като кошер, когато Съмър и Тина влязоха демонстративно — и, естествено, не останаха незабелязани. Две прекрасни, сексапилни, млади момичета винаги карат мъжете да извързват поглед. Масите на открито бяха препълнени с богати млади италианци, французи и иранци. Беше като празненство на свалките — всеки преценяваше с поглед всеки друг.

— Град на евробоклука! — възкликна Тина и бързо зае свободна маса. — Нервясвам и не искам да се запознавам с нито един от тези. Всичките са гнусни.

— И откога така? — попита Съмър.

— Огледай се добре — всичките карат едни и същи скъпи спортни коли, които татенцата са им купили; всичките имат прекалено много мангизи за харчене; и всичките чакат само някой да им го лапне.

— Какво? — нервно се изкиска Съмър.

— Не, благодаря — продължи Тина и сбърчи нос. — Ако аз ще правя минети, по-добре това да е подплатено с голяма пачка.

Съмър се надяваше да е толкова цинична, когато стане на годините на Тина.

— Мислиш ли, че е лошо да ти плащат за секс? — невинно попита тя.

— Лошо ли?! — изпищя Тина и това накара няколко глави да се извърнат. — По дяволите, не! Защо да го правиш безплатно, след като можеш да изкарваш добри пари? Бих се почувствала лошо, ако изчукам някой тип и той не ми плати. Това ще означава, че ме е прецакал.

— Ясно — поколеба се Съмър; питаше се дали баща ѝ вече е открил липсата ѝ и ако да... какво щеше да предприеме. — Кога, в края на краищата, ще видя Норман? — с нетърпение искаше да смени темата.

— Не трябва да се натрапваме — Тина го каза така, сякаш доста бе мислила по въпроса. — Трябва да съставим план. Мислех си, че мога аз да му се обадя и да му определя среща. Свих телефона му от Дарлийн — и се изсмя маниакално-триумфално. — Само ако разбере, ще хвърли топа!

— Сигурно — съгласи се Съмър.

— Бих могла и аз да правя това, което прави тя — размечта се Тина, кимайки сама на себе си.

— Като например?

— Ами да уреждам разни девойки — лековато обясни Тина. — Да ги пращам на срещи и да прибирам за това голяма комисионна.

— И защо не го направиш?

— О, не знам... голяма играчка е. На кого са му притрябвали бумаги? Е, не и на мене.

Съмър отметна назад дългата си руса коса.

— Да кажем, че излизаш само с мъже, които ти плащат — намръщи се тя. — Как ще завържеш една нормална връзка?

— Ха! — възкликна Тина. — Я се огледай хубаво из тоя град. Много жени са започнали така, а я сега ги виж всичките женички на разните там баровци, наперени адвокати, кинаджии и други подобни боклуци.

— Искаш да кажеш, че някои мъже нямат нищо против да си плащат?

— Че какво им пука? Стига да получат това, което искат. И доколкото разбирам, щом се оженят, вече не го искат. Тогава значи правилно си си изиграла козовете.

— Аз пък вярвам в любовта.

— Заеби я любовта! — възкликна Тина и цинично се изсмя. — Любов няма.

Съмър не беше съгласна. Бе убедена, че има любов, и бе решена на всяка цена да накара Норман Бъртън да се влюби в нея.

Някакъв млад иранец със синьо-черна коса и самодоволна усмивка се навърташе около тях като разгонен котарак.

— Момичета, искате ли да ударите по клубовете тази нощ? — предложи той и уж случайно показа част от блестящия си златен „Ролекс“.

— С тебе? — гласът на Тина беше изпълнен с премерено пренебрежение.

— С мене и с моя приятел — и той посочи към по-ниското си копие — другият също кръжеше наоколо.

— Ще си платиш ли, скъпи? — поинтересува се Тина, която едва се сдържаше да не се разсмее. Той бързо-бързо се изниза. Тя изцвили. — Знам аз как да ги разкарам — триумфално каза тя. — Никой мъж не обича да си мисли, че трябва да плаща. Истинските умници са актьорите и големите бизнесмени. Те знаят, че това е единственият начин.

— Наистина ли?

— Да, наистина. И не го забравяй. Ако ще те уча на нещо... по-добре ще е да започнеш да ме слушаш.

— О, и още как — промълви Съмър. — Наистина искам да се науча.

Каквото и да е, беше добре дошло — стига да не трябваше да се връща у дома, при татенцето. И ако Тина беше решила да ѝ бъде учителка, тя щеше да стане най-добрата ученичка на света.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ПЕТА

Лара бе избрала пътя си и нямаше да се отклони от него. Всички я мислеха за страшно сладка и добричка, но когато си наумеше нещо, никой не можеше да я разубеди. През повече от половината от живота си беше служила за изтривалка на другите, изпълнена с угризения за смъртта на семейството си; използвана от леля Люси като слугиня; и робиня на Морган Крийдо. Докато накрая събра цялата си сила, откри призванието си и започна да го преследва с неистова страст. И ето, днес всичко сякаш се разби на пух и прах. Първо — разобличаващите снимки, изпълнили онзи долнопробен таблоид. А после — Джой.

Обаче никой не можеше да ѝ отнеме успеха. Беше си нейно постижение — въпреки ужасните несполуки. И никой никога вече нямаше да я използва.

— Съпругът ви е мъртъв — каза сестрата с някаква смесица от неискрено съчувствие и изражение, в което се четеше: Защо все аз трябва да съобщавам на хората лошите вести, след като това е задължение на доктора?

Лара Ан кимна. Лошото не беше ново за нея, а след четирите години, прекарани с Морган, не изпитваше към него нищо друго освен омраза. Той не беше онзи рицар, за когото бе мечтала — с бляскави доспехи, дошъл да я избави от теглилата ѝ при леля Люси. А се оказа дървен, тираничен мъжкар, бездарник, който дори не я беше целунал.

Бяха женени почти четири години, а тя все още беше девствена, защото Морган я караше да го обслужва с уста. Един път, когато беше много пиян, ѝ бе признал защо:

— Мама ми казваше, че ако мъжът си го слага в онова на жената, ще загуби волята си — и се изкиска засрамено. — Ще се превърне в жребеца, дето обслужва кобилата. А съм влязъл в тебе, а си ме впримчила за цял живот.

Тя не бе спорила с него.

След като сестрата я осведоми за Морган, се появи лекарят. Млад, може би все още студент и с ужасно сериозно изражение.

— Имате леко сътресение — беше се вторачил в изследванията й. — Нищо сериозно. Всъщност може да си вървите у дома.

— Аз нямам дом — гласът й беше удебелен. — Моят дом беше онзи фургон. Сега вече го няма.

— Страхувам се, че е така. Имали сте късмет, че сте оцелели. Ако не бяхте заспали на задната седалка...

Главата ми щеше да полети заедно с тази на Морган — помисли си тя. Черен хумор. Е, какво пък — беше й позволено.

— Имате ли някакви роднини? — попита докторът.

— Не — тя отговори едва чуто. — Никакви.

— Никакви — повтори той и се прокашля.

— Точно така.

Той се вгледа в трогателните й зелени очи и преди дори да го осъзнае, вече й бе предложил да използва канапето в малката му квартира за няколко дена, докато реши какво да прави.

— Няма да спя с тебе — заяви тя.

— Никога не съм си го и помислял — излъга той.

И така тя се нанесе у тях с единствените си дрехи — тези, които бяха на гърба й — и с чантичката си, в която се намираха всичките й спестявания — петстотин долара — и телефонният номер на Елиът Голдънсън, продуцента, който според Морган щеше да й даде роля във филм. Не беше съвсем убедена в това твърдение на Морган — той дори не познаваше Голдънсън, — но така или иначе му се обади, някакъв секретар й даде адрес в Холивуд и й каза да отиде веднага, защото господин Голдънсън прави прослушване.

Прие го като знамение и се втурна с всички сили към дадения й адрес.

Още щом влезе в чакалнята, разбра, че не е попаднала където трябва. Огромна тълпа блондинки се бяха наместили където заварят и си крещяха една на друга. Имаха едно общо нещо — огромните бюстове.

Млад мъж с яркочервена коса, вързана на опашка, седеше зад огромно бюро, отрупано със снимки.

Тя се приближи.

— Аз съм Лара Ан Крийдо — каза. — Обадох ви се и вие ми казахте да дойда. Да не би да съм сбъркала мястото?

Той я изглежда.

— Котенце, по-голяма грешка не може и да направиш.

— Значи мястото не е това? — обърка се тя.

— Той не търси такива като тебе — отговори онзи и сви устни.
— Защо си тук?

— Защото ми казахте, че господин Голдънсън прави прослушване.

— Така е. Но кой глупак ти е дал този телефон?

— Съпругът ми.

— Аха — кимна разбиращо той. — Редовен номер.

— Мога ли да попитам нещо? — и тя се наведе към него през бюрото.

— Давай.

— Щом не ставам за тази роля, да не би да има и някоя друга?

Той снижи глас:

— Котенце, не си попаднала където трябва. Господин Голдънсън прави порно филми. Не мисля, че търсиш точно това.

Тя отстъпи назад.

— Боже! — сепна се. — Но... мъжът ми... той ми даде този телефон. Каза, че съм идеалната за случая.

— Хм... на твоето място бих си поприказвал с него. И все пак не гледай толкова разочаровано де, поне не те пратих вътре да се събличаш пред оная глутница дърти мръсници.

— Така или иначе не бих го сторила.

— Да разбирам ли, че си отскоро в града?

— Да.

— Е, злато, ето какво ще те посъветвам: намери си официален агент. И започвай да обикаляш като кобилка. Защото не ти липсва хубост.

— Как да си намеря официален агент?

— Виж в жълтите страници. Отиди в „Уилям Морис“ — тя е една от най-големите.

— Кой е Уилям Морис? Имате ли му телефона?

Той отчаяно разпери ръце.

— Това момиче сякаш е паднало от Марс. „Уилям Морис“ е огромна агенция. Ама ти нищичко ли не знаеш?

— Май не.

— Предлагам ти да се върнеш при съпруга си и да му избиеш зъбките, задето те е пратил тука.

— Не става.

— Защо?

— Мъртъв е.

— О, Боже... Каква сърцераздирателна история! Само моля те, каквото и да е друго, но не ме карай да те съжалявам. Достатъчно съжалявам самия себе си, че съм се хванал с тая лайнена работа. Единствената причина, поради която ме държат, е, че знаят, че не си падам по момичета. Момичетата не са ми по вкуса, ако разбираш какво имам предвид.

— Ти да не си... обратен?

— Котенце, а зайците правят ли го?

И така се роди приятелството им. Казваше се Томи и два дена покъсно тя се изнесе от апартамента на доктора и заживя при Томи над един ресторант на булевард „Сънсет“.

Той ѝ беше и баща, и майка, и брат. Напътстваше я и я закриляше; записа я на курс по актьорско майсторство; запозна я с добър агент; хранеше я и я обличаше; съветваше я по всички въпроси; намери ѝ работа като сервитьорка, докато тя чакаше да ѝ се усмихне щастieto; и най-вече внимателно следеше някой да не се възползва от невинността ѝ.

В замяна тя се грижеше за него, когато той се разболя от СПИН, и плака много на погребението му — той почина след десет месеца.

Седмица след смъртта му получи първата си сериозна роля. Томи така и не дочака звездния ѝ час.

Лара въздъхна тежко при спомена за приятеля си Томи и прекрасните им дни заедно. Не беше честно така да го загуби, но пък това я бе стимулирало да успее. Томи ѝ бе дал топлина и уют и най-вече правилна насока из дебрите на Холивуд. Много правилна. Също така я бе научил за нищо на света да не търпи помярските истории.

Спомни си деня, когато напусна Ричард — деня, когато направо го хвана, докато правеше френска любов, а той с цялата си наглост се

опита да я убеди да не си тръгва.

Чаровният Ричард. В това отношение страшно приличаше на Джой — и двамата си мислеха, че притежават някаква особена мъжка сила, на която жените не могат да устоят.

Е, когато беше наистина важно, тя можеше да устои. Въпреки че обичаше Джой, не желаше да се обвързва с мъж, който не беше почтен. Който я използва. Беше си измислил годеница и я бе оплел като най-тъпата риба. Боже! Най-вероятно си е мислел, че е страшно лесна. Лесна и отчаяно искаща мъж. Горката потисната кинозвездичка. Как ли се е присмивал зад гърба ѝ.

Слава Богу, беше разбрала всичко това, преди да се омъжи. Каква грешка само щеше да направи.

И все пак — помисли си тъжно. — Какво ще правя без силните му ръце, които вече никога няма да ме прегръщат и да ме закрилят? Без тръпнещите му устни, които ми дариха невероятно удоволствие?

Дали той наистина беше изтъкан от лъжи? Преди дори не бе ѝ хрумвало. Не бе имало значение. Но сега — уви! — имаше — и то огромно значение.

Може би трябва да чуеш и него — подсказа ѝ един вътрешен глас.

И защо? За да се измъкне пак с лъжи, точно като Ричард?

Не. Беше достатъчно помъдряла, за да тръгне пак в тази посока.

Щяха да заминат незабавно, щом се появи Каси. Беше завършила последната си сцена, обеща на всички, че ще дойде на партито, и успя да избегне Ники — в момента нямаше никакво желание да си има работа с нея.

— Дойдох с моята кола — каза Каси с поруменели страни. — Реших, че ако се обадя за лимузина, лесно могат да ни проследят.

— Много правилно си решила, Кас — Лара пъхна златистата си коса под бейзболна шапка на „Лейкърс“ и скри очите си зад черни очила.

Каси искаше да попита какво става, но не го направи, защото изключително добре познаваше шефката си и знаеше, че тя сама ще ѝ обясни ситуацията, когато реши — но нито миг по-рано.

— Какво каза на семейство Креншоу? — попита Лара, докато се наместваше на седалката и закопчаваше колана си.

— Нищо — и Каси запали колата. — Реших, че ако искаш да ги уведомиш, ще им се обадиш по-късно.

Лара кимна. Ако не друго, поне на Каси винаги можеше да се разчита.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ШЕСТА

Джой старателно се облече в черна копринена риза, черни панталони и класически блейзър — всичко на Армани. Лара го харесваше в черно, а освен това така изпъкваше и самият той. Небрежно и същевременно интригуващо.

Втрени се в отражението си в огледалото и си припомни с какво се бе занимавал преди година. Хич не му беше приятно — спомените му носеха само безсънни нощи и студена пот. Слава Богу, всичко вече беше зад гърба му. Някой ден щеше да каже на Лара. Всъщност когато се оженеха, щеше да ѝ разкаже абсолютно всичко — най-сетне щеше да си излее душата пред единствения човек, на когото можеше да се довери.

Тя не се бе обадила, което означаваше, че очаква той да отиде да я вземе от студиото. Каси очевидно бе забравила да ѝ спомене, че той се опитва да ѝ се обади по мобифона, защото проклетото нещо още не работеше.

Тя определено му липсваше — това беше доста абсурдно, като се има предвид, че не бяха заедно просто един ден.

Тази сутрин той я бе притиснал силно към себе си и я бе галил, докато я докара до екстаз.

— По-късно ще довърша — пошегува се той.

— Откога стана работа? — засмя се тя зачервена и останала без дъх.

— Ще трябва да поизчакаш — и я целуна по меките, канещи устни, — но ми имай доверие — чакането ти ще си заслужава.

Тя се усмихна.

— Ох, знам го това.

После той се излегна на леглото с ръце под главата и я загледа как се облича.

Беше толкова божествено красива. Как така се беше преобърнал животът му и го бе споходило щастието?

Лара Айвъри. Неговата Лара.

След като взе ключовете за колата, се отправи към студиото — беше щастлив.

Когато Каси подкара надолу по „Сънсет“ към Тихоокеанската крайбрежна магистрала, започна леко да ръми. През целия ден по радиото прогнозираха буря и това беше първият знак, че времето се разваля.

Лара затвори очи — измъчваше я агонизиращата мисъл дали постъпва правилно. Докато препрочиташе страница по страница романа си с Джой, осъзна, че всичко е голяма лъжа. Той си бе измислил годеницата, изобщо не ѝ беше казал за парите, които е откраднал, нито пък за връзката си с Маделин — всъщност изобщо нищо не ѝ беше казал.

Обаче тя самата какво му бе разказала? Пак абсолютно нищо. Значи бяха квит. Бяха си прекарвали страхотно, но просто...

— Още половин час и сме там — обади се след известно време Каси. — Надявам се този дъжд да спре. Хората в Лос Анджелис изобщо не знаят как да карат в дъждовно време.

— Бях забравила колко е далече — подметна Лара.

— Трябваше ти уединение.

Каси беше права. Харесваше ѝ да бъде далече от всичко и от всички. Особено сега.

Облегна се назад в неистов опит да спре хаотичните спомени, които винаги я заливаха при стрес.

Толкова много неща от миналото не бе разкрила на никого. Толкова много тайни...

Надявала се беше, че някой ден ще излее душата си пред Джой. Но нямаше да го бъде.

И тази мисъл я накара да се почувства ужасно сиротна.

— Някой да е виждал Лара? — Ники все още се надяваше, макар и да знаеше, че е почти невероятно Лара да се появи.

— Да, хубавичко я видях в „Истина и факти“ — изхили се един от сценичните работници.

Ники му метна поглед, пълен с погнуса. Спря Линдън, който минаваше покрай нея в този момент.

— Лара ще дойде ли?

Линдън сви рамене.

— Не знам, Ники. Съжалявам.

Целият екип се бе събрал на един от подиумите. Някаква рок група свиреше песни от петдесетте години, докато всички се опитваха да не изглеждат прекалено нескопосани в облеклото си от петдесетте и с бухналите си прически. Това беше идея на Мик — той много си падаше по всичко от този период.

Издокаран с прави като кюнци черни джинси, които правеха кльощавите му крака още по-кльощави, и с бяла тениска в стила на младия Марлон Брандо, Мик обикаляше като пчеличка и танцуваше с всички — от деветнайсетгодишната декораторка до шейсетгодишната счетоводителка.

— Бесен съм на Лара — той повлече Ники в някакъв шеметен джайв. — Би трябвало да е тук.

— Разстроена е заради снимките — обясни Ники, докато той я завъртя в огромен кръг. — Аз — също.

— Всичко се случва — на Мик изобщо не му пукаше. — Кажи й да се стегне и да си довлече насам прекрасното звездно задниче. Екипът е разочарован.

— Може би ще й се обадя, ще видя какво мога да направя — изпъшка Ники, когато той незнайно как я промуши между краката си, после я издърпа със сложна дъга. Забеляза Айдън, който я наблюдаваше с ехидна усмивка. По дяволите! Та той й се надсмиваше.

— Чао, Мик — и тя бързо-бързо се измъкна. — Не съм в настроение за танци.

Тъкмо се бе устремила към Айдън, когато един от асистент-продуцентите се приближи към нея с клетъчен телефон в ръка.

— Търси те някой си господин Уестън от Чикаго. Казва, че е спешно.

Сякаш си нямаше достатъчно проблеми. Грабна телефона.

— Да?

Гласът на Шелдън звучеше глухо и паникьосано, а не ужасно невъзмутимо както обикновено.

— Тя при тебе ли е? — поиска да знае той.

— Кой да е при мене?

— Съмър.

— Какви ги приказваш, Шелдън? Тя е при тебе в Чикаго.

— Не, няма я. Изчезнала е. Моля те, кажи ми, че е при тебе.

— Не е — стомахът ѝ се сви. — Не е тук, Шелдън. За Бога, къде е тогава?

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И СЕДМА

Тръпката на преследването от край време се нравеше на Алисън Сиуел. Беше преследвала по петите чак до домовете им много филмови звезди, чак до мига, в който затръшваха страшните си огромни врати под носа ѝ. Обаче да преследва някого, който изобщо не подозира, че го преследват, беше още по-голяма тръпка. Беше като игра на котка и мишка.

Алисън беше по петите на Лара още от сутринта. Проследи я от къщата, после наблюдава от паркинга заснемането на последните сцени на „Отмъщение“. Оттам ѝ се разкри страхотна гледка към фургона на Лара и тя щракаше филмче след филмче и запечатваше всяко нейно движение.

Госпожица Айвъри изглеждаше разстроена. И така и трябваше да бъде. „Истина и факти“ бе отделил завидно място на снимките на Алисън. Не само че бяха на първа страница, ами сякаш това не беше достатъчно — имаше и цели две страници вътре.

Това щеше да бъде за урок на Лара да не се шегува с Алисън Сиуел, да не потъпква с презрение приятелството ѝ и да не се разправя с нея в съда като с някаква долна престъпница. За каква се мислеше тая кучка в края на краищата?

По-късно през деня, когато Каси дойде да вземе Лара, Алисън искрено се изненада. Обикновено тази толкова известна актриса сядаше на задната седалка и шофьорът ѝ я откарваше у дома. Но не и тази вечер. Тази вечер шофьорът си седеше в колата и четеше някакъв роман на Фредерик Форсайт, без дори да подозира, че поверената му актриса си тръгва по друг начин.

Хм... — замисли се Алисън. — Надушвам нещо.

Напусна паркинга и плъзна огромната си като катафалка кола след сааба на Каси точно в мига, в който той тръгваше.

Аз щях да съм идеалната асистентка на Лара — помисли си Алисън. — Щях да я защитавам по-добре от всеки друг. И сто процента по-добре от онзи еднорък некадърен рекламен агент или пък

от онзи празноглав хубавец, дето ѝ се пише приятел. Единственото, от което се нуждае тя, съм аз.

Когато колата на Каси се понесе по „Сънсет“, Алисън не се отделяше от тях и за секунда.

Малко преди това бе успяла да проведе разговор с един от работниците, като съвсем не принудено се представи за фенка. Той се изпусна, че тази вечер е прощалното парти. Но това парти определено не беше на брега, накъдето се бе устремила Каси.

Алисън тихо си тананикаше. Това преследване ѝ даваше страшна сила, защото беше убедена, че единствена знае къде е Лара Айвъри. Наоколо нямаше други фотографии, които да ѝ се пречат. Нямаше тъпи мъже, с които да се разправя.

Истината беше, че е по-умна от всички тях, взети заедно. Доказателството за това беше, че направи цяло състояние за има-няма седем дни. Сега беше богата и можеше да прави каквото си иска. Сега имаше повече пари, отколкото чичо Сирил някога бе сънувал.

Включи чистачките, за да почистят предното стъкло от внезапния дъжд, толкова нетипичен за слънчева Калифорния. После се пресегна и извади един „Сникерс“ от жабката.

За нещастие вече имаше досие в полицията — благодарение на госпожица Айвъри.

Нямаше значение. Беше богата. И дори имаше намерение да стане още по-богата.

Колко ли щяха да струват снимките на Лара Айвъри — мъртва?
Колко ли щеше да получи за снимките на един красив труп?

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ОСМА

На връщане от ресторанта Тина и Съмър обсъждаха момчетата, които се бяха опитвали да ги свалят.

— Жалки помяри — презрително подхвърли Тина. — Разбра ли сега, че е глупаво да излизаш с някого, ако не ти плаща? Тези свалячи гледат само как да ти бръкнат в гащите. Само този, който плаща, е истински мъж.

— Да не би да сме проститутки, че да ни плащат? — попита Съмър и се опита да прикрие прозявката си.

— Проститутки? — изписка Тина. — Що за старомодна дума? Ние просто правим услуги. Скъпоплатени услуги. Да се проституира е като да се тъпчеш с „Биг Мак“. А това, което ние правим, е като вечеря в най-тежкарския ресторант в града. Нали така?

— Предполагам — Съмър си мислеше само как да се добере до леглото и да заспи.

Тина беше възбудена.

— Знаеш ли какво ще направим? — и тя ускори крачка, тъй като бе започнало леко да ръми.

— Какво? — Съмър беше убедена, че това е най-неподходящото време за каквото и да било.

— Ще се обадим на Норман — каза Тина, когато приближиха апартамента ѝ.

— Сега?

— Да, защо да чакаме до утре?

— Не каза ли, че не бива да се натрапваме на никого?

— Кой се натрапва? Той дори не знае, че си тук. А това е най-подходящото време да му го съобщим.

— Добре... — поколеба се Съмър.

— Ще искам много пари — оживи се Тина и очите ѝ светнаха. — Ще му кажа, че не си за всеки ден. Само за специални случаи.

— Мога ли да подслушвам? — Съмър нямаше търпение да чуе гласа му.

— Да, вдигни другата слушалка — Тина вече набираше номера му. Най-после се свърза. — Здравсти, Норман — произнесе го тихо и престорено секси. — Помниш ли ме? Тина. Преди няколко седмици бяхме при тебе със Съмър — онази великолепна блондинка, по която ти просто полудя. Дарлийн ни беше изпратила, не си ли спомняш?

— Разбира се — студено отговори Норман.

— Ти наистина си падна по Съмър — продължи Тина. — Постоянно си питал Дарлийн кога ще се върне. Но знаеш ли? Лоши новини. Съмър заряза бизнеса и ще го прави само за много специални клиенти. А сега и добрата новина — ти се оказа изключително специален.

— Защо не дойдете тук и двете? — попита Норман.

— Е... — Тина се престори, че се колебае. — Ако дойдем, трябва да ни платиш лично, без да споменаваш и дума за това на Дарлийн, защото, както ти казах, Съмър вече не е в играта. Така че ще се договаряш направо с мен. Става ли?

— Няма проблеми, сладурче.

— О, и при това трябва да платиш в брой. Ще ти струва повече, защото, както вече споменах...

— Знам, знам... — прекъсна я той и се ухили иронично. — Приятелката ти вече не е в играта. Така че престани да плямпаш и докарайте насам хубавите си задничета.

— Идваме — отсече Тина и победоносно се усмихна. — Видя ли? Лесна работа.

— Десет и половина е — прозя се Съмър. — Прекалено съм скапана — полетът насам и всичко останало.

Тина вече беше пред огледалото и тупираше косата си.

— Толкова скапана, че не можеш да се позабавляваш с Норман?

— Просто си помислих, че може би утре.

— Не се притеснявай — успокои я Тина, порови в чантичката си и измъкна отвътре малко бяло хапче. — Вземи го, ще те съживи.

— Какво е?

— Нищо особено — и Тина отново зарови из чантичката си. — Аз също ще взема едно.

Съмър не искаше да изглежда като бебе и бързо глътна безвредното на пръв поглед хапче.

— Добро момиче — похвали я Тина. — Това наистина ще те накара да се почувстваш по-добре.

— А... и още нещо — осмели се да се обади Съмър.

— Какво?

— Не е ли по-добре с Норман да останем сами?

— Не забелязах да казва: „Изпрати само блондинката.“ — подразни се Тина. — Участваш ли или не?

Съмър кимна. Знаеше, че още щом той отново я види, ще осъзнае колко му е липсвала, ще изпрати Тина вкъщи и оттам насетне нещата ще потръгнат.

Първото нещо, което Ники направи, бе да накара Айдън да я закара в къщата в Малибу, за да провери дали Съмър не е там.

— Мислиш ли, че е в Лос Анджелис? — продължаваше да пита тя.

— Едва я познавам — отговори той. — Но по всичко личи, че и сама може да се грижи за себе си.

— Но тя е само на петнайсет години, Айдън — избухна Ники. — Само на петнайсет.

— Какво да ти кажа? Тя е твое дете.

— Ами ако не е тук?

— Може би е останала при приятелки в Чикаго. Бившият си съпруг проверил ли го е?

— Познавам Шелдън. Той е проверил навсякъде. В момента лети насам. Ще имаш възможност да го видиш. Наистина е много разстроен.

— Оставила ли е някаква бележка?

— Не... Икономката обяснила на Шелдън, че тази сутрин тръгнала по-късно за училище и няколко от връхните ѝ дрехи липсвали. Липсват и пари.

— По дяволите! — възкликна Айдън и зави рязко, за да избегне една кола отсреща.

Ники си сложи колана.

— Моля те, карай внимателно. Бих искала все пак да стигнем дотам.

— Тя имаше ли приятел? — и Айдън намали скоростта.

— Не знам нищо. Шелдън говорил с момчето, което я завело на кино миналата вечер... Стюарт или нещо такова. Той не знаел нищо. О, Боже, Айдън, надявам се само да е в къщата.

— Нещо не се връзва. Ако се е върнала тук, защо първо не се е обадила?

— Откъде да знам? — нервно отговори Ники.

— Не се отчайвай. Ще я намерим.

— Може Ричард да знае нещо. Бяха много близки, докато тя беше тук.

— Обади му се.

Тя извади клетъчния си телефон и набра номера му.

— Ники е — каза, когато той вдигна слушалката.

— Как така не си на прощалното парти? — попита Ричард. — Тъкмо тръгнах натам. Лара ми каза да намина.

— Защо ще ти казва да идваш? — не успя да се въздържа Ники.

— Сигурно защото иска да ме види — Ричард се опита да я жегне.

— Не си познал, Ричард. Лара я няма.

— Откъде знаеш?

— Не е там и точка.

— Не се дръж като кучка.

Тя се отказа да го убеждава. Някой друг път, но не и сега.

— Шелдън се обади от Чикаго — равно продължи тя. — Съмър е изчезнала.

— Как така изчезнала?

— Не е ли ясно? Тя често говореше, че ще избяга.

— Е... какво искаш от мене?

— Благодаря ти за подкрепата, Ричард.

— Не, искам да кажа, ако има нещо, мога да...

— Имаш ли представа къде може да е отишла?

— Не.

— Не ти ли се е обаждала?

— Не, но ако ми се обади, ще ти кажа.

— На път съм за Малибу. Надявам се, че може да е там.

— Тогава, предполагам, ще се видим по-късно.

— Никого няма да видиш по-късно. Казах ти... Лара не е на партито.

— А къде е?

— Откъде да знам? Ако чуеш нещо, обади ми се — Ники прекъсна връзката и загриза ноктите си — лош навик, който се връщаше, когато беше особено напрегната. — Безчувствен кучи син — промълви. — Единственото, за което го е грижа, е да види Лара.

— Защо се омъжи за него, Ники? Защо се омъжи за Шелдън? Те и двамата са големи скапаняци.

— Да, зная — саркастично отговори тя. — Сигурно щях да се чувствам много по-добре с дрога като тебе.

— Това не беше особено мило — той поклати глава, сякаш не можеше да повярва, че тя може да се държи толкова гадно. — Опитвам се да се взема отново в ръце. И се надявах да ми помогнеш.

— Точно сега не мога да помогна на никого. Прекалено съм разстроена.

— Успокой се — загрижи се той. — Съмър сигурно е в къщата и те чака.

Обаждането на Ники подразни Ричард. Не понасяше склонността ѝ да го поучава, че не трябва да се вижда с Лара. Демонстрира му колко е осведомена. Не само че щеше да се вижда с нея, но и щеше да се разведе с Ники и да се върне при Лара, за да изживеят отново всичко както трябва.

Познаваше Лара по-добре от всеки друг. С Джой, с когото не си подхождаха, тя сигурно щеше да се почувства самотна и уязвима в един момент. И той, Ричард Бари, щеше да дойде точно навреме, за да я утеши.

Преди някой да се усети, отново щяха да бъдат женени.

Да. Точно това щеше да се случи, независимо дали се харесваше на Ники или не.

— Надявам се още да ме харесва — Съмър си беше взела душ и бе облякла една от разголените рокли на Тина. Бяха вече в асансьора и се качваха към хотелския апартамент на Норман Бъртън, нает от него за постоянно.

— Разбира се, че все още те харесва — Тина понадигна прилепналото си горнище, за да разкрие още малко плът. — Според Дарлийн непрекъснато е питал за тебе.

— Е, това поне е добра новина — съгласи се Съмър и леко потрепери. Не беше сигурна дали е от нерви, от климатика в асансьора или от глупавото хапче, което Тина я накара да глътне. — Полудявам при мисълта, че ще го видя отново.

— Малката ми госпожица Романтичка — подигравателно подметна Тина. — Това ли е голямата любов?

— Мисля, че наистина е това — изкиска се Съмър.

Норман не отвори лично вратата на апартамента си. Този път го направи някакво момиче — очарователно чернокожо създание с провокираща усмивка и предизвикателно тяло.

Тина бързо избута Съмър напред.

— Боже! — възкликна тя. — Това е супермоделът Клуни.

— Здравейте, момичета — очарователно се усмихна Клуни. — Влезте и се позабавлявайте.

Съмър нямаше никакво намерение да се забавлява — тя искаше само да види Норман.

— Чудесно — зарадва се Тина. — Това е Съмър. Аз съм Тина, а ти си Клуни. Познах те — толкова си красива.

Клуни имаше пълни чувствени устни и омагьосващи котешки очи.

— Благодаря ти, скъпа — и здраво стисна ръката на Тина. — Вече можеш да станеш новата ми най-добра приятелка.

Влязоха в стаята. Беше пълно с момичета, но Норман не се виждаше никакъв.

— Сър е в банята — гърлено се засмя Клуни. — Но скоро ще се появи. Междувременно си свалете дрехите и се чувствайте като у дома си.

Повечето от момичетата, налягали по канапетата и по пода, бяха полуголи. Съмър се потресе — това въобще нямаше нищо общо с очакванията ѝ.

— Какво става тук? — и въпросително погледна към Тина.

— Прилича ми на оргия — невъзмутимо отвърна тя.

— Мислех, че той иска да ме види — тъжно промълви Съмър.

— Както и още дузина други — също.

— Отивам си вкъщи — Съмър беше дълбоко разочарована.

— Не ставай дете — смъмри я Тина. — Какво, мислиш, е трябвало да прави той, докато ти беше в Чикаго — да седи и да страда

по тебе ли? Вече сме тук. Да се залавяме за работа.

— Няма да остана тук — заинати се Съмър.

— Поне чуй какво има да каже — увещаваше я Тина. — Появихме се — значи трябва да ни плати.

— Няма да приема нищо — Съмър едва сдържаше сълзите си.

— Никой не го иска от тебе — Тина я буташе и двете си проправиха път към едно от канапетата. Накрая седнаха до някаква нисичка червенокоска, която смъркаше кокаин от лъскава табличка за кафе.

— Искате ли? — попита червенокосата с приятелска усмивка. — Безплатно е.

— Разбира се — заговорнически отвърна Тина.

— Какво правиш? — изсъска Съмър, когато Тина взе малка сламка и смръкна от белия прах.

— Смръкни и ти малко — прошепна Тина. — Прекалено си изнервена.

— Повече не искам да стоя тук — замрънка Съмър. — Наистина не искам.

— О, за Бога! Стига си мрънкала — сопна се Тина. — Нали каза, че искаш да го видиш?

— Не и сега.

След няколко минути Норман излезе от банята — гол, само по бонбонено-червени шорти. Беше ухилен до уши и с всяка ръка бе прегърнал по едно съвсем голо момиче.

— Клуни — провикна се той. — Трябват ми още пари.

— Скъпи — и Клуни зарови из дамската си чанта, откъдето измъкна пачка стодоларови банкноти. — Тази вечер си страшен. Нищо не може да те спре.

Съмър скочи като ужилена.

— Ето какво било. Стига. Изчезвам оттук.

— Не се прави на мъченица — ядоса се Тина.

— Дай ми ключа.

— Какъв ключ?

— От апартамента ти. Отивам си.

— Ако ще ми се държиш така... забрави за моя апартамент.

— Много ти благодаря.

— Хей, Норман — провикна се Клуни. — Преди отново да изчезнеш, хапни си десерта. Две сочни млади парчета. Малката блондинка ми хареса. Мога ли да я взема? Моля те. Умолявам те, скъпи.

— Цялата е твоя, скъпа — Норман дори не погледна към Съмър — беше твърде надрусан, за да се концентрира върху каквото и да било.

Съмър стана.

— Тръгвам си — и ядосано се отправи към вратата.

— Тогава сама си чупи главата — извика след нея Тина.

— Добре. Утре ще си взема нещата — и по бузите на Съмър се застичаха сълзи.

Изхвърча от стаята. За нейно най-голямо огорчение Норман дори не го забеляза.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ДЕВЕТА

По радиото вървеше концерт на Марвин Гей. По целия път към студиото Джой слушаше ветерана на соул-музиката. Марвин Гей наистина имаше стил — да не говорим за изключителния му глас.

Спомни си, че като малък майка му често пускаше плочи на Отис Рединг и Теди Пендърграс. Тя обичаше соул. Всъщност Аделаид обичаше много неща.

За миг проблесна споменът за майка му... как танцува в дневната... удивително красива с черните си къдрави коси, тъмни очи и прекрасната широка усмивка. Беше наследил нейните черти. Господи, колко беше красива.

Още докато търсеше място да паркира срещу сцената, чу музиката, която гърмеше. „Двайсет и четири часа рок“ на Бил Хейли и Дъ Кометс. Боже, забравил беше, че партито е с музика от петдесетте години и трябваше да съобрази да си облече нещо подходящо за рокендрол. Е, вече беше късно. И без това щяха да останат тук замалко. След това щеше да закара Лара вкъщи, а на следващия ден щяха да отпътуват за Таити, където ги чакаше съвсем нов живот.

Бавно се промъкна през потната тълпа, спря да поздрави неколцина озвучители, усмихна се на фризьора и гримьорката. След това започна да се оглежда за Лара.

— Виждала ли си Лара? — попита той монтажистката.

Тя вдигна рамене.

— Не, не съм.

Той се засуети около един от помощник-асистентите.

— Да си виждал Лара наоколо?

— Не мисля, че е тук, Джой.

— Ами Ники?

— Видях я да танцува с Мик преди малко.

— Благодаря ти — отвърна, заобиколи дансинга и накрая успя да привлече вниманието на Мик, който се въртеше в танц, прегърнал красиво момиче.

— Хей, та това е Джой — възкликна Мик, като се олюляваше. — Как така си се наканил? И къде е любовта на недостойния ти живот? Щастливо копеле такова.

— Точно това се канех да те питам и аз — отговори Джой.

— Не съм и виждал красивата Лара. Предполагам, че е откачила заради снимките.

— Какви снимки?

— Боже мили. Искаш да кажеш, че не си видял „Истина и факти“ — любимия на всички седмичен таблоид. Лара е бая разголена. Върви да питаш Линдън, той е на бара.

Джой се приближи до Линдън.

— Каква е тази история със снимките? — намръщи се той.

— Не знаеш ли? — удиви се Линдън.

— Майната му, нищо не знам — Джой започваше да се ядосва.

— Няколко... ъ-ъ... гадни снимки на Лара, изтипосани в „Истина и факти“ — каза Линдън. — Някой се е промъкнал, докато са снимали сцената с изнасилването. Много са подробни, а Лара — много разстроена.

— Господи Боже! И как е станало това?

— Всички искаме да разберем.

— Тя към къщи ли тръгна?

— Така мисля — отговори Линдън. — Положително не е искала да се мярка тук тази вечер.

— Ники знае ли нещо?

— Тя също е разстроена.

— По дяволите.

— Съжалявам за станалото.

— Вярвам ти.

Джой забърза обратно към мерцедеса, където вдигна телефона и се опита да се обади у дома. Отговори госпожа Креншоу.

— Лара върна ли се вече? — попита той.

— Не, господин Джой.

— Като се прибере, кажи й, че тръгвам натам.

Дъждът се усили, когато Каси отби от крайбрежната магистрала в някакъв запустял черен път.

— Ето, че пристигнахме — съобщи тя. — У тебе ли е ключът?

— Не. У тебе е — унесено отговори Лара.

— Не е — и Каси намали скоростта.

— Как така? — Лара губеше търпение.

— Никой никога не ми е давал ключ. Мислех, че след като каза да тръгваме насам, той е у тебе.

— Майната му — избухна Лара.

Едва сега Каси разбра колко разстроена е Лара, защото тя рядко ругаеше.

— Искаш ли да се връщаме обратно?

— Не — отсече Лара. — Ще се опитаме да влезем някак си. Сигурно все някъде ще има отключена врата или отворен прозорец. В края на краищата тук не живее никой.

— Ако питаш мене, по-добре да отседнем в хотел за през нощта и утре да накараме някой да го донесе.

— Но вече сме тук — равно произнесе Лара. — Това, че ключовете ги няма, е последният ми проблем.

— Ти си шефът, ти решаваш — съгласи се Каси и се загледа в силния дъжд, тъмния път и празните къщи наоколо. Недоумяваше как Лара е могла да купи това място. Откакто се беше сдобила с къщата, Лара я беше отписала. Сградата беше толкова отдалечена и мрачна, без дори частица от чара на хамптънските къщи.

Саабът уцели някаква издатина на пътя.

— Нищо не виждам — оплака се Каси и включи на дълги.

Лара искаше Каси да престане да мрънка. Самата тя не беше на себе си, за да търпи оплакванията на когото и да било. Едно от предимствата да си звезда беше, че не се налага да се съобразяваш — ако кажеш „скачай!“, то това е нещото, което хората трябва да направят. Така че млъкни, Кас — ще останем, независимо дали на тебе ти харесва или не.

Чудеше се дали Джой вече е забелязал, че я няма. Щеше да мине известно време, преди той да разбере, че тя окончателно го напуска. След няколко дена щеше да се обади на адвоката си, за да предаде на Джой да напусне дома ѝ. И това щеше да е краят.

Тежката желязна порта беше отворена.

— Много добре — промърмори Каси. Колелата на колата ѝ хрущяха над камъни и гъста кал. — Това са си направо предохранителни мерки.

— Добър знак — обади се Лара. — Мисля, че няма да имаме проблеми да влезем вътре.

— Много успокояващо — и Каси усети остра болка в стомаха от глад. — Нямам търпение да прекарам нощта тук.

Джой паркира мерцедеса през магазина „Седем-единайсет“ и се втурна вътре. Взе един брой на „Истина и факти“ и се загледа, невярващ на очите си, в изобличаващите снимки на корицата. Боже мили! Какво бяха направили на неговата прекрасна Лара! Той знаеше колко е дискретна тя, колко ревниво пази добрата си репутация. Тези разголващи снимки бяха достатъчни, за да я накарат да полудее. Хвърли парите и се върна обратно при колата.

Това беше работа на Ники, тя сигурно ги бе уредила, за да направи реклама на проклетия си филм.

Запали двигателя и потегли. Защо Лара не му се бе обадила? Сигурно е била твърде разстроена?

Колкото по-скоро я видеше, толкова по-добре.

Никой не знаеше по-добре от него колко разрушително за душата е да се окажеш в такъв капан.

— Имам отчаяна нужда от пари, Джой — така му говореше прекрасната Аделаид, майка му, която вечно го молеше за нещо.

Аделаид била седемнайсетгодишна, когато срещнала бащата на Джой — Пийт Лоренцо, дребен хитрец, вече на шейсет, когато се натъкнал на красивата тийнейджърка. След две години се оженил за нея. Бил вече на възраст, когато се нуждаел от жена, която да се грижи за него.

Само че Аделаид не била никаква жена. Аделаид нямала намерение да се грижи за никого, освен за себе си. След като се събрали с Пийт, тя наела детегледачка за Джой и продължила да придружава съпруга си навсякъде, където той ходел. Негова страст били конните надбягвания, борбите, покера и игралните зали. Аделаид го следвала навсякъде.

Един уикенд взели тригодишния Джой със себе си в Лас Вегас. Той едва не се удавил в басейна на хотела, докато двамата били погълнати от игра на зарове. Друг път пък, в Атлантик сити, го зарязали в хотелската стая, където без малко щял да се запали.

Детството му беше ад. Родителите му не отделяха време за него.

Когато стана на десет години, баща му беше на седемдесет; Аделаид беше на двацет и седем и спеше с всеки прилично изглеждащ тъпкач, който ѝ се изпречеше на пътя. Когато Пийт започна да негодува, тя му се изсмя в лицето — и Пийт Лоренцо се предаде. Вече беше стар, за да я контролира, а тя — твърде неудържима, за да се остави да бъде контролирана.

Когато Джой стана на осемнайсет, баща му получи масиран инфаркт на надбягванията и умря на място. След смъртта му Аделаид се опита да живее с няколко гаджета — кое от кое по-неподходящи. Двоумеше се между проституирането и свързането на двата края. Между мъже и сутеньори. При това започна непрекъснато да пие и да играе на комар.

Джой реши, че за него ще е по-добре да избяга далече от всичко това, преди да е разбил мутрата на някое от тъпите ѝ гаджета. Така че се изнесе и се опита да поработи на няколко места — като автобусен шофьор, сервитьор, монтьор, шофьор на лимузина. И всяка седмица — с ново момиче. Момичетата му се лепяха, защото изглеждаше добре на външен вид, но той никога не ги допускаше твърде близо до себе си.

След време направи решителна крачка — премести се да живее в Ню Йорк, където веднага се зае с актьорското майсторство. Един ден влезе в офиса на Маделин Франсис и ето я — голямата му възможност. Агентка, която можеше да свали.

Тя му осигури роли в няколко големи филма и всичко изглеждаше обещаващо до позвъняването на майка му.

— Нямам никакви пари, мамо — той се почувства виновен. — Имам само две участия. Когато станат повече, ще ти изпращам пари.

— Не разбираш ли? — тя звучеше пияна и не съвсем приятелски настроена. — Този път е различно. Този път въпросът е на живот и смърт.

— Как е Дани? — имаше предвид сегашното ѝ гадже. — Той не може ли да ти помогне?

— Дани е неудачник — злобно отговори тя. — Той не може да ми помогне, за Бога. Имам нужда от десет хиляди долара, иначе ще ме убият, Джой, те ще ме убият.

— Ти си полудяла.

— Моля те, помогни ми. Истина е.

Той не знаеше какво да прави. Обичаше Аделаид, но тя беше пропаднала комарджийка, която никога нямаше да се промени. Сега беше опряла до него, за да си плати дълговете.

Откъде, по дяволите, можеше да намери десет хиляди долара? Опитал се бе да избяга, да започне нов живот. Живееше с жена с почти трийсет години по-стара от него. Окончателно се бе разделил със страданието и бе намерил някого, който го караше да се чувства добре. Маделин беше готина. Никога не го принуждаваше да ѝ обещава нещо — за разлика от връстничките му, които можеха да го изкарат из нерви с дребнавите си претенции и пискливи гласчета. На всичко отгоре малко от тях бяха красиви като майка му — прекрасната му майка, която беше като Божие наказание.

На следващия ден му се обади отново.

— Можеш ли веднага да ми дадеш някакви пари? — попита тя. — Иначе кажи сбогом на майка си.

— Не ме занасяй с тъпия си драматизъм, майко.

— Казах ти — твърдо изрече тя. — В случай че не намериш парите, аз съм мъртва.

Той започна да се бори с проблема. Маделин държеше в апартамента си пари в брой. Дали да не я помоли за заем?

Не, нямаше да му даде.

Какво би станало, ако просто ги вземе? Ще помогне на Аделаид за последен път, а след това ще обясни всичко на Маделин.

Да, това беше начинът. Маделин щеше да разбере.

На другия ден, веднага щом тя тръгна за офиса, той разби сейфа ѝ. Чувстваше, че това, което прави, е лошо, но какъв друг избор имаше?

Намери седем хиляди долара, скътани в сейфа. Не бяха достатъчно, но ги взе всичките.

Аделаид трябваше да приключи с комара. Това наистина беше последният път, когато я измъкваше.

Някакъв клаксон го накара да подскочи. Осъзна, че се е разсеял, бързо завъртя волана и почти спря, без да обръща внимание на другия шофьор, който му показваше среден пръст.

Лара се нуждаеше от него повече от всякога. Трябваше да бърза към къщи.

ГЛАВА ШЕЙСЕТА

Когато Съмър се изправи пред хотела на Норман Бъртън под плющия дъжд, осъзна, че няма къде да отиде. Мислеше, че Тина ѝ е добра приятелка, всъщност я беше предавала през цялото време. Вече в никакъв случай не искаше да е приятелка на Тина — не и докато смъркаше кокаин. Да пушиш трева е едно, но да смъркаш кокаин — това не води до нищо друго освен до големи неприятности.

Въртеше се пред хотела и възнеше в оскъдната си рокля.

— Да ви повикам ли такси? — попита я младият униформен портиер.

— Не, благодаря — поклати тя глава.

— Да не сте от онези момичета от купона на Норман Бъртън — той се приближи към нея.

— Моля? — и му хвърли смразяващ поглед. — Отседнала съм в хотела с родителите си.

— Моля да ме извините, госпожице — и той се отдалечи.

Една лимузина се плъзна и спря до бордюра и Съмър, с поглед, пълен с обожание, видя как от нея слезе Джони Романо, голямата филмова звезда. Въпреки че беше с още три момичета, той ѝ хвърли свалячески поглед и ѝ намигна.

— Здравсти, пиленце — каза, докато минаваше покрай нея.

За какви се мислеха всичките тези филмови звезди? Само момиче не можеше да се справи с тях. Не можеше да направи абсолютно нищо.

Хвърли бърз поглед към шофьора на лимузината. Ако беше Джед, беше спасена. Но не беше Джед, а някаква недодялана стара чернилка. Най-тъпото беше, че не можеше да си спомни номера на Джед.

Въздъхна разочаровано и съкрушено и усети леко замайване. Бог знае какво беше онова хапче, което Тина я накара да изпие. Норман ѝ беше казал да му се обади, бе настоявал да я види отново, бе я накарал да си въобразява, че връзката им има бъдеще. Но всъщност не беше

нищо повече от бройкаджия. Добре поне, че го беше разбрала, преди съвсем да се оплете.

Потрепери отново и обви ръце около себе си, за да се стопли. Какво щеше да прави сега? Беше сама в Лос Анджелис, нямаше къде да спи, а всичките ѝ неща, включително и парите, бяха у Тина.

— Къде са вашите? — младият портиер се приближи отново. — Знаят ли, че сте тук, отвън?

— Имаш ли нещо против да си гледаш работата? — високомерно отвърна тя.

— Извинете, не знаех, че разговарям с принцеса — върна ѝ го той.

— Да не би да трябва да ти се отчитам? — възмути се тя.

— Давай. Да не мислиш, че ако си загубя работата, това ще ми провали деня?

— Ако искаш да знаеш — каза тя, — скарах се с родителите си.

— Не бива да се разхождаш насам-натам сама в този град — отбеляза той. — Не и момиче с твоята външност. Ако искаш, иди в кафето и ме изчакай. Ще те закарам където пожелаеш.

— Няма къде да отида — призна си тя.

— Можеш да останеш у дома.

— Ей сега — отвратено каза тя.

Той се засмя.

— Да не ти приличам на побъркан изнасилвач?

Разгледа го по-внимателно. Не беше от традиционния тип красавци. Приличаше на Том Круз с веселяшки настърчала остра коса. Е, не беше Норман Бъртън, но имаше ли друг избор?

— Предполагам, иначе си безработен актьор — въздъхна тя.

— Грещиш — отговори той. — Художник съм, а това го правя, за да си плащам наема.

— Що за художник? — тя въобще не му вярваше.

— Портретист. Впрочем имам желание да те нарисувам.

— Гола, предполагам.

— Ти го каза.

— Я се разкарай! — презрително каза тя.

— Ще дойдеш ли у нас тази вечер или не?

Тя не виждаше друга алтернатива.

— Добре.

Той кимна.

— Ще се видим в кафето след час.

— Може Мик да знае нещо — Ники беше на път да се разплаче.
— Къде живее?

— Успокой се, Ники — каза Айдън. — Доколкото познавам Мик, си е тръгнал от партито и е ударил по клубовете. Остави съобщение на секретаря му.

— Не мога просто да стоя тук и да бездействам. Тя ми е дете — и е сама навън.

— Моите уважения, Ники, но не мислиш ли, че си позакъсняла да се правиш на загрижена майка?

— Да не се опитваш да ми кажеш, че съм лоша майка?

— А ти как мислиш?

— Знам, че трябваше да й обръщам повече внимание. Но когато тя настоя да остане при Шелдън, се почувствах наранена.

— Тя е просто дете, а ти си я отхвърлила. Не отчиташ ли факта, че може да е била афектирана?

— А на Ричард изобщо не му пукаше. Как може да е такъв безчувствен кучи син!

— Хей, я се опомни. Ричард си има свои планове.

— Тя може да е отишла при Лара.

— Обади й се.

— Точно в момента не сме в най-добри отношения.

— Въпреки това й се обади.

— Прав си — каза Ники и набра домашния телефон на Лара.

Госпожа Креншоу я информира, че вкъщи няма никой.

— Сигурна ли си, че Шелдън ще дойде тук направо от летището?
— попита Айдън.

— Да, а след това ще трябва да се обадим в полицията.

— Той не го ли е направил вече?

— Задължително трябва да изчакаш двамайсет и четири часа, преди да съобщиш за някой изчезнал.

— Но Съмър е непълнолетна. Това няма ли значение?

— Не зная. Ще говоря с Шелдън.

— Хей — той разтвори дългите си слаби ръце, — ела тук, имаш нужда от ласка.

— Сега не му е времето.

— Само казах, че имаш нужда от ласка — нищо повече.

Тя му позволи да я прегърне. Той имаше право — наистина се нуждаеше от любов и успокоение.

— Как може да ме разбираш толкова добре? — въздъхна тя.

— Защото винаги съм бил нечия опора — усмихна се той леко иронично. — Ако бях на твое място, вероятно щях да приема всяко лекарство, известно на човека. Не бих могъл да се оправя с това. Но ти се справяш страхотно, Ник. Само вярвай и ще я намериш.

— Преди да тръгнем, е добре да ми кажеш името си — Съмър се бе загледала в младия портиер, който без униформата изглеждаше още по-мил. Ако не се чувстваше толкова скапана и потисната, сигурно щеше да се радва на тази нова авантюра.

— Сам — каза той. — А ти?

— Съмър.

— Съмър и Сам. Какъв отбор!

— Сигурен ли си, че мога да ти се доверя, Сам?

Той се усмихна и сложи ръка на рамото ѝ.

— Имаш ли друг избор? С мене или на улицата. Така ли е? Мисля, че можеш да ми имаш доверие.

Тези думи звъннаха в ушите ѝ, след което тя напусна хотела с един напълно непознат човек.

ГЛАВА ШЕЙСЕТ И ПЪРВА

Алисън Сиуел често си мислеше за това, как би се чувствала, ако беше известна. Когато угаси фаровете на колата си и проследи Лара надолу по прашния път, не беше възможно да не мисли за тръпката, която би ѝ донесла славата на светска жена. Чарлс Менсън и заобикалящите го бяха толкова известни, колкото и всеки президент; Джон Хинкли беше име, познато на всеки заради опита за покушение срещу президента; Робърт Бардо бе влязъл в заглавията по света след убийството на Ребека Шефер; а Марк Чапман бе чакал толкова време в Ню Йорк, за да убие Джон Ленън.

Заради постъпките си тези мъже отдавна трябваше да са забравени от историята. Но те се превърнаха в символи, появили се на кориците на „Тайм“ и „Нюзуик“. За тях пишеха постоянно, интервюираха ги в килиите им, почитаха ги и ги въздигаха. Всеки знаеше имената им.

Това наведе Алисън на мисълта, че тя също може да стане известна. Нали не искаше цял живот да бъде никоя? Да я подхвърлят и да се отнасят с нея като с боклук. Трябваше да направи нещо.

Чичо Сирил много щеше да се гордее с нея, ако успееше. А останалите кретени, с които беше работила през всичките тези години — да, те щяха да се изтрепят да я снимат.

При тези мисли усмивката се разля по лицето ѝ. Алисън Сиуел на корицата на „Нюзуик“. Трябваше да стори нещо много жестоко, за да изпълнят страниците със статии за нея.

Беше ли достатъчно да убие Лара Айвъри?

Границата между любовта и омразата е много тънка. Алисън Сиуел беше преминала тази граница.

Безумно обичаше Лара Айвъри. Сега вече я мразеше достатъчно силно, за да я убие.

Тази нощ Лара Айвъри щеше да си плати.

Тази нощ Лара Айвъри щеше да умре.

ГЛАВА ШЕЙСЕТ И ВТОРА

Голямата стара къща беше запустяла, тъмна и студена. Каси бе успяла да се промъкне през отворения кухненски прозорец и пушна Лара да влезе през задната врата.

— Няма ток — проплака тя. — Ако нямаш нищо против, Лара, това е идиотско.

— Вече сме тук — решително отговори Лара. — Единственото нещо, което можем да направим, е да поспим.

— О — Каси не успя да сдържи сарказма си. — Предполагам, яденето тук не е на мода. Да не говорим за отоплението.

— Да не би никога да не си била на палатка? — сопна се Лара. — Малко лишения няма да ни навредят.

Прекалени лишения — искаше да възрази Каси. — *По телевизията върви любимото ми шоу, а аз си искам вечерята.* Но се въздържа, защото Лара беше изпаднала в едно от странните си настроения. Снимките в „Истина и факти“ явно я бяха изкарали от равновесие. Но защо и Джой беше наказан?

— Ще донеса фенерчето от колата — заяви тя.

— Чудесно — Лара си мислеше, че единственото, което наистина иска в момента, е да се мушне в леглото и да се скрие от света. Джой Лоренцо я беше изиграл прекрасно, като я бе накарал да вярва, че му пука за нея. Никога не беше имала късмет с мъжете. Глупаво беше да си мисли, че Джой е нещо по-различно. Всъщност се оказа точно обратното.

Къщата беше студена. Може би Каси имаше право — хотелът май беше по-добра идея.

Не, ако бяха отишли на хотел, Джой щеше да я открие, преди още да се е усетила. Искаше напълно да се скрие. По този начин се самонаказваше, че е била такава влюбена глупачка.

Сериозно се замисли за Томи и за мъдрия съвет, който ѝ беше дал. Бе ѝ казал, че снимките са вчерашни новини — напълно да забрави за тях.

— Всички мъже са свине — така й бе казал Томи. — Зависи колко свинщина си готова да понесеш.

Само Томи да беше жив — помисли си тя, — *можехме да се оженим и да си живеем щастливо и до днес.* Това щеше да стане, ако не се бе разболял и не бе починал в ръцете й.

Каси се върна с фенерчето и двете започнаха да се оглеждат. Въпреки че беше купила маса прекрасни мебели, сега всичко беше покрито с прашни чаршафи.

Когато се качваха на горния етаж, Каси каза:

— Точно ми хрумна. Ако няма чисти чаршафи, мисля, че предложението ми за хотел е най-доброто решение.

— Спри да дрънкаш за този хотел — остро изрече Лара. — Боже, какво си мрънкало.

Разбира се, Каси беше права — спално бельо нямаше.

— Видя ли? — триумфално попита Каси.

— Не, нищо не съм видяла — отговори Лара, докато се опитваше да отвори голямата ракла в хола. Там имаше всичко, от което се нуждаеха. — Извинявай, Кас, но ми се струва, че можем да си оправим леглата.

— Не мога да заспя, преди да съм си сложила нещо в устата — измърмори Каси.

— Добре — съгласи се Лара. — Имам план. Ти ще отидеш да намериш магазин и ще напазаруващ, докато аз оправям леглата.

Каси вдигна вежди.

— Ще оправяш леглата?

— Мога да го свърша, Кас. Освен това мисля, че ще ми хареса.

Каси нямаше и представа, че е била камериерка в мотела на леля Люси и че можеше за отрицателно време да оправи легло. Не знаеше колко терапевтична може да бъде понякога домакинската работа.

— Добре. Ако си сигурна, ще отида да купя храна, батерии и свещи. Нещо друго?

— Нищо — отговори Лара. — Не се притеснявай, тук ще си прекараме чудесно.

— Какво да взема за вечеря? — попита Каси. — Нещо против няколко „Биг Мака“?

— Хм... — намръщи се Лара. — Наистина трябва да направим нещо за навиците ти на хранене.

— Какво да сторя, като имам толкова здрав апетит? — оправда се Каси, макар да беше съвсем наясно, че е с повече от двайсетина кила над нормата.

— „Здрав“ е неуместна дума, ако говориш за „Биг Мак“.

— Това е орално удоволствие.

— Не ме карай да започвам, Кас. Трябва да се грижиш за себе си.

— Ще се грижа — обеща Каси; знаеше, че няма. — Но не и тази вечер. Е, какво искаш за вечеря?

— Не съм гладна — Лара се чувстваше депресирана и тъжна. — Вземи каквото искаш.

— Скоро ще се върна — обеща Каси.

— Не е необходимо да бързаш. На кого са му притрябвали телевизия и свещи? Ако спре да вали, ще се поразходя по брега.

— Да не си посмяла да слизаш по тези паянтови стълби — строго нареди Каси.

— Прекалено много се безпокоиш — тихо отговори Лара. — Имам нова застраховка. Така че ще правя каквото си искам когато си искам и няма да се притеснявам за нищо.

— Мога ли да ти задам един въпрос? — полюбопитства Каси. — Джой ще дойде ли утре при нас?

— Джой? — безизразно я погледна Лара. — Кой е Джой?

Кучетата го посрещнаха преди госпожа Креншоу.

— Тя върна ли се вече? — попита той.

— Още не, господин Джой.

— Господи! Къде може да е?

— Нищо не знам — госпожа Креншоу се държеше малко официално. — Приготвила съм вечеря и ако сте гладен...

— Не, благодаря — той се взря във възрастната икономка. Дали не го лъжеше? — Убедена ли сте, че не е оставила съобщение?

— Напълно.

Качи се горе. Спалнята беше празна. Беше почти десет часа. Знаеше, че Лара е разстроена заради снимките, но защо не му се бе обадила?

Отново слезе долу в дневната и включи телевизора. Тъкмо започваше някакво шоу. Известно време погледа разсеяно. Джими Смит, хлъзгав като коприна; Денис Франц, своенравен както

обикновено; Ким Дилейни, остра и агресивна. Това беше една от малкото програми, които му харесваха; всъщност беше решил да говори с Куин — ако може, да го уреди да гостува. Естествено, не искаше да става телевизионна звезда, но нямаше да е лошо да се появи в добро шоу като това.

Нямаше намерение да се превръща в господин Лара Айвъри само защото са се оженили. О, не, Джой Лоренцо искаше сам да си създаде име.

Що се отнася до него, още не беше започнал.

Колата на Каси се отдалечи от голямата къща. По дяволите, ако Лара не искаше да е толкова тайнствена, можеше да се обади на Линдън, да го инструктира да си докара задника тук и също да се грижи за Лара и за глупавата ѝ идея да прекара нощта в празна къща без ток. Беше тъмно, страшно и безкрайно тъпо.

Първият супермаркет беше на петнайсет минути път, но там нямаше нищо, което тя търсеше. Само огромен продавач с жълти зъби, сива коса на фитили, кожени рокерски панталони и верига, висяща на врата му. Оглеждаше я така, сякаш имаше намерение да я купува. При това Каси изобщо не беше съблазнителна и никога не бе хващала окоето на мъжете.

Отново се качи в колата и както си караше към големия супермаркет в Малибу, я осени великолепна идея — „Гранита“, един от любимите ресторанти на Лара, беше наблизо. Можеше да поръча нещо специално за Лара — една от пиците на Волфганг Пук беше по-добре, отколкото нещата, които щеше да напазарува от магазина. Преди да паркира и да влезе в ресторанта, се обади на сестра си, с която живееха заедно в малка къща.

— Къде се губиш? — попита Маги.

Каси ѝ обясни ситуацията и завърши:

— Надявам се да си записала любимото ми шоу.

— Разбира се — увери я Маги.

— Предполагам, че утре ще се видим.

Слезе от колата и влезе в „Гранита“. Само като чу, че е тук заради Лара, Волф дойде при нея, поздрави я лично и обеща да приготви любимото на Лара ястие с пиле. След това я настани на една маса и

след няколко минути ѝ сервира една от вкусните си и ароматни пици със съомга.

Опита се да се свържа с клетъчния телефон на Лара, но за нещастие той беше извън обхвата.

Е, изглежда Лара се чувстваше добре сама в къщата. Каси не мислеше, че тя ще има нещо против, ако се забави повече от очакваното.

Като си осветяваше пътя с фенерчето на Каси, Лара обходи голямата стара къща. Първо се качи в ателието, откъдето се откриваше панорамен изглед към океана. Не че успя да види кой знае какво тази вечер — само буреносното небе и океана някъде там, долу, бушуващ в мрака.

След това се върна в дневната с голямата тераса. На терасата имаше порта, откъдето към брега отвеждаха паянтови дървени стълби. Когато бе наела къщата, всяка сутрин в шест часа се разхождаше по брега и това ѝ доставяше огромно удоволствие — караше я да усеща свободата.

За малко излезе на терасата. Беше студено, мокро и ветровито. Побърза да се върне вътре.

Да е сама в тази къща — това някак си хармонираше с настроението ѝ; нямаше намерение да се самосъжалява, но ѝ харесваше идеята, че никой не би могъл да я открие.

На сутринта щеше да се замисли за бъдещето си. Както всички се надпреварваха да ѝ повтарят, беше работила твърде много, всъщност почти без да спира. Не беше ли тази причината да падне в капана на Джой, вместо да пристъпи предпазливо, както правеше обикновено?

Ники беше права, той я държеше сексуално, да върви по дяволите. Добрата стара Ники. Определено си знае работата. Всичко е в секса.

Хрумна ѝ, че сигурно е била твърде несправедлива с Ники, като ѝ приписа цялата вина за снимките. „Отмъщение“ нямаше нужда от евтина реклама — това беше голям филм, който щеше да пробие със собствените си достойнства.

Никога не съм била добра приятелка — мислеше си тя. — Ники имаше неприятности и аз трябваше да съм до нея.

Бръкна в чантата си и извади клетъчния телефон. За жалост батериите се нуждаеха от презареждане и не можа да се обади.

Изведнъж се почувства съвсем изолирана. Но това не беше никак лошо — даваше ѝ възможност да размисли и преди всичко да контролира живота си.

Джой неспокойно сновеше насам-натам из къщата. Беше единайсет и половина и той имаше лошото предчувствие, че с Лара се е случило нещо. Не знаеше към кого да се обърне. Единственият човек, за когото можа да се сети, беше Ники. Намери бележника на Лара и потърси телефонния ѝ номер.

Обади се Айдън. Джой разпозна гласа му и каза:

— Искам да говоря с Ники.

— За Съмър?

— Съмър?

— Изчезнала е. Не знаеш ли?

— Не, опитвам се да открия Лара. Тя там ли е?

— Не.

— Може би Ники знае къде е.

— Ще видя дали е в състояние да говори.

След малко се обади Ники:

— Нямам представа къде може да е Лара, Джой.

— Айдън ми каза за Съмър. Какво се е случило?

— Изчезнала е. Не знаем къде се е дянала.

— Би ли могла да е с Лара?

— Не виждам как. Лара оставила ли ти е някакво съобщение?

— Не. Не беше и на партито, казаха ми, че изобщо не се е появявала.

— Бих искала да мога да ти помогна.

— Да. Съжалявам за Съмър.

— Почакай — каза Ники. — Току-що се сетих за нещо. Тази сутрин Ричард беше на снимачната площадка.

— С Лара ли?

— Да. И нямаше търпение да плати десетте си цента за снимките в таблоида.

— Да не искаш да кажеш, че може да е с него?

— Не... но той кроеше нещо. С него имаше някаква възрастна жена. Той я въведе във фургона на Лара и двете останаха известно време сами.

— Коя беше жената?

— Не зная. Беше някъде около петдесетте, добре облечена, с червеникава коса.

Описанието го смрази. Възможно ли беше това да е Маделин Франсис?

Не. В никакъв случай.

Но все пак... Ричард го мразеше и все още беше навит на Лара. Навярно се бе съюзил с Маделин срещу него. Ако това беше вярно, работата му бе спукана.

— Благодаря ти, Ники — и той затвори.

Ако Маделин Франсис беше в Лос Анджелис, трябваше да я открие. А ако Ричард Бари я беше свързал с Лара, той щеше да си плати.

Нещо се беше объркало. И най-добре да разбере какво, преди да е станало твърде късно.

ГЛАВА ШЕЙСЕТ И ТРЕТА

Беше студено да се стои в колата и да се наблюдава голямата къща, но Алисън Сиуел кипеше от енергия. Наведе се, пресегна се към задната седалка на голямата си кола и сграбчи оттам топлата парка, която носеше точно за такива случаи — когато преследваше звездите и стоеше пред къщите им по цяла нощ.

Само че тази нощ беше по-различно. Тази нощ нямаше да виси тук и да чака удобен момент, за да снима. Тази нощ беше тук заради себе си, а Лара и тъпата ѝ асистентка съвсем я бяха улеснили. Къща без ток, потънала в тъмнина, а и Каси подкара нанякъде без шефката си. Какво по-хубаво от това?

Още като видя Каси да се отдалечава, Алисън излезе от колата си, промъкна се внимателно през отворената порта и предпазливо се приближи до къщата. Много пъти я бяха нападали кучета пазачи или някой неуморен телохранител бе изскачал пред нея с пистолет и с желанието да разбере какво търси тя.

За всеки случай винаги носеше със себе си оръжията си — дълъг ловджийски нож като онзи, който беше използван за убийството на Никол Симпсън и Рон Голдман; няколко добре подострени игли, чифт дебели кожени ръкавици, които да пазят ръцете ѝ, отвертка и специална кредитна карта, с която можеше да отвори всяка врата.

Веднъж висеше и чакаше някаква особено нашумяла рок звезда, когато злото му псе започна да души наоколо. Преди звярът да успее да издаде и звук, тя му бе прерязала гърлото с ловджийския нож. Спомни си как ножът се плъзна през артерията на кучето и как кръвта бликна върху ѝ. Това въобще не я разстрои. Всъщност я изпълни със странна тръпка.

Как ли би изглеждала Лара, когато това ѝ се случеше?

Какво ли изражение щеше да се изпише на красивото ѝ лице?

Алисън се зачуди дали Лара Айвъри знае колко е щастлива, че се е родила с такова идеално лице. Звездите бяха падали върху ѝ и заради това лице тя водеше такъв прекрасен живот.

Като че ли тази кучка го заслужаваше. Не заслужаваше нищо, защото не знаеше какво е да даваш. Беше себична, интересуваща се само от себе си кинозвезда — такива бяха и всички останали.

Е, Алисън смяташе да промени това.

Нощта беше тъмна и мрачна, дъждът плющеше.

Алисън нямаше нужда от светлина. Дъждът не ѝ пречеше. Знаеше много добре накъде се е отправила.

Към кориците на „Тайм“ и „Нюзик“ — ето натам беше тръгнала.

ГЛАВА ШЕЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА

В момента, в който Ники съзря Шелдън, вече беше надвила онова болезнено усещане в стомаха си. Бяха минали години, откакто не го беше виждала — години на свобода, далече от властното му, надутото присъствие. Сега се чувстваше свободна — за разлика от времето, когато той все още можеше да ѝ въздейства психически.

Той не приличаше на поддържания мъж отпреди. Изглеждаше занемарен и изхабен, облечен с измачкано спортно сако, разкопчана яка и панталони без ръб. Не беше бръснат. Сивата му коса бе суха и твърде дълга за мъж на неговата възраст. Тънките му устни — безкръвни от всякога.

— Тя тук ли е? — бяха първите думи, отронили се от устата му.

— Не — отговори Ники. — Няма я.

— Имам нужда от едно питие — избоботи той.

По дъха му се досети, че в самолета вече е ударил няколко.

— Налей си сам — и му посочи бара. — А, Шелдън, това е Айдън Шон.

Като хвърли бегъл поглед към Айдън, Шелдън смутолеви едно „добър вечер“.

Айдън и Ники се спогледаха.

— Казах ти — направи тя гримаса зад гърба на Шелдън. — Абсолютен задник.

Шелдън си взе голяма чаша бренди.

— Добре, Шелдън, какво стана? — попита Ники.

— Тя избяга. Това е.

— Не може да го е направила без причина. Скарахте ли се?

— Съмър и аз никога не сме се карали. Разбирахме се чудесно.

— Тогава какво?

— Още като се върна от Лос Анджелис, ми се стори прекалено променена. Беше очевидно, че си направила нещо с нея.

— Защо пък аз? — възмути се Ники.

— Защото ти беше тази, която ѝ разреши да живее на самотек, да излиза с момчета и Бог знае още какво, докато беше под твоите благотворни грижи.

— Хей, слушай — намеси се Айдън. — Въобще не смятам да ви се меся, но няма ли да е по-добре да се концентрирате върху това, да намерите детето си?

Шелдън го изгледа смразяващо.

— Кой си ти? — грубо попита той.

Ники се наежи.

— Това е Айдън — мъжът в живота ми — и добави рязко: — Но това въобще не е твоя работа.

— Какво стана с Ричард?

— Ще се развеждаме.

— О, и той не можа да те изтърпи.

— Да ти го начукам, Шелдън! — тя не можеше повече да се въздържа.

— Това ли е всичко, което имаш да кажеш? — той се усмихна с една от мазните си усмивчици. — Надявах се, че поне сега ще си говорим по-интелигентно.

— Кавгата ви няма да разреши проблема, по дяволите — пак ги прекъсна Айдън. — Един от вас трябва да се свърже с ченгетата. Издири приятелите ѝ тук, Ник.

— Добре — Ники гледаше свирепо Шелдън. — Ще се поровя в нещата, които е оставила тук, и ще видя какво мога да открия.

Сам караше мотор — не беше точно „Харли“, но беше хубав. Съмър беше седнала зад него и го стискаше здраво през кръста, притискайки тялото си към гърба му — нямаше друг избор, ако не искаше да се изтърси.

Слава Богу, все още на света имаше такива свестни момчета, които не тръгват да те свалят още в мига, в който ги погледнеш. Притисна глава към раменете му. Очите ѝ се затваряха. Беше толкова изморена, че едва гледаше.

Сам караше твърде бързо по мокрите от дъжда улици. Това обаче не я смущаваше. Тя обичаше високите скорости. Беше вълнуващо. Всеки път, когато спираха на червено, той се обръщаше, за да я попита дали се чувства добре.

— О, да — сухо отговори тя. — Никога не съм се чувствала по-добре.

— Ти си малка подигравчийка — засмя се той. — Нали?

— Не толкова малка — измърмори тя.

Сам живееше в ателие в голяма къща във Вали. То се състоеше от две големи стаи — едната служеше за спалня и гостна, а другата беше самото ателие, пълно с много картини, предимно портрети.

Тя се огледа наоколо.

— Наистина си ги бива — похвали го тя. — Добри работи.

— Зная — отговори той, самият господин Скромност. — Един ден ще правя само това. И вече никога няма да паркирам коли.

— Благодаря, че реши да ме приютиш за тази нощ, Сам. Трябва да ти призная, че бях на партито на Норман Бъртън, но не пожелах да остана при всичките тези гадни курветини. Въобще не предполагах, че ще се получи така.

— Много добре знаех къде точно си била. Нямах родители, нали?

— Не и в хотела.

— А къде?

— Баща ми е в Чикаго, а мама е тук. Разведени са.

— Родителите ми се разведоха, когато бях на пет години.

Да, но се хващам на бас, че баща ти не е влизал в стаята ти посред нощ, за да те малтретира — искаше да каже тя. Но си замълча. Достатъчно глупаво беше от нейна страна, че го сподели с Тина.

— Нямам много храна — каза той. — Вземи си сама.

Тя отвори хладилника. Там имаше половин парче пица и малко мухлясало сирене.

— Не съм гладна — съобщи тя. — Само съм скапана. Добре ли е да се настаня на кушетката в ъгъла?

— Легни на леглото — разпореди се той. — Имам да довърша някои неща и няма да ми се наложи да спя тази нощ.

— Сигурен ли си?

— Цялото е на твое разположение — благородно заяви той.

— Благодаря.

— А банята е там — и ѝ посочи. — Пижама ще намериш на вратата.

Тя изтича в банята и се преоблече в пижамата. Въпреки че ѝ беше с няколко номера по-голяма, тя се чувстваше по-добре от всякога. След това се мушна в леглото, като си мислеше, че утре ще си вземе багажа от Тина и може би ще отседне в хотел за няколко дена, докато реши къде да отиде след това.

Каквото и да се случи, никога няма да се върне в Чикаго.

Да остави Шелдън и Айдън сами заедно не беше най-доброто ѝ хрумване, но Ники отиде в гостната да претърси нещата на Съмър, които тя беше оставила, преди да си тръгне.

След няколко минути откри името на Джед с две удивителни след него, надраскано на лист хартия.

Набра телефонния номер, но попадна на телефонен секретар:

— Здравейте, аз съм Джед. Вие имате нужда от мене, аз имам нужда от вас, така че оставете съобщение след сигнала.

Изчака сигнала.

— Ъ-ъ... името ми е Ники Бари. Обаждам се заради Съмър. Много е спешно. Искам да ви видя колкото е възможно по-скоро. Моля да ми се обадите — остави телефонния си номер, след това се обади на Мик в дома му. Той беше там.

— О — започна тя. — Мислех си, че все още си на партито.

— Щеше да ми е приятно, ако и ти беше там — насмешливо се отзова той. — За Бога, Ник, не е този начинът да си създаваш приятели и да влияеш на екипа си.

— Спешно беше.

— Кое? Например че голямата филмова звезда пикае газ заради онези снимки?

— Заради дъщеря ми, Съмър. Избягала е от къщи.

— О.

Последва дълга пауза. Ники наруши мълчанието.

— Мик, знам какво се е случило между тебе и Съмър.

— Какво? — той прозвуча уплашено.

— Зная, че си я принудил да извърши... сексуален акт, въпреки че е непълнолетна. Така че ако имаш някаква информация, ще е добре да я споделиш веднага.

— За Бога, Ник. Не съм си и представял, че е твоя дъщеря, и не знаех, че е на петнайсет.

— Е, не си ли чул нещо за нея? — хладно го прекъсна Ники.

— Не. Истината е, че не сме правили нищо такова.

— Не си ли се похвалил на Айдън.

— Мъжко перчене — малодушно отговори той. — Сигурно съм се поувлякъл.

Ники не знаеше дали да му вярва или не.

— И така — обади се тя. — Баща ѝ дойде тук чак от Чикаго и когато се свърже с полицията, Бог знае какво може да им наговори.

— Да не си полудяла? — изкрещя Мик. — Ще ме хвърлиш в затвора за нещо, което не съм сторил? Да не би това да е нещо като онази публичност, която търсиш за нашия филм?

— Не става дума за филма, Мик, а за дъщеря ми. И аз си я искам обратно.

— Виж, пиленце — той въртеше възбудено очи, докато говореше по телефона. — Заклевам се в живота си, в живота на майка си, в този на Куентин Тарантино — знаеш, той е моят идол, — че никога не съм я докосвал и не съм чувал нищо за нея.

— Сигурен ли си?

— Да, съвсем.

Тя не беше убедена. Ами ако Съмър му се беше обадила? Ако беше в дома му дори в момента, когато разговаряха?

Когато се върна в дневната, извика Айдън настрани и сподели с него:

— Имам предчувствие за Мик. Искам да съм напълно сигурна, че Съмър не е там. Можем ли да отидем у тях? Ще оставим Шелдън тук.

— Хайде, Ник — поклати глава Айдън. — Даваш воля на параноята си.

— Ако той не крие нещо, няма да има нищо против да го посетим.

— Господи! Сериозно ли говориш?

— Шелдън — тя се приближи към бившия си съпруг, — с Айдън трябва да излезем. Ще се върнем възможно най-бързо. — Погледна го как си сипва още едно голямо бренди и саркастично добави: — И се чувствай като у дома си.

Съмър беше заспала в средата на голямото легло на Сам и сънуваше разходки по плажа с Норман Бъртър и с още седем голи момичета, когато усети ръцете на баща си върху себе си.

— Не — изпищя тя и ужасена отвори очи. — Махни се от мене! Махай се!

Но това не беше баща ѝ. Беше Сам.

— Стига — нетърпеливо каза той. — Дай ми малко от онова, което даваш на Норман Бъртън. Знаеш, че и ти го искаш.

— Изчезвай, гадна свиня! — изскимтя тя, като се опита да се отскубне от него. — Излъга ме, че си ми приятел. А аз ти се доверих.

— Урок номер едно — и той затисна ръцете над главата ѝ. — Никога не се доверявай на никого.

— По-добре ме остави на мира — предупреди го тя, докато ожесточено се бореше. — Иначе ще викам високо.

— Викай колкото си искаш. Никой няма да те чуе.

— Каква гадост! — пищеше тя.

— Майка ти не ти ли е казвала никога да не ходиш в дома на непознати? — говореше той, докато разкъсваше копчетата на горницето на пижамата. — Защо дойде с мене тогава, ако не си искала и ти същото? На мотора натискаше малките си цици към мене. Знаеш, че и на тебе ти се иска.

Хвана я за лявата гърда. Тя го изрита с коляно в слабините колкото сила имаше.

— Боже мили — изрева той. — Какво си мислиш, че правиш, по дяволите?

— Да се махна оттук — ето това искам — изкрещя тя и успя да се изтърколи от леглото, грабна роклята и обувките си от пода и изхвърча през вратата, преди той да успее да реагира.

Когато се озова отвън, започна да тича с всичка сила по калната алея пред къщите.

Някакво куче залая, но тя не му обърна внимание — бягаше толкова бързо, колкото я държаха краката.

О, Господи, това е най-кошмарният ден в живота ми — мислеше си тя, зънейки в роклята си. Опита се да се скрие зад едно дърво и да потърси подслон от дъжда.

Сам изскочи след нея от къщата и започна да вика името ѝ. Тя замръзна безшумно. След малко той влезе обратно вътре и тръшна

вратата след себе си.

Ама че боклук. С усмивката си на Том Круз и настърчалата си коса. Да не се мислеше за Брад Пит.

Почака, докато светлините в къщата изгаснат. След това се върна обратно дебнешком, вдигна остра клечка от земята и надупчи гумите на скъпоценния му мотор. Това ще му е за урок на този идиот повече да си няма работа със Съмър Уестън.

Минаваше полунощ, а тя беше измръзнала до смърт, изгладняла, мокра, уморена и нещастна. Може би да напусне Чикаго все пак не беше най-добрата идея. Въпреки че всичко друго беше по-добро от това, да живее със скъпото си татенце. Спусна се по улицата надолу трепереща.

Когато стигна до булевард „Вентура“, сълзите ѝ изведнъж потекоха по бузите и се смесиха с дъжда. Помисли си, че би могла да се справи и сама, обаче нямаше никакви пари, не можеше да се довери на никого и нямаше къде да отиде.

Стоеше колебливо на ъгъла на улицата. Някакъв камион свирна с клаксон.

— Искаш ли да се повозиш? — попита я мъжът, надвесил се от прозореца, и на червендалестото му лице се разля похотлива усмивка. — Хайде — окуражи я спътникът му. — Ще ти покажем забележителностите. Ще се скриеш от дъжда.

— Да — изкикоти се първият. — Ще ти бутнем десетачка, ако си добро момиче.

Тя се обърна и побягна в противоположната посока; не спря да тича, докато не стигна до денонощно заведение.

— Има ли телефон, който мога да използвам? — попита тя някакъв мексиканец, който обслужваше паркинга.

— Ето тук — посочи той.

— Нямам пари — призна Съмър. — Бихте ли ми заели монета, за да се обадя? Ще ви я върна утре. Обещавам.

Пиколото вдигна рамене. Стана му жал за младото момиче. Беше нещастно и мокро до кости.

— С тази външност можеш да печелиш много повече от мене — и той ѝ подаде монетата.

Тя я прие с благодарност и се затича към телефонната будка. Изведнъж беше взела решение. Щеше да каже всичко на Ники.

Набра номера на майка си, като се молеше тя да си е вкъщи.
Някой вдигна телефона. За нещастие това беше баща ѝ.
— За Бога, не! — едва си пое въздух тя, тресна слушалката и се
обля в сълзи.

Какво щеше да прави сега?

ГЛАВА ШЕЙСЕТ И ПЕТА

Джой реши, че ако Маделин Франсис е в Лос Анджелис трябва да се е регистрирала в хотел. Първо провери в „Бевърли хилс“ — за нея не беше чувал никой. После в „Хилтън“ — същото. След това — в „Бевърли риджънт“.

— Момент моля — каза операторът. — Свързвам ви.

Шибаният Ричард Бари. Копелето искаше да си върне Лара и щеше да използва всички средства, включително и Маделин Франсис.

— Ало? — гласът на Маделин звучеше сънливо.

— Маделин? — той едва можеше да повярва.

— Кой се обажда?

— Джой.

— О! — Дълга пауза. — Какво искаш?

Какво, по дяволите, си мислеше, че иска?

— Ходи ли с Ричард Бари да видите Лара тази сутрин?

Тя помълча малко, преди да отговори.

— Кой ти го каза? — попита най-сетне.

— Ходи ли?

— Да — призна тя, като се мъчеше да не изглежда уплашена. — Бях там.

— Не можа да преживееш, че съм щастлив, а?

— Бъди реалист, Джой — тя изведнъж разбра, че е загубила играта. — Очарована съм, че си щастлив. Не бях такава обаче, когато ми открадна парите. Какво искаш да направя? Да стоя настрани и да се оставя да ме прецакаш повторно? О, не, млади момко, Лара Айвъри заслужава нещо повече от тебе.

— Ти си върна парите — отбеляза той.

— Чаках шест години първото плащане — рязко каза тя. — И не благодарение на тебе си върнах останалото от чека ти за „Мечтателят“.

— Какво наговори на Лара?

— Само й помогнах да разбере кой си. Добричкият ми Джой, ти наистина й беше напълнил главата с глупости. Истинска годеница!

Страхуваше се да ѝ кажеш, че си бил принуден да живееш с дърта кошница като мене? Толкова ли беше трудно?

— Къде отиде тя?

— Нямам представа. Но съм щастлива да чуя, че е избягала. Поне има ум в главата.

— Не съм очаквал това от тебе, Маделин, но ти разруши живота ми.

— Не се коси, Джой. Ти пък разруши моя — и тя затвори телефона.

За момент той се загледа в пространството. Ричард Бари го беше изиграл, беше унищожил и последния му шанс за щастие, който някога е имал. И сигурно хитрият му кучи син сега е с Лара, омайва я, говори какво нещастно гадно копеле е Джой Лоренцо.

Добре де, може би наистина е копеле. Но все пак отдавна се беше издължил на Маделин.

Каква възможност обаче бе имал да го направи, докато беше в затвора за престъпление, което не бе извършил?

Каква шибана възможност?

Същия ден, когато Джой задигна спестяванията на Маделин, той се качи на самолета за Сейнт Луис и оттам взе такси до апартамента на Аделайд.

Когато тя отвори вратата, той остана шокиран. Не я беше виждал от три години. Дългата ѝ тъмна коса се ветрееше около раменете ѝ, лицето ѝ беше подпухнало, имаше дълбоки сенки под очите, а оранжевото ѝ червило бе сложено накриво върху подутите ѝ устни. Беше облечена в омазнен розов пеньоар, изпод който се подаваше дрипав бял сутиен. Едното ѝ око беше посиняло и ѝ липсваше преден зъб.

Коя беше тази запусната стара жена? Положително не и красивата му майка, която беше зарязал навремето.

— Знаех, че ще дойдеш, синко — промълви тя. — Знаех, че няма да ме оставиш да пропадна.

Защо го нарича „синко“? Никога преди не го е правила.

— Добре. Какво става тук? — попита той.

— Аз... аз загазих, като залагах на конните. Взех пари назаем. Знаеш как е, когато се хванеш на хорото. Мислиш, че никога няма да

свърши... след това всичко отива по дяволите и хората, от които взех парите — те не бяха особено любезни... заплашиха ме, че ще дойдат...

В цялата история имаше нещо много жалко. Тя заекваше толкова често, не смееше да вдигне очи към него.

— Откъде имаш тази синина под окото, мамо?

— Паднах — измънка тя.

— Какви са тези хора, на които дължиш пари?

— А... една организация. Знаеш ги — изпратиха хора да си вземат парите обратно. Няколко момчета, които стояха на вратата. Уплашена съм, Джой.

— Какво казва Дани за това?

— Дани! — тя извика името на приятеля си.

Дани излезе от спалнята, облечен като истински гангстер. Черна риза, бяла вратовръзка и елегантен черен костюм. Като Пийт Лоренцо и Дани беше дребен мошеник — с тази разлика, че Пийт беше с четирийсет години по-стар, а Дани — с десет години по-млад от нея.

— Хей, Джой — извика той. — Как е?

— Не чак толкова добре — отговори му Джой. — Не и когато виждам майка си в такова състояние. Какво е станало с нея?

Дани сви рамене.

— Откъде да знам?

— Ти живееш с нея. Не се ли чувстваш задължен да се грижиш за нея?

— Тая курва е алкохоличка... Какво мога да ти кажа?

— Не наричай майка ми курва.

Дани сви рамене.

— Какво още искаш да научиш, Джой?

— Разкажи ми за комарджийските дългове.

— Всичко, което знам, е, че трябва да ги плати, а ти ще ни донесеш парите.

Джой се подразни от начина, по който той каза „ни“. Откога и Дани участваше?

— Гледах те в „Солидно“, синко — намеси се майка му и устните ѝ потрепнаха. — Бях толкова горда, като те видях там, на екрана.

— Защо не ми се обади?

— Искях, но бях толкова... заета.

О, да. Но не беше никак заета да му се обади, когато се нуждаеше от пари.

— Как си счупи зъба? — попита той. — Или си паднала още веднъж?

Дани се изхили.

— Да бе, тъпата путка не може да върви по права линия, когато е пияна.

Джой го стрелна с убийствен поглед.

— Какво каза?

— Това, което казах — отговори Дани, докато си чистеше зъбите с кибритена клечка. — Нещо не се погаждаме с тебе, момчето ми. Тогавя върви на майната си. Не си единственият тук, който се грижи за старата курва.

— По-добре си затваряй устата — каза Джой.

Дани го погледна право в очите.

— Хубавкото актьорче ще ми казва какво да правя?

— Задник — изсъска Джой.

— Хей, момчета — прекъсна ги Аделаид като истинска Лана Търнър в гангстерски филм. — Да не сте посмели да се карате пред мене.

На Джой му се доплака. Тя не разбираше ли или какво? Тази жалка старица беше негова майка, неговата единствена прекрасна Аделаид — светлината на живота му, на която никога не й беше пукало за него. А сега тя беше пияна отрепка и живееше с някакъв гаден тип.

— Ще ти кажа какво ще направя. Ще се срещна с онези момчета, на които дължиш пари. Ще се споразумея с тях. Става ли?

— Не става — отсече Дани. — Имаме нужда от пари в брой. Веднага.

— Я млъквай — каза Джой. — Не се меси, докато не оправя тази бъркотия.

— Има само един начин да я оправиш. И той е да ми дадеш парите на ръка.

— Да, Джой — страхливо се намеси Аделаид. — Дай парите на Дани и можеш да си вървиш.

Какво си въобразяваха те — че той е банка? Дай парите и майната ти. Какво й ставаше?

— Носиш парите, нали? — попита Аделаид.

— Една част — предпазливо отговори той.
— Надявам се да не си ги оставил в хотела — добави Дани.
— Не съм на хотел.
— Тогава нали ще ни ги дадеш?
— Може би.
— Дай ги бързо, момчето ми.
— Направи го — насърчи го Аделаид.
— Ще дам парите само на хората, на които ги дължиш.
— Тъп педал! — избухна Дани. И преди Джой да се опомни, Дани беше извадил пистолет и вече се целеше в него. — Остави пачката на масата, синко, и изчезвай.

Аделаид не каза нищо. Само гледаше.

— Що за заговор е това? — попита Джой.

— Съжалявам — промърмори Аделаид.

Съжалението ѝ не можеше да го спре. Той се ядоса. Не беше дошъл в Сейнт Луис, за да се чуди какво да прави с някакви си долни отрепки. А кучият му син беше насочил пистолет срещу му. В никакъв случай този чук нямаше да се измъкне безнаказано. Освен това Дани не беше такъв куражлия, за да използва оръжието — Джой бе успял да види страха в очите му.

Ритна го, както беше гледал да го правят по филмите. Дани падна, а пистолетът изхвърча от ръката му.

— Смотан глупак — изрева Дани и запълзя по пода към оръжието си.

— Аз съм смотаняк, а? — изсмя се Джой и ритна пистолета. — Искаш ли да ти покажа колко съм смотан?

— Спрете — изрева Аделаид. — Моля ви, спрете.

Дани се изправи и го удари с юмрук. Джой му отвърна със същото, като успя да го цапардоса по брадичката.

— Шибаняк! — изквича Дани. — Нямах представа какво правиш.

— На кого му пука? — Джой се бореше с него. — Искам да изчезнеш от живота на майка ми.

— Ти я наричаш своя майка? — подигра му се Дани. — А аз я наричам тъпа курва.

Сега се търкаляха по пода и си разменяха удари. После Дани притисна Джой към пода, сграбчи някаква подпора за книги от

близката полица и удари Джой отстрани по главата с такава сила, че за момент той загуби съзнание. Отдалече чу изстрел и си помисли, че с него е свършено.

Опита се да отвори очи. Дани се бе свлякъл на пода — кръвта бликаше от дупката във врата му. Аделайд стоеше до него с пистолет в ръка и цялата трепереше.

— О, по дяволите, мамо — изпъшка Джой и допълзя до нея. — Какво ще правим сега? По дяволите! — издърпа пистолета от ръката ѝ и я накара да седне. След това изтича до кухнята за бутилка бренди и я накара да изпие няколко глътки.

Съседите започнаха да тропат по вратата. Някакъв груб мъжки глас се обади:

— Всичко наред ли е там? Какво става? Ще повикам полиция.

Без да се замисли, той грабна покривката от кухненската маса и се зае да бърше пистолета. След това остави по него собствените си отпечатъци.

— Не си го извършила ти, мамо — пот и кръв се стичаха по лицето му. — Помни, не си го извършила ти — аз бях. Защиствах те. Нали?

— Да, синко — гласът ѝ трепереше. — Не съм го направила аз. Ти го направи.

— Вземи парите — той бръкна в самото си и ѝ подаде пачката. — Някой трябва да се обади в полицията. Не съм избягал. Ще им обясня, че беше при самозащита.

Самозащита... разбира се. Получи осем години за непредумишлено убийство — и излезе след шест за добро поведение. Ето защо Маделин не си получи парите.

Майка му никога не дойде да го посети в затвора. Когато излезе оттам, научи, че е заминала за Пуерто Рико с някакъв безделник певец и не е оставила никакъв адрес.

Той се качи в самолета и се върна в Ню Йорк.

Беше пропилял шест години от живота си заради престъпление, което не беше извършил. Шест изгубени години на жестоки мъчения, които си припомняше в кошмарите си.

След това в живота му влезе Лара и всичко се промени. Имаше шанс да бъде истински щастлив. Шанс, който Ричард Бари му бе отнел

и бе разклатил почвата под краката му.

Майната му на Ричард Бари и на всичко, което представляваше. Майната му на ревнивия шибаняк, който разби бъдещето му.

Решен да намери Лара, вдигна телефона и се обади на кучия му син.

— Какво искаш? — попита Ричард студен като тридневен труп.

— Къде е тя? — на свой ред попита той.

— Говориш за Лара? — присмя се Ричард.

— Къде, по дяволите, е тя?

— Знаеш ли, Джой, щеше да ми е приятно да ти кажа, че е с мене — Ричард продължаваше да му се подиграва. — Но за съжаление нямам представа къде е.

— Ти я прогони.

— Моля?

— Аз я направих щастлива. Заедно се чувствахме така, както тя никога не се е чувствала с тебе. Не можа да го понесеш, нали?

— Спести ми подобни сантименталности — каза Ричард. — Знам добре какво е необходимо на Лара. И винаги съм го знаел. А когато тя се върне, ще избере мене, а не такъв неудачник като тебе.

Джой затвори телефона — беше чул достатъчно. Важното беше да се добере до Лара, преди Ричард окончателно да я настрои срещу него.

Къде би могла да отиде? Това го измъчваше.

Каси. Да, Каси трябва да знае.

Нервно запрелиства телефонния бележник на Лара, докато намери домашния ѝ телефон.

Отговори му някаква жена.

— Каси? — попита той.

— Не, аз съм сестра ѝ, Маги. Кой я търси?

— Джой Лоренцо, ъ-ъ... годеникът на Лара. Каси там ли е?

— Няма да се прибира вкъщи тази вечер. Ще прекара нощта с Лара. Не ви ли казаха?

— А, да... бях забравил. Лара ми беше оставила бележка, но сигурно съм я забутал някъде. Къде щяха да ходят?

— В къщата на брега.

— Имате предвид къщата на Ники?

— Не. Тази, която Лара нае миналата година.

— Добре. Надявам се, че по-късно ще ги видя. Какъв беше адресът?

— Чакайте да погледна... Тръгвате по първата отбивка след Пойнт дюм роуд и това е голямата къща накрая.

— Там има ли телефон?

— Не, но ако Каси се обади, ще ѝ предам, че сте тръгнали натам.

— Не го правете, Маги. Бих искал да е изненада.

След минути вече беше в мерцедеса на път за къщата.

Лара седеше неспокойно в тъмнината и чакаше Каси да се върне. Спомни си как преди време, сгушила се на стола в някаква мотелска стая, по същия начин чакаше баща ѝ да издъхне.

Джой ѝ беше помогнал да надживее повечето от страховете си, беше разведрил живота ѝ с топлотата и любовта си.

Въздъхна; може би не беше справедливо да го напусне, без да му даде възможност да ѝ обясни.

Но какво щеше да стане, ако я бе докоснал? Ако я беше замаял с покоряващия си чар? Чар, който тя намираше за съвсем неустоим.

Не, за нея такава ситуация беше твърде опасна.

Спомни си лицето му, когато ѝ обясняваше за измислената си годеница и историята за опита ѝ за самоубийство. Колко искрен изглеждаше, колко истински и убедителен.

Що за глупости! И тя се влюби. Беше повярвала на всяка лъжлива дума. Как можа?

Имаше нужда да поговори с Каси — да сподели всичко. Ники щеше да ѝ помогне да бъде силна; точно сега имаше нужда от цялата подкрепа, която би могла да получи.

Отвън вятърът се усилваше, недалече се чу гръмотевица. В прогнозата за времето тази сутрин синоптиците бяха съобщили, че ще се разрази септемврийска буря. Ел Ниньо беше затоплил водите около Малибу и това щяло да предизвика серия от бури и лошо време. Това сигурно беше първата от тях.

Защо действаше така прибързано? Едно обаждане до собственика и щеше да има електричество и пълен хладилник с продукти. Светлината и телефонът щяха да са добре дошли — особено сега.

Каси беше оставила куфара ѝ в хола. Разрови го и намери вътре топъл скиорски пуловер, дебели чорапи и маратонки. Облече всичко това и се почувства по-добре — и определено се постопли.

След това чу шум, който я накара да замръзне.

— Лара? — женски глас, силен и ясен. — Лара? Там ли си? Чакаш ли ме, Лара, скъпа? — Дълга зловеща пауза. — В случай че се чудиш, аз съм добрата ти приятелка Алисън Сиуел. Готова ли си пак да се срещнем? Защото съм аз.

ГЛАВА ШЕЙСЕТ И ШЕСТА

В пикапа спореха разпалено. Дъждът плющеше, а Айдън караше много бързо.

— Правиш грешка — почеса се Айдън по брадичката. — Защо трябва да ядосваме Мик? Той ти каза, че не знае нищо за Съмър.

— Как мога да бъда сигурна? — стиснатите челюсти на Ники издаваха, че няма намерение да се отказва от решението си. — Той е някакъв болен педофил.

— Хей... работи с него през последните два месеца — заяде се Айдън. — Ако той си е паднал по Съмър, как си могла да не го заподозреш досега?

— Трябва да съм сигурна — нацупи се тя.

Айдън сви рамене и измърмори:

— Добре, добре. Как можах да рискувам с тебе? С дрогите беше много по-лесно.

— Никой не те е молил да оставаш — жегна го тя. — Ти беше този, който настояваше за тази връзка.

— О, аз ли, ха-ха? — цинично се изсмя той. — Не съм забелязал да бягаш от апартамента ми, преди да затоплим чаршафите.

Тя изведнъж зарови глава между дланите си.

— Извинявай, Айдън — каза го смирено, беше твърде разстроена, за да се карат. — Не преставам да се измъчвам заради Съмър. Тя е само дете и аз се чувствам виновна за случилото се. Никога не бях при нея, когато тя имаше нужда от мене. Чак сега осъзнавам каква съм била.

— Хей — той я погали и ѝ стисна ръцете. — Всичко ще се уреди. Ще видиш.

Мик имаше голяма, модерна къща на върха на каньона Бенедикт. Айдън обърна пикапа и паркира пред входната врата.

Сега вече Ники обвиняваше себе си, че бе тръгнала да търси Съмър. Излезе от пикапа и натисна звънеца — нервно, с всички

пръсти. Айдън стоеше зад нея и пушеше под дъжда. Тя звънна три пъти, преди да чуе някакъв отговор.

Когато гласът на Мик се разнесе от един прозорец над тях, те и двамата вече бяха мокри.

— Кой е? — провикна се Мик.

— Ники и Айдън. Може ли да влезем?

— Какво правите тук?

— Може ли да влезем? — настоятелно повтори тя.

— Почакайте. След малко слизам.

Чакаха пет минути, преди той да се появи на входната врата. Достатъчно време, за да скрие Съмър — помисли си Ники.

— Защо сте тук? — той стоеше на вратата разрошен, облечен само с хавлия на жълти и черни райета и нищо под нея.

Ники го изблъска навътре.

— Къде е тя?

— Исусе Христе — изпъшка Мик. Косата му стърчеше във всички посоки. — Не чуваш ли? Казах ти по телефона — нищо общо не съм имал с побърканата ти дъщеря.

— Не ти вярвам.

— На кого му пука дали ми вярваш или не? — Той се обърна към Айдън: — Тази е луда.

— Зная — съгласи се Айдън. Издълженото му слабо лице беше безизразно.

— Ти не ме разбра, Мик — гласът на Ники звучеше равно и спокойно. — Само искам да я видя и да се убедя, че е в безопасност.

— Мик? — от стълбите се разнесе момичешки глас. — Мик, какво става? — и надолу слезе екзотична азиатка, облечена в къс копринен халат.

Мик направи гримаса.

— Запознайте се с Тин Лий — каза той. — Държим Съмър като пленница под леглото. Защо не влезете... да хвърлите един поглед?

Айдън хвана Ники за ръката и я издърпа навън.

— Доволна ли си? — и я блъсна в пикапа.

— Аз... имах предчувствие.

— Давайте, претърсете шибаната къща — крещеше след тях Мик. — Направил съм една тъпа грешка в живота си и вечно ще трябва да плащам за нея.

— Съжалявам — обади се Ники.

— И така и трябва — изрева Мик и тръшна входната врата след себе си.

Измръзнала, мокра и трепереща, шокирана от това, че баща ѝ е в Лос Анджелис, Съмър реши да се върне при Тина, тъй като нямаше къде другаде да отиде. Единственият проблем беше, че нямаше пари, въпреки че ако намереше такси, можеше да плати на шофьора, когато стигнат до дома на Тина, стига Тина да си е у тях. Сега всичко, което трябваше да направи, беше да намери такси, което всъщност щеше да е цяло чудо в този дъжд.

Спусна се по улицата, късата ѝ рокля се беше прилепила към тялото ѝ като втора кожа, дългата ѝ руса коса бе залепнала за главата ѝ, а дъждовните капки се стичаха от върха на носа ѝ.

Колите и камионите спираха рязко — хубавото момиче на улицата само след полунощ беше примамливо — макар и да приличаше на пребито коте.

Продължи, докато стигна до „Спотсман лодж“, после влезе вътре и попита дали може да се обади и да си поръча такси.

Беше уморена, гладна и отчаяна. Понякога животът не изглеждаше чак толкова хубав.

— Някой обажда ли се? — попита Ники, когато нахълта вкъщи, изтръсквайки дъжда от косата си.

— Два пъти — отговори Шелдън. — Полицията иска някаква снимка на Съмър. А се обади и един на име Джед.

— Какво иска?

— Искаше да говори с тебе.

— Попита ли го дали знае нещо за Съмър?

— Не — каза Шелдън. — Ако не се беше измъкнала с татуираното си приятелче, може би щеше да бъде така добър да даде повече информация.

— Не се заяждай с Айдън. Той е много по-добър от тебе.

— Правиш много радикални изводи.

— Ами? — тя се вторачи в него. Как се осмеляваше да ѝ говори така, сякаш още са женени. — О, между другото, Шелдън, как е

съпругата ти тийнейджърка? Ти на колко стана? Петдесет или нещо
такова? Сигурно в обществото правите впечатление на чудесна двойка.

— В момента не ми е до дребнави кавги — студено каза Шелдън.
— Само искам да открия дъщеря си и да я върна обратно в Чикаго.

— Мислех си — започна Ники, — че Съмър очевидно не е
щастлива при тебе — може би трябва да остане тук, при мене?

— Не — отсече Шелдън. — Тя идва с мене.

— Не ми казвай „не“ — разгорещи се Ники. — Когато я
намерим, ще попитаме Съмър какво иска да прави — точно както
правеше ти, когато тя беше още малко момиченце.

Айдън я извика настрани.

— Искам да си тръгвам — прошепна той.

— Какво ти става?

— Не мога да търпя тези глупости... не е добре за кармата ми.

— Това ли е всичко, което те притеснява?

Изгарящите му очи проблеснаха неспокойно.

— Трябва да изчезвам, Ник. Моля те, разбери.

— Какво означава това?

— Че ще ти се обадя по-късно.

— Благодаря ти — възмути се тя. — Ще си тръгнеш, когато най-
много се нуждаеш от тебе.

— Ако мислех, че мога да помогна, щях да остана. Но тези
простотии между тебе и бившия ти съпруг ме потискат, карат ме да си
спомням много неприятни неща.

Тя се опита за миг да задържи погледа си върху Айдън. Той беше
прав — в момента с нищо не можеше да помогне.

— Добре — съгласи се тя. — Ще ти се обадя, ако има нещо ново.

След като Айдън си тръгна, влезе в спалнята и набра номера на
Джед. Обясни му коя е и че Съмър е изчезнала.

— Съжалявам да го чуя, госпожо Б. — каза той.

— Кои бяха приятелите на Съмър, докато беше тук?

— Когато се сблизихме, й представих много хора.

— Сещаш ли се за някой от тях?

— Имаше едно момиче, с което се сдушиха... Тина.

— Имаш ли й телефонния номер?

— Сигурно го имам някъде.

— Много е важно, Джед.

— Помолете я да ми се обади, когато я откриете — каза Джед. — Не ѝ бях точно гадже, но тя ме представи на господин Бари и каза, че ще говори с него да ме включи в някой от филмите си. Аз съм актьор, знаете.

Изненада, изненада.

— Сега не е време да обсъждаме това, Джед — нетърпеливо го прекъсна тя. — Само ми дай номера на Тина.

Той ѝ го даде и Ники веднага позвъни.

— Ха! Знаех, че ще се обадиш — записука Тина, преди Ники да успее да обели и дума. — Докарай обратно тук сладкото си градско задниче, Съмър. Имам големи новини за Норман. Размърдай се, момиче.

Ники не искаше да слуша повече и бързо затвори, без да каже нищо. След това отново набра Джед.

— Извини ме, че те притеснявам отново, но можеш ли да ми дадеш адреса на Тина?

— Някъде го имам записан, мисля, че живееше в една от високите сгради на „Сънсет“. О, госпожо Б., ще ми позволите ли да разговарям със съпруга ви? Дали ще се съгласи да ме прослуша?

— Ако ми дадеш адреса на Тина, ще се погрижа за това следващата седмица — обеща тя.

Той ѝ даде адреса и тя отново се върна в гостната, където Шелдън току-що си бе налял поредното бренди.

— Да вървим — подкани го тя. — Мисля, че я открих.

— Слава Богу! — отвърна Шелдън. — И след това ще я заведа право в Чикаго, където ѝ е мястото.

Ще видим — помисли си Ники. — *Защото този път аз няма да я пусна без борба.*

ГЛАВА ШЕЙСЕТ И СЕДМА

Алисън Сиуел. Лудата жена, която я беше преследвала почти цяла година — изпращаше ѝ писма, снимки, подаръци; звънеше на вратата ѝ; обиждаше всеки, който ѝ се изпречеше на пътя.

О, Боже. Това не може да е истина, сигурно е някакъв ужасен кошмар. При това Алисън Сиуел беше в затвора — заключена и завинаги изчезнала от живота ѝ. Лара беше в съдебната зала, когато съдията осъди тази побъркана жена. Никога не можа да забрави омразата, която излъчваше лицето на Алисън, когато очите им се срещнаха за части от секундата.

Старата къща беше пълна с шумове — от плющия дъжд, от воя на вятъра, от прибоя на вълните. Особено сега, когато бурята беше разлюляла морето долу с бясна сила.

Да не би да си беше внушила звука от гласа на Алисън Сиуел? Навярно бурята ѝ беше размътила съзнанието.

Не. Невъзможно. Не си въобразяваше. Тази жена наистина беше тук, в къщата.

Взemi се в ръце — успокояваше се тя. — Ако тя е тук, можете да се споразумеете. Попитай я какво иска. Кажй ѝ, че е влязла тук незаконно и че трябва веднага да си тръгне, иначе ще се обадиш в полицията.

О, да. И от какво? Телефонът ти не работи. Ти си тук съвсем сама, с някаква побъркана маниачка. И никой освен Каси не знае къде си.

— Алисън? — извика тя, като се стараше гласът ѝ да звучи силно и ясно. — Алисън Сиуел. Къде си? Може ли да поговорим?

Каси напусна „Гранита“, като се чувстваше много по-добре след пицата с цяла пушена съомга и пълната чаша с червено вино.

— По-добре се прибирай вкъщи, преди бурята да се е разразила — предупреди я Волф.

Дъждът сега плющеше силно. Взе назаем чадър от рецепцията и като балансираше кутията с храната в едната си ръка, успя да стигне до колата си, без изобщо да се намокри. Лара имаше да се чуди какво ѝ се е случило, но Каси беше сигурна, че ще се зарадва, като види какво носи — свещи, няколко фенерчета и специалното пилешко ястие от „Гранита“.

Може би като се върне, Лара щеше да ѝ се довери какви подлости е извършил Джой, за да скъса с него така изведнъж.

Опита се да запали двигателя на сааба. Той се задави няколко пъти и спря.

— По дяволите! — и упорито опита отново. На четвъртия път имаше късмет — колата запали. Включи чистачките, дъждът беше толкова силен, че трудно различаваше нещо пред себе си.

Напусна бавно паркинга и спря на червения светофар на ъгъла. Телефонът ѝ иззвъня и я стресна.

— Каси, скъпа.

Веднага позна гласа на Ричард.

— Ричард! — възкликна и се зачуди защо ѝ се обажда в колата по това време на нощта.

— Къде си? — попита той.

— Очевидно в колата — отговори тя.

— Говорех с Лара, но връзката се разпадна. Мисля, спомена, че ще е с тебе.

Тя загрея. Лара смяташе да се връща отново при Ричард — ето защо Джой беше вчерашната новина. Точно така! Отлично. Каси винаги бе предпочитала Ричард пред Джой.

— Сега се връщам при Лара — каза тя. — Сигурна съм, че ти е обяснила, че в къщата няма ток, храна — всъщност няма нищо. Ходих да пазарувам от магазина. Изглежда се задава голяма буря.

Ричард се опита да разбере за коя къща говори тя.

— Надявам се, че си намерила всичко необходимо.

— И аз също — отвърна Каси.

— Мислех си — добави той с престорено спокойствие, — че би било добре да съм при вас с Лара по време на бурята.

— Струва ми се, че идеята ти е чудесна — бодро го насърчи Каси.

— Тогава ми обясни как да стигна дотам.

— Ти си идвал тук веднъж с Ники — точно когато Лара наемаше къщата. Спомням си, оплакваше се колко далече била.

— А, да — той едва сдържа усмивката си. — Но все още не мога да си спомня пътя дотам.

— Карай по Тихоокеанската крайбрежна магистрала и след около половин час път ще стигнеш до Пойнт дюм роуд. След това завий в първата отбивка вляво и ще излезеш на пътя. Карай надолу, наоколо няма други къщи, така че не можеш да я сбъркаш. Единствената голяма и мрачна къща в края на пътя. Не ми го побира главата защо Лара я купи.

— Нито пък моята — измърмори той.

— Моля те, побързай. Ще се радвам да има мъж в тази къща през нощта.

— А... Каси, откакто връзката прекъсна, нямах възможност да се свържа, за да кажа на Лара, че идвам, така че защо не оставиш вратата отворена? Искам да я изненадам.

— Мога ли да те попитам нещо? — осмели се Каси. — Знам, че е прекалено нахално от моя страна, но да не би да се събирате отново с Лара? За това ли е всичката тази дандания?

— Позна — отговори той.

— Разбрах, че нещо става, когато видях, че остана толкова дълго във фургона й тази сутрин — Каси се опитваше да бъде деликатна. — Толкова се радвам — и добави виновно: — Съжалявам за Ники, тя е добра жена, но мисля, че Лара и ти винаги сте били родени един за друг.

— Много си мила, Каси.

— Благодаря, Ричард. Ще се видим скоро.

— И не забравяй. Това е изненада — нито дума.

— Добре — щастливо се засмя Каси. Може би когато Ричард пристигне, тя ще може да се прибере вкъщи и да заспи в удобното си легло. Колко хубаво би било.

Червената светлина угасна и светна зелено. Каси пресече, направи ляв завой и излезе на Тихоокеанската крайбрежна магистрала.

Не забеляза загубилото управление порше, което я връхлетя. Беше толкова заета с мислите си за Лара и Ричард и какво щеше да се случи след това.

Поршето се врязва отстрани в сааба с ужасен звук и двете коли излязоха извън контрол. Саабът започна да описва кръгове, преди да се преобърне върху гладката повърхност на мокрия път и да се запремята бясно надолу заедно с Каси.

Когато пристигна първият спасителен отряд, не можеха да кажат със сигурност дали е жива или мъртва.

Когато в Лос Анджелис вали, всичко се обръща надолу с главата за много кратко време. Кални потоци се стичат от хълмовете и стръмнините; реките преливат; каналите се задръстват; покривите прокапват; колите катастрофират; всичко излиза извън контрол.

В това време Джой излезе от „Сан Висенте“ и се спусна към океана, където имаше предупредителни знаци за наводнение, а морето си пробиваше път към добре поддържаните тераси на къщите в Малибу. Полицейски и пожарникарски екипи бяха излезли на пътя, за да връщат колите обратно и да се опитат да пренасочат част от движението, което сега се влачеше изключително бавно.

Това даде възможност на Джой да се замисли. Какво точно щеше да каже на Лара, когато най-после пристигне там? Истината — ето какво. Истината за шибания си живот, за усилията му да скъса с мрачното си минало и да стане актьор и как се беше върнал да види майка си и бе загазил, след като поема цялата отговорност за убийство, което не бе извършил.

И как майка му му се беше отблагодарила, като избяга с поредния неудачник, без дори да остави новия си адрес.

Но и той не беше идеален. Беше използвал Маделин точно както бе използвал и повечето жени — за секс или за каквото искаше от тях. После в живота му беше влязла Лара и го бе накарала да осъзнае, че е възможно да се грижиш за някой друг и да нямаш никакви долни мотиви.

Да. Щеше да ѝ каже истината. Че тя е превърнала всичко в нещо особено. Че е животът му, истинската му любов, че са духовно свързани. Щеше да се остави на милостта ѝ и да се надява тя да му прости.

Като че ли не искаше нищо от нея. Единственото, което искаше, беше да е тук заради нея, до нея, готов да я подкрепя и закриля при всички случаи.

Движението се беше забавило до пълзене. Привлече вниманието на едно ченге, застанало в средата на пътя.

— Какво става? — попита.

— Голяма катастрофа отпред — отговори ченгето. — Не ви съветвам да продължавате по този път, освен ако не живеете тук.

— Обаче живея — излъга той.

— Добре, но внимавайте.

— Ще внимавам — и включи радиото. Били Холидей пееше блус. „Добро утро, главоболие“. Много подходящо.

Нямаше търпение да стигне до целта си. До любовта си. До бъдещето си.

Алисън чу кучката да я вика. Да, Лара Айвъри помнеше името ѝ. И така и трябваше. Беше ѝ вярна приятелка, но това не беше достатъчно. Не. Лара Айвъри бе намерила за добре да я предаде.

Разбира се, че Лара помнеше името ѝ. Скоро всички щяха да знаят името ѝ.

Започна за мисли за това, какви снимки има. Коя щяха да сложат на корицата на „Тайм“? Имаше една моментална снимка, на която чичо Сирил я беше снимал с майка ѝ, когато беше деветнайсетгодишна. Мразеше тази снимка, но ако отрежеха майка ѝ, не беше чак толкова лоша. А и тя беше по-млада тогава, по-хубава.

Никога не си била хубава — подразни я един глас в главата ѝ. — Винаги си била грозното момиченце. Винаги дебеланката. Никой не те харесваше. Никой не искаше да е с тебе. Тъпачката... Слонът... Буцата — омразните ѝ прякори се върнаха, за да я преследват.

Хората щяха да си мислят, че е хубава, когато се появеше на корицата на „Тайм“. Хората щяха да я гледат с обожание, когато снимката ѝ се появеше и на корицата на „Нюзуик“. Щеше да се включи и телевизията. В „Хард копи“ щяха да разказват историята ѝ. В „Инсайд едишън“ щяха да говорят за нея. В „Праймтайм“. В „Дейтлайн“. Дори в „Шейсет минути“.

Щеше да бъде по-известна от всеки друг на света. Медиите щяха да се занимават със случая ѝ месеци наред.

Алисън Сиуел щеше да бъде точно там — заедно с Чарлс Менсън, Марк Чапман и останалите.

Алисън Сиуел. Първата жена, получила така заслужена почит.

— Алисън. Защо не дойдеш тук, за да поговорим?

Отново чу гласа на кучката.

— Не се безпокой, Лара — извика тя. — Идвам веднага. Идвам да прережа хубавото ти малко гърло.

ГЛАВА ШЕЙСЕТ И ОСМА

Таксиджията като че ли не можеше да млъкне.

— Проклето американско време — продължаваше да мърмори той. — Проклетата Калифорния. Проклети стихии. Проклети пожари.

Съмър се гушеше на задната седалка. Не искаше да разговаря, искаше само да намери начин да забрави.

— Какво ви е? — попита шофьорът и завъртя глава. — В моята страна момичетата не ходят сами нощем. Не е редно.

— Откъде сте? — принуди се тя да зададе въпрос. Може би ако го накараше да говори за страната си, щеше да се поуспокои, докато го слуша.

— От Бейрут — гордо произнесе той. — Хубаво място беше преди бомбардировките. Онези копелета ни взеха всичко — мъжката гордост, домовете ни — всичко ни взеха. Проклети терористи!

— Откога сте в Америка?

— Твърде дълго.

— Не бъркаме ли пътя? — взря се тя през прозореца. — Не трябваше ли да завием през каньона „Колдуотър“?

— Карам към Сепулведа. Времето е лошо за каньона. Има голямо наводнение — изведнъж се закашля, преди да продължи да се оплаква: — Всичко в Лос Анджелис е твърде много. Наводнения, пожари, стихии, катастрофи. Един ден ми опряха пистолет в главата. Тези копелета!

— Ужасно — но всъщност това изобщо не интересуваше Съмър.

Пред тях светеше червен светофар. Таксито ѝ спря точно навреме — колата пред тях се заби в кадилака, спрял на светофара.

— Виждате ли, виждате ли? — въодушевено възкликна шофьорът. — Американски манияци!

Шофьорът на кадилака излезе от колата си и се разкрещя на другия шофьор, после дотича до прозореца на таксиджията.

— Видяхте ли? — извика той. — Вие сте ми свидетел.

— Нищо не съм видял — шофьорът ѝ се взираше право напред.
— Нищо — след което заобиколи с таксито си двете коли и продължи напред.

— Кога ще стигнем на адреса, който ви дадох? — попита Съмър.

— В това време? При тези мързеливи американски шофьори? Не знам.

— Щом толкова мразите американците, защо сте дошли тук? — беше ѝ писнало от оплакванията му.

Той силно се изсмя.

— Хубавото на Америка са парите, парите, парите!

— Какво става с движението? — нетърпеливо попита Ники — бяха спрели зад редица от коли на Тихоокеанската крайбрежна магистрала.

— Не знам защо не ми даде аз да карам — раздражено отговори Шелдън.

— Защото това е моята кола и аз знам къде отиваме.

— Не умееш да караш добре — отбеляза Шелдън.

— Според тебе аз не бях способна на каквото и да е — отвърна Ники. — Може би затова се ожени за мене — за да си вземеш дете и да си го отгледаш. Затова ли се ожени и за Рейчъл?

— Отказвам да ти слушам глупостите — и той се втренчи право напред.

— Бях толкова бебе, нали? Толкова отстъпчива. Затова успя да ме убедиш да оставя Съмър при тебе, когато трябваше да дойде с мене — знаеш го, нали?

— Съмър е много добре възпитана. Или поне беше, докато не те посети в Лос Анджелис. Виж по какъв начин си си уредила живота. Ричард изглеждаше приличен човек, но сега с някакъв, дете прилича на член на рокгрупа.

— Айдън е много добър актьор.

— Винаги съм казвал, че си повредена. Сега доказваш колко съм прав.

— Не смятам да се карам с тебе — леко въздъхна Ники. — Постигнах толкова много, откакто се разделихме. Ако трябваше да стане твоята, все още щях да съм заключена вкъщи, докато ти

системно правиш кариера, чукайки пациентките си. Боже мили! Не мога да повярвам, че си психиатър. Действаш като престъпник.

Полицай с фенерче премина бавно покрай редицата коли; разговаряше с шофьорите. Стигна и до прозореца на Ники.

— Станала е голяма катастрофа, мадам — каза той. — Ще се забавите.

— Колко? — нетърпеливо попита тя.

— Опитваме се да разчистим колкото е възможно по-бързо. Но ако не е наистина необходимо да пътувате, предлагам да обърнете и да се приберете вкъщи.

— Благодаря — изрече тя. — Но трябва да се доберем до града.

Поне имаше представа къде е Съмър сега. Ако беше с приятелката си Тина, нямаше да мине много време, преди да я открие.

И когато го направеше, никога повече нямаше да ѝ позволи да си отиде.

Таксито най-после спря пред блока, където беше апартаментът на Тина.

— Трябва да почакате минутка — каза Съмър. — Трябва да си взема парите — вътре са.

— О, не, о, не — лицето на шофьора почервения. — Няма да чакам. Ще избягате през задната врата — познавам американските момичета.

— Ако не ми вярвате, елате с мене — нетърпеливо предложи Съмър.

— Няма да оставя таксито — сериозно отговори той. — Някой ще го открадне.

Тя изсумтя.

— Аз влизам вътре. Или идвате с мене, или си чакате парите тук. Наистина ми е все едно — рязко отвори вратата на таксито и изтича във входа, като почти се подхлъзна на стъпалата. За Бога, надяваше се Тина да си е вкъщи. Какво щеше да прави, ако я няма? Тъпият таксиджия вероятно щеше да извика полиция, ако не му плати.

Звънна на вратата на Тина и зачака.

След секунди Тина отвори вратата.

— Навреме — възкликна тя. — Боже мили, на какво приличаш! Какво си правила — да не си плувала в океана?

— Идвам да си взема нещата — студено каза Съмър. — После се махам от пътя ти.

— Не ставай глупачка — изрече Тина. — Приличаш на човек, изкарал тежка нощ. Влизай. Казах ти по телефона, че има ново развитие на нещата, така че по-добре се успокой.

— Какво ново развитие?

— Е... Петнайсет минути след като си тръгна, Норман излезе от спалнята, разкара двете мацки, с които беше, и попита: „Къде е Съмър?“ Това как ти се струва?

— Наистина ли? — оживи се Съмър.

— Съвсем наистина. И аз му казах, че не си доволна от ситуацията и затова си си тръгнала към къщи. Това направо го подлуди. Приличаше на девойка, дето няма търпение да е вече девойка. Сега Съмър беше наистина заинтригувана.

— И после какво стана? — попита тя.

— Той каза: „Ще се отърва от всички — само я върни.“ А аз казах: „Покажи ми мангизите!“

— За какво говориш?

— Казах му, че няма да се върнеш за нищо, а щом аз трябва да те намеря, искаме да ни плати за изгубеното време — ухили се Тина. — Знаеш ли какво? Той ми даде хиляда долара и каза: „Върви да я намериш.“ Богати сме!

— Прекарах най-ужасна нощ — оплака се Съмър. — Почти ме изнасилиха. После се загубих и не можах да хвана такси. Сега съм гладна и уморена — и изведнъж избухна в сълзи. — Мисля, че направих голяма грешка, като се върнах в Лос Анджелис.

— В никакъв случай — Тина прегърна Съмър през раменете. — Казах ти — ще направим състояние. Просто тръгна лошо, това е всичко. Сега върви да си вземеш душ и си измий косата. Ще ти направя гореща супа, после ще се обадя на Норман и ще разбера дали иска да ни види още тази нощ или утре.

— Тази нощ няма да ходя никъде — Съмър упорито поклати глава. — Трябва да поспя.

— Ако той ни иска, трябва да отидем. Ако не го направим, мисля, той ще загуби интерес. Не искаш да го изпуснеш, нали?

— О, Боже! — Съмър изведнъж си спомни. — Долу седи ядосан таксиджия и чака да му платя.

— Ще се погрижа. Върви си вземи душ. И, Съмър...

— Да?

— Извинявай, че преди се държах като същинска кучка. Не исках. Понякога един кур може да ме влуди.

— Хубаво — кимна Съмър; беше доволна, че пак са приятелки.

— Всичко е простено.

Двете момичета се прегърнаха.

— Ще отида да платя на таксиджията — каза Тина. — Веднага се връщам.

Накрая се промъкнаха покрай катастрофата на магистралата. Ники успя да види две коли — и двете преобърнати и лошо ударени. Бързо се огледа дали едното от катастрофиралите возила не е пикапът на Айдън — той нали караше като луд. За щастие го нямаше.

Шелдън беше млъкнал и това беше хубаво, защото тя нямаше какво да му каже. Не й пукаше, че е тук. Трябваше да го остави в къщата на брега и сама да дойде да намери Съмър. Но пък можеше да ѝ потрябва подкрепата му.

Защо беше избягала Съмър? Това беше въпросът.

Зави надолу по „Сънсет“. Лъкатушешката улица приличаше на река — много дъждовна вода се стичаше към неработещите отводнителни съоръжения. Проблесна светкавица, след нея се чу силна гръмотевица. Ники се придържаше към най-вътрешното платно и караше колкото се може бързо, без да застрашава живота и на двама им. Когато се приближи до Бевърли хилс, се обади:

— Трябва да завия надясно по „Сан Висенте“, така че гледай — не мога да видя каквото и да било.

След десет минути Шелдън проговори:

— Завий при следващия светофар.

Тя стигна до светофара, зави надясно и когато се озоваха пред блока, Шелдън изведнъж извика:

— Гледай, не е ли тя?

Тя се втренчи нататък. Съмър се качваше в червена спортна кола. Преди да успее да изпревари тръгващите коли, спортната кола изрева и се понесе в противоположна посока.

Шелдън седна.

— Това е тя — каза той. — Последвай тази кола.

Нямаше нужда да молят Ники два пъти.

ГЛАВА ШЕЙСЕТ И ДЕВЕТА

Вече се беше срещала със смъртта. Беше в съседната стая, когато баща ѝ застреля цялото ѝ семейство. После — безкрайните часове в мотела, преди да насочи оръжието и срещу себе си. И онази нощ валеше дъжд; и през нощта, когато колата на Морган Крийдо се размаза в камиона и той остана без глава.

О, да. Опасност. Лара твърде добре знаеше какво е това. И все едно и също: гърлото ѝ беше пресъхнало, ръцете ѝ трепереха. Беше в капан, в тъмната къща, в разгара на бурята, заедно с една луда преследвачка.

Върна се в дневната, като опипваше пътя си покрай мебелите, докато стигна до стъклената врата, която извеждаше вън на терасата. Дръпна резето, отвори вратата и се измъкна под поройния дъжд. Ако успееше да се добере до стълбите и да стигне долу на брега, тогава щеше да успее да избяга — надяваше се да намери помощ в друга къща.

Но ако Каси се върне и попадне в същото положение? Ако Алисън я нападне? О, Боже! Сега се бе озовала в затруднено положение. Да избяга или да остане? Нямаше оръжие, нищо, с което да се защити. Наред с това нямаше да е много полезна на Каси, ако Алисън Сиуел осъществи заплахата си и ѝ пререже гърлото. Тогава и двете щяха да са мъртви.

Не, най-добре беше да отиде да търси помощ и да се обади на полицията. Най-разумно беше да се измъкне оттук.

За щастие Алисън Сиуел нямаше представа, че има стълбище, което извежда на брега.

Земята беше покрита с кал и плътна дива растителност. Лара продължи да върви, докато изтича през вратата в горния край на външните стълби. За нещастие когато стигна до портата и се опита да я отвори, разбра, че е заключено.

Сега какво?

Отново погледна към къщата. Светкавица проряза небето.

На моментната светлина успя да види Алисън Сиуел на стъклената врата, през която току-що бе избягала. Алисън държеше нож. И на лицето ѝ беше изписана огромна омраза.

Ричард се усмихна на себе си. Откакто се беше върнал от Мексико, оставил ужасното си минало зад гърба си, нямаше нещо, което да не може да направи.

Искаше да режисира успешни филми. Сторено.

Искаше да се ожени за Лара Айвъри. Сторено.

Сега си я искаше обратно и никой нямаше да го спре. А ако се опитаха...

Е, веднъж беше убил — нищо нямаше да го спре да убие отново, ако трябваше да защити Лара.

Кой друг би се сетил да се обади на Каси в колата ѝ? Господи, колко умен беше. Бе изминал дълъг път от шестнайсетгодишния хитър уличник, който беше избягал от къщи. Да не споменаваме двайсет и осемгодишния друсан неудачник, който беше застрелял Хадли и бе решил, че е това. Край. Finito.

Да. Оцеляваше успешно. Беше преоткрил себе си, превърнал се бе във виден член на холивудското общество — ценен и уважаван.

А сега... само Лара го беше направила истински щастлив, а виж какво ѝ бе сторил той.

Беше решен да приключи с кръшканията си. Когато с Лара отново се съберат, щеше да се държи с нея като с кралица. Никакви гримьорки, Кимбърлита или актриси, които го молят да ги чука, за да имат с какво още да се похвалят пред приятелките си. Не. Още веднъж бе преоткрил себе си — само за нея.

Обади се на рецепцията и им каза да докарат колата му. После облече дъждобрана си и тръгна.

Скоро щеше да се наслади на новия съюз с любовта на живота си.

Но доколкото можеше да прецени, нямаше да е достатъчно бързо.

Кучката се опитваше да избяга. Това не беше много умно, защото Алисън Сиуел можеше да тича по-бързо от всеки друг. Беше

преследвала повече знаменитости, отколкото можеше да си спомни. Преследваше ги и ги хващаше в обектива си.

Отвън дъждът се лееше на ужасни порои. Лара Айвъри не можеше да се измъкне от нея — нямаше смисъл да опитва.

Алисън вдигна качулката на парката и решително се отправи към мястото, където за последно бе видяла Лара.

Кучка! Вече нямаше да е хубавото момиченце, когато Алисън я намушка. Не, не и Лара Айвъри, олицетворението на всичките хубави момиченца, които Алисън бе принудена да гледа година след година. Актрисите от киното. Надменните супермоделки, които се движеха по подиумите и показваха кльоцави тела и фалшиви цици, усмихваха се срещу камерата, сякаш бяха единствените красавици на света. Мразеше ги всичките!

Лара щеше да бъде наказана заради всички тях. Заради спокойната красота на Мишел Пфайфър; заради Наоми Кембъл и великолепната ѝ усмивка; заради Синди Кроуфорд с прекрасния ѝ малък белег; заради печелившия чар на Уинона Райдър.

Да, Лара Айвъри щеше да плати. Щеше да плати заради всички тях.

— О, по дяволите! — възкликна Джой, когато стигна до мястото на катастрофата и разпозна останките от колата на Каси. Рязко спря мерцедеса на банкета и изскочи от него.

Боже Господин. Ами ако Лара беше ранена? Ако беше мъртва? Не можеше да понесе тази мисъл.

Затича към спасителите, които упорито изправяха огънатия метал.

— Къде са хората, които са били в тази кола? — попита нетърпеливо.

— Откараха ги в болница — отговори един от мъжете.

— В коя болница?

— Не знам, но не беше отдавна.

— Има ли някой... убит? — едва успяваше да произнесе думите.

— Трябва да питате онова ченге ей там. Той беше тук, когато дойде линейката.

Изтича при ченгето.

— Онази кола там ваша ли е? — попита ченгето. — Разкарайте се отгук. Не виждате ли какво става?

— Познавах хората в сааба. Добре ли са?

— Да, да — жената е доста нарязана и има счупени кости, но докторите казаха, че ще се оправи. Мъжът в поршето обаче няма да го бъде — излязъл е направо през прозореца — не си е сложил колана.

— В сааба имаше две жени. И двете ли са добре?

— Беше само една в колата, шофьорката. Доста едра жена. Задникът ѝ трябва да я е спасил.

— Само една? Сигурен ли сте?

— Да. Отведоха я в болницата „Сейнт Джон“. Сега ми направете услуга и разкарайте колата си отгук.

— И не беше Лара Айвъри?

Ченгето се разсмя.

— Кинозвездата? Да не ме поднасяте? Ако беше Лара Айвъри, аз щях да знам.

— Благодаря — каза Джой.

— Надолу по магистралата има кал и големи локви, така че ако не трябва да пътувате нагам, се връщайте обратно.

— Трябва да се прибера вкъщи.

— По-добре побързайте, защото скоро може и да затворим пътя.

— Дадено, благодаря.

Затича обратно към мерцедеса. Нещо не пасваше. Беше изпълнен със същата несигурност, която бе усетил, когато посети майка си през онзи нещастен ден и всичко свърши със смъртта на Дани.

Много коли обръщаха и се отправяха обратно към града, което означаваше, че движението напред не е сериозно. Но пътят ставаше все по-опасен. Пръскаха пясък по магистралата; малки парчета започваха да се ронят надолу от мокрите скали.

Той знаеше, че е най-добре да побърза и да се добере дотам, докато още може.

Един поглед към лицето на Алисън беше достатъчен, за да убеди Лара, че трябва да се измъкне колкото се може по-бързо. А как да го направи, като дори не може да стигне до стъпалата надолу към брега?

Скри се в гъстите храсти, заобикалящи терасата, задържа дъх, отчаяно мислеше какво би могла да използва за оръжие, ако Алисън я нападне.

После си спомни, че в едната страна на двора има малка градинска барака. Започна да се промъква към нея.

Веднъж отминал мястото на катастрофата, Джой вече се справяше добре. Опита да звъне в болницата от телефона в колата. Информираха го, че Каси още не е била приета. След това звънна на сестра й, каза й какво се е случило и да тръгне към болницата колкото се може по-бързо.

Можеше да мисли само за това, че, слава Богу, Лара не е била в колата.

Дъждът го заслепяваше, състоянието на пътя ставаше все по-опасно с всяка изминала минута, но той успяваше да кара бързо и забави чак когато стигна до пътя за Пойнт Дюм, където затърси отбивката, намери я и рязко зави наляво.

Сега се озова на някакъв кален път, тъмен и безлюден. Колелата на колата му се въртяха и плъзгаха в калта и доколкото можеше да види, там долу нямаше нищо. Забави мерцедеса. Маги сигурно беше сбъркала и му бе дала грешни ориентири.

Беше готов да обърне назад, когато почти се удари о една кола, паркирана отстрани на голяма отворена порта, водеща към изолирана къща.

Две мисли минаха през ума му. Чия беше тази кола? И защо в къщата не светеше?

Остави фаровете на мерцедеса включени, мина през портата и спря точно пред къщата.

Лара се промъкваше тихо през гъстия шубрак, ръцете й бяха издраскани и издрани от бодлите на розите и стърчащите палмови листа. Продължаваше да върви, сигурна, че в бараката трябва да има нещо, което би могла да използва за оръжие, нещо, с което да може да отвърне на удара.

Отказваше да бъде жертва. Била е жертва много пъти и това нямаше да се повтори. Беше Лара Айвъри — оцеляващата. Не беше

актриса, която играе роля — това беше истинският живот, а тя — в положение, от което смяташе да се измъкне сама.

Когато видя баща си да се самоубива, не беше на себе си. Но сега беше и никой не можеше да я унищожи.

Препъна се пред бараката и тъкмо смяташе да отвори вратата, когато изотзад върху нея се нахвърли огромно тяло.

— Хванах те! — извика Алисън Сиуел, събори я на земята и двете се затъркаляха в калта. — Хванах те, хубава малка кучко — тържествуваше Алисън.

— Какво искаш от мене? — изпищя Лара. — Какво съм ти направила?

Алисън я обхвана с тежките си ръце и я притисна в здрава мечешка прегръдка.

— Единственото, което исках, беше да съм ти приятелка — надвика тя стенанията на виещия вятър. — Но ти не искаше приятелка като мене, нали? Не бях достатъчно добра за вкуса ти. Бях твърде грозна, нали?

— За какво говориш? — извика Лара, докато отчаяно се бореше да се измъкне.

— Сякаш не знаеш — отвърна Алисън, възседна я и я прикова към земята с тежестта си.

После вдигна ножа.

Светкавица освети небето. Лара вдигна поглед, видя ножа и издаде дълъг ужасен писък.

— Сега ще разберем коя от нас е по-известната — виеше диво Алисън. — Сега действително ще разберем!

ГЛАВА СЕДЕМДЕСЕТА

Съмър си взе душ, изми си косата и се гримира. Тина беше повече от услужлива. Пригответи ѝ чаша гореща готова супа, извиняваше ѝ се често, после ѝ каза, че е говорила с Норман и той е настоял да се върнат още същата вечер, защото на другия ден тръгвал за снимки.

— Трябва да довършим сделката — въодушеви се Тина. — Ако правилно си изиграеш картите, може би той ще те покани да го посетиш на снимките. Няма ли да бъде супер?

Съмър се изкушаваше. Супата и душът я бяха накарали да се почувства по-добре и за да я доизкуши, Тина ѝ зае много секси костюмче на Долче и Габана с къси панталонки.

Минаваше един сутринта, когато тя реши, че може би Тина е права — щеше да бъде мъдро да довършат сделката, докато още има тази възможност. Въпреки че дълбоко вътре в себе си желаше просто да поспи.

— Добре — съгласи се най-после. — Ако смяташ така, ще отидем.

— Отлично! — възкликна Тина и те тръгнаха.

— За Бога — обади се Шелдън. — Губиш ги.

— Не — натърти Ники. — Мога да видя колата пред себе си.

— Трябва им само един зелен светофар и ще се преобещ.

— О, Шелдън — подигра го тя. — Използваш нецензурни думи.

Какво ти става?

— Не ми харесваш, Ники — той се беше втренчил право напред.

— Харесвах ти, когато бях млада.

— Е, определено не харесвам жената, в която си се превърнала.

— Тогава млъкни и ме остави на мира — отсече тя. —

Единствената причина да сме заедно е, че трябва да открием дъщеря си.

Когато се приближиха до хотела, Тина се обади:

— Слушай, има нещо, което забравих да ти кажа.

— Какво? — попита Съмър.

— Клуни може още да е там — изрече Тина. — Но това е гот, щото тя е толкова известна.

— И защо да е още там? — подозрително попита Съмър.

— Мисля, че той обича, знаеш, нали, да е с нея. Нищо романтично, но ъ-ъ... тя е нещо като негова приятелка.

— Не разбирам — каза Съмър.

— Виж — успокой я Тина. — Сигурна съм, че двамата ще бъдете сами. Ако тя е там, аз ще я задържа в другата стая.

Съмър поклати глава. Някак си усещаше, че е въввлечена в нещо, което не иска да прави. Обаче все пак... Норман Бъртън с усмивката му на плюшено кученце. Ако можеше да стане госпожа Норман Бъртън, никой не би могъл и да я докосне. Сега, след като баща ѝ беше в Лос Анджелис, трябваше да намери някой да я защитава.

— Добре — и леко въздъхна. — Предполагам, ако задържиш Клуни в другата стая, всичко ще бъде наред.

— И — Тина понижи глас — Норман има първокласна трева. Казах му, че си падаме.

— Така ли? — Съмър си помисли, че последното нещо, което ѝ се прави, е да пуши марихуана.

— Хей, пристигнахме — каза Тина. — Искаш ли да съобщя за онзи боклук, дето се е опитал да те изнасили?

— Не, не — бързо изрече Съмър. — Съвсем не. Беше само по моя вина. Не трябваше да ходя в дома му. Беше тъп ход.

— Спри да го повтаряш — смъмри я Тина. — Хайде, да тръгваме.

Скочи от колата, даде ключовете на пиколото на паркинга и двете влязоха в хотела.

— Завий — нареди Шелдън.

— Не мога, има движение — отговори Ники.

— Направи го! — заповяда той и я вбеси.

— Не се паникьосвай, Шелдън — студено каза тя. — Влязоха в хотела. След пет минути ще бъдем при нея.

Движението намаля и тя зави в автомобилната алея на хотела.

— Гости ли сте? — попита пиколото, когато ѝ отвори вратата.

— Не, ще влезем само за малко — обясни тя. — Моля ви, паркирайте колата ми някъде наблизко.

Влязоха във фоайето. Нямаше и следа от Тина или Съмър.

Ники отиде на рецепцията; Шелдън я следваше плътно.

— Извинете — започна тя. — Две млади момичета току-що влязоха тук. Можете ли да ми кажете къде отидоха?

Жената зад тезгяха отговори:

— Съжалявам, но не можем да даваме такава информация.

Шелдън удари с юмрук по плота.

— Едно от тези момичета ми е дъщеря — изрева той. — Тя е на петнайсет години. Предлагам ви да ми кажете къде отидоха, в противен случай ще извикам полицията и ще трябва да кажете на тях.

— Само момент, господине — жената се беше встретила. — Ще повикам управителя.

— Правете каквото искате, но няма да напусна това фоайе, докато не си върна дъщерята.

— Хей — беше самият Норман Бъртън.

Съмър погледна в очите му на плюшено кученце и си помисли: Не, не съм сгрещила. Наистина е той. И наистина е готин.

— Какво ти стана? — усмихна ѝ се той. — Видях те за секунда, после вече те нямаше.

— Изглеждаше ми доста зает — подхвърли тя.

— Никога не съм твърде зает за сладко зайче като тебе — той я хвана за ръка и я вмъкна в апартамента.

Клуни се беше изтегнала на канапето и изглеждаше отсъстваща. Махна колебливо в тяхната посока. Съмър забеляза, че все още има малко бял прах на покритата със стъкло масичка, и стомахът ѝ се сви.

— Искате ли да си смръкнете? — Норман посочи към праха.

— Не употребявам кокаин — неодобрително отговори тя. — Нито пък Тина — добави и хвърли на Тина предупредителен поглед.

— Но ако имаш някаква трева... — бързо се обади Тина. — Тогава можем да говорим!

— Хайде, пиленце — Норман избута Съмър в спалнята. — Ела да видиш какво имам за тебе.

— Само аз? — тя го гледаше право в очите.

— Само ти — отговори той и белите му зъби блеснаха насрещай.

Управителят на хотела беше истински жител на Бевърли хилс с къдрава сребърна коса и орехово-кафяв слънчев загар.

— Какъв е проблемът? — той пренебрегна Ники и хвърли на Шелдън поглед, в който се четеше „ние, мъжете, се поддържаеме“.

— В момента няма проблем — сухо отговори Шелдън, поел отговорността. — Аз съм доктор Шелдън Уестън. Непълнолетната ми дъщеря е в този хотел и аз искам да знам къде точно.

Управителят не искаше да има неприятности. Погледна към чиновничката на рецепцията.

— Знаете ли къде може да е дъщерята на този джентълмен?

— Ъ-ъ... да, господин Бел. Тя и още една млада дама се качиха в апартамента на господин Бъртън.

— Това трябва да е мансардният апартамент — отбеляза управителят. — Мога да ви придружа догоре и ще видим дали дъщеря ви е там. Обикновено не бих и сънувал да безпокоя гостите ни в този късен час, но след като вие изглеждате толкова сигурен...

— О, сигурен съм — злобно произнесе Шелдън.

— Да, той е сигурен — добави Ники. — И тъй като тя е и моя дъщеря, да вървим.

Норман подаде на Съмър джойнт и й каза да седне на леглото.

— Гледам страхотен филм с Мел Гибсън — каза той. — И знаеш ли какво? Толкова си готина и хубава, че си помислих, че ще е хубаво да ходиш с мене.

Точно това искаше да чуе. Да ходи с него. Да стане госпожа Норман Бъртън. Да избяга завинаги от Чикаго.

— Аз... аз мислих много за тебе, докато си бях вкъщи — плахо се осмели да каже.

— Къде е това вкъщи? — и той скочи в леглото до нея.

— В Чикаго.

— Да? Ходил съм там веднъж на промоция. Изглежда като град, в който нещо се случва.

— Може би ако ме вземеш със себе си следващия път — смело се намеси тя, — ще мога да те разведа насам-натам.

— Скъпа, единственото, което правят, е да ме местят от лимузина в лимузина. Никога нямам възможност да разгледам забележителностите.

— Какъв срам.

— Но ми плащат добре.

— Понякога — мъдро каза тя, — парите не са всичко.

Той я погледна така, сякаш не можеше да повярва, че е толкова наивна.

— Ти наистина не знаеш за какво е всичко това, нали? — попита.

Тя събра целия разум, който можа да призове.

— Била съм тук-там.

— Хей — вниманието му изведнъж беше привлечено от ставащото на екрана. — Погледни Мел Гибсън с тази бясна дълга коса. Наистина е готин, а?

— Обичам Мел Гибсън — каза тя.

— Да — Норман се усмихна. — Той кара ли те да си подмокряш гащичките?

— Моля?

Той се засмя.

— Боже мили! Със сигурност в Чикаго ги правят невинни.

Управителят почука на вратата на апартамента на Норман Бъртън. Клуни се повлече да отвори. Всички я разпознаха.

— Здравсти, хора — беше голяма оптимистка. — Какво става?

— Извинявам се, че ви безпокоя — управителят се опитваше да не гледа хубавите ѝ кафяви гърди, почти изскочили от малката, плътно прилепнала рокля. — Казаха ми, че две млади дами се намират в апартамента на господин Бъртън. Едната от тях трябва да се върне у дома с баща си — той е тук да я прибере.

— Да не се шегувате? — попита Клуни с ръце на тънките бедра.

— Искам си дъщерята — втурна се напред Шелдън. — И си я искам веднага.

— Задръжте така — и Клуни им затвори вратата.

Тина беше в банята. Клуни я извика по име.

— Някакъв дъртак е тук и той твърди, че ти е баща.

— Какво? — появи се на вратата Тина.

— Отвън е с управителя. По-добре да махнем кокаина от масата — за в случай че трябва да влязат вътре.

— Аз... аз нямам баща — обади се Тина. — Моят старец почина отдавна.

— Тогава трябва да е на другото хлапе.

Шелдън започна да удря по вратата.

— По дяволите! — извика Тина. — Права си. Трябва да е бащата на Съмър. Какво ще правим?

— Бързо, прибери кокаина, после ще им кажем, че тук няма никой — Клуни чевръсто пресипа кокаина в найлонов плик и го прибра в чантичката си. Когато и това беше свършено, се върна до вратата и я отвори.

— Къде е дъщеря ми? — попита Шелдън.

— Ъ-ъ... Тина е единственият човек тук — отговори Клуни.

— Тина? — обади се Ники. — Къде е?

— Не мисля, че господин Бъртън ще ви е благодарен, че идвате тук и го безпокоите посред нощ — Клуни изведнъж стана много отракана.

Управителят беше объркан. Започна да се извинява, но не се бе съобразил с Ники, която изведнъж се промъкна покрай него в апартамента.

Тина се втренчи в нея шокирана.

— Ти ли си Тина? — попита Ники.

— Ъ-ъ... да. Защо?

— Къде е Съмър?

— Ъ-ъ... не е тук — започна Тина.

— Глупости! — отряза я Ники. — Видях я да влиза в хотела с тебе — и преди някой да успее да я спре, тя стигна до вратата на спалнята и я отвори.

Съмър хвърли цигарата марихуана и скочи от леглото.

— Боже мой! Какво правиш тук, мамо?

— Мамо? — повтори Норман Бъртън.

— Отиваме си вкъщи, Съмър — Ники се опитваше да остане спокойна, въпреки че беше съвсем неприятно изненадана да открие дъщеря си, седнала в леглото в хотелска стая с някакъв полугол актьор. — И си тръгваме веднага.

Съмър неохотно се повлече към вратата. Можа да разбере, че майка ѝ не е в настроение да спори.

— Аз... аз... не знам какво да кажа — измърмори тя.

— Сигурна съм, че ще измислиш нещо — обади се Ники. — Баща ти също е тук.

Съмър спря насред пътя си.

— О, не! — изписка тя. — Не отивам никъде с него. Свърши, мамо, свърши. Никога няма да се върна при него.

— Защо не?

— Накарай го да си върви, или оставам тук.

Ники се намръщи.

— За какво говориш?

— Моля те, мамо — трескаво говореше Съмър. — Не мога да ти го кажа сега. Не и пред всичките тези хора.

Шелдън се появи на вратата зад нея.

— Съмър — строго каза той, — как наричаш това поведение?

— Какво, по дяволите, става тук? — избухна Норман Бъртън. — Клуни — извика, — отърви ме от всичките тези хора.

Управителят също влезе вътре и ги изведе всичките в коридора, включително и Тина. По това време Съмър вече хлипаше неконтролируемо.

— Какво ѝ става? — попита Шелдън. — Дрогирана ли е?

Тина се обърна към него.

— Не, не е дрогирана, гаден дърт перверзник такъв. Ужасена е, че те вижда.

Шелдън изведнъж пребледня.

— Предлагам да си държите езика зад зъбите, млада госпожице.

— А аз предлагам да си държиш панталоните закопчани — натърти Тина.

— Някой ще ми обясни ли какво точно става тук? — намеси се Ники.

— Предполагам, че Съмър не ви е казала — горещеше се Тина. — И ако не е... крайно време е някой да ви каже.

— Какво да ми каже?

— Бившият ви дъртак е ходил в стаята на Съмър, откакто тя е станала на десет години, и е вършил всякакви мръсотии с нея. Защо си мислите, че е толкова объркана? И как така вие не знаете нищо за това?

Ники усети как земята се разтвори, за да погълне целия ѝ свят. Погледна към Шелдън. Той се бе втренчил надолу с пребледняло лице.

— Вярно ли е, Шелдън? — повиши тя глас.

— Това... това побъркано момиче не знае какво говори — измрънка той.

Ники се обърна към Съмър.

— Вярно ли е?

Съмър кимна, бузите ѝ бяха мокри от сълзи.

— Аз... аз исках да ти кажа, мамо, но не можах. Тебе винаги те нямаше, а аз не исках да те разстройвам и... моля те, мамо, нека да дойда с тебе в твоя дом. Моля те! Никога повече не искам да го виждам.

Ники разтвори ръце.

— И никога няма да ти се наложи. Обещавам.

ГЛАВА СЕДЕМДЕСЕТА И ПЪРВА

Ричард достигна до булевард „Сънсет“ точно когато затваряха пътя. Полицейските барикади вече си бяха по местата.

Подаде се от прозореца.

— Какво става? — попита той едно ченге.

— Съжалявам, затваряме магистралата. Има наводнение и опасни кални наноси.

— Аз трябва да мина — заяви Ричард.

— Заради собствената ви сигурност — каза ченгето.

— Може да е заради собствената ми сигурност, но какво ще кажете за бременната ми съпруга, която е сама вкъщи?

— Не знам.

— Вижте, не мога да я оставя така, вече се е паникьосала.

— Имам си заповеди.

— А аз — жена. Аз съм Ричард Бари, режисьорът. Жена ми е Лара Айвъри.

Ченгето изведнъж прояви интерес.

— Не знаех, че госпожица Айвъри е бременна — каза той. — Неин голям почитател съм.

— Да, бременна е и е сама. Така че ако вдигнете барикадата, аз ще се възползвам.

— Е — огледа се ченгето, — стига да карате внимателно нататък.

— Разбира се — и Ричард изчака, докато човекът извика още едно ченге да му помогне да вдигнат барикадата.

Лара не можеше да диша, знаеше, че ако бързо не направи нещо, с нея ще е свършено.

Алисън седеше върху нея и хвърляше шепи кал в лицето ѝ. Калта изпълваше устата ѝ, очите ѝ, носа ѝ.

Докато го правеше, Алисън продължаваше да ѝ се присмива.

— Кучка! — викаше тя. — Хубава... малка... кучка! Къде да те срежа първо? Къде би ти харесало, госпожичке Айвъри? — и после

хвърли поредната шепа кал в лицето на Лара.

— Какво съм ти направила? — едва успя да изрече Лара.

— Не беше моя приятелка — изпищя Алисън, очите ѝ гледаха диво. — Заради тебе ме хвърлиха в затвора. И затова ти ще умреш. Чуваш ли ме, кучко? ТИ ЩЕ УМРЕШ!

Грабнал фенерче от мерцедеса, Джой се втурна в тъмната къща. Беше сигурен, че Лара не е тук, защото какво щеше да прави сама сред ужасния мрак? Каси трябва да я е отвела някъде. Може би при Ричард. Тази мисъл го разгневи.

Почти се препъна в отворения куфар на Лара в предния хол. Поне беше доказателство, че е била тук.

Като осветяваше пътя с фенерчето, се отправи натам, където предположи, че е дневната. В другия край на стаята вятърът бясно отваряше и затваряше някаква стъклена врата. Тръгна натам, за да я затвори. Ужасна светкавица освети небето и във вратата видя Лара — неговата Лара — някой седеше върху нея, двамата се бореха на земята.

Изтича навън, като диво крещеше името ѝ. Когато се приближи, успя да види, че я е нападнала едра жена. Исусе! Какво, по дяволите, ставаше?

Стигна до тях и беше готов да дръпне жената от Лара, когато тя се обърна и го нападна със смъртоносен ловджийски нож — поряза го през страната. От раната му започна да се стича кръв. Болката беше силна, но той едва я усещаше. Знаеше само, че Лара е в опасност и че трябва да я спаси.

Още веднъж посегна към жената, сграбчи я за раменете, опита се да я откъсне от Лара.

Тя ревеше от яд и пак замахна с ножа — този път го уцели в лявата ръка.

Той я удари с левия си лакът в лицето и тя разхлаби хватката си над Лара. Лара успя да се изтъркала изпод нея.

— Бягай! — извика Джой. — За Бога, махай се оттук!

Ричард караше през страшната буря. Веднъж да стигне до къщата, Лара ще осъзнае, че той е нейният спасител. Най-сетне ще научи със сигурност колко много я обича.

Беше му отнело много време да разбере какво е истинско щастие и сега, след като вече го знаеше, нямаше никакво намерение отново да го загуби.

Пред себе си чу страшен трясък. Не беше гръмотевица, беше друг звук, напомнящ за голямото земетресение в Нортбридж през 1994 г.

За момент почти отби колата встрани от пътя, за да види какво става, но дъждът беше толкова силен, а и морската вода започваше да залива магистралата, така че той прецени, че най-сигурно е да продължи да кара.

И го направи. Когато скалите затрополиха надолу и обгърнаха колата му, последната му мисъл беше за Лара.

Сега Джой се бореше с жената, която го бе порязала. Беше едра като мъж и силна, но поне беше отървал Лара от нея.

— Ти, жалък боклук — махай се оттук! — виеше Алисън. — Или ще те заколя като угоено прасе. Махай се от пътя ми, шибаняко!

Той се опита да измъкне ножа от ръцете ѝ, докато се бореха. Сграбчи китката на ръката ѝ, която държеше ножа, и я изви назад, докато тя извика от болка. Но все още не се предаваше.

Сега се бяха изправили на крака и се движеха към края на терасата.

Той се концентрира върху това, да ѝ отнеме ножа. Паднаха върху парапета и тогава нестабилният парапет, който ужасно се нуждаеше от поправка, поддаде и двамата започнаха да се свличат покрай скалата към ревящия отдолу океан.

Животът на Джой проблесна пред очите му. Някъде пищеше Лара. Той отчаяно се опита да се залови за нещо и успя да се докопа до клона на някакво дърво.

Алисън Сиуел нямаше такъв късмет. Той чу смразяващи кръвта писъци, когато тя се вряза в океана долу.

Въпреки разкъсващата болка се опита да изпълзи нагоре по скалата. Под себе си чуваше надигащите се води, вълните се биеха в канарата под него, гладни за още една жертва.

— Джой, Джой! — Лара отчаяно викаше името му отнякъде.

— Тук долу — изкрещя той. — Донеси въже, чаршаф, нещо. Не знам дали ще успея сам.

— Джой, трябва да го направиш. Трябва. Заради мене! — тя надвикваше рева на вятъра. Звукът от гласа ѝ му даваше надежда.

После усети, че клонът започва да поддава. Такъв ли щеше да е краят?

О, мили Боже. Това ли беше?

ЕДНА ГОДИНА ПО-КЪСНО

Най-добрата част от Холивуд се появи на заупокойната служба за Ричард Бари. Двете жени, за които е бил женен, бяха организирали всичко така, че всяка подробност да е точно както би искал той. И двете бяха облечени в черно — знак на уважение към човека, който им липсваше. Защото когато беше добър, той беше много-много добър. А когато беше лош, ставаше истински задник.

През април Ричард спечели посмъртен „Оскар“ за „Френско лято“. Лара Айвъри, звездата във филма, направи представянето. Ники Бари, вдовицата му, прие наградата от негово име. Самата Ники също получи „Оскар“ за най-добър дизайнер на костюми. Двоен повод за празник.

Сега почитаха човека, който преди бе означавал толкова много за тях. Спечелил „Оскар“ режисьор, убит от неминуема природна стихия.

Линдън пристигна с Каси. От злощастната си катастрофа насам тя беше свалила почти двайсет килограма и по един или друг начин между нея и рекламния агент на Лара беше пламнала невероятна любов. Тя напусна Лара и сега работеше като партньор във фирмата на Линдън. Двамата бяха много щастливи заедно.

После се появи Мик Стивън. Беше оставил новия си бял ролс ройс на пиколото на паркинга и сега се притесняваше момчето да не го издраска. „Отмъщение“ беше приет от критиката и намери отлично място в седмичните класации, така че понастоящем Мик режисираше екшън с бюджет от шейсет милиона долара, в който участваха звездите Джони Романи и Норман Бъртън в ролите на две ченгета неудачници.

Имаше седемнайсетгодишна приятелка — френска кинозвезда — и ново имение в Бел еър.

На Мик Стивън му вървеше.

Съмър пристигна с Реджи Колман, момче, с което се бе запознала в колежа. Той беше с една година по-голям от нея, хубав и мил и не водеше двойствен живот. Караше я да се чувства добре. Всъщност я караше да се чувства на шестнайсет години, а това чувство беше приятно.

Живееше у дома с Ники и смяташе да се запише във филмовото училище към Севернокаролинския университет, когато му дойдеше времето.

Съмър най-накрая се зарадва на това, да е тийнейджърка.

Айдън Шон закъсня за церемонията. Беше прекарал последната година, като постоянно започваше и отказваше наркотиците. Опитваше всичко, което можеше, но не беше лесно.

Ники остана негова добра приятелка — беше му винаги на разположение.

Романът им беше мъртъв — едно зряло решение.

Тина изобщо не дойде. Клуни я беше „открила“ и я завлече в Ню Йорк да я прави модел. Досега се бе появила на кориците на три списания и в момента се снимаше за изданието с бански костюми на „Спортс илюстрийтид“.

Тя и Клуни бяха станали повече от приятелки.

Ники наблюдаваше прекрасната си дъщеря да се появява на церемонията. Беше забележително какво може да се постигне с малко любов, внимание и грижа. Беше толкова горда със Съмър — какво преображение!

Шелдън се бе върнал в Чикаго много променен. Съмър отказа да предприеме каквото и да било срещу него и за награда за мълчанието ѝ той ѝ обеща никога да не го вижда или чува повече. Ники реши, че това е твърде дребно наказание.

Откакто бе работила с Мик в „Отмъщение“, бе приела продуцентството на сериозно. Беше изчела безброй сценарии и книги, но още не беше открила нищо, което да възпламени въображението ѝ, докато един ден, заета с подреждането на личните документи на

Ричард, не попадна на забележителен ръкопис, написан в първо лице. Започна да чете и съвсем се увлече. Беше историята на млад мъж, който бяга от къщи на шестнайсет години и после води див и интересен живот — става всичко от крадец през жиголо до кинозвезда в Азия. Първите изречения на ръкописа наистина й привлякоха вниманието: *Ето това е истината — мога да чукам всяка жена, която искам, по всяко време, по което искам — никакви проблеми.*

Ръкописът завършваше с брутално убийство, след което героят бяга в Мексико.

Ричард ли го беше написал? Тъй като го нямаше името на автора, тя прие, че е негово дело — и това наистина беше нещо, защото материалът беше така автентичен, но съвсем не в стила на Ричард. И все пак... беше поглъщащо четиво и тя бе сигурна, че ще стане фантастичен филм. Беше наела писател и сега беше заета с разработването на сценария. Дори имаше предвид актьор за главната роля. Джой Лоренцо. Той определено щеше да изиграе прекрасно точно такава роля.

Що се отнася до Лара и Джой... истинска любов, духовна връзка — наречете го както искате. Двамата бяха открили един в друг известна тъга и въпреки че сексът беше, както винаги, прекрасен, зрялата необходимост и разбирането ги тласнаха един към друг. Бяха неразделни. По волята на съдбата.

Лара потръпваше всеки път, когато си спомняше нощта на бурята. Как беше събрала сили да измъкне Джой от подножието на скалата, така и никога не разбра. Сигурно Бог трябва да е сложил ръка на рамото й и да й е помогнал.

Никой не можа да помогне на Алисън Сиуел. Тялото й беше открито след пет дни на пет километра надолу по брега. Имаше кратко разследване. Никой не се притесни. Само Лара, която плати подходящо погребение.

Джой призна всичко за миналото си. Разголи душата си и Лара му повярва. В отплата тя също му разказа за своите демони, за кошмарите, които никога не бе признавала пред никого.

Ожениха се тихо след месец в Санта Барбара. След шест седмици Джой получи ключова роля във филм с участието на Чарли

Долар; след това дойде главната роля в трилър с малък бюджет. Той беше добър. Много добър.

Заупокойната служба беше подходящо отдаване на почит на Ричард Бари. Много хора, с които той бе работил, се изправиха и говориха. Имаше сълзи и имаше смях. Съмър произнесе особено прочувствена реч — нарече Ричард бащата, когото никога не е имала.

Лара и Джой си тръгнаха, хванати за ръце.

— Джой — измърмори тя, докато си мислеше колко е хубав и колко много го обича, — има нещо, което смятах да ти напомня.

— Какво? — той мислеше, че тя е точно толкова красива отвън, колкото и отвътре и че той е най-щастливият мъж на света.

— Дължиш ми меден месец — меко изрече тя.

Той вдигна ръката ѝ към устните си.

— Знаем. Утре тръгваме за Таити.

— Джой!

— Не се противопоставяй. Виж какво стана миналия път, когато не тръгнахме за Таити!

Тя се усмихна — грееше под огъня на любовта му.

— Вярно е.

— Някога да съм те подвеждал?

— Не. Никога.

Когато стигнаха до лимузината си, напред се втурнаха папараците, множество светкавици ги заслепиха.

И Лара знаеше, че никога вече няма да се плаши от нищо, защото Джой е до нея — и той е целият ѝ свят.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.